

ratio habeatur præpositionis ἐν : sed est tamen Manum admoveo, ut dicitur Manum admoveo operi. Reddi etiam potest uno verbo Aggredior. Schol. Thuc. ἐγχειρεῖν vult esse τὴν χεῖρα ἐντιθέσθαι τῇ πράξει, ut mox docebo ; sed fortassis ἐγχειρῶ habet potius illam Sumendi in manus signif., et quatenus illam habet, dici potest respici ad instrumenta quæ in manum sumuntur, cum illa operi admovenda est. Ut sit, (nam ne Sumendi quidem signif. aperte in hoc verbo inclusa est, sed e præp. ἐν eam elicio,) constat dici ἐγχειρεῖν ἐργῶ pro Manum admoveo operi, Aggredi opus. Cum nonnullis autem dativis possumus et verbo Capessere uti, ut ἐγχειρεῖν τῇ μάχῃ, Capessere pugnam. Porro ut dicitur ἐγχειρεῖν τῷ ἐργῷ, ita Thuc. dixit, Ἐγχειρήσαντες εἰργάζοντο, ubi quidam interpr. Aggressi opus urgebant, Schol. χεῖρας ἐνθέντες τῇ πράξει. Sed haud scio an idonei alicujus Scriptoris auctoritate confirmari hoc loquendi genus possit, χεῖρας ἐντιθέσθαι τῇ πράξει, vel τῷ ἐργῷ, cum præpositio ἐν verbo τίθῃμι juncta alium potius usum habeat. Ceterum ut ἐγχειρῶ sine adjectione casus ponitur in illo Thuc. loco, sic in isto Plat. Timæo, Μῆτε οὖν οἴεσθε δεῖν ἐμὲ λέγειν, οὐδ' αὐτοὺς ἂν πείθῃν ἐμὰν τὸν εἶναι δυνατὸς ὡς ὁρθῶς ἐγχειροῦμαι ἂν, τοσοῦτον ἐπιβαλλόμενος ἔργον. Cum autem casui jungitur, dativum habere solet, ut dictum est supra, ἐγχειρεῖν ἐργῷ, et ἐγχειρεῖν μάχῃ. Nonnunquam tamen pro illo dat. habet infin. ; nam ut dicitur ἐγχειρῶ τῷ ἐργῷ et ἐγχειρῶ τῇ μάχῃ, ita etiam ἐγχειρῶ ἐργάζεσθαι, et ἐγχειρῶ μάχεσθαι, ut sc. Lat. dicitur Aggredior pugnam et Aggredior pugnare. (Affertur tamen e Thuc. ἐγχειρῶ μάχεσθαι redditum Tanto pugnam.) Sic ἐγχειρῶ χρῆσθαι, e Xen. Aggredior uti. Quin etiam verbo Incipio et verbo Conor interdum redditur cum nonnullis infin. ut ap. eund. Xen. Πρώτερος ἐγχειρῶ ἐπιμελεῖσθαι, Prior incipio curare. Dem. Τοὺς ἐγχειροῦντας τὰ ψευδῆ μαρτυρεῖν, Qui conantur falsa testimonia dicere, Cam. || Ἐγχειρῶ cum dat. personæ, pro Aggredior, significante Adorior, ut Polyb. (1, 12, 1.) Ἐγχειρεῖν τοῖς Καρχηδονίοις pro ἐπιχειρεῖν, Aggredi Carthaginienses, s. Adoriri. Sic ap. Aristot. Pol. 5. Καὶ οὗτοι τοῖς μονάρχοις ἐγχειροῦσιν. Sic et ap. Thuc. (4, 121.) Ἐγχειρήσειν ταῖς πόλεσι, Schol. ἐπιθήσειν. Sed ἐπιθήσεσθαι potius dicendum fuerat. || Pass. autem Ἐγχειρεῖσθαι dicitur id cui manus admoveatur, id quod aggredimur. Synes. Οὐπὼ δὲ τότε φόνος ἐνεκεχειρήτο. ["Phryn. Ecl. 184. Thom. M. 610. ad Charit. 520. 572. 657. Vales. ad Euseb. p. 62. ad Diod. S. 1, 117. 394. 558. 559. 576. 577. 712. 2, 74. 197. 275. 407. 410. T. H. ad Plutum (717.) p. 240. Jacobs. Anth. 11, 88. ad Anton. Lib. 271. Verh., ad Lucian. 1, 398. Zeun. ad Xen. K. II. 444. ad Herod. 479. 570. : τινί, Julian. Orat. 1. init. Brunck. Aristoph. 2, 252. Diod. S. 2, 436. Heind. ad Plat. Gorg. 235. Cum inf., Diod. S. 2, 358. 427. Dionys. H. 1, 584. Heyn. Hom. 6, 145." Schæf. Mss. "Polyb. 2, 22, (11.) Ἐνεχειρήσαν ὁμοθυμαδὸν — πρὸς τὰ κατὰ τοὺς πολεμίους." Seager. Mss. Tracto quæstionem, Disputo, Plut. Q. S. 6, 2. Ταῦτα πιθανῶς μὲν ἐδόκει μοι ἐγχεχειρήσθαι : Cicerone 21. Ἐνεχειρήσεν ἐς ἑκάτερον, Disputavit in utramque partem. Ἐγχειρεῖν et ἐγχερίειν conf., ad Greg. Cor. 565.]

Ἐγχειρήμα, το, Id quod aliquis aggreditur s. aggreffus est, Quod quispiam molitur, Molimen, Molimentum, Cœptum. Synes. Σὲ δὲ Κύκλωπα μὲν ὄντα τῇ τόλμῃ, Σίσυφον δὲ τοῖς ἐγχειρήμασι, Cœptis, Ausis. Interdum vero videtur esse potius Aggressio, i. e. Ipsa actio aggrediendi aliquid, Conatus. Isocr. ad Nic. Οὐ μὴν ἀλλὰ καὶ τὸδε ἐγχειρήμα καλῶς ἔχει, τὸ ζητεῖν τὰ παραλελειμμένα. Hanc tamen posteriorem signif. habet potius alterum VERBALE Ἐγχειρήσις. Sed affertur etiam ἐγχειρήσις ἀνατομικὴ e Galeno, pro Tractatione anatomica. [Ἐγχειρήμα et Ἐγχερίμα conf., ad Greg. Cor. 566.] "Ἐκχειρήμα, Hes. "τόλμη, Audacia : [leg. ἐγχειρήμα, quod ab Eod. exp. τόλμημα, ἐπιτήδευμα. Ἐγχειρηματικός, Gl. Argutulus, vide Ἐγχειρητικός. "Ἐγχειρήσις, Bibl. Crit. 1, 2. p. 127. Inceptum, T. H. ad Plutum p. 133. Diod. S. 2, 527. Sic scr. pro ἐγχειρίσις, in

A Tyrwh. Diss. de Bahr. 202." Schæf. Mss. * Ἐγχειρία, i. q. ἐγχειρίσις, Hippocr. 802. Hesych. Ἐγχειρίας, ἀδείας, (quo tamen sensu leg. ἐκεχειρίας,) ἢ ἐπιχειρήματα. * Ἐγχειρητέον, Strabo 8. p. 513. Xen. Ag. 1, 1. Ἰππαρχ. 5, 11. "Argumentandum, Clem. Alex. 475. (Pæd. 4, 1. p. 564.) Synes. de Regno p. 3." Kall. Mss.] Ἐγχειρητής, Qui aliquid aggreditur s. molitur. Et sicut ἐγχειρήμα reddidi Molimen et Molimentum, ita ἐγχειρητής apte redditurum me puto Molitor. At in VV. LL. perperam Executor, cum ἐγχειρεῖν non sit Exequi. Sed et alius error ibi admissus est, in scriptura sc. ; neque enim ἐγχειρητής solum habent, idque post ἐγχειρήσις, sed etiam ἐγχειρίτης post ἐγχειρισμός, ex Aristoph. "Ορν. (258.) Quam tamen scripturam Cam. quoque habet. Ἐγχειρητικός autem, Aptus ad aggrediendas res s. molendas ; Solers in rebus vel hominibus aggrediendis, Bud., (eundem, ἐπιχειρηματικὸν quoque appellari docens.) Apud Xen. de Diphrida Lacedæmonio, Ἑλλ. 4, (8, 2.) Ἦν δὲ οὗτος ὁ ἀνὴρ εὐχάρις τε οὐχ ἥττον τοῦ Θίμβρωνος, μαλλον δὲ συνεταγμένος καὶ ἐγχειρητικώτερος στρατηγός· οὐδὲ γὰρ ἐκράτουν αὐτοῦ αἱ τοῦ σώματος ἡδοναί, ἀλλ' αἰεὶ πρὸς ᾧ ἦει ἐργῷ, τοῦτο ἐπραττεν, Cam. Erat vir ille neque minus comis Thimbrone, et magis compositis moribus, et dux solertior atque attentior. Nam neque vinci sese a corporis voluptatibus patiebatur, et quicquid aggressus esset, id exequiebatur. [* "Ἐγχειρητικός, Stob. 589." Wakef. Mss. * Ἐγχειρήτος, unde * "Ἀνεγχειρήτος, Isid. Pelus. 1, 24." Boiss. Mss. * Ἀνεγχειρήτος, Joseph. A. J. 15. p. 779.]

Παρεγχειρῶ, Aggredior aliquid, Molior, aliqua in re, præter id quod in ea aliquis aggressus est s. molitus, Admolior quidpiam molimini aliorum, Opus aggredior in quo aliquid ad alterius opus s. ad opera aliorum addo. Nec enim videtur commode posse hoc compositum sine longa paraphrasi reddi : cui certe in VV. LL. omnino falsa datur interpr., sc. Adhortor : cui additur Contendo. ["Schol. Pind. Π. 2, 39. 78. (9, 68.) Interpono, Plut. 1, 276. (Compar. Timol. 1.) Perverse adhibeo aliquid, Philo J. 2, 677." Wakef. Mss. Artemid. 4, 74. Καὶ μηδὲν παρεγχειρεῖ λέγειν. Asclepiades ap. Schol. Pind. Π. 4, 40. Τὴν ἐπὶ τροχοῦ κόλασιν παρεγχειρήκασιν.] Παρεγχειρήσις, Quod aliquis admolitus est molimini aliorum, etc. sequendo formam interpretationum quæ ipsi verbo datæ fuerunt. Themist. Comm. in Anal. Post. init. Σμικρῶν δὲ ἐνεκεν παρεγχειρήσεων ὁλοκλήρους καταβάλλεσθαι πραγματείας, ὅμοιον τῷ βουλομένῳ τὴν Ἀθηνᾶν μετακινεῖν τὴν Φειδίου, ὅτι τὰ δεσµὰ τῆς κρηπίδος ὥστε ἀμείνω ποιήσιν. Ubi certe παρεγχειρήσεων pro παρεγχειρημάτων ponitur, cum aliqui παρεγχειρήσις de Ipsa actione potius dici debeat. [Gl. Cavillatio. "Capper. Præf. ad Quintil. p. xii." Schæf. Mss. Cic. ad Att. 15, 4. Ernesti Lex. Techn. Gr. Rhet. "Traditio, Susceptio, Clem. Alex. 637 (=762.) Παρεγχειρήτος, unde) * Ἀπαρεγχειρήτος, Qui nullo molimine potest attingi, Clem. Alex. 318 (=376.) Salvus, Athan. 2, 252." Kall. Mss. "Jo. Damasc. Ep. ad Theoph. de Imagg. 118." Boiss. Mss. "Ad Hesych. 1, 191. u. 11." Dahler. Mss. Timæi Locr. p. 6. Bip. Joseph. Ant. 15, 8, 1. Arrian. Epict. 4, 1, 161. "Etym. M. 48, 3." Wakef. Mss. * Ἀπαρεγχειρήτως ὁμιλωμένος, Tam similis ut frustraneus sit omnis imitandi conatus, Diod. S. 4, 78. p. 322. * "Ἀπαρχήρονος, Eumath. 5. p. 216. αἵμασι. At lege cum Codd. Par. Reg. 2895. 2914. 2915. ἀπαρχῆ, qua voce Eumath. sæpius utitur, velut 5. p. 218., 9. p. 392. bis, 418. 420., 10. p. 430., 11. p. 520." Osann. Auct. Lexx. Gr. * Προεγχειρῶ, Ante tempus aggredior, Polyb. 2, 68, 9.]

Ἐπιχειρῶ, Manum s. Manus admoveo, s. injicio. II. Ω. 394. Δηρὸν γὰρ σίτῳ ἐπιχειρήσειν μεμαῶτες, ubi Eust. verbum ἐπιχειρεῖν ait significare χεῖρας ἐπιβάλλειν, sicut ab eod. Poëta dici solet ἐπὶ χεῖρας ἦλαν. At vero in l. præcedente δειπνῶ ἐπιχειρεῖν esse ἀρξασθαι δειπνεῖν. Is autem habetur v. 385. Ἐνθ' οἱ μὲν δειπνῶ ἐπεχειρεον. Utrobique igitur turpiter peccat vulg. interpr. ad verbum ; habet enim

in h. l. Tunc hi quidem cœnam parabant: in illo autem, Diu enim cibum parare prompti. In prosa certe ἐπιχειρῶ, sicut et ἐγχειρῶ, est Admoveo manus; sed intellige, operi alicui, Aggredior, cum dat. vel accus. rem significante. Videtur autem sonare proprie, lu manus aliquid sumo, circa quod incumbam. Isoer. ad Phil. Χρὶ δὲ τοὺς μέγα φρονούντας καὶ τοὺς διαφέροντας, μὴ τοιούτοις ἐπιχειρεῖν ἅ καὶ τῶν τυχόντων ἂν τις καταπράξειεν. Apud Eund. cum accus., in Or. ad Demon. (2.) "Ὅσοι μὲν οὖν πρὸς τοὺς ἑαυτῶν φίλους τοὺς προτρεπτικούς λόγους συγγράφουσι, καλὸν μὲν ἔργον ἐπιχειροῦσιν, οὐ μὴν περὶ τὸ κράτιστον τῆς φιλοσοφίας διατρίβουσι, Pulcrum opus aggrediuntur, s. præclarum, lu rem pulcrâ incumbunt, s. laudabilem, In re pulcra operam ponunt. Itidem ap. Plut. (7, 48.) Ὡς δὲ ἦσθετο καὶ τὴν Ἀρεταφίλαν τὰ αὐτὰ βουλευομένην καὶ σπουδάζουσαν, ἐπεχειρεῖ τὸ ἔργον. Apud Eund. alioqui et cum dat. ejusd. etiam nominis, ἐπιχειρεῖν τῷ ἔργῳ, in Poplicola. Cicero ap. Plat. hoc verbum ἐπιχειρεῖν dativo itidem junctum, reddidit verbo Studere; h. enim ejus in Phædro I. "Ὡς τε οὐδὲν ἂν γένοιτο θανμαστὸν προίους τῆς ἡλικίας, εἰ περὶ αὐτοὺς τε τοὺς λόγους, οἷς νῦν ἐπιχειρεῖ, πλεον παίδων διενέγκοι τῶν πώποτε ἀψαμένων λόγων, ita interpr. Ut minime mirum futurum sit, si, cum ætate processerit, aut in hoc orationum genere cui nunc studet, tantum quantum pueris, reliquis præstet omnibus qui unquam orationes attigerunt. Convenit certe hæc interpr. verbo ἐπιχειρεῖν in hoc præsertim genere loquendi, ἐπιχειρεῖν πράγμασι νεωτέροις. Dicunt enim Lat. Rebus novis studere; sicut etiam, Res novas moliri, vel tentare. Invenitur porro ἐπιχειρῶ junctum etiam infinitivo, sicut et ἐγχειρῶ, quam constr. habet interdum et verbum Aggredior. Verum cum hac constr. non solum Aggredior, sed et Conor s. Nitor reddi potest, prout sc. poscere videtur locus. Demosth. (1319.) Τοῦτων τινὲς ἐπὶ τὸ οἰκίδιον ἐλθόντες, ἐν ἀργῷ νύκτωρ ἐπεχειρήσαν διαφορῆσαι τὰ ἐνδοθεν, In gurgustium agreste invaserunt, ac diripere omnia quæ intus erant et exportare aggressi sunt, Bud. In h. autem Xen. I. Ἐπεχειροῦν διαλέγεσθαι, redditur Aggrediebantur, vel Conabantur. At passive ἐπιχειρεῖσθαι dicitur res aliqua cui incumbitur, in quam conatus confertur, vel, quæ tentatur, ut quidem nonnulli interpr. Quin etiam infinitivo juncta ista quoque vox passiva invenitur, ut in h. I. qui e Plat. affertur, Πρῶτα δ' ἦν ἅ τοπῶτον ἐπεχειρήθη πραχθῆναι. Q. I. ita interpr. VV. LL. Quæ tentata sunt fieri, Quæ ut fierent suscepta sunt. Sed malim reddere, Quæ fieri cœpta sunt. || Ἐπιχειρῶ, sicut ἐγχειρῶ, habet et illam verbi Aggredi signif., qua ponitur pro Adoriri. Tunc autem cum dativo duntaxat construitur, nisi me memoria fallit. Herod. Τέφ δὲ τρόπῳ ἐπιχειρήσωμεν αὐτῷ; Quo pacto aggredi illum possumus? vel adoriri. Hic enim perperam scribi ἐπιχειρίσωμεν, manifestius est quam ut controversum esse debeat. Mutatum autem fuisse perperam in quibusdam hujus classis comp. η in ι, vicissimque in comp. verbi χερρίζω, mutari ι in η, diligens lector observabit; et a meipso supra duo exempla hujus mutationis annotata fuisse memini. Sic dicitur ἐπιχειρεῖν τοῖς τυράννοις ab Aristot. Polit. 5. "Ὡς περ ἐνιοι τοῖς τυράννοις ἐπιχειροῦσιν, ὁρῶντες κέρδη τε μεγάλα καὶ τιμὰς οὐσας αὐτοῖς. Sic legitur sæpe, ἐπιχειρεῖν τοῖς πολεμίοις, sicut et ἐπιτίθεσθαι. Sed et in hac signif. usurpatur vox pass. ἐπιχειροῦμαι, Thuc. 2, (11.) Οὕτω γὰρ πρὸς τε τὸ ἐπιέναι τοῖς ἐναντίοις εὐψυχότατοι ἂν εἶεν, πρὸς τε τὸ ἐπιχειρεῖσθαι ἀσφαλέστατοι, Ab aliorum petitionibus et aggressionibus tutissimi, Bud. Subjungitque e Plut. in Sert. Ἐπιχειροῦμενος διχόθεν, Aggressu ancipiti circumventus. || Ἐπιχειρῶ est etiam Argumentis astruo, et aliquid tueri conor, et probare aggredior, quasi Adversarium peto argumentis et invado, ut Idem scribit. Est enim translatio usitata ap. Oratores, a campo in forum, et ab acie instructa, ad argumentorum ordinem atque dispositionem. Diog. L. in Polem. Ἀλλὰ μὴν οὐδὲ καθίζων ἔλεγε πρὸς τὰς θέσεις, φασί, περιπατῶν δὲ ἐπεχειρεῖ, Nec vero sedens disse-

rebat de quæstionibus propositis, ut ferunt; sed ambulans argumenta explicabat. Idem in Arcesilao, Πρῶτος δὲ καὶ ἐς ἐκάτερον ἐπεχειρήσε, Et primus utroque versus argumentatus est. I. e. Et contra affirmantem et contra negantem argumentari instituit. Themist. in 4 Phys. Οὕτω μὲν οὖν ἐκ τῆς κινήσεως ἐπιχειροῦσιν, His igitur argumentis a motu ductis vacuum asserere conantur. Alex. Aphr. in Top. 1. Διαλεκτικὸν γὰρ περὶ πάντων τῶν προτεθέντων ἐπιχειρεῖν. Idem, Καὶ γὰρ καὶ αὐτὸς εἰς τὰ ἀντικείμενα ἐπιχειρεῖ, In utramque partem argumentatur. Sic et ap. ipsum Aristot. ut in 1 de Cælo, Λογικώτερον δὲ ἐστὶν ἐπιχειρεῖν καὶ ὧδε, Verum logica facultate prædito convenientius est hoc quoque modo astruere quod dicimus. Hæc ille. Scieudum est autem inveniri et ἐπιχειρεῖσθαι passive positum hac in signif. Dicitur enim ἐπιχειρεῖσθαι, quod ab aliquo argumentante affertur, s. proponitur, quod argumentatione astruitur, s. per argumentationem. Unde particip. ἐπιχειρηθὲν ap. Philon. de Mundo, Πρὸς δὲ τὸ ἀπὸ τῆς μειώσεως τῆς θαλάσσης ἐπιχειρηθὲν, ἐκέينو δεόντως ἂν λέγοιτο: quæ ille idem ita vertit, Ad id porro quod argumentantur de imminutione maris, hoc modo responderi convenienter potest. In Comm. autem Linguæ Græcæ, ita, Ad id quod astruere volunt argumento imminutionis maris, illud non sufficienter respondetur. ["Vales. ad Euseb. p. 62. ad Diod. S. 1, 559. 704. 2, 437. Jacobs. Anth. 11, 204. Heind. ad Plat. Gorg. 89. ad Herod. 236. 398. ad Charit. 252. Conf. c. ἐπιχειρίζω, ad Lucian. 1, 248. De constr., ad Herod. 393. ad Charit. 372. ad Dionys. H. 1, 590. Phot. c. 157. Histoire de l'Acad. d. I. 12, 185. Reiske Zusätze p. 128. Cum inf., ad Diod. S. 2, 16. 442." Schæf. Mss. "Cum eis, Plut. 9, 397.: cum πρὸς, 10, 111." Wakef. Mss. Lex. Xen. Æschii. Dial. Socr. 2, 12. Ἀλλὰ τί οὐκ αὐτὸς, ἐπεὶ περ εἰσηγεῖ τὸν λόγον, ἐπεχειρήσας ἐπεῖν κ. τ. λ. Plato Critone 5. Δίκαιον μοι δοκεῖς ἐπιχειρεῖν πρᾶγμα. Theognis 75. Παύροισιν πίσυνος μεγάλ' ἀνδράσιν ἔργ' ἐπιχειρεῖ.] Ἐπιχείρημα, τὸ, Quod aliquis aggreditur, molitur, couatur, Molimen, Molimentum, Conatus. Thuc. 7, (47.) Τοῖς τε γὰρ ἐπιχειρήμασιν ἐώρων οὐ κατορθύντες. Xen. Ἑλλ. 1, (2, 4.) Αἰσθόμενος τοῦτο τὸ ἐ., στρατιὰν συνέλεγε πολλήν. || Ἐπιχείρημα, ab illa activi ἐπιχειρεῖν et pass. ἐπιχειρεῖσθαι signif. de qua posterius dixi, ex eorum genere est quæ Argumenta Lat. vocant. Quintil. enim 5, 10. ita inchoat, Nunc de argumentis; hoc enim nomine complectimur omnia quæ Græci ἐνθυμήματα, ἐπιχειρήματα, ἀποδείξεις vocant: quanquam ap. illos est aliqua horum nominum differentia, etiamsi vis eod. fere tendit. Aliquanto post, Ἐπιχείρημα Valgius Aggressionem vocat; Celsum autem judicat non nostram Administrationem, sed Ipsam rem quam aggredimur, i. e. Argumentum quo aliquid probaturi sumus, etiamsi nondum verbis explanatum, jam tamen mente conceptum, ἐπιχείρημα dici. Aliis videtur non destinata, vel inchoata, sed perfecta oratio hoc nomen accipere ultima specie. Ideoque propria ejus appellatio et maxime in usu posita est, qua significatur Certa quædam sententiæ comprehensio, quæ e tribus partibus constat. Quidam ἐπιχείρημα Rationem appellarunt, Cic. melius Ratiocinationem: quanquam et ille nomen hoc duxisse magis a syllogismo videtur. Nam et statum syllogisticum, Ratiocinativum appellat, exemplisque utitur Philosophorum: et quoniam est quædam inter syllogismum et epicherema vicinitas, potest videri hoc nomine recte abusus. Plura ibid. de hac ἐπιχειρήματος appellatione videre poteris. Plut. de Primo Frig. Ἐκεῖνοι δὲ, ὅσοι ἔως ἂν εἰπωσι, τὸ ἐπιχείρημα διαφθεῖρουσι. Alex. Aphr. in Top. 8. ἐπιχείρημα esse dicit Dialecticum syllogismum. Hermog. de Inv. 3. Εὐρίσκεται τοίνυν πᾶν ἐπιχείρημα γινόμενον ἀπὸ τῆς περιστάσεως, κ. τ. λ. ["Thom. M. 803. ad Charit. 483. ad Lucian. 1, 339. Argumentum, Heind. ad Plat. Gorg. 161. Rhetorico sensu, Plut. T. Graccho c. 15., coll. c. 16. init. Marinus p. xxii. Boiss." Schæf. Mss. Ernesti Lex. Techn. Gr. Rhet. Appian. Syr. 52. Ἐπιχ.

κατὰ Κύπρου, i. q. ὁρμητήριον.] Ἐπιχειρηματικός, A Exercitatus in argumentationibus, Solers argumentator. Signif. etiam Hominem qui omnes petitiones athleticas et gladiatorias novit: et τὸν πολύτροπον ac πολύβουλον, Solertem in rebus vel hominibus aggrediendis: qui etiam ἐγχειρητικός dicitur. Bud. [Eust. Od. A. p. 6, 32. Aristid. de Dict. Simpl. 414. * Ἐπιχειρηματικῶς, Aristid. 2, 516.]

Ἐπιχείρησις, ἡ, Aggressio, Molitio; nam ut ἐπιχείρημα reddidi Molimen s. Molimentum, ita ἐπιχείρησις reddendum est potius Molitio, ipsam sc. actionem exprimendo. Interdum autem in ea Aggressionis signif. qua ponitur pro Invasione. Thuc. 1, (33.) Καὶ οὐκ αἰσθάνεται Κορινθίους προκαταλαμβάνοντας ἡμᾶς νῦν ἐς τὴν ὑμετέραν ἐπιχείρησιν, q. d. Ad aggressionem s. invasionem vestri, i. e. Ad vos aggrediendos s. invadendos, adoriendos, Ut vos aggrediantur, invadant, adoriantur. Quod autem ad alteram illam signif. attinet, sumtam ab eo verbi ἐπιχειρῶ usu, de quo dictum posterius fuit, sciendum est, sicut ἐπιχείρησις reddidi potius Molitio quam Molimen, s. Molimentum, ita hic reddi debere potius Argumentatio quam Argumentum. Ammon. Οἱ μὲν Στωϊκοὶ τὴν ἐαυτῶν δόξαν κατασκευάζουσι διὰ δύο ἐπιχειρήσεων. Vide et in Εὐεπιχείρητος. ["Ad Dionys. H. 5, 248. Argumentatio, ad Lucian. 2, 56." Schæf. Mss. "Modus tractandi argumenti. Ita Longino 15, 9. πραγματικαὶ ἐπιχειρήσεις, quatenus illo modo causa ipsa tractatur et firmatur: vide Πραγματικός." Ernesti Lex. Techn. Gr. Rhet.]

Ἐπιχειρητέον, Aggrediendum est, Aggredi oportet. Xen. (Ἀπ. 3, 6, 14.) Ἐ. μοι, Mihi tentandum est. Item PLUR. Ἐπιχειρητέα, more Attico, Thuc. (1, 118.) Ἐ. ἐδόκει, Incumbendum videbatur.

Ἐπιχειρητής, ὁ, Aggressor, Molitor, Promptus ad res aggrediendas s. moliendas. Apud Thuc. 8, (96.) ἐπιχειρηται et ἀτολμοι inter se opp. Ex Eod. affertur ETIAM Ἐπιχειρητὸν pro Aggrediendum. ["Ἐπιχειρητος, ad Dionys. H. 2, 714." Schæf. Mss.] Hinc et BICOMP. Δυσεπιχείρητος, Εὐεπιχείρητος. Estque Δυσεπιχείρητος, Qui non facile invadi potest, Quem non facile aggredi quis possit, s. invadere, aut adori: et VICISSIM Εὐεπιχείρητος, Qui facile invadi potest, etc. sequendo formam interpretationum quæ nomini proxime præc. datæ fuerunt. Redditur etiam, Facilis invasu s. aggressu, item Captu facilis. At vero problemata εὐεπιχειρήτα, Quæ facile astrui et confici possunt, ut δυσεπιχρήτα, Quæ ægre astrui et confici possunt. Aristot. Top. 8. Οὐκουν λαμβάνει ὅταν δυσεπιχείρητος ἢ ἡ θέσις, Alex. Aphr. in ejusd. Operis l. 2. Ἐπεὶ γὰρ πᾶν εὐεπιχειρητότερον γίνεται σαφέστερον γεγόμενον, φησὶ δὲν μεταλαμβάνειν τὸ ἀσαφέστερον εἰς τὸ σαφέστερον, καὶ οὕτως ἐπιχειρεῖν πειρᾶσθαι· εὐπορωτέρα γὰρ ἡ πρὸς τὸ σαφές ἐπιχειρήσις. ["Δυσεπιχείρητος, Niceph. P. CP. Disp. cum Leone Armeno p. 180. Εὐεπιχείρητος, Jo. Cantacuz. Hist. 1, 16. p. 51. Schol. Thuc. 6, 34." Boiss. Mss. "Socr. H. E. 4, 21." Mendham. Mss. "Diog. L. 4, 30." Wakef. Mss. Hierocles 76. "Thom. M. 381. * Εὐεπιχειρήτως, Wakef. S. Cr. 4, 148." Schæf. Mss.] Invenitur et tert. BICOMP. Ἀνεπιχείρητος, Qui talis est ut invadi non possit. Ab Hes. exp. ἀνεπιβούλευτος, Qui insidiis peti non potest. [* Ἐπιχειρητικός, Arrian. Epict. 1, 8. ἢ ἐπιχ., Ars argumentandi.]

Ἀντεπιχειρέω, Contra aggredior s. molior, Vicissim aggredior, cum dat. rei. At cum dat. personæ, Contra aggredior s. invado aut adior. Interdum etiam, Invadenti s. Adorienti occurro et obsisto: ut ἀντεπιχειρεῖν τοῖς Ἕλλησι, Invadentibus Græcis occurrere et obsistere: q. d. Vicissim Græcos invadere. At in disputationibus quid sit ἀντεπιχειρεῖν, vide ap. Suid. Habet hoc verbum, suum iidem VERBALE Ἀντεπιχείρησις, Mutua aggressio s. invasio. ["Ἀντεπιχειρέω τοῖς μαχομένοις, Jo. Cantacuz. Hist. 1, 7. p. 24." Boiss. Mss. * Κατεπιχειρέω, Eust. Il. A. p. 93, 8. Od. A. p. 52, 23. "Greg. Nyss. ap. Wolf. Anecd. Gr. 3, 42." Kall. Mss.] Προεπιχειρέω, Prior aggredior s. molior aliquid, Prior aggredior aliquem, s. adior, aut invado. [Plut. Galba 13. * Προεπιχειρήσις, Dionys. H. 1. p. 134, 27. 638, 7.] "Προεπι-

PARS XXXI.

"χειρέω, Insuper admoveo manus, s. aggredior." [Schneidero susp. * Συνεπιχειρέω, Polyb. 3, 84.]

Χεῖρις, ἴδος, ἡ, Manica, Manus involucre. Χειρίδες, Xenophonti sunt Manuum involucre s. tegumenta, quas et χειροθήκας quidam appellant. Fortasse Manicas has vocavit Virg. Et tunicæ manicas et habent redimicula mitræ. Plautus autem manicas in Capt. Vincula manuum appellavit, quas Herod. χειροπέδας. Hæc Cam. Sed in illo Virg. l. Manicas multi generalius poni existimant pro iis quas appellamus Manches; cum aliqui Manicas esse etiam quas dicimus Mitaines, s. Gants, vel hic Plinii Jun. locus ostendat, Ep. 3. ad Macr. Ad latus notarius cum libro et pugillaribus, cujus manus hyeme manice muniebantur, ut ne cæli quidem asperitas ullum studii tempus eriperet. Bud. certe χειρίδας ap. Xen. esse putavit Manicas eas quas appellamus Manches. Nam ap. Eund. (K. Π. 8, 3, 7.) Τὰς δὲ χεῖρας ἐξω τῶν χειρίδων εἶχε, vertit Exerta brachia. Usus est hac voce Plut. Othone (6.) * Γαλατικῶς ἀναξυρίσι καὶ χειρίσιν ἐνεσκευασμένους. J. Poll. de vestibus loquens, earum partes esse ait πτέρυγας, quæ sint τὸ ἡμισυ τοῦ χιτωνίσκου: et χειρίδας, quæ sint τὰ περὶ ταῖς χερσὶ: quibus ζῶν et λίγνα subjungit. At vero ap. Hom. dubitet quispiam non immerito an vestis partes sint. Od. Ω. (229.) περὶ δὲ κνήμῃσι βοείας Κνημίδας ῥαπτὺς δέδετο, ῥαπτὺς ἀλεείνων, Χειρίδας τ' ἐπὶ χερσὶ, βᾶτων ἐνεκ'· αὐτὰρ ὕπερθεν Αἰγείην κυνέην κεφαλῇ ἔχε, πένθος ἀέζων: ubi Eust. χειρίδας esse dicit τὰ τῶν χειρῶν καλύμματα ἐκ δερμάτων, Manuum integumenta e corio. Additque Idem, non solum adversus spinas excogitatas fuisse illas χειρίδας, sed et alium earum usum fuisse; atque adeo profuisse ἐπ' ἔργων εὐχέρειαν: nam et sagittarios quosdam illis uti solitos tradit, nec non τοὺς πλύνοντας, et τοὺς ζυμοῦντας: ut videbis p. 1960. init. Sed observandum est quod de illis sagittariis (fortassis autem et περὶ τῶν πλυνόντων ac ζυμοῦντων intelligi voluit) annotat peculiariter, in usu fuisse illis χειρίδας, sed non δακτυλωτάς. Hinc enim duo earum genera fuisse discimus. Possis autem hoc Δακτυλωταὶ reddere Digitatæ. Ceterum quod ad accentum attinet, sciendum est, in illo quoque Homeri loco, sicut et ap. Eust. scribi vocem illam cum i acuto, non circumflexo, quamvis producat. Sed in causa esse puto quod hæc productio non sit a natura. ["Zeun. ad Xen. K. Π. 746. ad Herod. 471. Wessel. Diss. 190." Schæf. Mss. Galen. Ὑγιειν. 3. p. 247. Bas. Antyllus Oribasii p. 288. Matthæi. * Χειριδῶν, unde Χειριδωμένους, Gl. Manicatus.] HINC Χειριδωτὸς, VEL Χειροδωτὸς, quam tamen scripturam suspectam habeo. Est autem χειριδωτὸς dictus χιτῶν, Tunica χειρίδας illas habens, i. e. Manicas, Manicata tunica, vel Manuleata, ut e Plauto. J. Poll. χειριδωτὸν χιτῶνα fuisse dicit τὸν κατὰ τοὺς ὤμους ἐναπτόμενον: at Gell. 7, 12. ἐξωμίδας Vestes dictas fuisse scribit, substrictas et breves tunicas circa humerum desinentes. Idem, Tunicis, inquit, uti virum prolixis ultra brachia, et usque in primores manus, ac prope in digitos, Romæ atque omni in Latio indecorum fuit. Eas tunicas Græco vocabulo nostri χειριδωτοὺς appellant. Ibid. habes e quodam P. Africani loco, Chiridota tunica. E Lampriديو autem affertur et Chiridotæ vestes. ["Herodotus 7, 61. memorat κιθῶνας χειριδωτοὺς, ποικίλους, λεπίδος σιδηρῆς ὅψιν ἰχθυοειδέος." Schw. Mss.] Apud Herodian. iidem χιτῶνες sunt χειριδωτοὶ et ποδήρεις, 5, (3, 12.) Προηί τε σχήματι βαρβάρῳ χιτῶνας χρυσοῦφεῖς καὶ ἀλουργεῖς χειριδωτοὺς καὶ ποδήρεις ἀνέζωσμένους, Tunicas indutus intextas auro, ac manuleatas, et ad pedes usque demissas: (5, 20.) Ἀνέζωσμένοι οἱ μὲν χιτῶνας ποδήρεις καὶ χειριδωτοὺς, νόμῳ Φοινίκων, ἐν μέσῳ φέροντες μίαν πορφύραν. Ceterum pro χειριδωτὸς dicitur ETIAM Χειρωτὸς, si modo non mentitur Suidas, vel potius, si non mentiuntur ejus exempl. Legimus enim ap. eum, Χειριδωτὸς, ὁ χειρωτὸς, et χειριδωτὸς χιτῶν, ὁ χειρίδας ἔχων. Sed suspecta redduntur illa priora verba χειριδωτὸς, ὁ χειρωτὸς, vel ab his posterioribus, καὶ χειριδωτὸς χιτῶν: si enim in ea signif. intelligi voluisset χειριδωτὸς in priore etiam l., non verisimile est additurum

illa fuisse. Alioqui e χειριδωτός per sync. factum A dicerem hoc χειρωτός. ["Ad Herod. 416. 538. Mæris p. 64." Schæf. Mss. Schleusn. Lex. V. T. * "Αχειρίδωτος, Clem. Alex. Pæd. 288. Schol. Lucian. ad Vit. Auct. 7. Sozom. H. E. 3, 14. Sext. Emp. Disp. Antiscept. 2." Kall. Mss.]

At DIMIN. Χειρίδιον, τὸ, si quidem ab illo χειρὶς fuerit, Parvam manicam significabit; sin a χεῖρ, Parvam manum significaturum esse patet. Sed formationis analogia potius a χειρὶς quam a χεῖρ deducere videtur. [Gl. Manicillium, Manciola: * Χείριον Manicula.] A χεῖρ autem constat esse DIMIN. Χειρύδιον, sive Χερύδιον: cujus plur. χερύδρια, Manus parvæ, extat in Moschi Idyllio quod inscribitur Amor fugitivus, (13.) Μικκύλα μὲν τήνῃ τὰ χερύδρια, μακρὰ δὲ βάλλει. In VV. LL. annotatur ex J. Poll. χειρίδιον fuisse Instrumentum instar manus, repurgandis pavimenti parietumque sordibus accommodatum.

Χειριάω, vide post Χιράς.

Χειρώ, VEL Χειρόομαι, Manuum viribus supero, B Manibus superatum capio, In potestatem redigo, Mihi subijcio. Sæpe reddi potest Subigo, Subjugo. Interdum redditur et verbo Domo. Bud. vertit Subigo, Mancipo, afferens ex Isocr. 'Εν μέρει ἕκαστον τῶν ἐθνῶν χειρώσασθαι. Et e Xen. K. 'A. 7, (3, 5.) 'Ην δὲ τίς ἀντιστῆται, σὺν ὑμῖν πειρασόμεθα χειροῦσθαι. Ejusd. est in Hierone (6, 12.) Τοὺς ἐχθροὺς χειροῦσθαι. Item e Greg. Naz. Τοὺς οἴκοι τυράννοισι χειροῦμενος. Dixerunt χειροῦσθαι, inquit Cam., Opprimere et capere, cum aliquis superior est, ut Soph. Trach. (1117.) Χειρώσομαι κάκ τῶνδε. Apud eund. Poëtam χειροῦσθαι interpr. Domare; itidemque ap. Eur. Phœn. (1116.) 'Αταλάντην κάπρον χειρουμένην, Atalantam domantem aprum. Activæ autem vocis Χειρῶ nullum ab iis affertur exemplum: cujus tamen usum et ap. Aristoph. invenio Σφ. (441.) ubi πρὸς βίαν χειροῦσι dicit pro Per vimprehendunt, s. Impressionem facta: aut etiam, Capiunt. Apud Eund. partic. Χειρούμενος pass. signif. Qui capitur: (439.) Περιόρῃς οὕτω μ' ἔπ' ἀνδρῶν βαρβάρων χειρούμενον. E C Xen. autem affertur τὰ ἔθνη χειρούμενα pro Gentes subactæ. ["Musgr. Hel. 1551. Wakef. Herc. F. 571. ad Lucian. 2, 310. ad Herod. 328. 386. 475. ad Diod. S. 1, 352. 361. Valck. Anim. ad Ammon. 192." Schæf. Mss. Schleusn. Lex. V. T. Æsch. Pr. 353. S. c. Th. 332. Choeph. 692. * Χείρωμα, S. c. Th. 1030. Ag. 1335. Soph. Œd. T. 560. * Δυσχείρωμα, Antig. 126.] Χείρωσις, ἡ, Subjugatio, Subactio. Proprie, Actio illa devincendi s. superandi viribus et robore manuum, &c. ut in Χειροῦσθαι dixi. [Dio Cass.] Χειρωτός, Qui talis est ut subjugari possit, q. d. Subjugabilis, vel, facile subjugari, aut etiam capi, &c. [Hesych.] At vero χειρωτός cum nomine χιτών, verbale non est, ut docui in Χειριδωτός post Χειρὶς. Unde COMP. Εὐχείρωτος ET Δυσχείρωτος, ὁ, ἡ. Est autem Εὐχείρωτος, (sicut χειρωτός, quod tamen minus frequens est,) Qui facile subjugari potest, s. subigi, aut capi, s. in potestatem redigi, Facile superabilis. Polyb. 5, (104, 5.) Τοὺς Ἕλληνας ποιεῖν εὐχείρωτους. Plut. 8, (281.) Παρέξων ἐν οἴνῳ D καὶ μέθη τοῖς ἀνδράσιν εὐχείρωτον. Ex Aristot. autem affertur, 'Ευχείρωτοί σοι ἔσονται, pro Morem tibi gerent: quæ interpr. nullo pacto mihi placet. [Æsch. Pers. 452. Xen. K. Π. 1, 6, 19. 7, 5, 20. "Hutchin. p. 47. Zeun. p. 136. ad Œcon. 8, 4. Bibl. Crit. 2, 2, p. 54." Schæf. Mss. Cf. Εὐχείρος.] Alterum illud Δυσχείρωτος contrariam signif. habet propter particulam δυσ. Plut. Alcib. (4.) Τοῖς δ' ἄλλοις ἐρασταῖς χαλεπὸν ὄντα καὶ δυσχείρωτον. [Herod. 7, 9. Dem. 1412. Diod. S. 5, p. 216.] Est et tertium COMP. 'Αχείρωτος, Qui subigi non potest, vel capi, Insuperabilis. Sed Soph. (Œd. C. 698.) ἀχείρωτον dixisse pro ἀχειρούργητον, auctor est J. Poll. Quod etiam COMP. 'Αχειρούργητον obiter observari debet, et sequendo signif. passivo χειρουργεῖσθαι datam, ei sua accommodari. At vero quod legitur ap. Suid., sc. ἀχείρωτον, expositum ἄμωμον, non video quomodo admitti possit. ["Diod. S. 2, 276. Brunck. Soph. 3, 504." Schæf. Mss. Thuc. 6, 10. Dionys. H. 1, p.

710, 41. * Χειρωτικός, Plato Soph. 219. * 'Αποχειρώ, Aristoph. Eip. 1013. * Διαχειρώ, LXX. Job, 30, 24. Εἰ γὰρ ὄφελον δυναίμην ἐμάντον διαχειρώσασθαι, Memet ipsum interficere. "Ad Diod. S. 1, 192." Schæf. Mss. "Philostorg. H. E. c. 32." Kall. Mss. Hippocr. 638, 43. Διαχειρώσαντο et διεχειρώσαντο conf., Strabo 6, p. 263. * "Διαχείρωσις, Tractatio rerum inventarum, Aristid. περὶ Λ. Πολ. 658. Οἷ εὐρεσι, ἐνταῦθα ἡ διαχείρωσις." Ernesti Lex. Techn. Gr. Rhet.]

Invenitur etiam PARTICIP. 'Επιχειρονομοῦντες, quod VV. LL. reddunt, Qui vi et manibus pro justitia utuntur. Hes. commodius exp. ταῖς χερσὶν ὡς νόμοις χρώμενοι, Manibus tanquam legibus utentes. Quam exp. sequendo, fuerint ἐπιχειρονομοῦντες iidem qui et χειροδίκαι, a quibus jus dicitur ense, ut loquitur Ovid. Ceterum quamvis hic collocem ἐπιχειρονομοῦντες, ab ἐπιχειρῶ tamen esse non puto; sed potius ἐπιχειρονομοῦντες dici tanquam ἐπὶ χειρῶν νομοῦντες: quod partic. alioqui in compositione duntaxat invenitur, sicut et verbum a quo derivatur. [Legitur etiam PARTIC. * Συνεπιχειρονομοῦντες τοῖς ἐάντων παρανομήμασι, ap. Diod. S. Exc. 32, p. 593. Wessel.; Malum malo cumulantes, reddit Interpres.]

AT VERO nomine Χιράς, ἄδος, ἡ, quod e amisit, significatur Fissura in manibus. Invenitur tamen ET Χειράς cum εἰ: sed illam scripturam, non hanc sequitur ubique Eust.: qui etiam annotat, literam e eod. modo ex aliis quibusdam vocibus ejectam esse. Atque adeo uno in loco, Αἱ δὲ χιράδες, inquit, ἦτοι ῥαγάδες τῶν χειρῶν, τῇ ἀπελεύσει τοῦ ε τῆς διφθόγγου, τὸ ἐκ τῶν χειρῶν δηλοῦσιν ἀπεληλυθός: sicut λιμός, quod est a verbo λείπω deductum, τὸ τῶν λιμωπτῶντων ἐμφαίνει ἰσχνὸν τῇ διὰ τοῦ ι μόνου γραφῇ. Quod tamen non affert tanquam suum, sed tanquam alienum commentum; addit enim φασί. Sed a quibuscunque profectum sit, mihi nullo probari modo potest: quin potius aliis quibusdam subtilibus nugamentis Grammaticorum a me in hoc opere commemoratis pariter et irrisis, addendum esse censeo. C Quod vero ad alteram scripturam attinet, cum derivatione convenientem, sc. Χειράς, ea ap. Hesych. et Diog. L. (1, 81.) extat, in Pittaco, ubi etiam observandum est, χειράδας, eo teste, vocari Pedum quoque ῥαγάδας. Scribit enim ab Alcæo Pittacum vocatum fuisse χειροπόδην, propter ῥαγάδας τὰς ἐν τοῖς ποσὶ, quas χειράδας appellabant. Cum autem dicit, ἃς χειράδας ἐκάλουν, videtur intelligere Iones; quod Mitylene, Ionæ urbs, patria Alcæi fuerit. At vero ab Hes. vox Χειράδες exp. non solum αἱ ἐν τοῖς ποσὶ ῥαγάδες, sed etiam αἱ μετὰ λίθων καὶ ὀπλῶν βολαί. Sicut Χειραδαῖαι Eid. sunt τῶν χειμάρρων αἱ λιθώδεις ἀθρεῖσεις. Possit autem alicui mirum videri quod dicat αἱ ἐν τοῖς ποσὶ, non item αἱ ἐν ταῖς χερσὶ: cum alioqui de pedibus non nisi per catachresin dici queat, si derivatio spectetur. Habet vero idem Lexicographus et NOMEN Χίραι, quod exp. ἐν ταῖς πτέρραις ῥαγάδες. Est porro ex illo Χιράς NOMEN Χιραλέος, Cui sunt fissuræ in manibus, s. pedibus. Nam idem Hes. Χιραλέους exp. τοὺς πόδας κατεργασμένους: pro quo legi debere existimo κατερρήγμένους: et dici τοὺς πόδας pro κατὰ τοὺς πόδας. Alioqui ipsimet πόδες existimandi essent vocari χιραλέοι. Ex ead. illa voce est per compositionem FACTUM Χιρόπους, AUT Χειρόπους, ex Χειράς: si cui hæc scriptura magis placeat. Fuit autem hoc nomine appellatus Cui erant χιράδες, s. χειράδες in pedibus, ut modo e Diog. L. verbis didicisti. Sed et ap. J. Poll. legitur χειρόποδες, per εἰ, quod exp. οἱ τοὺς πόδας κατερρήγμένοι, quibus sunt rimæ in pedibus, Cam. Idem, VERBUM Χειριᾶν, ipsius Pollucis (2, 152.) expositionem sequens, interpr. Ruptas manus esse, Rimas in pedibus esse. Sed J. Poll. non solum dicit χειριᾶν vocatum fuisse τὸ κατερρήχθαι τὰς χεῖρας, verum addit præterea, ἡ ἀλγεῖν ἐκ κόπου. [Χειριᾶν, * Χειρᾶν, Lobeck. Phryn. 80.] Ceterum quod ad scripturam illam attinet vocis Χιράς, videndum est an itidem χιράγῃρα posse scribi existimandum sit, et hanc scripturam sequentes Poetas Lat., primam hujus nominis syllabam contraxisse, non autem quod

Cheragra, (i. e. χέραγρα, non χειράγρα,) scriberent. A Qua tamen in sententia me esse docui supra; sed a qua, si quis illius scripturæ exempla fide digna ostenderit, facile me deduci patiar.

“Χείρων, onos, ὁ, ἡ, et poetice Χερείων etiam, “Deterior, Pejor. Thuc. 6. Καὶ χείρων οὐδενὶ ἀξιώ “δοκεῖν ὑμῶν. Dicitur etiam χείρων τοῦτο, pro κατὰ “τοῦτο. Æschin. χείρων τὴν ψυχὴν. Xeu. K. Π. 5, (1, “2.) Οὐτε τὸ εἶδος ἐκείνου χείρωνι, οὔτε τὴν γνώμην. “Ubi reddi etiam potest Inferior. Sic e Plat. affer- “tur, Οὐδὲν σου χείρων, pro Nulla in re inferior te, “Nulla in re tibi cedens. Et e Thuc. Χείρους τῶν “πατέρων, de iis qui a patribus degenerarunt. “Atque ut aliquis dicitur esse χείρων, ita etiam ali- “quid vocatur χείρων, ut χείρων σῶμα, et χείρων “ψυχή. Apud Xen. (K. Π. 8, 8, 1.) ἐπὶ τὸ χείρων “τρέπεσθαι, ut Latine dicitur In deterius, In pejus. “At vero cum infin. positivi signif. habere existima- “tur, ut, Οὐ χείρων ἐστὶ προενέγκασθαι, ap. Plut. Ly- “curgo. Quidam vero interpr. Non abs re fuerit. “Sic, Οὐ χείρων διορίσαι. Eodemque modo χείρους B “pro positivo alicubi usurpari a Thuc. putat Schol. “Poetice dicitur non solum Χερείων, sed et Χερειό- “τερος, quod ap. Hom. redditur etiam Vilior. Præ- “terea pluralis Χέρηες ap. Hom. extat, Od. O. “(323.) Οἳ τὰ τοῖς ἀγαθοῖσι παραδρῶσι χέρηες: “ubi χέρηες exp. etiam Abjectiores. Invenitur et “dat. sing. χέρηι, item accus. χέρηα. At vero χέ- “ρεια cum ei, pro χερειότερα, Deteriora, ap. Eund. “Dicunt Poetæ et Χερειότερος, Deterior. Hesiod. “γένος πολὺ χερειότερον μετόπισθεν. Quin etiam “Χερειότερης affertur pro eod. Sed et alius compar. “in ων habetur ap. Hes., sc. Χερειών, quod exp. “ἐλάττων et χείρων. Sic autem in superlativo “gradu dicitur Χερειστος, Deterimus, Pessimus, “Vilissimus. At poetice Χερειότατος pro eodem, “sicut Χερειότερος in comparativo gradu. || Χείρων “proprie ὁ τὰς χερσὶν ἦττων καὶ ἐλάττων, ut scri- “bit Etym. Quidam vero a nomine χεῖρ itidem “derivantes, exposuerunt ὁ διὰ τῶν χειρῶν πορίζων “τὸ ζῆν.” [“Ad Xen. Eph. 239. Mureti Opp. 1, “400. Οὐ χείρων, Thom. M. 162. Jacobs. Anth. 9, “410. Steph. Dial. 37. Needham. ad Theophr. 9. “Lucian. 1, 860. Kuster. Aristoph. 104. Boiss. Phi- “lostr. 577. Kiessl. ad Jambl. V. P. 229. ad Herod. “126. Alciph. 422. 438. Οὐ χείρων ἐστὶ, Plut. Mor. “1, 77. 80. 106. 260. 509. 723. cf. ad Od. P. 176. “Χείρων, adverbial., Brunck. Andr. 219. Τὸ χ., Lucil- “lius 111. Diod. S. 2, 572. 573. Τὸ δὲ χ., Jacobs. “Anth. 6, 274. Ἐπὶ τὸ χ., Dionys. H. 2, 1235. Heyn. “Hom. 7, 97. Οὐδὲν χείρων, ad Phalar. 301. Χείρονες, “χείρους, Zeun. ad Xen. K. Π. 88. Οὐδὲν γὰρ χείρους “ἔσεσθε — ἀκηκοῦτες, Dem. 743, 29. Ἐπὶ τὰ χείρω “γιγνωσκόμενοι, 851, 28. Χερειών, Lucillius 122. “Phryn. Ecl. 55. Toup. App. in Theocr. p. 41. Χέρηι, “Heyn. Hom. 4, 40. 629. 6, 598. Χέρηα, χέρεια, “ad Il. E. 382. Χερειότερος, Phryn. l. c. Even. 1. “Apollonid. 8. Crinag. 43. Jacobs. Anth. 12, 313. “Χερειότερος, Phryn. l. c. Conf. c. παυρότερος, Heyn. “Hom. 7, 86. Χερειστος, Diod. S. 2, 552.” Schæf. “Mss. “Χείρων, Aristid. Quint. 65. Dio Chrys. 1, “410. Οὐ χείρων, Ælian. H. A. 613. Plut. 6, 102. “Χερειών, cum inf., Opp. K. 1, 159.” Wakef. Mss. “Buttm. A. Gr. 1, 273. Χείρων, Fischer. Ind. Æschin. “Dial. Socr. “Aristoph. Ἰππ. 37. Demosth. Βούλει “τὸ πρᾶγμα τοῖς θεαταῖσιν φράσω; Nicias. Οὐ χείρων, “Non abs re fuerit.” Seager. Mss. Jambl. V. P. 228. “Schæf. ad Julian. p. xii. Leopard. Emendd. 271. “Χερειών, χέρηι, ad Greg. Cor. 904. Χερειότερος, Opp. “A. 3, 432. Strato Sard. 6, 6. Greg. Naz. Eleg. in “Coraii Fab. Æsop. 247. * “Χερειών, Liban. 82.” “Wakef. Mss. Suid. Lex. 1, 5. Χερειστα, adv., The- “ophr. H. Pl. 9, 16. LXX. 2 Macc. 5, 23. Etym. “M. 810, 29. * Χερειστος, Pessime, LXX. 2 Macc. “7, 39. * “Ἀχέρειστος, Schol. Villos. Il. E. 838. “Τί γὰρ ἀχέρειστοι ἦσαν ταῖς ψυχαῖς, εὐερεῖς τε καὶ “εὐσαρκοί; Corr. e Codd. εἰ χερειστοί.” Bast. de VV. “nihili vel dub. ad calcem Scap. Oxon. * Χερειστο- “τέρη, Hippocr. περὶ Εὐσχημ. 11., sed suspectum “est.]

“Χείρων est etiam Nomen unius e Centauris, a

“cujus nomine dictum est Χερειώνιον ἔλκος, s. τραῦ- “μα, vel Χερειώνιον, Hulus malignum, inveteratum, “quod et magnum est, et oras habet duras, callosas, “tumentes. Legitur ap. Diosc. et Alex. Aphr. “Probl. 1, 92. Ἡ μέλαινα χολὴ ποιεῖ τὸ χερειώνιον “ἔλκος καὶ τὸ * νομῶδες ἐν τῷ σκέλει. Dicitur autem “Χερειώνιον tanquam Chironie medico opus habens. “Appellatur et Τηλέφειον ἔλκος a Telepho. Dicta “est Χερειώνιον et Herba quæ alio nomine Centau- “rium majus appellatur; nec non Ea quæ Gentia- “na dicitur. Vide Diosc.” [“Noth. 451. * Χερει- “ωνιὰς, Centaurium majus, ibid.” Boiss. Mss. * “Χερ- “ειώνιον ἔλκος, Heyn. ad Apollod. 354. Fabric. Bibl. “Gr. 1. p. 14. Χερειώνιον, Heyn. Hom. 7, 783. (Eust. “Il. A. p. 34, 35.) * Χερειωνίς, Jacobs. Anth. 12, “189.” Schæf. Mss. * “Χείρων, Herba, Nicander Θ. “501. Πρώτην μὲν χείρωνος ἐπαλθέα ῥίζαν ἐλέσθαι.” “Wakef. Mss. * Χερειώνιον πάντακες, Theophr. H. Pl. “9, 11, 1.]

ΧΕΛΙΔΩΝ, ὄνος, ἡ, Hirundo. Hesiod. “Erg. (2, “186.) Τὸν δὲ μέτ’ ὀρθρογόῃ Πανδιονίς ὠπτο χελιδῶν. “Od. X. (240.) χελιδόνι εἰκέλη ἄντην. Anacr. Σὺ μὲν, “φίλη χελιδῶν, Ἐτησίη μολοῦσα Θέρει πλέκεις καλιήν. “Χειμῶνι δ’ εἰς ἄφαντος Ἡ Νεῖλον ἡ πὶ Μέμφιν. Prov. “autem Aristoph. B. (93.) dixit Χελιδόνων μουσεῖα, “pro Garrulitatis officinæ; garrula enim hirundo est, “unde et κωιλᾶς nominatur: Schol. vero exp. βάρ- “βαρα καὶ ἀσύνετα, addens, Proverbialiter dici ἐπὶ τῶν “βαρβάρων καὶ πολυλόγων καὶ ἐπαχθῶν: quoniam tale “est hirundinum genus, garrulum et garrulitate sua “molestum, suisque στωμύλμασι aures obtundens. “Ideoque sunt qui Pythagoram existiment jussisse “χελιδόνα οἰκίᾳ μὴ δέχεσθαι, sc. διὰ τὸ λάλον καὶ πολύ- “φωνον: aliis tamen alias ejus rei causas afferentibus, “ut Plut. docet Symp. 8, 7. In propria signif. Eur. “χελιδόνων μουσεῖον dicit Ubi hirundines garriunt, “(Alcmen. Fr. 2.) Πολὺς δ’ ἀνείρπε κισσός, εὐφύης “κλάδος, Χελιδόνων μουσεῖον. At χελιδόνων φάρμακον “ap. Hipponact. τὸ φίλτρον τὸ διαγιγόμενον ἐπειδὴν “χελιδόνα πρῶτον τις ἴδοι. Suid. || Χελιδόνες dicuntur “etiam Barbari, quoniam sermo eorum intelligi ne- “quit, ut nec hirundinum garrulus. Hes. enim annotat “τοὺς βαρβάρους χελιδόσιν ἀπεικάζεσθαι διὰ τὴν ἀσύνθε- “τον λαλίαν. Unde et χελιδονίζεω dicitur τὸ βαρβαρί- “ζειν. [Blomf. Gloss. in Æsch. Ag. 1017.] || Χελι- “δὼν est et Piscis nomen, similis polypo, ap. Athen. “(324. 356.) nec non ap. Ælian. et Aristot. ap. quem “Gaza vertit Hirundinem marinam. [Hist. Liter. Pis- “cium p. 114.] || Χελιδόνες dicuntur etiam αἱ χελι- “δόνειοι ἰσχάδες, Ficus Atticæ. J. Poll. 6, c. 11. Ἰσχά- “δες χελιδόνειοι αἱ Ἀττικαί· αἱ καὶ χελιδόνες καλοῦνται. “|| Χελιδών, Cavitas ungulæ equorum, [Lat. Rana.] “τὸ κοῖλον τῆς ὀπλῆς τῶν ἵππων, Hes. Suid. In Hip- “piatRIA, Ἐχέτω δὲ παχὺν τὸν ὄνυχον καὶ κάτωθεν κοί- “λην τὴν ὀπλήν, χελιδόνα μικρὰν ἔχουσαν, [Apsyrus “βάτραχον, Vegetius Ranulam dicit: cf. Niclas. ad “Geop. p. 1104.] Itidem Xen. Ἰππ. ab initio fere, “Αἱ μὲν γὰρ ὑψηλαὶ πόρρω ἀπὸ τοῦ παδέου ἔχουσι “τὴν χελιδόνα καλουμένην. Et rursum (6, 2.) p. “549. Δύναται δ’ ἂν καὶ τὴν χελιδόνα τοῦ ἵππου θε- “ραπεύειν, ἀναπτύσσων τὴν ὀπλήν. At Cæl. Aur. “χελιδόνας equorum vocat Impetigines; sic enim “ille Chron. 1, 4. Sunt autem equorum impeti- “gines, squamulæ anteriorum crurum sub armorum “partibus, in ipsis animalibus natæ: has Græci “λειχήνας vocant s. χελιδόνας: nos vero, ut supra “dictum est, Impetigines vel Hirundines. In homi- “nis etiam brachio χελιδῶν dicitur, Cavitas nimirum “in brachii flexu circa cubitum. Hes. τὸ κοῖλον τὸ “ἀνωθεν τοῦ ἀγκῶνος τὸ κατὰ τὰς καμπάς. Itidemque “Suidæ, qui in canibus etiam χελιδόνα id vocari a “quibusdam dicit, quod χελιδῶν in equo nominatur, “id autem est τὸ κοῖλον τῶν ἵππων τῆς ὀπλῆς. Eod. “Suida teste χελιδῶν appellatur etiam τῶν γυναικῶν τὸ “μόριον, Pudendum muliebre: item Peloponnesiacum “quoddam ex argento numisma, forsitan quod hirundi- “nis figuram haberet impressam. Sed et ἡ ναῦς ἡ “τοὺς εἰς Μασσαλίαν διακομίσασα nuncupata χελιδόνος “nomine fuit, Eod. auctore: forsitan quod ejus παρὰ-

σημον et insigne esset hirundo: ut aries et taurus dicta fuit arietis ac tauri capite insignita prora. Est vero et χρησμολόγον τινὸς τῶν πάλαι nomen, teste Eod., qui et τὸν Κλεοπάτρας κίναιδον ita vocatum fuisse tradit. || Est et Brachialis ornamenti nomen. J. Poll. 5, c. 16. mundi muliebris quædam recensens nomina, Περὶ τοὺς καρποὺς δὲ περικάρπια, καὶ ἐχίνους, καὶ ἀμφιδέας, ὄφεις, ψέλλια, χελιδόνας, καὶ βουβάλια· ὧν ἓνια, inquit, καὶ τοῖς περὶ τοὺς βραχίονας ἐπονομάζουσι καὶ τοῖς περὶ τοὺς πόδας. In qua signif. legimus Eccl. 21, (23.) Χελιδὼν ἐπὶ βραχίονι δεξιῷ. Ubi generaliter quidam interpr. Brachiale, quidam Armilla: [sed cf. Χελιδών. "Kuster. Aristoph. 108. Brunck. 1, 153. Jacobs. Anth. 6, 325. Verh. ad Anton. Lib. 53. 75. 80. Wyttenb. ad Plut. de S. N. V. 48. Wakef. ad Mosch. 3, 47. it. 1, 8. in Addend. An tumulus imposita? Huschk. Anal. 5. Ejus vox, 6. Hirundinem lædere nefas, 7. Cicadis vescitur, Longus p. 21. Vill. Πότε χ. φανήσεται; Brunck. Aristoph. 1, 81. Kuster. 216. Coray Mus. Ox. 2. p. 9. Cavum in ungula equi, Gail. ad Xen. 344." Schæf. Mss. Nom. propr., Valck. Schol. in N. T. 2, 28. Χελιδὼν, vocat., ad Greg. Cor. 596. 661. 671. 691.]

Χελιδόνειος, ὁ, ἡ, Hirundininus: ut Plaut. dicit Hirundininus nidus, et Plin. Hirundininus sanguis: χελιδόνειον μέλος, Hirundininum carmen: τὸ τῆς χελιδόνος, inquit Suid.: qui etiam addit, ejus vocem esse non θρήνον, sed ἄσμα ἐνδοτικὸν καὶ κελευστικὸν πρὸς ἔργα: eamque ob rem avem hanc hyeme nec volare nec canere. Et ap. J. Poll. χελιδόνειοι ἰσχάδες, quæ et χελιδόνια σκληρὰ nominantur, et χελιδόνες, ut supra docui, et in sequenti composito docebo.

Χελιδόνιος, Hirundininus: χελιδόνια σῆκα memorantur ab Athen. (75.) ubi ex Epigene Comico affert, εἰτ' ἔρχεται Χελιδονίων [al. χελιδονείων] μετ' ὀλίγῃ σκληρῶν ἀδρός Πινάσιος: ubi quæ vocat χελιδόνια σκληρὰ, alii χελιδονίας ἰσχάδας appellant, de quibus supra in Ἰσχάς, et paulo ante in Χελιδών: nam et χελιδόνες nominantur, forsitan quod hirundines eis delectentur; vel quoniam tunc primo maturantur, cum migrant hirundines. Plin. enim auctor est novissimam sub hyeme maturari chelidoniam ficum, 15, 18. Item, χελιδόνιος λίθος, Lapis chelidonius, Gemma chelidonia. Plin. 11, 37. In ventre hirundinum pullis lapilli candido aut rubenti colore, qui Chelidonii vocantur, magicis narrati artibus, reperiuntur: 37, 10, Chelidoniae duorum sunt generum, hirundinum colore, et altera parte purpureæ, nigris interpellantibus maculis: 37, 11. Ταὸς pavoni est similis, item aspidi, quam vocari Chelidoniam invenio: [cf. Gal. de Theriaca ad Pisonem c. 8.] Χελιδονία πᾶσα, sive Χελιδόνιον, Chelidonia herba: ita nominata vel quod hirundines eam monstravere, vel quod sub hirundinum adventum floreat. Plin. 8, 27. Chelidonia visui saluberrimam hirundines monstravere, vexatis pullorum oculis illa medentes. Et rursus 27, 8. Animalia quoque invenere herbas, in primisque chelidoniam; hac enim hirundines oculis pullorum in nido restituant visum, ut quidam volunt, etiam erutis oculis. Genera ejus duo, major et minor. Florent adventu hirundinum, discessu marcescunt. Florentibus succus exprimitur, et in æreo vase cum melle Attico leniter cinere ferventi decoquitur, singulari remedio contra caligines oculorum. Utuntur et per se succo in collyriis, quæ Chelidonia appellantur ab ea. Ut et Theophr. H. Pl. 7, c. ult. Τὸ χελιδόνιον ἄμα τῇ χελιδόνι ἀνθεῖ. Sic enim reponendum videtur pro χελιδονίᾳ, quod in vulg. Ed. habetur; nam insolens esset usus hic nominis χελιδονία pro Hirundine ipsa vel Hirundinis adventu. [Vide Schn. Ind. Theophr.] De utroque chelidonio multa Diosc. 2, 211. 212. Gaza Hirundinariam novo vocabulo Latino vocare maluit quam cum Plinio Græcum retinere. Ab eod. Plin. aliquot in ll. mentio fit Chelidoniarum insularum, ut 5, 31. Deinde contra Tauri promontorium pestiferæ navigantibus chelidoniae: 9, 59. de anthia pisce, Chelidonias insulas diximus Asiæ, scopulosi maris, ante promontorium sitas; ibi frequens hic piscis, et celeriter capitur. Et Athen. (298.) e Phi-

lostephano, "Οτε αἱ πρῦναι τῶν ιδίῳν νηῶν συνέβαλον καὶ συνεθραύσθησαν κατὰ χελιδονίας. Nisi forte χελιδονίας hic appellet quæ Steph. B. sunt χελιδονίαί πέτραι. Earumdem Strabo meminit 14. p. 285. 291. nec non 11. p. 227. Rursus Plin. Chelidonii promontorii, et Steph. B. Χελιδονίου, ἔθνους Ἰλλυρικοῦ: ex Hecatæi Europa afferens, Σαρρηθίων πρόβορέω οἰκέουσι Χελιδόνιοι. Vide et sequens derivatum. ["Χελιδόνιος, Nonn. D. 11, 495. (ἀνέμων.)" Wakef. Mss. Osann. Sylloge Inscr. 1, 11. p. 81. "Χελιδόνιον, Jacobs. Anth. 10, 268." Schæf. Mss. Nicander Θ. 857. Theocr. 13, 41. "Anagallis punicea, Diosc. Notha 449. X. μικρὸν, Fumaria, 470." Boiss. Mss. Ranunculus ficaria Linnæi. Nomen propr. mulieris, Valck. Schol. in N. T. 1, 354. * Χελιδονίατος, Gl. Badius, sic.]

Χελιδονίας, ὁ, i. q. χελιδόνιος. Piscis nomen est, et Venti. Piscis, ap. Athen. (356.) Ἀναλογῶν μέντοι ὁ χελιδονίας τῇ πηλαμῦδι, σκληρότερός ἐστιν. Ubi etiam subjungit, Ἡ δὲ χελιδὼν ἢ τῷ πολὺν εὐκυτῖα, ἔχει τὸ ἀφ' αὐτῆς ὑγρὸν, εὐχροίαν ποιοῦν, καὶ κινεῖν αἷμα: est enim et χελιδὼν nomen Piscis, uti supra quoque annotavi. At Venti nomen est χελιδονίας ap. Plin. 2, 47. ubi ait, Favonium quidam a. d. vii Kal. Martii. Chelidonian vocant, ab hirundinis viso; nonnulli vero Ornithian, uno et lxx die post brumam, ab adventu avium, flantem per dies novem. || Item et χελιδονίαί λαγωί ap. Athen. (401.) παρώνυμοι τῇ χελιδόνι. Tales autem fortassis sunt οἱ ἀνω μὲν μέλανε, τὰ δὲ κάτω ὑπόλευκοι, quales sunt etiam hirundines, ut ille testatur qui cecinit, χελιδὼν, ἐπὶ γαστέρα λευκὰ, ἐπὶν ὧτα μέλαινα. Eust. 1925. [Varro 3, 12. Superiore parte pulla, ventre albo: v. Schn. ad Eund. p. 557. "Χελιδόνιαί, Callim. 1. p. 445." Schæf. Mss. X. ἰχθὺς, Schol. Arat. 242.]

[Χελιδονιδεύς, plur.] Χελιδονιδεῖς, Hirundinum pulli, οἱ τῶν χελιδόνων νεοσσοί: ut περδικιδεῖς et χηνιδεῖς dicuntur Perdicum Anserumque pulli. Achæus autem σκληρότερον dixit, Χάσκοντα λιμῷ μόσχον ὡς χελιδόνος, cum debuisset dicere χελιδόνος νεοττὸν vel χελιδονίδη. Eust. 753. ["Huschk. Anal. 101. Valck. Adoniaz. p. 401." Schæf. Mss.]

[* Χελιδονίς, i. q. χελιδών, Anal. 2, 12. 3, 310. "Huschk. Anal. 6, 99. Jacobs. Anth. 8, 59. 11, 58. 12, 319. Antip. Sid. 26. Toup. in Schol. Theocr. 213. Verh. ad Anton. Lib. 53. 75. Ruhnk. Ep. Cr. 297. ad Charit. 253." Schæf. Mss.]

Χελιδονίζω, Hirundines imitor garrulitate; vel, Barbare loquor, ita ut intelligi non magis possim quam hirundo. Æschylum enim χελιδονίζειν pro βαρβαρίζειν posuisse annotat Schol. Aristoph.: itidemque Ionem in Omphale τοὺς βαρβάρους vocasse χελιδόνες, sed masc. gen. teste Herodiano l. 1. τῆς Καθόλου. Atque adeo idem Schol. Ὀρν. (1680.) hoc distichon, Μὰ τὸν Δί' οὐχ οὗτός γε παραδοῦναι λέγει Εἰ μὴ βαδίζειν, ὥσπερ αἱ χελιδόνες, sic expr. μὰ τὸν Δία οὐ λέγει παραδοῦναι, ἀλλὰ βαδίζειν καὶ ἀναχωρεῖν· οὕτω δὲ αὐτό φησι βαρβάρως καὶ * δυσφράστως ὥσπερ αἱ χελιδόνες. || Χελιδονίζειν dicitur etiam τῇ χελιδόνι ἀγείρειν, ut κορωνίζειν vocatur τὸ τῇ κορῶνι ἀγείρειν, Hirundini stipem colligere, circumeundo oppidanorum ædes, et canendo cantilenam quaudam de adventu hirundinis. Athen. (360.) ap. Rhodios scribit χελιδονίζειν nominari ἀγυρμὸν [—ερμὸν] quendam, afferens e Theogn. 2 de Rhodiorum Sacrificiis hæc verba, Εἶδος δὲ τι τοῦ ἀγείρειν Χελιδονίζειν Ῥόδιοι καλοῦσιν· ὁ γίνεται τῷ Βοηδρομιῶνι μηνί. Dici vero ait χελιδονίζειν, quoniam sc. huic ἀγυρμῷ soleret ἐπιφωνεῖσθαι et accipi hanc cantilenam, Ἥλθ', ἤλθε χελιδὼν, καλὰς ὥρας, (unde et Prænuntia veris hirundo Ovidio,) Ἀγούσα καὶ καλοὺς ἐνιαυτούς· Ἐπὶ γαστέρα λευκὰ, καπὶ νῶτα μέλαινα. Παλάθαν οὐ προκυκλεῖς Ἐκ πίονος οἴκου, Οἶνον τε δέπαστρον, Τυροῦ τε κάνιστρον καὶ πυρῶν; Ἀ χελιδὼν καὶ λεκιθίταν οὐκ ἀπωθεῖται. Πότερ' ἀπίωμες ἢ λαβώμεθα; Εἰ μὲν τι δώσεις· εἰ δὲ μὴ, οὐκ ἐάσομες. Ἡ τὰν θύραν φέρωμες, ἢ τὸ ὑπέρθυρον, Ἡ τὰν γυναικα τὰν ἔσω καθημέναν; Μικρὰ μὲν ἐστὶ, ῥάδιως μιν οἴσομες. Ἄν δὴ φέρῃς τι, μέγα γε δὴ τι καὶ φέροις. Ἄνοιγ', ἀνοίγε τὰν θύραν χελιδόνι. Οὐ γὰρ γέροντες ἐσμὲν, ἀλλὰ παῖδια. Quæ ap. Eust. quoque bona e parte leguntur p. 1914. Similem fere cantilenam

Homerus in Samo hyemans, calendis ad ditiorum fores dicitur cantasse, quæ εἰρεσιώνη dicebatur, quam et ipse sic claudit, Νεῦμαί σοι, νεῦμαι ἐνιαύσιος, ὥστε χελιδών. "Ἐσθῆκ' ἐν προθύροις· Κεῖ μὲν τι δώσεις· εἰ δέ μὴ, οὐχ' ἐσθήξομεν. Οὐ γὰρ συνοικήσοντες ἐνθάδ' ἥλθομεν." Vide in Herodotea ipsius Vita, p. 7. meæ Ed. Χελιδόνισμα, τὸ, Cantilena hæc quam canunt οἱ χελιδονίζοντες, ut κορώνισμα dicitur τὸ ὑπὸ τῶν κορωνιζόντων ἀδόμενον. Χελιδονισμός, ὁ, Ipsa circuitio et collectio stipis. NEC NON Χελιδονισταί, ejusmodi ἀγῦραι, οἱ τῇ χελιδόνι ἀγείροντες, Hes. [Athen. 360.]

Χελιδώ, ὅος, ἡ, Hirundo. Unde vocativo casu ὦ χελιδόι, O hirundo. Eust. 601. 716. ["Jacobs. Anth. 6, 325. Huschk. Anal. 100. Brunck. Aristoph. 2, 191. Valck. Phœn. p. 168. Chelido, Chelidonis, Ascon. ad Cic. T. 2. p. 286. Gronov." Schæf. Mss. Simonides ap. Schol. Aristoph. "Ὅρν. 1406. κυανέα χελιδόι.]

ΧΕΛΥΣ, vos, ἡ, Testudo. Empedocles ap. Plut. Symp. 1, 2. et in l. quem scripsit de Facie quæ apparet in Orbe lunari, docens Deum creatorem non ubique τὸ πῦρ superiore posuisse loco, et terram inferiore, sed ita ut corporum usus exigebant, Τοῦτο μὲν, inquit, sc. φαίνεται s. δῆλόν ἐστιν, ἐν κόγχαισι θαλασσονόμοις βαρυνώτοις, Καὶ μὴν κηρύκων τε λιθορρίνων χελύων τε, "Ἐνθ' ὅψει χθόνα χρωτὸς ὑπέρτατα ναιετάουσαν, apparet hoc e conchis marinis, buccinarum nimirum et lapidea cute tectarum testudinum; in iis enim videbis terram super corpore habitare. Terram autem appellat ejusmodi lapideum vel osseum tectum, quoniam terrenæ naturæ est. || Χέλυσ a similitudine cum animali illo dicitur etiam Instrumentum quoddam musicum, Latinis itidem Chelys, Testudo, Lyra, Cithara: ut Hesychio χέλυσ quoque est non solum χελώνη, verum etiam λύρα: itidemque Suidæ non tantum χελώνη ἢ ὀστρακὼντος, verum etiam κιθάρα. Ovid. Pulsatur manibus Phœbea chelys. Seneca, Levi canoram verberans plectro chelyn. Stat. Intendere ac laxare chelyn. Eur. (Alc. 449.) ἐπτάτονον ὀρεῖαν χέλυν dicit, Chelyn montanam septem intentam chordis. Utitur et Callim. hoc vocabulo, Hymno in Jovem. Est vero et Sidus cæleste hoc nomine, quod itidem λύρα s. κιθάρα dicitur, et Lat. Chelys, Lyra, Fidicula, s. Fides. Arat. 269. Καὶ χέλυσ ἦρ' ὀλίγη· τὴν δ' ἄρ' ἔτι καὶ παρὰ λίκνῳ Ἑρμείας ἐτόρησε, λύρην δέ μιν εἶπε λέγεσθαι. Quæ verba Cic. sic vertit, Inde fides leviter posita et convexa videtur, Mercurius parvus manibus quam dicitur olim Infirmis fabricatus, in alta sede locasse. Festus Avienus hoc modo, Est chelys illa dehinc tenero qua lusit in ævo Mercurius, curva religans testudine chordas: Ut Parnaseo munus memorabile Phæbo Formaret nervis opifex Deus. Plin. Fidiculam appellat, Vitruv. et Germanicus Lyram. Verum de nominis ratione alii aliter sentiunt. Nam Schol. Arati χέλυν ex eo nominatam innuit, quod χελώνην ὁ Ἑρμῆς ἐκδείρας, αὐτὴν κατεσκεύασε. Quidam vero ex eo quod Mercurius eam condiderit e testudinis similitudine, de Apollinis boum cornibus. Atque illa opinio videtur probabilior, a similitudine sc. id nominis invenisse, cum Plin. quoque testudinis et lyrae similitudinem agnoscat. Is enim de testudinibus loquens, 9, 10. ait, Troglodytæ cornigeras habent, ut in lyra, annexis cornibus latis, sed mobilibus, quorum remigio in natando se adjuvant. Dicitur igitur, regrediente quodam tempore Nilo ad suos meatus, inter cetera relicta etiam testudo fuisse; eamque, cum putrefacta fuisset, et nervi ejus extenti intra corium remansissent, percussa a Mercurio sonitum dedisse: in ejusque similitudinem Mercurius lyram fecisse. Quam idem septem intentam chordis, ex Atlantidum planetarumve numero, Apollini donasse fertur: hic vero Orpheo: qui duabus auctam e musarum numero chordis Musæo dedisse creditur: cujus postea rogatu in astrorum censum suscepta dicitur. Habet tamen et altera opinio non vulgares confirmatores, ac inter alios Nicandrum, ut paulo infra in Χέλυν docebo. || Hes. est etiam μηχανήμα,

A de quo in Χελώνη infra. || Pectus quoque signif., ut in Χελύσσομαι videbimus. ["Wakef. Alc. 453. Jacobs. Anth. 12, 35. Testudo, Wakef. Ion. 899. Jacobs. Anth. 9, 119. Ruhnk. Ep. Cr. 301. ad Horat. 25. Zeun. Fischer. ad Anacr. p. 5. ad Callim. 1. p. 42. Musgr. Cycl. 326. Pectus, Idem ad Electr. 837." Schæf. Mss. Philostr. Icon. 1, 10. Τὴν λύραν πρῶτος Ἑρμῆς πῆξασθαι λέγεται κεράτων δυοῖν καὶ ζυγῶν καὶ χέλυσ. * Χελύκκλος, Orph. Arg. 381. φόρμιγγα. * "Χελυσσός, Gale ad Script. Poet. p. 149." Schæf. Mss.]

Χέλνδρος, ὁ, Testudo marina s. aquatica; nam testudinum quædam terrestres sunt, quædam marinæ; quædam in dulci aqua vivunt. Geminusque similiter victus in aquis terraque testudinum est, ut et aliorum quorundam animantium, Plin. teste. Itaque χέλνδρος idem est ac si diceres χέλυσ ἐννδρος, Aquatica testudo, Testudo in aquis degens: ad differentiam τῆς χερσινῆς, Terrestris. [Schol. Lycophr. 340.] || Alioqui χέλνδρος est et Venenati serpentis nomen, qui δρυῖνος etiam s. δρυῖνας nominatur, quoniam aquis relictis, in cava quercu aut fago latibulum habet. Sed et ὕδρος nominatur ac χέρσνδρος, quoniam et in aquis et in terra degit, veluti ἀμφίβιον. Testis est Nicander, cujus hæc e Ther. verba ascribere libuit, 411. Κῆρα δέ τοι δρυῖναο πιφάσκεο· τὸν δὲ χέλνδρον Ἐξέτεροι καλέουσιν· ὁδ' ἐν δρυσὶν οἰκία τεύξας, "Ἢ ὅγε που φηγοῖσιν, ὁρεσκεύει περὶ βήσσης. "Υδρον μιν καλέουσι, μετεξέτεροι δὲ χέλνδρον. "Ὅστε βρύα προλιπὼν καὶ ἔλος καὶ ὀμήθεα λίμνην Ἀγρώσσων λειμῶσι μολουρίδας ἢ βατραχίδας, Σπέρχεται ἐκ μύωπος ἀήθεα δέγμενος ὀρμήν." Ἐνθα κατὰ πρέμνον κοίτης ἀπεδύσατο φηγοῦ Ὅξυς ἀλείς· κοῖτον δὲ βαθεῖ ἐνεδείματο θάμνω. Lat. et ipsi Chelydrium vocant. Virg. G. 3. Disce et odoratam stabulis accendere cedrum, Galbæneque agitare gravi nidore chelydros. Ubi Serv. Chelydri dicti sunt quasi Chersydri, quia in aquis et in terris morantur; nam χέρσον dicimus Terram, ὕδωρ autem, Aquam. Lucanus tamen apertum inter Chersydros et Chelydros facit discrimen. Sic enim ille l. 9. Natus et ambigua coleret qui syrtidos arva Chersydros, tractive via fumante chelydri. Nota igitur obiter in his ll. tam Lat. Poëtarum quam Nicandri, NOMEN Χέρσνδρος ET Ὑδρος: ITEM Δρυῖνος, SIVE Δρυῖνας.

Χέλυν, SIVE Χέλειον, Tegmen s. Operimentum testudinis, Testa qua integitur testudo. Plin. modo Corticem vocat, modo Putamen, modo Tegumentum, modo et Superficiem; ut cum 9, 10. scribit Indicium mare tantæ magnitudinis testudines emittere, ut singularum superficie habitabiles casas intendant, atque inter insulas rubri præcipue maris his navigent cymbiis. Utilitur hoc vocab. Nicander 'A. (574.) ubi cum dixisset, ἦν τ' (sc. χελώνην) ἀκάκητα Αὐδῆσσαν ἔθηκεν ἀναδότην περ' εὐόσαν Ἑρμῆεις, subjungit, σαρκὸς γὰρ ἀπουνόσφισε χέλειον Αἰόλον, ἀγκῶνας δὲ δύω παρετείνατο πέζαις, A carne enim testam separavit. Ubi nota etiam ipsum iis astipulari, qui e testudine excoxiata fabricasse lyram tradunt Mercurium. Vocat autem ibi πέζας τοὺς ὦμους: cui τοῦ ὀστράκου parti δύο παρέθηκε πῆγματα, s. κανόνας, ὅθεν δέδενται αἱ νευραὶ, inquit Schol., ap. quem scriptum χέλυν per u, in textu vero per ei χέλειον: quæ scriptura minus probatur: exp. autem χέλυν αἰόλον et ipse ὀστράκον ποικίλον. Apud Hes. LEGITUR Χέλειον: quod ipse etiam dicit, τὸ ἀπωστρακωμένον τῆς χελώνης δέρμα, χέλυσ νῶτον ὀστρακῶδη. ["Χέλειον, ad Charit. 783." Schæf. Mss. Arat. 494.]

Χελύσσομαι, SIVE Χελύττομαι, a χέλυσ significante τὸ στῆθος, sonat Expectoro, i. e. E pectore ejicio, vel Extussio, Eructo. Nicand. metri causa geminato λ DICIT Χελλύσσομαι, 'A. 81. Ἐνθα δ' ἐπ' ἀλλίξῃν ὀλοῇ χελλύσσεται ἄτη. Ubi Schol. ξηρὰ δὲ, inquit, βήσσης διὰ χέλυσ, τουτέστι τοῦ στήθους, τὴν ἀναφορὰν τῶν ἐρυγμάτων ποιεῖται ἄπαστον. Hes. quoque χελύσσεται affert pro βήσσει. ["Ad Mær. 102." Schæf. Mss. Hinc * Χέλντις "Artemis, Clem. Alex. Protr. p. 33=24.] || Etym. et Lex. meum vetus χελύσσοισα e Lycophr. (727.) afferunt pro διαπλέουσα, ρηχομένη, Navi permeans, natans. "Χελίξω. No, Navigo, VV. LL."

'Αναχελύσσομαι, Expectoro, i. e. E pectore ejicio, Excreo, Extussio, Screando s. Tussiendo educo e pectore. Hippocr. 'Αναχελύσσεται καὶ ἐρυγγάνει θαμινὰ, Crebro excreat et eructat, ut Nicandri quoque Schol. exp. In Galeni Lex. Hippocr. LEGITUR 'Αναχελύνεται, exponiturque ἀναξηραίνεται: pro quo quidam Codd. habent ἀναχελίσσεται, per iωτα: ap. Erotian. autem ἀναχελεύεται, quod exp. ἀναπνεῖ. Sed hoc ἀναχελεύεται procul dubio mendosum est, proque eo scr. ἀναχελύνεται vel ἀναχελύσσεται: ea enim scriptura etymo magis consentanea est. ["Heringa Obs. 104." Schæf. Mss. Foes. Œcon. Hippocr.] Ex eod. Hippocr. AFFERTUR Χελύσκιον pro Sicca tussicula, in qua nihil expuitur screatu. AT Χέλισκον ap. eund. Erotianus exp. τρυβλίον. Ambiguum porro est an ET Χέλυσμα, quod verbalis formam habet, inde derivatum sit, præsertim cum alienam prorsus a superioribus habeat signif.; vocatur enim χέλυσμα, ut J. Poll. tradit, I, (86.) c. 9. Τὸ ὑπὸ τὴν τρόπιν τελευταῖον προσηλούμενον, τοῦ μὴ τριβεσθαι τὴν τρόπιν, Assamentum quod postremum clavis substernitur, affigiturque carinæ, ne atteratur frangaturve, cum navis subducitur. In qua signif. Theophr. utitur hoc vocab. H. Pl. 5, 8. dicens ἐκ τῆς ὀξυῆς τὸ χέλυσμα fieri. Qui ibid. dixerat, Τὴν δὲ τρόπιν, τριήρεσι μὲν δρυῖν, ἵνα ἀντέχῃ πρὸς τὰς νεωλκίας: ταῖς δὲ ὀλκῆσι, πευκλίνην ὑποτιθέασι δ' ἐτι καὶ δρυῖν, ἐπὶ νεωλκῶσι. Ubi etiam nota χέλυσμα innui his verbis, τὸ ὑποτιθέμενον τῇ νηὶ ὅταν νεωλκῇται. Forsan autem a figura τῆς χέλυνος dictum hoc χέλυσμα, quod supinæ testudinis figuram aliquam gereret; cavum enim fuisse non est dubium. Hes. quoque esse dicit τὸ προσηλούμενον τῇ τρώπει ξύλον, ἐνεκα τοῦ μὴ πονεῖν τὰ ξύλα ἐν τῷ καθέλκεσθαι τὰ πλοῖα. "Ἀντιχάλημα, Hesychio μέρος τι τῆς μακρᾶς "νεώς." ["Ἀντιχίλωμα, vel Ἀντιχέλυσμα postulat ordo." Is. Voss.]

Apud eund. Hes. legitur ET Χελούειν, βήσσειν, i. e. Tussire: cum fut. χελούσειν. NEC NON Χελούς, μουσικὸν ὄργανον. Item Χελεύς, χελώνη, κιθάρα. Fuerit igitur χελούειν i. q. χελύσσεσθαι, Tussire et screare: χελούς autem et χελεύς, i. q. χέλυσ, Testudo: accipiendo eo nomine non solum Animal, sed etiam Musicum istrumentum, a similitudine animalis sic denominatum, quod citharam et lyram alias appellant. Et χελούς habuerit o superfluum et ascititium, itidemque χελεύς suum e, mutato accentu in utroque; itidemque χελούειν suum o habuerit ex abundantia. Nam ET Χελύω reperitur ap. Eust. sc. p. 574., ubi dicit primum Mercurium Apollini σκευῶριαν μουσικὴν ἐξ ὀστράκου χελώνης μηχανήσασθαι, εἰς λύσιν μήνιδος τῆς ἐπὶ κλοπῇ βοῶν ἐκείνου: ideoque χέλυν et λύραν eand. esse: ac λύραν quidem dici quasi λύτραν, χέλυν autem veluti a χελώνη: e quo χελώνη fieri verbum χελύω, ex eo vero postea χέλυν: non tamen declarat quid hoc verbo significetur.

Sequuntur alia duo derivata, Χελύνη et Χελώνη.

Χελύνη, ἡ, i. q. χέλυν, i. e., Testudo, ut Hes. quoque testatur, annotaus a quibusdam exponi χελώνην, κιθάραν: esse et ὄργανον πολεμιστήριον, Instrumentum bellicum: de quo in Χελώνη plura dicentur. Itidemque in Lex. meo vet. dicitur significari hoc vocabulo ἡ χελώνη, item ἡ κιθάρα τοῦ Αἰόλου. || Rursum Hesychio χελύναι sunt χηλαί, affrenti itidem χελυνέων pro χηλῶν: est autem χηλή Ungula bifurca s. bisulca, aut Forfex, qualis est cancri. || Alioqui χελύνη signif. etiam Labrum, Labium, i. q. χεῖλος: unde et derivatum putatur, ut in Lex. meo vet. scriptum est, ubi etiam τῆς ὑπερώας χελύνης κατὰκομον, Pili superioris labri: Romanis μύσταξ, Mystax. Usus est hoc vocab. et Aristoph. Σφ. (1081.) ubi vesparum chorum sic loquentem introducit, Εὐθέως γὰρ ἐκδραμόντες ξὺν δορί, ξὺν ἀσπίδι, Ἐμαχόμεσθ' αὐτοῖσι, θυμὸν ὀξύνην πεπωκότες, Στῆς ἀνὴρ παρ' ἀνδρ', ὑπ' ὀργῆς τὴν χελύνην ἐσθίων: nam ibi Schol. χελύνην exp. τὰ χεῖλη: quoniam sc. οἱ ὀργιζόμενοι ἐνδάκνουσι τὰ χεῖλη, Mordent labra: quod Hom. ὁδᾶξ ἐν χεῖλεσι φῦναι dicit, in dolore etiam. Præcedentis autem ὑπερώα χελύνη, Superior labrum, hoc exemplum est ap. Suid. Εἰς τὴν ὑπερώαν

A χελύνην ὅστος Μηδικὸς ἐνεργίζωτο: q. tamen l. ipse affert, ut probet χελύνην dici τὸ ἄνω χεῖλος: quod verum non est, cum distinctionis causa ibi addatur ὑπερώαν: [Theophr. Simoc. Hist. 2, 6. ad Greg. Cor. 586. Phrynichus Bekkeri 72. Ælian. H. A. 16, 12.]

UNDE Χελυνόιδης, Qui turgidis s. tumidis est labris, Turgida et crassa habens labra, Labrosus, Labeo: ὁ μεγάλα χεῖλη ἔχων, Eust. 1684(=Od. A. p. 434, 40.) derivaus et ipse a χελύνη significante τὸ χεῖλος: afferensque ibid. similia comp. πειλόιδης, et ὠμοίδης et ἰσχυοίδης, et γαστροοίδης. [Phrynichus Bekkeri p. 72.] In Lex. meo vet. sine diphthongo LEGITUR Χελυνίδης, ὁ τὴν χελύνην μεγάλην ἔχων, Magnum et crassum habens labrum. Et fortassis ea scriptura melior est, ut non compositum esse existimandum sit, sed tantum simpliciter derivatum. Derivatum inde ET Χελύνιον, diminutivi formam habens: quod Hes. exp. χελώνιον, Tegumentum testudinis: nec non Convexa dorsi pars, in modum testudinei tegminis. Aliis Armus, Gibbosa pars quæ in scapulis prominet: ut Joseph. (Antiq. 4, 4.) Εἶναι δὲ καὶ τοῖς κατ' οἶκον θύουσιν εὐωχίας ἐνεκα τῆς αὐτῶν, ἀλλὰ μὴ θρησκείας, ἀνάγκην, κομίζειν τοῖς ἱερεῦσιν ἐνυστρὸν τε καὶ χελύνιον καὶ τὸν δεξιὸν βραχίονα θύματος, ubi tamen Interpres verit Pecoris pectus. Hes. χελύνην quoque dicit esse μέρος τι τῶν ἱερείων, Victimarum partem quandam. ["Χελύνιον, Koen. ad Greg. Cor. 244." Schæf. Mss. "Labellum, Athan. 2, 553. Metaphr." Kall. Mss. * Χελύνειον, Hippocr. Epist. p. 1289. Γένειόν τε ἀκροτελές καὶ χ. γόμφους συννηρμένον: Cf. Χελώνιον.] Apud eund. Hes. LEGITUR Χελυνάζειν, exponiturque χελυνάζειν, Irridere: forsā a χελύνη significante Labrum: ut sit Distortis aut Magno hiatu diductis labris illudere: quod et ἐγγάσκειν, et κατεγγαίνειν s. ἐγγαίνειν, dicitur. [* Σχελυνάζει, Eid. φλυαρεῖ.]

Χελώνη, ἡ, i. q. χέλυν et χελύνη, Testudo, ἡ ὀστράκωνωτος, Testaceum habens dorsum: quæ duorum est generum; altera enim, θαλαττία χελώνη, Testudo marina; altera, χερσαία, Terrestris: quarum illam ἐνυδρὸν quidam nuncupant, Aquaticam: hanc vero, ὀρεινὴν, Montanam, quoniam in montibus degat. Utriusque meminit Aristot. H. A. 2. et Nicander A. (570.) his verbis, Ἀμμίγδην ἀλίοιο καθεψηθέντα χελώνης Γυλῖος, ἡ ταχινόισι διαπλῶει περὶ γέσσειν. Ἄλλοτε δ' οὐρεῖς * κυτισσηρόμον. Ubi etiam nota hanc οὐρεῖν χελώνην vocari κυτισσηρόμον, quod cytisum pascatur: Εἰσὶ δ' αἱ θαλάσσιαι χελῶναι, πλὴν μεγέθους καὶ ποδῶν, ὅμοιαι ταῖς χερσαῖαις, inquit Paus. sub finem Atticorum, ubi etiam tradit, χελώνην ὑπονηχομένην ταῖς πέτραις, consuevisse ἀπάσσειν τοὺς ὑπὸ Σκίρωνος ἐς τὴν θάλασσαν ἐσβληθέντας. Lucian. (1, 549.) Πῶς τοῦτο φῆς, τὸ μὴ ἄλγειν μαστιγούμενον; οὐ γὰρ χελώνης ἡ καράβου τὸ δέρμα περιβέβληται. Ammian. Epigr. in Rhet. Θᾶπτον ἔην λευκοὺς κόρακας πτηνάς τε χελῶνας Εὐρέει, Volucres testudines. Et Proverbiali loquendi genere ap. Suid. Τῷ δὲ Ἀγαμέμνονι τῆς Θεοσίου παρρησίας ἦττον ἐμελεν ἢ χελώνη μυῖων, τὸ τῆς παροιμίας: solet enim id Proverbio dici ἐπὶ τῶν ἀφροντιστούντων τινός: quoniam nimirum ἡ χελώνη, cum sit ὀστρακόδερμος et σκληροδερμοτάτη, Muscæ ictus s. morsus sentire non potest. Idem et hunc Proverbialem senarium affert, * Ἡ δεῖ χελώνης κρέα φαγεῖν ἢ μὴ φαγεῖν: quoniam sc. ὀλίγα βρωθέντα, σφόδρα ποιεῖ, πολλὰ δὲ, καθαίρει. || Χελώνη dicitur fuisse Genus numismatis Peloponnesiaci, a testudine insculpta, Hes. At Suidas χελιδόνα ait Πελοποννησιακὸν νόμισμα ἀργυροῦν fuisse, ut supra docui. [J. Poll. 9, 74.] || Eid. Hes. χελώνη est etiam ὑποπόδιον, Scabellum, s. Scabile, ut Cato vocat: Ciceroni Sedicula. Procul dubio vero et ipsum a testudinis figura denominatum fuit, utpote quod humile esset et superficie convexa, cujus generis quædam hodieque visuntur. Apud Suid. Ζηλοτυπούσαι αἱ Θετταλαὶ γυναῖκες τὴν Λαῖδα τὴν ἐταῖραν, ζυλίνας χελῶναις ἐφόρευαν τύπτουσαι ἐν τῷ ἱερῷ τῆς Ἀφροδίτης πανηγύρεως: quod iisdem propemodum verbis, sed paulo prolixius, refert Timæus ap. Athen. (589.) || Est χελώνη Nomen etiam παρατάξεως et συνασπι-

σμοῦ, ap. Romanos peculiariter usitati, a quibus Testudo nominatur. Liv. 4, Dec. 5. Quadrato agmine facto, scutis supra capita densatis, stantibus primis, secundis summissioribus, tertiis magis et quartis, postremis etiam genu nixis, fastigiatam, sicut tecta ædificiorum sunt, testudinem faciebant. Et I. 1, Dec. 4. Deinde his quoque spretis, partim testudine facta per adversos vadunt hostes. Et I. 3. ab urbe cond. Galli testudine facta conserti stabant. Itidem Tacit. 18. Tum quadripartito exercitu, hos in testudinem conglobatos subruendo vallo inducit, alios scalas mœnibus admoveere jubet. Et Virg. Æn. 9. omnes Ferre jubet subter densa testudine casus. Utuntur itaque illo vocab. χελώνη Græci præsertim rerum Romanarum Scriptores: ut Dion, s. potius Xiphilinus qui Dionis historiam in compendium redegit, in Augusto, p. 58. μετὰ Ed. Τὴν τε χελώνην ἐξαπιναιῶς συνασπίσαντες ἐποίησαν, καὶ τὰ γόνατα σφῶν τὰ ἀριστερὰ πρὸς τὴν γῆν ἔρεισαν. Et p. seq. post longam ejus descriptionem, ait duplicem ejus usum fuisse, nimirum vel quando πρὸς φρούριον τι προσμίσγοντες προεπορεύοντο, vel quando ὑπὸ τοξοτῶν περιστοιχίζοντο: at vero τῆς χελώνης τὴν ἐπὶ κλῆσιν εἰληφέναι πρὸς τὸ ἰσχυρὸν καὶ πρὸς τὸ * εὐσκέπαστον αὐτῆς: usque adeo enim ἰσχυρίζεσθαι ὥστε καὶ βαδίζειν τινὰς ἐπάνω αὐτῆς, καὶ προσέτι καὶ ἵππους καὶ ὄχηματα ἐλαύνεσθαι. Sic et Joseph. de Capt. Jud. Τῶν δὲ Ῥωμαίων οἱ πρῶτοι τοὺς θυρεοὺς εἰς τὸ τεῖχος ἐξέρεϊσαντες, καὶ κατὰ τούτων οἱ κατόπιν ἄλλους, οἱ τε ἐξ ὁμοίως, τὴν καλονμένην παρ' αὐτοῖς χελώνην ἐφράξαντο· καθ' ἧς τὰ βέλη φερόμενα περιωλίσθαιεν ἄπρακτα. De eadem intelligendum quod Herodian. 2, (6, 19.) de inauguratione Jul. Imp. loquens dicit, Φράξαντες αὐτοὺς οἱ στρατιῶται εἰς φάλαγγος σχῆμα, ὡς, εἰ δέοι, καὶ πολεμήσοντες, ἐν μέσοις αὐτοῖς ἔχοντες τὸν βασιλέα, ὑπὲρ τε τῆς κεφαλῆς αἰωροῦντες τὰς ἀσπίδας καὶ τὰ δόρατα, μήπου καὶ λίθων τις βολὴ ἀπὸ τῶν δωματίων ἐπὶ τῇ πομπῇ γένοιτο. || Est vero et πολιορκητικὴ τις χελώνη, Instrumentum bellicum, quo in oppugnandis urbibus utebantur, ut Vitruv. quoque 10, 19. inter oppugnationis machinationes refert testudinem arietariam: cujus comparatio quam ratione perficeretur, ibid. docet. Duo autem ejus genera tradit, c. 20. et 21. utriusque faciendæ rationem describens. Testudo, inquit, quæ ad congestionem fossarum paratur, eaque etiam accessus ad murum potest habere, sic erit faciendæ. Et c. seq. Est autem et aliud genus testudinis, quod reliqua omnia habet quemadmodum quæ supra scripta sunt, præter capreolos; sed habet circa pluteum et pinnae e tabulis et superne suggrundas proclinas, supraque tabulis et coriis firmiter fixis continetur. Insuper vero argilla cum capillo subacta ad eam crassitudinem inducitur, ut ignis omnino non possit ei machinæ nocere. Quæ autem testudines ad fodiendum comparantur, ὄρυγες Græce dicuntur: cetera omnia habent uti superscriptum est: frontes autem earum fiunt quemadmodum anguli trigonorum, uti a muro tela, cum in eas mittantur, non planis frontibus excipiat plagas, sed a lateribus labentes, sine periculo fodientes qui intus sunt tueantur. Alii hanc machinalem testudinem tradunt fuisse tabulis contextam, et coriis cilicinis, aut centonibus et aliis quæ difficulter comburi possunt, habuisseque intrinsecus trabem, quæ adunco præfigeretur ferro, et falx vocaretur, ab eo quod incurvata esset, et de muro extraheret lapides; retro enim duci solitam fuisse trabem funiculis suspensam, ut reversa violentius feriret: ideoque testudinem appellatam esse a similitudine reptilis animalis, quod caput nunc exerit, nunc reducit. Vide et Veget. 4, 14. De ea intelligendum quod Virg. dicit Æn. 2. obsessumque acta testudine limen. Et Cæs. B. G. 6. Reliquisque diebus turres ad altitudinem valli, falces, testudinesque, quas iidem captivi docuerant, parare et facere cœperunt. Diod. S. 9. Κατεσκεύασε δὲ καὶ χελώνας, τὰς μὲν, χωστρίδας, τὰς δὲ κριοφόρους, Comparavit vero et testudines partim ad congestionem fossarum, partim arietarias, ad quatrendos muros. Polyb. (10, 31, 8.) Ἦν δὲ τὸ πλείστον

μέρος τῆς ἐπιβολῆς ἐν ταῖς χωστρίσι χελώνας. Dion. H. Οὔτε χελώνας χωστρίδας κατασκευάζειν εἰδότες. Xen. quoque has χελώνας novit, ut Ἑλλ. 3, (1, 5.) p. 282. Ὡς δ' ἐκ τοῦ τεύχους ἐκθέοντες πολλάκις ἐνέβαλλον ἐς τὸ ὄρυγμα, καὶ ξύλα καὶ λίθους, ποιησάμενος αὐτὴν χελώνην ξυλίνην, ἐπέστησεν ἐπὶ τῇ φρεατείᾳ, Testudinem ligneam. [“Ad Diod. S. 1, 140. 188. 303. 391. 2, 279. Musgr. Hipp. 1189. Wagner. Alciph. 2, 221. Machina qua veteres in oppugnandis urbibus utebantur, ad Diod. S. 2, 472. 506. Scabellum, T. H. ad Plut. p. 61. X. πτηνῇ, Lucian. Ep. 22.” Schæf. Mss. Pappus Collect. 8. p. 488. Lobeck. Phryn. 187. Schleusn. Lex. V. T.]

Verum ET Χελών pro χελώνη reperitur. Hes. enim τὴν θαλασσίαν χελώνην dici a quibusdam χελώνη auctor est. Athenæo autem (306.) χελών est Mugilis quædam species: itidemque Aristot. 5, (11.) H. A. et alibi: quamvis apud eum aliquoties LEGATUR Χάλλωνες pro χελώνες: SEU Χείλωνες, ut quidam scribendum ajunt, qui interpr. Labeones. [Cf. Χείλων. * Χελμών, Hes. ἰχθὺς ποιός: “forte * χελών: ut in hoc, Λευκίσκων πλείονα εἶδη, κέφαλοι, κεστρεῖς, μυζῖνοι, χελλῶνες, οἱ καὶ Βάκχοι, Eust. II. N. p. 927.” Soping.] “Κόλων, ὠνος, ὁ, Piscis e genere τῶν κεστρέων, Mugilum, s. τῶν λευκίσκων, ap. Athen. 8, “ubi et κολῶνες, properisρωμενος: aliquanto ante “χελῶνες pro eod.: ap. Aristot. modo χάλλωνες, “modo χείλωνες: quam postremam scripturam sunt “qui ceteris præferant, eosque pisces Latine red- “dant Labeones.”

[* Χελωνοειδής, Eust. 869, 25. * “Χελωνόπους, Theodos. Diac. Exp. Cretæ Acr. 3, 182.” Boiss. Mss.] Χελωνοφάγος, Testudinum vorator, Qui testudinum esu victitat. Ita dicitur Gens quædam Indica. Plin. 10. Celtium id genus vocatur, eximie testudinis, sed raræ; namque scopuli præacuti Chelonophagos terrent. Ubi etiam de venatu harum testudinum Indicarum prægrandium dixerat, Adnatare enim singulis ternos ferunt, a duobus in dorsum verti, a tertio injici laqueum supinæ, atque ita ad terram a pluribus trahi. Et 6, 24. In Carmanix angulo sunt Chelonophagi, testudinum superficie casas tegentes, carne vescentes. Meminit eorundem et Pomp. Mela. Præterea Χελωνοφάγοι, Hes. etiam ἀετοί τινες, Aquilarum genus quoddam: quod sc. testudines venatur, et in sublime raptas in saxum aliquod demittit, ut frangantur: atque ita fractæ carne vescitur: ut Æschylum ferunt χελώνης ἐπιρριφείσης αὐτῇ ὑπὸ ἀετοῦ φέροντος κατὰ τῆς κεφαλῆς, ἀπολέσθαι. [Diod. S. 3. p. 110, 7.]

“Καλλιχέλωνος dicitur ὁ ὀβολός: habebat enim “τὸ νόμισμα χελώνην ἐπικεχαραγμένην, inquit Hes.”

Χελιχελώνη dicta fuit olim, ut J. Poll. tradit l. 9. quædam παρθένων παιδιὰ, παρόμοιον τῇ ἔχουσα τῇ χύττρᾳ: in eo enim ludo quædam sedet, et vocatur χελώνη: aliæ autem virgines eam circumcurrentes interrogant, Χελιχελώνη τί ποιεῖς ἐν τῷ μέσῳ; Quibus illa respondet, Ἐρῖα μαρτύρομαι καὶ κρόκην Μιλησίαν. Rursum illæ, Ὅ δ' ἐκγονός σου τί ποῶν ἀπώλετο; hæc autem, Λευκᾶν ἀφ' ἵππων ἐς θάλασσαν ἔλατο. Eadem Eust. habet p. 1914., ubi divisim SCRIPTUM Χέλει χελώνη: atque adeo id χέλει esse ait προστακτικὸν eo in l., παρηχούμενον τῇ χελώνη. Ibi vero et ipse dicit, Καθημένης τινὸς ἐν μέσῳ, ἣν χελώνην ἐκάλου, περιτρέχουσαι παρθένοι ἐπυνθάνοντο καὶ ἀντήκουν δι' ἀμοιβαίων ἰάμβων οὕτω, Χέλει χελώνη, τί ποιεῖς, κ. τ. λ.

[* Χελώνειον, s.] Χελώνιον, τὸ, Tegmen s. Tegumentum testudinis, Cortex s. Corium aut Testa prædura qua testudo tecta est et munita. Aristot. Metaphys. 4. de testudinibus loquens, Κινοῦνται τοῖς ποσὶν ἐπὶ ὄντων τῶν χελωνίων, Nondum detractis integumentis: 3 de Part. Anim. itidemque Aristoph. qui et δέρμα hoc appellat, sicut Lucian. quoque. Cancrorum etiam τὸ ὀστράκινον δέρμα nominatur χελώνιον. Plut. (7, 573.) Μόνοι γὰρ, ὡς εἴκεν, ἐν τῷ χελωνίῳ τύπον πελέκειος ἔχουσι, sc. οἱ περὶ τὸ καλούμενον παρὰ Τενεδοῖς Ἀστέριον γινόμενοι καρκῖνοι. [Suid. v. Τηνέδιος.] || Χελώνιον, ut χελύνιον, nominatur etiam Convexa dorsi pars, vel Pars illa gibbosa

quæ in scapulis prominet. J. Poll. 2. Νῦτα τοίνυν
ντ αἰχῆτι κείμενα τὸ μὲν ἔγκυρτον, χελώνιον ονο-
μάζεται, τα δὲ ἐκατέρωθεν ὑποπλατῶν, πτερύγια.
[Schleusn. Lex. V. T. T. " Vitruv. 10, 2. 5. 21. All-
gem. Liter. Zeitung. 1799. No. 12. Schol. brev.
Od. Φ. 47. Ὅχιος, τὰς λεγομένας βαλάνους τὰς ἐν
τῷ λεγομένῳ χελωνίῳ κατ' ἀντικρὺ τῆς κλειδοῦ, διὰ
περιάγουσθαι καθ' ἀνοίγονται. (Cf. Χελωνίς.) * Χελω-
νίον, l. q. κωλύματα, ap. Heronem et Vitruv. II.
c. 8." Scin. Lex. Testudo parva, Arrian. Peripl." p. 7.
16. Ed. Oxon. * " Χελώνειαν, Cyclaminus, Diosc.
Notha 447." Boiss. Mss.]

Χελωνίς, ἴδος, ἡ, Limen ostii dicitur: fors an
testudinea forma et convexitate. Hes. enim et Suid.
χελωνίδος afferunt pro τοῖ οἰδοῦ τῆς θύρας τῆς σκηνῆς:
procul dubio uterque e libro Judith, 14, (15.) ubi
legimus, de Bago, Εἰσῆλθεν εἰς τὸν κοιτών, καὶ εὗρεν
αὐτὸν. (Oisphertem) ἐπὶ τῆς χελωνίδος ἐρμυμένον
νεκρὸν καὶ ἡ κεφαλὴ αὐτοῦ ἀφῆρτο ἀπ' αὐτοῦ. Ubi
vulgata Versio habet, Accessit ad cortinam. Signif.
enim Cortina etiam Velum quod limini et aditus ten-
torii obtenditur. Perperam tamen ibi Complut. Ed.
habet χελωνίδος. At pro Musico instrumento potius
accipiendum in h. l. Posidonii ap. Athen. (527.)
de Syriæ populorum luxu, Καταυλομένους πρὸς χελ-
ωνίδος πολυτρόπον φόρον, ὥστε τὰς πόλεις οἱαι τοιαύ-
ταις κελάδος ποταμίσθαι: [Idem p. 210. " Limen
ostii, Munck, ad Anton. Lib. p. 43. Verh. Scabel-
lum, T. H. ad Plutum p. 61." Schæf. Mss. Schleusn.
Lex. V. T. Sext. Emp. adv. Math. 1. §. 246.] AT
Χελωνίαν dicitur ἡ ποσιλη καθαρὰς, teste Hes.: for-
san quia in modum testudinis est compuncta et di-
stincta variis maculis.

Χελώνια ET Χελωνίτης. Testudinarius, Fem. gen.
χελωνία λίθος et χελωνίτις λίθος, Chelonia et Chelo-
nitis genus: de quibus Plin. 37, 10. Chelonia,
oculus est Indicæ testudinis, vel portentosissima
magorum mendaciis: melle enim colluto ore im-
positam lingue, futurorum divinationem præstare
promittunt. Sunt et chelonitides, testudinum similes,
et quibus ad tempestates sedandas multa vaticinan-
tur. Ea vero quæ sit aureis guttis, cum scarabeo
dejecta in aquam ferventem, tempestates averti.
Idem et Chelonitidum insularum memiuit. Sed am-
biguum an eædem sint quæ Straboni χελωνῶν νῆσοι.

[* Χελωνάιος, Theodos. Exp. Cretæ 2, 50. App.
Corp. Hist. Byz. 363.]
"Κλεμνός, Hes. χελώνη, Testudo," [* Bast. Let-
tre 118. 149. Anton. Lib. 212. Verh. Interpr. Tes-
tudo." Schæf. Mss.]

ΧΕΡΡΟΣ, SIVE Χέρσος, ὁ, ἡ, Desertus incultus-
que, Asper. Diosc. 2, 158. de coronopode herba,
Γίνεται δὲ ἐν χέρσος τόποις, καὶ ἐν χώμασι καὶ ἐν τοῖς
ὄδοις, In locis incultis, Ruell.: [Gl. Χέρσος γῆ, τόπος,
Inculta terra.] Capite præcedente dixerat, Φυόμενον
ἐν περὶ ὁδοῦ καὶ παραβάσει τοῖς τόποις: orponens
his c. 161. ἐν γειώκει καὶ ἐργασίμοις χωρίοις: siquid-
em χέρσος τόπος dicitur ubi est γῆ χέρσος, quæ et
ἀνέργαστος, Inculta, desertaque et aspera. [* Sic ap.
Herod. 4, 123. Persæ in Scythia nihil quod vastare
possent, repperunt, ἀπὸ τῆς χώρης ἐοῦσης χέρσος,
quippe in deserta s. arida et inculta terra. Idem 2,
99. terra tractum quem diu Nilus quotannis inun-
dat, a Mene rege aggeribus a fluvii inundatione
seculum fuisse ait, atque ita χέρσος γεγενῆται, Sic-
cum factum, In sicco positum." Schw. Mss.] Iti-
dem in Epigr. legimus χέρσος λυμένα, Portum deser-
tum et incultum. Metaph. vero Greg. Naz. Ψυχὴν
χέρσος τε ὄσαν καὶ ἀνὴρπον, Incultum nec ullis ri-
guam aquis. Metaphorice itidem Soph. (Ed. T.
(1501.) p. 209. χέρσος παιδας vocat Virgines illocatas
ac innuptas, quoniam sc. elocatae et nuptæ dicuntur
ὀργασθῆσαι et σπείρεσθαι, ac postea σποράν ἐκφῶναι:
translatione ab agris qui coluntur aut incoli dese-
runtur: τὴν τεκοῦσαν, inquit, ἥρσεν, Ὅθεν περ
αὐτοὶ ἐσθάρ, κἀκ τῶν τῶν ἑκτῆσθ' ἡμᾶς ὠντερ
αὐτοὶ ἐξῆν. Τῶν δὲ ἀναιδείσθ' κῆρα τίς γαμεῖ; Οὐκ
ἐστιν οὐτίς, αἰ τίς; ἄλλὰ διὰ δολοῦ Χέρσος φθάρηται
κἀγάμους ἡμᾶς χρεῶν: proprie enim χέρσος γῆ dicitur

ἡ οὐκ ἀροτριουμένη, s. ἀνήρσος, Quæ non aratur, sed
inculta relinquitur: cui opp. ἀροτρα. || Ut plurimum
vero χέρσος subst. ponitur pro χέρσος γῆ, ut Hes-
chio quoque χέρσος est ἡ ἐρημος γῆ καὶ τραχὺς, De-
sertum et asperum solum: Καὶ πᾶσα γῆ ἀκαρπὸς καὶ
ἀνέργαστος. Omneque solum sterile et incultum,
Ibidemque. Gaza ap. Theophr. C. Pl. 3, (13, 3.)
χέρσος Ἄγρην rudem interpr. Nonnunquam tantum
et simpliciter pro Terra s. Solo accipitur, ut cum
Philo de Mundo dicit χέρσος θαλαττωθείσα, Terra
admisso mari mersa: ut ibid. Ἀποστομαί τινες κατα-
κλυζόμενα τοῖς πάλαι χρόνοις, αὐτοὶς ἡμερῶν ἡμε-
ρα, Continens terra factæ sunt quæ olim aquis operie-
bantur. Et Theophr. Ep. 15. Κνανίζουσαν
γαλήνην τὴν θάλασσαν εἰκοιζέτο· οἱ καὶ τὴν γέλινα
χέρσος ἀπαλῶ περιπτύσσεται, ρέθρον, τὰ μανιῶδες τῶν
ἐλλόων καὶ βάρβαρον παρεῖκον. Vicinam tetra, s.
continentem. Et ante hos Hom. Od. I. 485. Τῆν δ'
αὖ ἡμερῶνδε παλιρρόθον φέρε κύμα Παλλήμιος ἐκ πά-
ροιο, θεμωσε δὲ χέρσος ἰκέσθαι, i. e. ἐγγίσει ἐπὶ τῇ
τῇ γῇ, Ad terram appulit. Poniturque his in ll.
χέρσος et ἡπειρος pro eod., i. e. pro Terra continente,
s. Terra quæ aquis non operitur. Opp. enim ἡ χέρ-
σος, i. e. ἡ ἐρηὰ γῆ τῇ κατακλυζομένη, Et quæ operitur
undis marinis. Lacones vero τὴν χέρσος γῆν appel-
lant χέρσος, a νοσθ. χέρσος, Hes. [* Kœst. ad
Greg. Cor. 396. (622. 664. Schæf.) Χέρσος s. Χέρσος,
Thom. M. Add. ad 535. Χέρσος, Wakef. Alc.
444. Huschk. Anal. 233. Jacobs. Anth. 9, 74. 308.
Valck. Hipp. p. 182. Carens, Eur. El. 325. et Musgr.
* Χέρσος, ad Mær. 401." Schæf. Mss. Χέρσος et
ἐξερὸν conf., Spitzner. de Versu Gr. Her. 47. " Χέρ-
σος, Inculta terra, Dionys. H. 1, 2315. Continua,
Diod. S. 1, 36." Wakef. Mss. Theophr. H. Pl. 8,
6, 4. Ταῖς χέρσος καὶ διὰ χρόνον κινουμένηται.]

Χερρόνηος, SIVE Χερρόνηος, sub. χέρα vel πόλις,
Regio vel Urbs quæ dimidia e parte χέρσος est, et
dimidia e parte νῆσος, Quæ sc., veluti insula, mari
circumdatur et cincta est: nisi quod uno tantum
eoque angusto spatio, quod Isthmus appellatur, con-
tinenti adjuncta est. Peninsulam vocare possis La-
tine, quoniam sc. pene insula est. Hecychio est γῆ
εἰς θάλασσαν ἐκτείνουσα ἢ μὴτε χέρσος μὴτε θάλασσα.
Clarius tamen paulo ante χερρονήσια γῆ exposuerat
ἢ ἐκ δεξιῶν καὶ ἀριστερῶν ἔχουσα θάλασσαν, Quæ et a
dextro et a sinistro latere habet mare. Est autem
hoc Χερρόνηος s. Χερρόνηος interdum Regionis pro-
prium nomen, interdum Urbis: quatuor enim Χερ-
ρονήσιος commemorat Steph. B. Caidiam, Thracicam,
Tauricam, Creticam: de quibus eum consule. Inter
alia autem de Thracica Cherroneso affert ex He-
catæi Europa, "Ἐν δ' αὐτοῖσι πόλιν Χερρόνηος ἐν γῇ
ἰσθμῷ τῆς Χερρονήσου. Meminit Strabo quoque qua-
rundam Χερρονήσιων πόλεων, inter alias et illius, l.
16. p. 328. "Ἦτε δὲ πόλιν, inquit, οὕτως ἀσφαλὲς εἴ-
ται, καὶ διὰ καὶ Χερρόνηος εἰλήθη, διὰ τὸ συμβεῆναι,
quoniam sc. Χερρόνηος εἰλήθη, καὶ ἐπὶ πλο-
τῆς, χερρώνης τε βουβόλους καὶ ἱπποπόλους ἐκαχέ-
ρους, ὑπερβάλλοντας τὸ μέγεθος καὶ λόφος ἔστω ἐν
πεδίῳ κοίλῳ τετελειωμένους καλῶς, ἐν ποτὶ χερρονη-
ζοντα ὁ Ὀρόντης. [Heyn. ad Apollod. 136. ad Diod.
S. 1, 579. 636. 707. 2, 108. Χερρόνηος, κατ' ἐξοχὴν,
Thraciam, ad Corn. Nep. p. 15. 18. et Ind. Staver.
Asia minor, Schweigh. ad App. 3, 113. De sen-
ptura h. v., ibid. Wyttenb. ad Plut. de S. N. V. 38.
41. ad Diod. S. 1, 212. Χερρόνηος, Epigr. adesp.
142. Brunnck. Apoll. Rh. 42. (1, 925.) * Χέρσηος,
ibid. De v et vv in h. v., Boiss. Philostr. 318. 341.
544." Schæf. Mss.: ad Greg. Cor. 60. 680. 681. 912.]
UNDE Χερρονησοειδής, [s. Χερρασησοειδής.] Speciem
gerens χερρονησου, s. peninsula, χερρονησίζων. [He-
rod. 1, 22. de Atho monte, Steph. B. 329. 748.
Strabo 9. p. 435=346. * Χερρονησοειδής, 14. p.
1002=743. Schol. brev. II. 2. 229.] ET Χερρονή-
σιος, SIVE Χερρονησίτης, Ad Cherronesum pertinet,
E Cherroneso oriundus. Teste enim Steph. B. Χερρο-
νήσιται et Χερρονήσιοι utuntur οἱ τῆς Χερρονήσου πο-
λίται. Alian. Χερρονήσιοι ἀπὸ Κνίδου: Hecateus,
Ἀφονθίοισι πρὸς μεσημβρίῳι ὑμῶντοισι Χερρονησίται.
Et ap. Athen. (65.) Ὅσταν τε τυροῦ Χέρρονησίται

A

B

C

D

τόμον. Eur. Hec. (8.) fem. "Ὁς τὴν ἀρίστην Χερρόνησιαν πλάκα Σπείρει, Optimam telluris in Cherroneso portionem, i. e. Optimos in Cherroneso agros. Item Χερρόνησία γῆ dicitur quæ et Χερρόνησος γῆ, Terra utrimque mari cincta, una tantum parte juncta continenti, Hes. ["Χερρόνησίτης, Boiss. Philostr. 318." Schæf. Mss. * Χερσονησίτης, Herod. 4, 137. * Χερρόνησιώτης, Xen. Έλλ. 1, 3, 8. 3, 2, 7. * "Χερρόνησιαίος, Lex. Ms. Hafn. Χερρόνησιαίη, ἡ εἰς θάλασσαν ἐκνεύουσα, εἰ μήτε χέρσος μήτε θάλασσα, ἀλλὰ περικλυζομένη καὶ μίαν ἔχουσα διέξοδον." Osann. Auct. Lexx. Gr.] Inde et VERB. Χερρόνησιζω, SIVE Χερσονησιζω, signif. χερρόνησοειδὴς εἶμι, Figuram gero cherronesi et peninsulæ. Habes in Χερρόνησος paulo ante e Strab. Idem alibi p. 113. πέτρα χερσονησιζουσα, Peninsulam efficiens. [Lobeck. Phryn. 608. * Χερρόνησιάζω, Strabo 2. p. 190., 11. p. 752. 801. 953.] Apud Eund. legitur et VERBUM Ἐπι-χέρρονησιάζω, 6. p. 121(=425.) "Ἐστὶ δ' ἐπιχέρρονησιάζουσα ἡ Μεσσηπία, τῷ ἀπὸ Βρεντεσίου μέχρι Τάραντος ἰσθμῷ κλειομένη: forsan ea signif. qua paulo post dicit ἐπὶ χερρόνησῳ κειμένη: vel potius Accedens ad figuram cherronesi et peninsulæ: ut Plin. 3, 11. itidem de Messapia loquens, ait, Latitudo peninsulæ a Tarento Brundisium terreno itinere XXXII M. pass. patet. Χερρόνησιζέω, pro eod.; s. potius Sum χερρόνησος et peninsula. Polyb. 1, (73, 4.) de Carthagine, Ἐν κόλπῳ κεῖται προτείνουσα καὶ χερρόνησιτοῦσα τῇ θέσει τὸ μὲν, τῇ θαλάττῃ, τὸ δὲ τι καὶ λίμνη περιεχομένη κατὰ τὸ πλεῖστον ὁ δὲ συνάπτων ἰσθμὸς αὐτὴν τῇ Λιβύῃ, τὸ πλάτος ὡς εἴκοσι καὶ πέντε σταδίων ἐστὶ. Ubi clare explicat quid sit χερρόνησος, nimirum Terra sita in sinu maris, et ali- quousque in ipsum mare se protendens: majore e parte cincta mari, uno tantum in loco isthmum habens quo continenti annectitur. ["At haud dubie mendosum et vitio creatum videtur verb. χερρόνησιζέω, recteque ap. Polyb. l. c. pro olim vulgato χερρόνησιτοῦσα Casaubonus edidit, quemadmodum ap. eund. Polyb. 10, 10. χερρόνησιζον ὄρος legitur, χερρόνησιζουσα, ubi de Nova Carthagine in Hispania." Schw. Mss.]

[* Χερσοειδὴς, Dionys. H. 1. p. 250=794. * Χερσώδης, Gl. Dumosus. * Χερσομανῆς, unde] Χερσομανέω, Inculta asperitate insanio; ut ὕλομανέω, Arboribus et fruticibus insanio: i. e. Desertus et Incultus fio, Sylvesco, Incultam naturam induo. Metaph. Greg. Naz. in Epitaph. Patris, Λαβὼν ἐκκλησίαν ῥαθυμηθεῖσάν τε καὶ χερσομανήσασαν ἐξ ἀναρχίας, πρῶτον μὲν τὰ ἦθη τῶν ἀνθρώπων ἐξημέρωσεν λόγοις ποιμαντικῆς ἐπιστήμης καὶ τῷ προθεῖναι τύπον αὐτὸν, pro Ad mores incultos redactam. Bud. [* Χερσομάχος, Theod. Prodr. 178. 181. 190. 225. 229. * Χερσομαχέω, 73." Elberling. Mss. * Χερσοποῖός, unde * Χερσοποίέω, Theod. Prodr. Ep. f. 73. * "Χερσοπόρος, Const. Manass. Chron. p. 91. Amat. 1, 58. * Χερσώπορεύω, Chron. p. 83. * Χερσώυγρος, p. 9. 84. * Χερσύνγρος, p. 9." Boiss. Mss.]

Χερσύνδρος, vide in "Υδρος et Χέλυνδρος supra, ["Const. Manass. Chron. p. 94." Boiss. Mss.]

Χερσαῖος, Terrestris, ἐν τῇ χέρσῳ διάγων. Philo de D Mundo, Χερσαῖων φόβος ζῶων, Terrestrialium animantium. Itidem χερσαῖαι χελῶναι, Terrestres testudines: et χερσαῖοι μύες, Terrestres mures, ap. Aristot. et alios, ad differentiam τῶν θαλασσίων s. ἐνύδρων, Marinorum et aquaticorum. Et Plut. (10, 23.) Χερσαῖας δαήμων ἄγρας, Terrestris capturæ s. venationis gnarus, i. e. Venationis capturæque animantium terrestrialium, ut sunt lepores, cervi, damæ, et hujusmodi: ad differentiam τῆς ἀλιευτικῆς, Piscatus. Thuc. 7, (67.) p. 255. dicit etiam ἀκοντιστὰι χερσαῖοι, iis verbis intelligens non τοὺς ἡπειρώτας, sed τοὺς ἀπείρους θαλασσίων, Maria non expertos, Schol. Ajunt χερσαῖα dici etiam Quæ in incultis locis nascuntur: item χερσαῖαν dici Terram incultam, s. quæ cultores non habet, sed deserta est. ["Musgr. Iph. A. 1072. Brunck. Soph. 3, 451. Schneid. Anab. 40. Casaub. ad Athien. 121. ad Il. O. 653. Heyn. Hom. 8, 51. ad Herod. 666. Desertus, Eratosth. 2. De signis Zodiaci, ad Charit. 293." Schæf. Mss. Jambl. V. P.

PARS XXXI.

420. Opp. 'A. 5, 337. Lycophr. 96. J. Poll. 9, 17.]

Χερσαῖος, Terrestris, itidem ut χερσαῖος. Plin. 9, 10. de testudinibus, Sunt et terrestres quæ ob id in operibus Chersinæ vocantur, in Africæ desertis, qua parte maxime sitientibus harenis squalent, roscido, ut creditur, humore viventes. Vocantur autem χερσαῖοι s. χερσαῖαι ad differentiam τῶν ἐναλίων s. θαλασσίων, Marinarum.

Χέρσονδε adverbialiter pro ἐς χέρσον, In terram s. continentem. Il. Φ. (238.) Τοὺς ἐκβαλλε θύραζε, μεμυκὼς ἢ τε ταῦρος, Χέρσονδε, ζῶους δ' ἐσάω κατὰ καλὰ ῥέεθρα, de Scamandro fluvio. ["Ilgen. ad Hymn. 200." Schæf. Mss.]

Χερσόθι, In terra, In continenti, ἐν τῇ χέρσῳ, Epigr. [* Χερσόθεν, A terra, Eur. Hel. 1285. Pind. 'O. 2, 132.]

Χερσεύω, s. Χερσεύομαι, Sum χέρσος, Incultus jaceo s. Negligor, Incultus sum, Non color. Xen. (Ec. 5, 17.) "Ὅπου δ' ἂν ἀναγκασθῇ ἡ γῆ χερσεύειν, ἀποσβέννυνται καὶ αἱ ἄλλαι τέχναι. Diosc. 3, 79. Φύεται δὲ ἐν πετρώδεσι τόποις καὶ γεωλόφοις καὶ ἀνίκμοις, καὶ γωνίαις χερσευούσαις, In angulis incultis et desertis. Pro quo alibi dicit ὁ χέρσος τόποις. Ruell. tamen vertit Limitibus terrenis, ac si dixisset γεώδεσι vel χερσαῖαις. Pass. voce χερσεύεσθαι utitur Plut. pro χερσοῦσθαι, s. χερσομανεῖν, Sylvescere, aut etiam Sterilesce: quoniam sc. χέρσος vocatur etiam ἡ ἄκαρπος γῆ, Terra quæ fructum non fert, Infructuosa. Plut. (6, 6.) Ἀγαθὴ γῆ πέφυκεν, ἀλλ' ἄμεληθεῖσα χερσεύεται, Bona quidem terra est, sed neglecta sylvescit, In χέρσον degenerat. ["Huschik. Anal. 117. Brunck. Soph. 3, 532. Valck. Adoniaz. p. 233. Diatr. 201. Toup. Opusc. 2, 83. Emend. 2, 526." Schæf. Mss. Philostr. Icon. 3, 12. Aristot. Met. 1, 14.] Χερσεῖα, ἡ, dicitur τὸ χερσεύειν s. χέρσον γεγενῆσθαι, Solitudo, [ἐρημία, Hes. * "Χερσία, Suid." Wakef. Mss. * "Ἐπιχερσεύω, Toup. Opusc. l. c. Brunck. l. c." Schæf. Mss.]

Χερσώω, In χέρσον convertō, Desolo, Efficio ut incultus et desertus fiat. Unde pass. χερσοῦσθαι, Desertum incultumque fieri, Sylvescere, s. In inculti loci instar abire, Bud. afferens hunc adespotum locum, Ἐὰν γὰρ ἀφῆς γεώργιον, χερσωθήσεται, καὶ χερσομανήσει. Et hunc e Theodor. H. E. 4. Ὁ δὲ γεωργεῖν προσετάχθη τὰς Κάρρας, πόλιν κεχερσωμένην, καὶ ἀκανθῶν Ἑλληνικῶν πεπληρωμένην, καὶ πολλῆς δεομένην φιλοπονίας, sc. ad instituendum Christianismum, ubi metaphora est. Itidem Plut. (6, 34.) Γῆν καταλαβὼν κεχερσωμένην, Terrain desertam incultamque et squalentem, utpote diu neglectam. De humano etiam genere dictum legitur Sapient. 14, (19.) de impiis, Σαλεύσει αὐτοὺς ἐκ θεμελίων, καὶ ἕως ἐσχάτου χερσωθήσονται, ubi vulg. Versio habet, Usque ad supremum desolabuntur. ["Sterilesco, Clem. Alex. 252." Wakef. Mss. * "Ἀποχερσώω, Greg. Nyss. in V. Greg. Thaum. 277. Voss." Boiss. Mss. Eust. ad Dionys. P. p. 95. "Arian. ad Monach. 1, 387." Kall. Mss. * Ἐκχερσώω, Pisid. Opif. 28. p. 392.]

XEΩ, Fundo. Triplex habet futurum: quorum primum e sese sumit, χέσω regulariter: unde χεθήναι, Fundi s. Diffundi: e quo particip. χεθείς, Fusus, s. Late diffusus, ut Suid. χεθέντος exp. πλατυθέντος. Secundum itidem e sese, sc. χείσω, assumpto i, de quo infra in χέω significante Capio. Tertium, quod est χεύσω, mutuatitium habet, ab inus. THEM. Χεύω. Quibus et quartum addere queas, χύσω, a χύω, de quo themate, itidem fortasse inusitatum, seorsim agam propter derivatorum multitudinem. Præcedens autem χεύσω ita e se format ut πλέω e sese πλεύσω facit, πνέω, πνεύσω, ῥέω, ῥεύσω. E quo χεύσω fit aor. 1. ἔχευσα: pro quo demto σ DICITUR Ἐχευα, NEC NON Ἐχεα, demto præterea ν. Hæc de formatione temporum tam regulari quam irregulari venio nunc ad exempla. Pro Fundo igitur vel Effundo aut Diffundo utuntur et Poætæ et prosæ Scriptores, idque cum in propria, tum in metaphorica signif. In propria quidem, de rebus liquidis, Od. K. (518.) Βόθρον ὀρύξαι ὅσον τε πυγούσιον ἐνθα καὶ

ἐνθα, 'Αμφ' αὐτῷ δὲ χοῖν χεῖσθαι πᾶσι νεκύεσσι, A (Σ. 17.) Οὐδὸς δ' ἀμφοτέρους ὁδε χεῖσεται, i. e. χωρήσει, ut Eust. quoque exp.: addens per diphthongum scribi ut κείσεται, derivari autem e χεῖω. ["Ilgen, ad Hymn. 495. Valck. Adoniaz. p. 255." Schæf. Mss. Lycophr. 317.] UNDE Χεῖα s. Χεῖη dicitur ἡ τοῦ ὄψεως κατάδυσις, sc. ἡ καταδεχομένη τὸ ζῶον, inquit idem Athen. et post eum Eust. [Moschop. π. Σχεδ. 149.] Utitur autem hoc vocabulo Hom. II. X. (93.) 'Ὡς δὲ δράκων ἐπὶ χεῖῃ ὀρέσσερος ἄνδρα μένησι, In latibulo et caverna sua. Habes e Plut. quoque in Φωλεός. ["Gesner. Ind. Orph. Ruhnck. Ep. Cr. 189. Toup. Opusc. 1, 346. Emendd. 4, 466. Heyn. Hom. 8, 256. Valck. ad II. 22. p. 67. Phœn. p. 344. Adoniaz. p. 252. * Χεῖα, 254. (ad Nicandri Θ. 79.) Χεῖα, * Χεῖα, Callim. 1. p. 574." Schæf. Mss.] "Χῖα, s. Χεῖα, Serpentina latibulum. At Χῖα, Hes. "etiam Calceamenta quædam virorum."

["Χέω, Phryn. Ecl. 95. Wakef. S. Cr. 3, 158. Alc. 296. Jacobs. Anth. 6, 277. Musgr. Phœn. p. 186. Eldik. Suspici. p. 17. Fischer. Anacr. 22. Heyn. Hom. 8, 51. Fundo, Effundo, Diffundo, Longus p. 5. Vill. I. q. τίθημι, Heyn. Hom. 5, 576. De cantu, Kuster. Aristoph. 190. Jacobs. Anth. 11, 67. De voce, Musgr. ad Hec. p. 151. De aor. 1., ad Diod. S. 1, 128. * Ἐχενα, Heyn. Hom. 4, 608. Χεῖαι, Χεῦσαι, Heyn. Hom. 8, 365. 405. 657. Χεῖαντες, Koen. ad Greg. Cor. 278. * Ἐχεε, ἔχει, Thom. M. 366. Brunck. Aristoph. 2, 70. * Ἐχει, Plut. Mor. 1, 618. et Wyt. Χέειν, ad Lucian. 2, 325. Fut. χεῖω, Buttm. ad Plat. Gorg. 522. Χέω, Musgr. El. 181. Phaenn. 2. Wakef. Georg. 149. Heyn. Hom. 4, 157. Χεῖναι σῆμα, 5, 324. Huschk. Anal. 131. Χεῖομεν, conj., Heyn. Hom. 5, 364. Χεῖατο, Diotim. 11." Schæf. Mss. "Χεῖσθαι, de solidis quandoque dicitur, Suid. v. 'Αρύβαλλος." Schleusn. Mss. "Χέομαι, med., Capax sum, Phornut. 75." Wakef. Mss. Χεῖω, ἔχεε, ἔχει, ad Greg. Cor. 431. "De verbi χέω formatione illud addere juvat: Aoristi passivi antiqua forma est ἐχύθη, recentior * ἐχέθη, ab Etym. agnita, s. Χέω, quam nimium frequenter obliterarunt Critici. Primum in Hesychio v. Δευτερίναρ, ὁ μετὰ τὸ ὕδωρ ἐπιχυθῆναι εἰς τὰ στέμματα ὀλκός, revocanda est pristina lectio tenere mota. Tum Suidæ v. Οἰωνισμός asserendum ἐχέθη, cui Kust. ἐχύθη substituit. Eod. errore Heynius Apollod. 1, 6, 4. innocentissimum * συνεχέθη exagitavit, quod etiam in Theophili Instit. L. 1. Tit. 1. §. 27. in veterem possessionem, unde a Gothofredo pulsum est, remigrabit. Antiquissimum hujus formæ, quæ fere nullo loco quiete intactaque fuit, auctorem nominare possum Philonem de Migr. Abrah. 406. ἀναχεθῆναι usurpantem. Posthac magis ac magis increscit et fit manifestior. Χεθεῖν, Gal. de Elem. 1, 4, 10. χεθεῖσα, Callistratus Imag. 7. p. 898. * Κατεχέθη, Ælian. H. A. 5, 3. ubi Schneiderus κατεχύθη correxit. * Ἐπιχεθεῖσα, Himer. Or. 7. p. 522. * Περιχεθεῖς, Tzetz. Ch. 1, 19. p. 509. * περιχεθῆναι, Basil. Ep. ad Monach. Laps. T. 3. p. 9. * Συνεχέθη, Harmenop. Man. 2. Tit. 1. p. 107. Nicet. Ann. 16, 5. p. 319. Synes. Ep. 67. p. 208. Χεθέντων, Niceph. Greg. 3, 3. p. 38. cf. 2, 5. p. 21. χεθῶσι, 5, 5. p. 84. Suidæ Glossa Χέθεντος* πλατυνθέντος, pertinet fortasse ad Theologi locum Or. 4. p. 113. Τοῦ σωτηρίου λόγου χεθέντος. Χεθήσεσθαι, Fusile fore, Gal. Comm. in Aphor. 7. p. 317." Lobeck. Phryn. 731-2. Χέω, ad Greg. Cor. 612. Χεῖαντες, 591. 660. 670. 690. * Χέω pro χέω, Hesiod. Θ. 83. Τῷ μὲν ἐπὶ γλώσση γλυκερὴν χεῖουσιν αἰοδῆν. Χέω, Naumachius 6. Ψυχῆς ὄμμα φαεινὸν ὑπὲρ βιότοιο χέουσιν. Χέεσθαι, cum ἐναγίζεω conjunctum, de inferiis, Quint. Sm. 13, 324. 536.]

Χεῦμα, τὸ, Id quod fusum, s. effusum aut diffusum, fluit, Flumen; idem enim signif. quod ῥεῦμα. ["Sic usurpavit Archestratus ap. Athen. 386." Schw. Mss.] Longin. (13, 1.) "Ὅτι μέντοι ὁ Πλάτων χεῦματι τι ἀποφῆναι ῥέων, οὐδὲν ἥττον μεγέθυνεται, In modum leniter fluentis aquæ. Pro Libamen et χοῖ accipitur in h. ap. Suid. et Aristoph. Schol. loco, "Ὅταν δὲ χεῦμα τοῦτ' ἀκήρατον λάβῃς. Subjunguntur enim ap. eos hæc verba loco Soph. in Χοῖ citando. || Χεῦματα dicuntur etiam Vasa quædam escaria, uti disci: forsitan quoniam e stanno aliove metallo fusili sunt

ἐνθα, 'Αμφ' αὐτῷ δὲ χοῖν χεῖσθαι πᾶσι νεκύεσσι, A (Σ. 17.) Οὐδὸς δ' ἀμφοτέρους ὁδε χεῖσεται, i. e. χωρήσει, ut Eust. quoque exp.: addens per diphthongum scribi ut κείσεται, derivari autem e χεῖω. ["Ilgen, ad Hymn. 495. Valck. Adoniaz. p. 255." Schæf. Mss. Lycophr. 317.] UNDE Χεῖα s. Χεῖη dicitur ἡ τοῦ ὄψεως κατάδυσις, sc. ἡ καταδεχομένη τὸ ζῶον, inquit idem Athen. et post eum Eust. [Moschop. π. Σχεδ. 149.] Utitur autem hoc vocabulo Hom. II. X. (93.) 'Ὡς δὲ δράκων ἐπὶ χεῖῃ ὀρέσσερος ἄνδρα μένησι, In latibulo et caverna sua. Habes e Plut. quoque in Φωλεός. ["Gesner. Ind. Orph. Ruhnck. Ep. Cr. 189. Toup. Opusc. 1, 346. Emendd. 4, 466. Heyn. Hom. 8, 256. Valck. ad II. 22. p. 67. Phœn. p. 344. Adoniaz. p. 252. * Χεῖα, 254. (ad Nicandri Θ. 79.) Χεῖα, * Χεῖα, Callim. 1. p. 574." Schæf. Mss.] "Χῖα, s. Χεῖα, Serpentina latibulum. At Χῖα, Hes. "etiam Calceamenta quædam virorum."

["Χέω, Phryn. Ecl. 95. Wakef. S. Cr. 3, 158. Alc. 296. Jacobs. Anth. 6, 277. Musgr. Phœn. p. 186. Eldik. Suspici. p. 17. Fischer. Anacr. 22. Heyn. Hom. 8, 51. Fundo, Effundo, Diffundo, Longus p. 5. Vill. I. q. τίθημι, Heyn. Hom. 5, 576. De cantu, Kuster. Aristoph. 190. Jacobs. Anth. 11, 67. De voce, Musgr. ad Hec. p. 151. De aor. 1., ad Diod. S. 1, 128. * Ἐχενα, Heyn. Hom. 4, 608. Χεῖαι, Χεῦσαι, Heyn. Hom. 8, 365. 405. 657. Χεῖαντες, Koen. ad Greg. Cor. 278. * Ἐχεε, ἔχει, Thom. M. 366. Brunck. Aristoph. 2, 70. * Ἐχει, Plut. Mor. 1, 618. et Wyt. Χέειν, ad Lucian. 2, 325. Fut. χεῖω, Buttm. ad Plat. Gorg. 522. Χέω, Musgr. El. 181. Phaenn. 2. Wakef. Georg. 149. Heyn. Hom. 4, 157. Χεῖναι σῆμα, 5, 324. Huschk. Anal. 131. Χεῖομεν, conj., Heyn. Hom. 5, 364. Χεῖατο, Diotim. 11." Schæf. Mss. "Χεῖσθαι, de solidis quandoque dicitur, Suid. v. 'Αρύβαλλος." Schleusn. Mss. "Χέομαι, med., Capax sum, Phornut. 75." Wakef. Mss. Χεῖω, ἔχεε, ἔχει, ad Greg. Cor. 431. "De verbi χέω formatione illud addere juvat: Aoristi passivi antiqua forma est ἐχύθη, recentior * ἐχέθη, ab Etym. agnita, s. Χέω, quam nimium frequenter obliterarunt Critici. Primum in Hesychio v. Δευτερίναρ, ὁ μετὰ τὸ ὕδωρ ἐπιχυθῆναι εἰς τὰ στέμματα ὀλκός, revocanda est pristina lectio tenere mota. Tum Suidæ v. Οἰωνισμός asserendum ἐχέθη, cui Kust. ἐχύθη substituit. Eod. errore Heynius Apollod. 1, 6, 4. innocentissimum * συνεχέθη exagitavit, quod etiam in Theophili Instit. L. 1. Tit. 1. §. 27. in veterem possessionem, unde a Gothofredo pulsum est, remigrabit. Antiquissimum hujus formæ, quæ fere nullo loco quiete intactaque fuit, auctorem nominare possum Philonem de Migr. Abrah. 406. ἀναχεθῆναι usurpantem. Posthac magis ac magis increscit et fit manifestior. Χεθεῖν, Gal. de Elem. 1, 4, 10. χεθεῖσα, Callistratus Imag. 7. p. 898. * Κατεχέθη, Ælian. H. A. 5, 3. ubi Schneiderus κατεχύθη correxit. * Ἐπιχεθεῖσα, Himer. Or. 7. p. 522. * Περιχεθεῖς, Tzetz. Ch. 1, 19. p. 509. * περιχεθῆναι, Basil. Ep. ad Monach. Laps. T. 3. p. 9. * Συνεχέθη, Harmenop. Man. 2. Tit. 1. p. 107. Nicet. Ann. 16, 5. p. 319. Synes. Ep. 67. p. 208. Χεθέντων, Niceph. Greg. 3, 3. p. 38. cf. 2, 5. p. 21. χεθῶσι, 5, 5. p. 84. Suidæ Glossa Χέθεντος* πλατυνθέντος, pertinet fortasse ad Theologi locum Or. 4. p. 113. Τοῦ σωτηρίου λόγου χεθέντος. Χεθήσεσθαι, Fusile fore, Gal. Comm. in Aphor. 7. p. 317." Lobeck. Phryn. 731-2. Χέω, ad Greg. Cor. 612. Χεῖαντες, 591. 660. 670. 690. * Χέω pro χέω, Hesiod. Θ. 83. Τῷ μὲν ἐπὶ γλώσση γλυκερὴν χεῖουσιν αἰοδῆν. Χέω, Naumachius 6. Ψυχῆς ὄμμα φαεινὸν ὑπὲρ βιότοιο χέουσιν. Χέεσθαι, cum ἐναγίζεω conjunctum, de inferiis, Quint. Sm. 13, 324. 536.]

Χεῦμα, τὸ, Id quod fusum, s. effusum aut diffusum, fluit, Flumen; idem enim signif. quod ῥεῦμα. ["Sic usurpavit Archestratus ap. Athen. 386." Schw. Mss.] Longin. (13, 1.) "Ὅτι μέντοι ὁ Πλάτων χεῦματι τι ἀποφῆναι ῥέων, οὐδὲν ἥττον μεγέθυνεται, In modum leniter fluentis aquæ. Pro Libamen et χοῖ accipitur in h. ap. Suid. et Aristoph. Schol. loco, "Ὅταν δὲ χεῦμα τοῦτ' ἀκήρατον λάβῃς. Subjunguntur enim ap. eos hæc verba loco Soph. in Χοῖ citando. || Χεῦματα dicuntur etiam Vasa quædam escaria, uti disci: forsitan quoniam e stanno aliove metallo fusili sunt

confecta. J. Poll. 6, c. 13. Καθ' ἑκαστον δὲ οὓς μὲν δίσκους καλοῦσιν, ἐρεῖς κύκλους ἀργυροῦς, ἢ χεύματα ἀργυρᾶ, ἢ πίνakas. ["Musgr. Herc. F. 892. Wakef. Eum. 835. S. Cr. 1, 121. Jacobs. Anim. 276. Anth. 10, 286. 12, 138. Ruhnck. Ep. Cr. 286. Matth. ad Gloss. min. p. 26. Act. Traj. 1. p. 256. Casaub. Athen. 1, 28." Schæf. Mss. "X. fluminis, Nonn. D. 2, 152.: Oceani, Stob. 448, 11. Dionys. P. 297. Absolute positum pro Mare, Nonn. D. 2, 398." Wakef. Mss. Il. Ψ. 561. θώρηκα, — χάλκεον, ᾧ περὶ χεύμα φαεινοῦ κασιτέροιο Ἀμφιδεδύνηται. l. q. χροῦς, Herod. 1, 51. * Βαθυχεύμων, Procl. H. in Mus. 6. (Anal. 1, 441.) * Καλλιχεύμων, Const. Manass. Chron. p. 119. * Μεγαλοχεύμων, p. 5(=11 Meurs.) * Πολυχεύμων, Eumath. 286. ad Leon. Diac. 210." Boiss. Mss. "Tzetz. Ch. 8. tit. 225. (ὠκεανός)." Elberling. Mss. Schol. Theocr. 7, 6. "Basil. Ep. 353. * Πολυχεύματος, Jo. Geoni. H. 2, 87. 4, 57." Boiss. Mss.]

Χοή, ἢ, Libamen patera fusum, quod patera funditur; peculiariter vero, super tumulo s. busto defuncti alicujus. Unde redditur etiam Inferiæ, Exequiæ: ut χέεσθαι quoque et ἐναγίζεω supra habuimus, itidemque χύτλα χέεσθαι τινι, Vinum aut Tale quid libare super tumulo. Utuntur vero iu hac signif. verbali hoc tum Poetæ tum prosæ orationis Scriptores. Ac ex Hom. quidem habuisti in Χέω, initio: ap. alios vero non minus est frequens. Soph. (Æd. C. 462.) ap. Aristoph. Schol. et Suid. Πρῶτον μὲν ἱερὰς ἐξ ἀειφύτου χοῆς Κρήνης ἐνέγκοι δι' οἰσίων χειρῶν θίγων. Quod ibid. χεύμα appellat, subjungens, Ὅταν δὲ χεύμα τοῦτ' ἀκέραιον λάβῃς, et quæ sequuntur. Eur. Hec. (528.) πληρὲς δ' ἐν χερσὶν λαβὼν δέπας Πάγχρυσον, ἔρρει παῖς Ἀχιλλέως χοῆς Θανόντι πατρί. Nec minore in prosa usum habet: Aristot. de Mundo, Θεῶν τε θυσίαι, καὶ ἡρώων θεραπείαι, καὶ χῶαι κεκηκότων, Inferiæ mortuorum, s. quæ mortuis inferri solent: Lucian. (2, 926.) Τρέφονται δὲ ἄρα ταῖς παρ' ἡμῖν χοαῖς καὶ τοῖς καθαγιζομένοις ἐπὶ τῶν τάφων, Libationibus et parentationibus: Plut. (8, 197.) Πλεῖστας ἐπὶ τῷ ψυχοπομπέον εἰς Ἡράκλειαν, ἱλασμοῖς τισὶ καὶ χοαῖς ἀνεκαλεῖτο τὴν ψυχὴν τῆς κόρης: Herod. (7, 43.) Χοῆς ἐχέαντο τοῖς ἥρωσι, Heroibus libamina fuderunt: ut Hom. quoque χοὴν χέεσθαι νεκύεσσι. ["Thom. M. 917. ad Charit. 435. Markl. Suppl. 975. ad Eur. Iph. T. 163. Markl. p. 304. Musgr. Hel. 173. El. 324. Jacobs. Anth. 7, 167. Kuster. Aristoph. 62. Brunck. Soph. 3, 441. Ammon. 148. Valck. Anim. 233. Diatr. 42. ad Xen. Eph. 281. Diod. S. 1, 26. ad Lucian. 1, 519. ad Herod. 531. Fischer. Anacr. 22. Conf. c. χοῦς, Brunck. Aristoph. 3, 105. Χοῶι, Musgr. ad Eur. Phæn. p. m. 186. ad Charit. 255." Schæf. Mss. Conf. c. ροή, Spitzner. de Versu Gr. Her. 76.]

Χοηφόρος, dicitur ὁ τὴν χοὴν s. τὰς χοῆς φορῶν, Qui libamina gestat, gestat libamina mortuorum bustis infundenda. Æschylus Tragædiam quandam inscripsit Χοηφόρους, significans eo vocab. ὁμήγυριν quandam γυναικῶν φάρεσιν μελαγχίμοις πρέπουσιν, καὶ Ἀγαμέμνονι Χοῆς φέρουσαν νεπτεροῖς μελίγμασι, ut ipse ejus Fabulæ initio declarat. ["Boeckh. in Plat. Min. 57." Schæf. Mss.]

Χοήρης, Aptus et idoneus ταῖς χοαῖς. Ex Eur. (Iph. T. 960.) χοήρης ἄγγος, Vas aptum ad infundendos liquores.

Ὀλιγόχοος, s. ὀλιγόχους, Parum refundens, ut semina telluri commissa dicuntur ὀλιγόχοα, Quæ exiguo cum sænore reddunt ac refundunt sese in aream seminatoris. Theophr. C. Pl. 4, (8, 2.) Διὸ καὶ πυροὶ κριθῶν ὀψιέστεροι καὶ ὀλιγοχούστεροι: H. Pl. (8, 4, 4.) Ὀλιγόχοοι δὲ καὶ ὀλιγόγονοι καὶ κοῦφοι κατὰ τὴν προσφορὰν καὶ ἡδεῖς, sub. εἰσὶν οἱ δίμνηοι πυροί. Et mox, Τρίμνηοι δὲ πολλοὶ καὶ πανταχοῦ κοῦφοι οὗτοι καὶ ὀλιγόχοοι, καὶ μονοκάλαμοι κατὰ τὴν ἔκφυσιν. Affertur et Ὀλιγοχούστερος πρὸς γονὴν, pro Minus copiosus genituræ. Ubi nota compar. ὀλιγοχούστερος, sicut et in superiore Theophr. l. Ὀλιγοχοῶ, Sum ὀλιγόχους, Parum fundo s. refundo, Exiguo cum sænore refundo. Talem autem et verbi Fundo usum vide e Plin. paulo post.

Πεντηκοντάχοος, s. Πεντηκοντάχους, Cum quinquagesimo fundens. Et Ἐκατοντάχοος, Cum centesimo fundens: i. e. Centies auctum sese in horreum refundens. Theophr. H. Pl. 8, (7, 4.) de frumentis aliisque seminibus, Γίνεται δὲ μὴ καλῶς ἐργασαμένοις, πεντηκοντάχοα, τοῖς δὲ ἐπιμελῶς, ἑκατοντάχοα: ut in Evangelio semen, quod in bonam terram ceciderat, ἐδίδου ὁ μὲν ἑκατὸν, ὁ δὲ ἐξήκοντα, ὁ δὲ τριάκοντα, Matth. 13, (8.) Marc. 4, (8.) Luc. 8, (8.) Huc pertinet iste Plinii locus, usurpans Reddere nec non Fundere hac de re: 18, 10. Tritico nihil est fertilius, utpote cum e modio, si sit aptum solum, centeni quinquageni modii reddantur. Et mox, Cum centesimo quidem et Leontini Siciliae campi fundunt. [* Τριακοσιάχοος, s. * Τριακοσιόχοος, Strabo 16. p. 742=270. Lobeck. Phryn. 765. Schn. Lex. Suppl. * Τριακοσιοντάχοος, Wessel. ad Herod. 1, 196.]

Πολύχοος, s. πολύχους, Multa cum usura se refundens, Multo se numero auctum reddens, Copiose se refundens. Theophr. H. Pl. 8, (4, 3.) de tritici generibus, Εἰσὶν οἱ μὲν, πρῶτοι, οἱ δὲ ὀψιοι, καὶ ἐναντιοὶ καὶ πολύχοοι, οἱ δὲ ὀλιγόχοοι: C. Pl. 4, (8, 1.) Τάχα δὲ καὶ τῆς πολυκαρπίας πολυχούστερα γὰρ δὴ τὰ χεδροπά: H. Pl. 8, (3, 4.) Ὅλως δὲ πολυκαρπότερα καὶ πολυχούστερα τὰ χεδροπά: C. Pl. 2, (12, 4.) Τῶν δὲ σπερμάτων τὰ ἐλάττω, πολυχούστερα, ut et paulo post, Τὰ σπέρματα πολυκαρπότερα τῶν δένδρων, καὶ αὐτῶν τούτων τὰ χεδροπά τῶν σιτωδῶν. Q. in l. σπέρματα πολυχούστερα perperam quidam interpr. Farinæ effundentia largiorem copiam. Nec enim ibi disputat Philosophus quæ plus reddant farinæ, sed quæ majore cum sænore fructum refundant et fertiliora sint, ut ex iis quæ subjungit exemplis satis manifestum est. In verbis etiam aliquis πολύχους esse dicitur, Qui nimirum ea copiose fundit, s. in sermone est copiosus. Nam et Lat. dicunt Orationem numerose et volubiliter fundere, Verba s. Versus s. Oracula fundere: pro Tanta cum copia ore effundere ac si aquam pleno cado effunderes: quod et Funditare verba dicunt forma frequentativa. Apud Suid. de Eunomio Arianæ hæreseως sectatore, Ὀλιγομαθῶς μὲν εἶχε περὶ τὰ μαθήματα, πολύχους δὲ ἦν περὶ τὴν λέξιν, καὶ τὰ αὐτὰ στρέφων αἰεὶ, καὶ μὴ δυνάμενος περιγενέσθαι τοῦ προτεθέντος σκοποῦ, ὥς δεικνύουσιν οἱ τέσσαρες τόμοι, οὓς ἐματαιοποίησεν εἰς τὰς ἐπιστολάς. Item πολύχους dicitur Qui late se diffundit, Late fusus, Multifarius, Varius et multiplex. Quomodo accipiunt quod Theophr. dixit H. Pl. 1, (1, 10.) Ὅλως δὲ πολύχουν τὸ τῶν φυτῶν γένος καὶ ποικίλον, Genus plantarum multiplex est et varium. Et hoc Aristotelis de Part. Anim. 2. Πολυμορφότεραν ἔχειν τὴν ιδέαν, καὶ τούτων ἕτερα ἑτέρων μᾶλλον πολυχουότεραν, Multiforem magis et variam. ["Max. Tyr. 7, 7." Wakef. Mss. Jambl. Protr. 376. Arithm. 45. "Suid. v. Ἐρμῶν." Boiss. Mss. Ernesti Lex. Techn. Gr. Rhet.] UNDE Πολυχοῶ, Multo cum sænore refundo, Multiplici cum usura fundo, Large profundo, Fœcundus sum et fertilis. Aristot. de Gener. Anim. 4, (3, 1.) Ἡ δὲ φύσις οὐ δύναται πολυχοεῖν οὕτως ὥστε ἐπαμφοτερίζειν. "Opp. ὀλιγοχοεῖν." Ceterum notandum, ap. Theophr. H. Pl. 8. pro πολύχοος et ὀλιγόχοος, alicubi SCRIBI Πόλυχοος ET Ὀλίγοχος, perperam mutata pristina sede literæ o. [* Πολυχοῖα, i. q. πολυεῖδεια, Theophr. H. Pl. 1, 14, 4. "Εστὶ δὲ τῶν μὲν ῥᾶν τε λαβεῖν καὶ διαριθμῆσαι τὰ εἶδη, τῶν δὲ χαλεπώτερον διὰ τὴν πολυχοῖαν. * Πολύχοια, Maximus 486. πυρῶν πολύχοια γένοιτο.]

Χοάνη autem et Χόανος, Χοεὺς et Χοῦς, post verba composita interpretabor: quoniam remotam magis signif. habent.

Ἀμφιχέω, Circumfundo, Fundo et spargo circum. Hesiod. cum dat. personæ et accus. rei, ("Erg. 1, 65.) Καὶ χάριν ἀμφιχέαι κεφαλῇ χρυσὴν Ἀφροδίτην. Virg. dicit multo nebulæ circum dea fudit amictu, pro eo quod Hom. περὶ γὰρ θεὸς ἥρα χεύεν. Idem Hom. pass. Ἀμφιχέομαι utitur itidem pro Circumfundor: Od. X. (498.) Αἰ μὲν ἄρ' ἀμφιχέοντο καὶ ἡσπάζοντ' Ὀδυσῆα. Ubi nota hoc ἀμφιχέεσθαι ita usurpari ut Circumfundi ap. Latinos interdum, veluti cum dicunt Circumfusa multitudo [Opp. A. 4, 321.]

'Αναχέω, Refundo. Pass. 'Αναχέομαι, Refundor : A unde particip. aor. 1. ἀναχεθεῖς, Refusus, ap. Greg. Naz. teste Bud. ['Αναχεθῆναι, vide Χέω.] Capitulum vero et pro συγχέω, i. e. Confundo. ["Ruhnk. Ep. Cr. 253. Wakef. Phil. 13." Schæf. Mss. Plut. 2, 272. Ποταμοὶ ἀθρόοι ἀναχεόμενοι, 294. Τῆς φήμης ἀναχεομένης εἰς τὸ πλῆθος. Opp. 'Α. 2, 33. ἀνέχευε θάλασσαν. Max. Tyr. 182. Θάλαττα ἀναχεῖται. Heliod. p. 342. Cor. Δεῖλῃς ὀψίας ἤδη πρὸς τὸ εὐπνοῦσπερον ἀναχεομένης.] 'Αναχοή, Refusio : Hes. ἀναχοαὶ sunt πόροι, Meatus : quibus sc. aliquid refunditur, [Longin. 35, 4. τῆς Αἴτης. * "Ἐξαναχέω, Tzetz. Ch. 3. ap. Gaulm. ad Eumath. 23." Boiss. Mss. * 'Ἐπαναχέω, poëtice * 'Ἐπαγχέω, Æsch. Ag. 1147. Τὸ γὰρ ἐμὸν θροῦ πάθος ἐπαγγέασα, sc. δάκρυον : Schol. autem, Συναναμίξασα τῷ τοῦ Ἀγαμέμνονος καὶ συγκεράσασα. * Συναναχέω, Heliod. 194. Cor. τῷ πῶτῳ λόγῳ ἦδυσμα. "Συναναχέομαι, Confundor, Eumath. 6. p. 228." Schleusn. Mss.]

'Αποχέω, Effundo aut Profundo : ut αἷμα ἀποχεῖν. Et pass. 'Αποχέομαι, Effundor. Bud. e Diosc. 'Αποχεομένη κατὰ σταλαγμοὺς, ubi etiam μὴ διαχεομένη, Non diffusa. Idem Diosc. 2, 90. Τοῦ μὲν ἀποχεομένου ὕδατος, τοῦ δὲ ἐπιχεομένου, ἄχρις ἂν πλυθῇ καλῶς, Aqua sæpius infusa refusaque, donec quamoptime elotum videatur. Nam sæpe affusa aqua et iterum effusa, aliquid magis eluitur. Ubi etiam nota opposita verba ἐπιχέω et ἀποχέω, Infundo et Effundo, s. Superinfundo et Refundo. Apud Gal. ἀποχεῖσθαι, Effundi et e poris exire, Bud. || 'Αποχέω Gaza pro Fundo usurpavit, cum hæc Cic. verba in Catone Majore, Fundit frugem spicæ ordine structam, sic vertit, 'Αποχεῖ τὸν καρπὸν στάχυνος εὐταξίᾳ συντεταγμένον. || Rursum e Diosc. 1. 'Απόχει μετὰ καρδαμώμον κεκομμένου καὶ βεβρεγμένου ὕδατι ὀμβρίῳ λίτρας γ', pro Infunde : quo sensu diceretur potius ἐπίχει : uam ἀποχεῖν est Effundere et refundere quod infusum erat. [Theophr. H. Pl. 4, 4, 10. 'Αποχεῖται οὐκ εἰς στάχυν, ἀλλ' οἷον φύβην : C. Pl. 3, 21, 5. Τὰ πυκνόσπορα πρότερον ἀποχεῖται : 3, 23, 3. Κνίσκόμενα καὶ ἀποχεόμενα πρὸ τῆς ὥρας. * "Ἀποχεύω, Eur. Ion. 148. Musgr. Hel. 1374." Schæf. Mss. * "Ἐναποχέομαι, med., Effundo, Phot. ap. Wolf. Anecd. Gr. 2, 263." Kall. Mss. * "Ἐξαποχέω, Tzetz. Ch. 2, 329. (3. p. 45)." Boiss. Mss.]

Διαχέω, Diffundo, Dispergo et dissipo fundendo. Pass. Διαχεῖσθαι, Diffundi, Dispergi et dissipari fundendo, Diffuere. Xen. K. (8, 1.) 'Ἐὰν δὲ νότιόν τε ἦ, καὶ ἥλιος ἐπιδάμπῃ, ὀλίγον χρόνον δὴ τὰ ἔχνη ταχὺ γὰρ διαχεῖται, sc. ἡ χιών : [cf. 5, 3.] Paulo ante dixerat, Ταχὺ γὰρ συντήκεται, Statim enim colliquatur s. colliquescit : synonyma enim sunt διαχεῖν et συντήκειν. Vide et διαχεομένη pro Diffusa in 'Αποχέω. Gaudio etiam lætitiaque cor vel totum corpus διαχεῖσθαι dicuntur, ut ap. Latinos quoque Diffundi, veluti cum Cic. in Lælio dicit, Ut e bonis amici quasi diffundatur, et incommotis contrahatur. Greg. Naz. Διαχέονται γὰρ πῶς καὶ διαλύονται οἱ τοῦ σώματος πόροι τῶν ἐκ τινος ἡδέας ἀκοῆς διαχυθέντων, Aperiuntur enim et dissolvuntur per voluptatem in corpore foramina eorum, qui audita re aliqua jucunda gaudio diffunduntur. Plato Symp. "Ὅταν μὲν καλῶ προσπελάσῃ τὸ κυοῦν, ἱλεῶν τε δὴ γίγνεται, καὶ εὐφραίνόμενον διαχεῖται, καὶ τίκτει τε καὶ γεννᾷ" ὅταν δὲ αἰσχροῦ, σκυθρωπὸν τε καὶ λυπούμενον συσπειρᾶται, καὶ ἀποτρέπεται, καὶ ἀνειλεῖται, καὶ οὐ γεννᾷ. Ubi nota sibi opponi διαχεῖσθαι et συσπειρᾶσθαι s. ἀνειλεῖσθαι, in præcedente autem l. copulari διαχεῖσθαι et διαλύεσθαι, Diffundi et dissolvi, pro Aperiri. || Dissipo, Discussio. Diosc. 3, 170. Δύναμιν δὲ ἔχει ἡ πόα ἐπιπλασθεῖσα λεῖα διαχεῖν φύματα, Tubercula dissipare, Ruell. : [Theophr. Fr. 4, 61.] || Disseco, In frusta seco, Divido : ut sc. aqua diffusione dividitur. Od. E. (427.) Αἰψά δέ μιν διέχευαν, pro κατὰ μέρη διεῖλον, ἐμέρισαν, ut Schol. exp. dicens et ipse metaphoram esse ἀπὸ τῶν ὑγρῶν. Et rursum T. (421.) de bove, Τὸν δέρον, ἀμφὶ θ' ἐπον, καὶ μιν διέχευαν ἀπαντα : [Il. H. 316.] || Exp. et Transfundo, Perfundo, ["Paus. 1, 384. Theocr. 22, 203. ad Lucian. 1,

295. ad Herod. 643. (8, 57.) Jacobs. Anth. 12, 275. Dionys. H. 2, 1182. 5, 90. Exhilaro, Bergler. ad Alciph. 42. 53. (1, 10. 11.) Wytttenb. ad Plut. de S. N. V. p. 103. ad Lucian. 1, 475. Disseco, Heyn. Hom. 5, 361. Pass., Hilari animo sum, cf. Wakef. Herc. F. 1421. Alc. 809." Schæf. Mss. Theophr. H. Pl. 6, 4, 8. Τὸ φύλλον διαχεῖται καὶ οὐκέτι κεντεῖ : C. Pl. 4, 12, 12. Τὰ ἐρέγματα θάπτον διαχεῖται. Apoll. Rh. 3, 320. κείνην μὲν (νῆα) ἄφαρ διέχευαν ἄελλαι. Nicander 'A. 373. διεχέυατο θρόμβους. "Sudore perfundo, Sudorem facio, Suid. v. 'Αλκαίνομι. Διαχεῖν τὴν ὄψιν, Oculos præstringere, Suid. v. Νώροψ." Schleusn. Mss. Anal. 3, 301. 'Οστέα καὶ σάρκας ἐμὰς σπιλάδες διέχευαν. * Καταδιαχέω, Aristot. de Spiritu 5. * Συνδιαχέω, Simul diffundo, Plut. 9, 754.]

'Εγγέω, Infundo. Aristoph. Πλ. (1022.) Θάσιον ἐνεχέεις, Infundebas Thasium vinum. Xen. (K. Π. 1, 3, 8.) 'Εγγέω σοι πίνειν, Infundo tibi vinum quod bibas, [Symp. 2, 26.] Aristot. Œcon. 2. Κελεύσας ἐγγχείαι, Jubens infundere s. infundi. Synes. vero Ep. 140. Τί οὖν ποτινῆ, καὶ ταῖς ἐπιστολαῖς τῶν δακρύων ἐγγχείς ; pro Epistolas lacrymis rigas et perfundis ? Epistolis lacrymas inspergis ? Et paulo post, Προσεῖρησο οὖν παρὰ πάντων, ἐκάστου μονοῦκ ἐγγχεάντας τὴν ψυχὴν τῇ προσήρσει, Cum singuli propemodum profuderint s. effuderint animam in salutationem. Pass. ἐγγέομαι, Infundor. Æschin. (82.) 'Εγγεῖται γὰρ τὸ μὲν πρῶτον ὕδωρ τῷ κατηγορῶ καὶ τοῖς νόμοις, Prima aqua infunditur accusatori et legibus, Prima clepsydra datur accusatori. Solebant enim olim Athenis ad certam mensuræ aquam clepsydræ infusam dicere. Med. autem vocis aor. ἐγγχεάμενος active pro ἐγγχείας, Qui infundit, ap. Xen. [K. Π. 1, 3, 8. "Wytttenb. Select. 374. ad Lucian. 1, 357. Pierson. Veris. 144. ad Mær. 298. Act. Traj. 1. p. 224. Thom. M. 732. ad Charit. 622. Wakef. Eum. 382. Brunck. Soph. 3, 40t. Aristoph. 3, 135. Fr. 252. De constr., Dawes. M. Cr. 235. Cum gen. nominis amicæ, Meleager 98. 99. Jacobs. Anth. 8, 142. 9, 284. 'Εγγχείας, ἐγγχεάμενος, Zeun. ad Xen. K. Π. p. 39. 40. Valck. Hipp. p. 278. Dawes. M. Cr. 236. 'Ἐνέχει, Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 2, 286. 'Εγγχεε, Kuster. Aristoph. 105. 'Εγγχεον, Eip. 1246." Schæf. Mss. * 'Εγγχεῖω, pro ἐγγχέω, Od. I. 10. μέθυ δ' ἐκ κρητῆρος ἀφύσσων Οἰνοχόος φορέσει καὶ ἐγγχείῃ δεπάεσσιν. * "Ἐπεγγχέω, Philostr. 96. Clem. Alex. 151. 153." Kall. Mss. Philoxenus Athenæi p. 409. Nicander Fr. 4, 5. Eur. Cycl. 422. Hippocr. 532, 22. Philostr. 3, 2. * Κατεγγχέω, Athen. 473. * Μετεγγχέω, Etym. M. 149, 41. * Παρεγγχέω, Athen. 26. 31. * Προσεγγχέω, 132. Plut. 6, 565. * Ὑπεγγχέω, Idem Antonio 76.]

"Εἰσχέω, Infundo : ead. forma qua dicitur "ἐγγχέω." ["Ad Diod. S. 1, 37. ad Herod. 724. Heyn. Hom. 7, 639." Schæf. Mss. "Eur. Cycl. 388. λευκὸν εἰσχέας γάλα." Seager. Mss.] "Ἐπεισχύω, eid. Suidæ ἐπεισβάλλω : signif. Superinfundo." [Joseph. B. J. 4, 3, 3. "Clem. Alex. 152. 157." Kall. Mss. * Παρεισχέω, Eunap. V. Soph. p. 92.]

Ἐκχέω, Effundo, i. q. ἀποχέω, oppositum præcedenti ἐγγχέω, et sequenti ἐπιχέω aut ἐπεγγχέω. Diversis vero modis usurpatur hoc ἐκχέω et pass. ἐκχέομαι, ut et Lat. Effundo, s. Profundo. Lucian. (1, 137.) "Ἀχρὶς ἂν ἐν ἀκαρεῖ τοῦ χρόνου ἄθλιος ἐκχέῃ τὰ κατ' ὀλίγον ἐκ πολλῶν ἐπιπορικῶν καὶ ἀρπαγῶν καὶ πανουργιῶν συνειδεγμένα, Effundat s. Profundat, ut Cic. dicit, Multi effuderunt patrimonia inconsulte largiendo. Alio loquendi genere Synes. Ep. 152. Ἀπορῶ λόγων, οἷς ἐκχέοιτο ὅσον ἐστὶ τῆς γνώμης τὸ βουλόμενον, Careo verbis quibus effundatur quanta est animi voluntas. Item fluvii ex alveis ostiisque suis in mare dicuntur ἐκχεῖσθαι, ut ap. Latinos quoque Effundi s. Devolvi et præcipitari. Herodian. 8, (7, 1.) Διαβὰς τὰ τενάγη, ἃ ὑπὸ Ἡριδανοῦ ποταμοῦ πληροῦμενα καὶ τῶν περικειμένων ἐλῶν, ἐπὶ τὰ στόμασιν ἐς θάλασσαν ἐκχεῖται. Plin. Effunditur amnis in Atlanticum Oceanum. Item e loco aliquo dicuntur ἐκχεῖσθαι aliqui pro Confertim erumpere in modum

effusæ plenis vasis aquæ. II. Π. (259.) Αὐτίκα δὲ σφήκεσσιν ἐοίκότες ἐξεχέοντο Εἰνοδίοις. Sic Virg. Agris effusa juventus. Et Liv. Effusa velut ad spectaculum triumphi multitudo omnis. Similis locus in Προχέομαι. Præterea ἐκχέειν est veluti Effundendo abjicere aut amittere. Plut. (6, 33.) Τὰς χεῖρας τινες ὑποσχόντες λήμμασιν ἀδικοῖς, τὴν δόξαν τῶν προβεβιωμένων ἐξέχεαν, Anteactæ vitæ gloriam effuderunt, i. e. amiserunt. Est ubi ἐκχεῖσθαι interpretentur non solum Effundi, sed etiam Diffundi, ut ap. Gal. ad Glaucl. Κατὰ μόνον τοῦ δέρματος ἐκχεῖται, Per solam cutem diffunditur. Rursum pro Effundo accipi ajunt, ut Cic. dicit, Effudit omnia quæ voluit. Et, Effudite ea omnia quæ tacuerat: ut sit pro Evulgare, Efferre. || Transitive quoque ἐκχέειν δάκρυα usurpatum reperitur pro Elicere lacrymas, ut ap. Plut. Alcib. Ἀπομένων των λόγων αὐτοῦ, καὶ τὴν καρδίαν στρεφόντων, καὶ δάκρυα ἐκχεόντων, 353. μετὰ Ed. ["Toup. Opusc. 2, 129. Emend. 2, 221. Plut. Mor. 1, 35. Valck. Hipp. p. 233. 278. Diatr. 119. 249. ad Diod. S. 1, 37. ad Charit. 324. Alciph. 444. Wakef. Alc. 296. Phil. 13. Abresch. Æsch. 2, 124. Jacobs. Anth. 6, 354. Macedon. 4. Dionys. H. 2, 651. 1225. Markl. Suppl. 772. Cum dat., Abresch. Æsch. 2, 73. Ἐκχεῖν τὴν χολὴν εἰς, Dionys. H. 4, 2103." Schæf. Mss. Lucian. Epigr. 20. πλοῦτον εἰς δαπάνας. Alciph. 3, 48. Ἐξεχέιτο ἐπ' ἐμοὶ τῷ γέλῳ. "Ἐκχέω ὀργήν, Omitto, Objicio, Depono iram, i. q. ἀφήμι, Inc. ap. Suid. v. Ἐμπεσὼν τοῖς πράγμασιν." Schleusn. Mss. * Διεκχέω, Aretæus p. 105.] "Ἐπεκχέω, Insuper effundo," ["Phot. 111. Joseph. 964, 33. Pass., Extendor in, Quint. Sm. 10, 481." Wakef. Mss. * Παρεκχέω, Strabo 16. p. 1103. Diod. S. 5. p. 233. * Περιεκχέω, Undique affundo, Andr. Cr. 158." Kall. Mss. * "Προεκχέω, Lucian. 3, 166." Wakef. Mss. * Προσεκχέω, LXX. Exod. 29, 16. * Συνεκχέω, Aretæus p. 71. Eunap. 48. Diod. S. 3. p. 114, 20. Ὑπεκχέω, Plut. 6, 292. "Cf. Wytttenb. Anim. ad Eund. 1, 573." Boiss. Mss. Apoll. Rh. 3, 705. * Ὑπερεκχέω, Ælian. H. A. 12, 41. Strabo 9. p. 657. "Callim. 1. p. 452." Schæf. Mss. "Clem. Alex. 362. Iren. 70. Orig. c. Cels. 199." Kall. Mss. Eust. II. Δ. p. 335, 22. LXX. Prov. 5, 16. "Ὑπερεκχέομαι, Supererfluo, Chrys. in Ep. 2. ad Cor. Serm. 12. T. 3. p. 619, 23. Ὑπερεκχεῖται λοιπὸν ἄνθρωπος ἢ τοῦ βορβόρου ῥύμη." Seager. Mss. * "Ὑπερεκχεῖω, Theophyl. Simoc. Hist. 1, 4." Boiss. Mss.]

Ἐπιχέω, Infundo, Fundo super, Superinfundo. Od. O. (135.) Χέρνιβα δ' ἀμφίπολος προχέω ἐπέχευε, Aquali aquam lavandis manibus infundit. Pro quo alibi dicit ὕδωρ ἐπὶ χεῖρας ἔχευεν. Diosc. 2, 91. Ἐμβαλεῖς εἰς λοπάδα καὶνὴν ἐπιχέας τε οἶνον λευκὸν εὐώδη παλαιὸν, ὡς ὑπερέχειν δακτυλοῦς ὀκτῶ, σύζεσον: Infuso vino albo. Rursum II. Ω. (445.) Τοῖσι δ' ἐφ' ὕπνον ἔχευε διάκτορος Ἀργεῖφόντης, q. d. Immisit infusum: (E. 618.) Τρῶες δ' ἐπὶ δούρατ' ἔχευαν, Fusim immiserunt, s. in eos effuderunt, Schol. δαψιλῶς ἐπέπεψαν. [Theocr. 2, 152. 14, 18. "Eldik. Suspici. 17. ad Herod. 584. Musgr. Herc. F. 892. Jacobs. Anth. 6, 111. 7, 253.: γῆν, ad Xen. Eph. 202.: ἄκρατον, Toup. Add. in Theocr. 390. S. Musgr. in Eund. Warton. 2. p. 410. Valck. ad x. Id. p. 66. Ruhnck. Ep. Cr. 291. Jacobs. Anth. 8, 142. Anthol. Palat. 2, 503. Ἐπιχεῖσθαι ἄκρατον παιδίου, In honorem pueri dilecti merum vinum libare, Koppiers. Obs. 37. cf. Toup. Opusc. 2, 46. Valck. Callim. 261. Ἐπιχέω, fut., Aristoph. Elp. 169." Schæf. Mss. "Ἐπιχεομένη τοῖς νεκροῖς γῇ, Terra quæ mortuis injicitur, Suid. v. Χοή." Schleusn. Mss. "Athen. 261. Καὶ ἐπιχεομένους Δημητρίου μόνου βασιλέως: cf. Plut. Demetrio 25. Inscriptio Dorica Gruteri p. 217. Καὶ ἐπιχεῖσθαι πάντας ἀπὸ δείπνου ἐπὶ τὸ πρῶτον ποτήριον τῶν τε Μοισᾶν καὶ Φοίνικος: cf. Polyb. 16, 21." Schn. Lex. Ἐπεχεύατο, Quint. Sm. 14, 604. Apoll. Rh. 1, 268. * Ἐπίχευμα, Musgr. ad Herc. F. 892. * "Ἐπιχέω, i. q. ἐπίχλωσις, Strabo 15. p. 691. Cas." Corai. Mss. * "Κατεπιχέω, Spargo, Eumath. 4. p. 130." Schleusn. Mss.] Προσεπιχέω, Insuper infundo, Præterea superfundo, Diosc. 2, 90.

Τῇ δὲ ἐχομένη, εἰάν τι τῆς δυσωδίας ὑπολίπηται, ἀνελόμενος τὸ προειρημένον εἰς ἑτέραν χύτραν καὶνὴν, προσεπίχεε οἶνον εὐώδη.

Καταχέω, Defundo, Effundo, Profundo, Profusum s. Effusum dejicio. Od. T. (206.) "Ἦν τ' εὖρος κατέτηξεν, ἐπὴν Ζέφυρος καταχεύη, Postquam eam zephyrus e sublimi effuderit, in terra sc.: de nive. Et II. Z. (134.) de Bacchis, Θύσθλα χαμαὶ κατέχευαν ὑπ' ἀνδροφόροιο Λυκούργου Θεινόμεναι βουπλήγι, Humi profuderunt, dejecerunt: ut et II. E. (734.) Pallas sese armatura bellicis τεύχεσι, Πέπλον κατέχευεν ἑαὸν πατρός ἐπ' οὔδει. Sed est metaph. in his duobus II., velut et in hoc Hesiodi Ἔργ. (2, 200.) Ἥμος δὲ σκόλυμός τ' ἀνθεῖ, καὶ ἡχέτα τέττιξ Δειδρέω ἐφεζόμενος λιγυρὴν καταχεύει' αἰοδὴν, Canora cicada arbori insidens argutum fundit cantum. Aliquando additur præp. κατὰ vel ἐν cum suo casu. Diosc. 1. Ἐλαιον κατὰχει κατὰ τοῦ καρδαμύμου, Oleum in cardamomum defunde. Aristoph. (A. 1127.) κατὰχει τὸ ἐλαιον ἐν τῷ χαλκίῳ, Defunde oleum in alenum; ut Colum. In vasa defundas et operias. Interdum cum dat. jungitur, idque modo pro Defundo, modo pro Affundo s. Offundo, Effundo s. Profundo in. II. B. (670.) Καὶ σφιν θεσπέσιον πλοῦτον κατέχευε Κρονίων, Eis defudit, In eos effudit aut profudit; i. e. Abunde eis tribuit: Γ. (10.) Ἐδ' ὄρεος κορυφῇσι νότος κατέχευεν ὁμίχλην: Od. E. (38.) Καὶ μὲν μοι ἐλεγχέειν κατέχευας: II. ψ. (408.) Μὴ σφῶϊν ἐλεγχέειν καταχεύη, Ne opprobrium offundat, s. Opprobrium perfundat. [Apoll. Rh. 4, 367. κατὰ δ' οὐλοῦν αἰσχὸς ἔχενα Θηλυτέραις.] Frequentius tamen dativi illius loco ponitur gen.; idque tam in prosa quam in carmine, et tam in propria quam in metaphorica signif. itidem pro Defundo in, s. Effundo in, Profundo in, Offundo, Perfundo. Aristoph. Πλ. (790.) τὰ καταχύσματα ταυτὶ καταχέω σου λαβοῦσα; Effundamne in te hæc bellaria? Ἰππ. (1089.) καί μοι δοκεῖ ἡ θεὸς αὐτῇ τοῦ δήμου καταχεῖν ἀρτυαίνην πλουθυλείαν, In populum effundere s. defundere. Sic Herod. Καταχέουσι τὸ αἶμα τοῦ ἀκινάκεος, In acinacem defundunt cruorem, Acinacem cruore perfundunt. Et Gal. 2. ad Gl. Καταχεῖν ἐλαιον θερμὸν τοῦ φλεγμαίνοντος μορίου, Partem inflammata oleo calido perfundere. Rursum Aristoph. (A. 1129.) κατὰχει σὺ τῆς χορδῆς τὸ μέλι, Perfunde iustitiam melle. Et Lucian. (1, 823.) Καταχέοντες ἀλλήλων τὰ φύλλα, Folia alius in alium fundentes. ["De Fundendis conflandisque metallis verbum hoc usurpavit Herod. 1, 50. Καταχεόμενος χρυσὸν ἄπλετον, ἡμιπλίνθια ἐξ αὐτοῦ ἐξήλαυνε." Schw. Mss.] In metaph. vero signif. Aristoph. N. (74.) Ἄλλ' ἵππερόν μου κατέχεεν τῶν χρημάτων, Pecuniis meis offudit equinum amorem, i. e. Fecit ut multas insumerem pecunias in alendis equis curulibus. Ait autem ibi Schol. Comici cum voce ἵππερον alluisse ad ἵκτερον morbum, et usum verbo καταχεῖν, quoniam is περιχεῖται ταῖς ὕψεσι τῶν νοσούντων. At e Plat. de LL. Καταχεόμενοι τῶν ἱματίων, pro Vestes perfundentes. Active et supra ex Hesiodo habuimus de cicada, Δειδρέω ἐφεζόμενος λιγυρὴν καταχεύει' αἰοδὴν, Argutum fundit cantum, s. Argutos fundit sonos. Ubi etiam nota hoc καταχεύεται a THEM. Καταχεύω. NAM Χέω quoque pro χέω dicitur, pleonasmo literæ υ, Eust. Poëtæ vero metri causa dicunt ET Κακχεύω pro καταχεύω: quod redditur Confundo, Destruo. "Κακχεῦσαι, Suid. "exp. καταβαλεῖν. Potius sonat Defundere. Effundere: ἄεolica syncope positum pro καταχεῦσαι, a "th. καταχέω." ["Καταχέω, Wytttenb. ad Plut. de S. N. V. p. 12. Brunck. ad Bacch. 905. Aristoph. 1, 46. Kuster. 238. ad Mær. 216. Toup. Opusc. 1, 215. ad Lucian. 1, 220. Wassenb. ad Hom. 85. ad Herod. 79. Wakef. S. Cr. 3, 22. 5, 57. ad Charit. 234. 343. 349. Valck. Adonias. p. 200. Thom. M. 511. Musgr. ad Herc. F. 482. Wakef. 448. Trach. 281. Phil. 328. Eum. 382. Archiloch. 24. Jacobs. Anth. 6, 172. 9, 336. ad Diod. S. 2, 163. Dionys. H. 1, 212. Heyn. Hom. 4, 357. 5, 131. 729. 8, 253.]

441. Heind. ad Plat. Lys. p. 7. De vestitu laxo, Bibl. Crit. 2, 4. p. 44. K. ὕδωρ, Brunck. Aristoph. 3, 147. (Eip. 971.) Κατάχει, κατάχει, 3, 106. Kuster. 126. Κατέχει, imperf., Paus. 3, 95. 177. Καταχέω, Ammon. 79. Wakef. Phil. 293. S. Cr. 4, 46. Rhian. 2. Heyn. Hom. 5, 209. 388. Apoll. Rh. 4, 24. et Brunck.] Schæf. Mss. "Καταχέω λήθην, Obliviscor, Inc. ap. Suid. v. "Εμπηρα." Schleusn. Mss. "Const. Manass. Chron. p. 83." Boiss. Mss. Callim. H. in Cer. 5. καταχέωτο χαίτην. Od. H. 42. ἀχλύν. *Εγκαταχέω, Plut. Marcello 30. *Επικαταχέω, Gal. de Comp. Med. sec. Loc. 2. T. 2. p. 107. B. 34. Ald. "Suid. 2, 259." Wakef. Mss. *Μετακαταχέω, Hippocr. 395, 15. *Περικαταχέω, Strabo 1108." Wakef. Mss. *Προκαταχέω, Sext. Emp. adv. Math. 10, 145. bis: v. Schn. Lex. Suppl. *Προσκαταχέω, Hippocr. 395, 14. *Υποκαχέω, pro ὑποκαχέω, Demetr. Phal. 142.]

Μεταχέω, Transfundo, Ex uno vase in aliud fundo. Vide Χοάνη. [*Μεταχεύομαι, Resorbeo, Opp. A. 1, 572. κρυερὸν δὲ πάλιν μεταχεύεται ἰὸν Λάπτων.]

Παραχέω, Affundo: unde ap. Gal. ad Gl. particip. παραχέουσαι, Affundentes. ["Denotat etiam παραχέω, Aggero terram, Aggerem jacio, Herod. 1, 185. Τὸν χοῦν παρὰ τὰ χεῖλεα τοῦ ποταμοῦ παραχέουσα, de Nitocri regina. Cf. Παραχώ." Schw. Mss.] Pass. παραχέομαι, Affundor. Diosc. 1, 157. Χυλίζε-ται δὲ τὰ φύλλα παραχεομένου οἶνου παλαιοῦ ἢ ὕδατος ὀμβρίου, καὶ ἐκθλίβεται, Affuso vino vetere. Idem transitive usurpavit, dicens 2, 95. Μαλαχθεὶς ὡς στέαρ παραχέομενον ὕδατι, Adipis modo quæ aquæ aspersu subacta est: nam παραχέομενος ὕδατι significat Aqua affusa rigatus. Vide et activæ signif. exemplum in Περιχέω. Ab eod. παραχέομαι est et regulare particip. aor. 1. παραχεθεὶς, Affusus. ["Cassaub. ad Athen. 63. Conf. c. παρέχω, Wyttenb. ad Plut. 1, 937." Schæf. Mss. Plato Athenæi p. 665.]

Περιχέω, i. q. ἀμφιχέω, Circumfundo. Il. Φ. (319.) καδδὲ μιν αὐτὸν Εἰλύσω φαρμάθοισιν ἄλῃς χεράδος περιχέας Μυρίον. Ex Od. N., exemplum habes in Ἀμφιχέω et Χέω. Lucian. cum dat., de Sacrif. (§. 13.) Τὸ αἷμα τῷ βωμῷ περιχέων, Sanguinem aræ circumfundens, Aram sanguine undique aspergens. Diosc. pro Perfundo, 4, 155. de elaterio, Σωρεύσας δὲ τὰ τετμημένα ἐπὶ τοῦ κοσκίνου, ὕδατι γλυκεῖ περιχέας καὶ ἀποπιέσας, Dulci aqua perfundens. Ubi et verbo παραχεῖν aliquoties utitur, inter alia dicens, Οἱ δὲ τῇ τελευταίᾳ πλῦσει μελίκρατον παραχέουσιν, Aquam mulsam affundunt. Pass. Περιχέομαι, Circumfundor: pro Obversor oculis affertur e Luciano in Iudicio Deorum. ["Apud Athen. 484. Μικρὸν περιχεάμενος intelligit Levi balneo perfusus." Schw. Mss. "Ad Diod. S. 1, 581. 2, 143. 281. 291. 613. Heyn. Hom. 6, 64. Wakef. S. Cr. 3, 100. Conf. c. περιέχω, ad Diod. S. 1, 171. et Ind." Schæf. Mss. "Eunap. 79." Wakef. Mss.] Dicitur vero ET Περιχέω, ut Καταχέω; Od. Ψ. (159.) Ὡς δ' ὅτε τις χρυσὸν περιχέυεται ἀργύρῳ ἀνὴρ Ἴδρις, Circumfundit: ubi περιχέυεται habes activa usurpatum signif. ut supra καταχέυεται. Περιχέυμα, τὸ, Id ipsum quod circumfusum est s. circumcirca affusum. Il. Ψ. (561.) Δώσω οἱ θῶρηκα τὸν Ἀστεροπαῖον ἀπὴνρον Χάλκεον, ᾧ περίχρυμα φαεινοῦ κασσιτέρου Ἀμφιδεδίνηται, Thoracem æneum stanno circumcirca inductum; Cui stannum artifex, dum eum fabricaret, circumcirca affudit. Schol. exp. περίχρυμα. Sed notandum et citra comp. ibi scribi περὶ χεῦμα.

Προχέω, SIVE Προχέω, Profundo, Effundo. Herodian. 5, (5, 16.) Οἶνον τε τοῦ παλαιοτάτου καὶ τοῦ καλλίστου πολλοὺς ἀμφορέας τῶν βωμῶν προχέων, ὡς ρεῖθρα φέρεσθαι, In aras profundens: ubi nota cum gen. construi ut καταχέω. Cum dat. autem, Epigr. Τὸν μὲν γὰρ γαίῃ προχέει κρύφα, Effundit in terram, Fundit humi. Pass. Προχέομαι, Profundor, Effundor. Metaph. Il. B. (465.) Ὡς τῶν ἔθνεα πολλὰ εὐῶν ἀπὸ καὶ κλισίων Ἐς πεδίον προχέοντο Σκαμάνδριον, Effundebantur in campum Scamandrium, ut Liv. Effunduntur omnibus portis ad opem ferendam. Rur-

sum Il. O. (360.) Τῇ ῥ' οἱ γε προχέοντο φαλαγγήδον. Supra ἐξεχέοντο dixerat. ["Ad Charit. 585. Cattier. Gazoph. 89. Pierson. Veris. 110. Abresch. Lectt. Aristæn. 196. Græv. Lectt. Hes. 579." Schæf. Mss. "Προχεῖσθαι, de dicto, metaph., ut Profluere, Originem habere, Phot. Amphil. 715. Wolf." Schleusn. Mss. Anacr. 6, 11. Προχέων λίγειαν ὀμφάν. "Προχέυμενος, Opp. K. 2, 39." Wakef. Mss. *Προχέω, Dionys. P. 52.] "Πρόχρυμα, Profusio, Id ipsum "quod profunditur," [Eur. Hel. 1145. Aristot. P. A. 2, 1. Τὰ σπλάγχνα τῆς διὰ τῶν φλεβῶν ῥύσεως τοῦ αἵματος οἷον προχέυματ' εἰσιν.]

Πρόχοος s. Πρόχους, (ι,) Aqualis, i. e. Vas aquarium, quo aqua et manibus datur et mensæ infertur, teste Varrone. J. Poll. 6, c. 14. Ἐπεὶ δὲ καὶ τὸ κατὰ χεῖρὸς ὕδωρ συμποτικὸν ἦν, χέριβ' α μὲν τὸ ὕδωρ Ὀμηρος καλεῖ, (Aquam qua manus abluuntur,) πρόχουν δὲ τὸ ὑδροφόρον ἀγγεῖον. Utitur autem utroque vocabulo Hom. plerumque simul: Od. A. (136.) et Δ. (52.) Χέριβ' α δ' ἀμφίπολος προχόῳ ἐπέχευε φέρονσα Καλὴ χρυσεῖη ὑπὲρ ἀργυρέοιο λέβητος Νίψασθαι, παρὰ δὲ ξεστὴν ἐτάνυσσε τράπεζαν: itidemque Od. O. (135.) et alibi. Sic Antimach. ap. Athen. (468.) Νώμωσαν δὲ δέπαστρα θοῶς βασιλεύσιν Ἀχαιῶν, —καὶ ἐς λοιβὴν χέον εἶθαρ Χρυσεῖη προχόῳ, Aureo aquali. Dicitur ajunt et πρόχους alia declinatione, habens sc. gen. casum πρόχουντος, afferuntque ex Aristoph. N. (271.) Εἰτ' ἄρα Νειλον προχοαῖς ὑδάτων χρυσέοις ἄρυσθε πρόχουσι, Aquas aureis aqualibus s. urceis haurite. Ubi etiam nota genus masculinum: [sed Brunck. dedit χρυσέης, quem vide.] Apud Hes. scribitur non solum πρόχοος, proparoxytone, quod exp. ξέστης, μέτρον, sed etiam paroxytone προχόοι, quod exp. ὑδρίαί. Idem affert *ἀμφικύβωτοι πρόχοι, quas sic dici ait vel ἀπὸ τοῦ ὅλου περιφερῆς εἶναι, vel ἀπὸ τῶν ὠτων, Ab auriculis, quæ utraque parte sunt. Idem τῇ προχόῳ exp. τῇ καταχύσει: Suid. τῇ ἐπιχύσει: fortassis ut his vocabulis significetur Aqualis quo aqua καταχέεται, sicut ἐπίχυσις est Vasis nomen. Idem aqualis dicitur ET Προχόη: quod Suid. quoque esse dicit ἀγγεῖον τι *κωθωνοειδὲς εἰς τὴν ἐπιχυσιν ἐπιτήδειον, afferens ex Epigr. Πριάπῳ Νεβρίδα καὶ προχόην τῇνδε θέτο χρυσέην. Sic ap. Athen. (463.) ex Ione, Ἡμῖν δὲ κρητῆρ' οἰνοχόοι θέραπες Κιρνάντων προχοαῖσιν ἐν ἀργυρέαις, [*προχύταισιν ἐν ἀργυρέοις, Schw.] Ubi tamen properispomenos scriptum προχοαῖσι a nom. ΟΧΥΤ. Προχόη: quod alioqui signif. τὸ εἰς θάλασσαν τοῦ ποταμοῦ στόμα, Ostium quo fluvius in mare ἐκχέεται s. προχέεται, s. ἐξοδευτικὴν ἀφῆσιν καὶ ἐκροὴν ὑδάτων εἰς θάλασσαν, aut alius rivi in flumen. Hesiod. "Erg. 2, (375.) ἐν προχόῃ ποταμῶν ἄλαδε προρεόντων. Od. E. (453.) τὸν δ' ἐσάωσεν Ἐς ποταμοῦ προχοάς. Apoll. Rh. Argon. init. Κάλλιπεν αὐθι πέδιλον ἐνισχόμενον προχοῇσι, ubi ipsius quoque Schol. προχοῖς dici scribit τῶν ποταμῶν τοὺς συμβάλλοντας τόπους τῇ θαλάσσῃ. Ex Eod. affertur προχοάς ἡσι pro προχέεται, s. εἰς θάλασσαν ρεῖ, In mare effunditur, influit. Hes. paroxytonon quoque προχόη exp. τὸ ἐκβαλλόμενον εἰς τὴν θάλασσαν, καὶ τοῦ ποταμοῦ προστόμιον: et rursum oxytonon προχοαὶ non solum ei signif. τὰς ἐκρύσεις τῶν ποταμῶν, sed etiam ὑδρίας, Hydrias, Auales. ["Πρόχοος, Πρόχους, Thom. M. 917. Wakef. Ion. 446. Musgr. 435. Valck. Adonias. p. 332. 358. Hipp. p. 180. Jacobs. Anth. 6, 315. 7, 333. Brunck. Antig. 430. Apoll. Rh. p. 22. (1, 456.) Aristoph. 2, 77. Kuster. 55. Dionys. H. 1, 284. ad Mær. 296. Hesiod. Θ. 785. Zeun. Ind. ad Xen. K. Π. Bergler. Alciph. 379. Προχόη, Προχόη, Thom. M. 917. Jacobs. Anth. 6, 314. Brunck. Apoll. Rh. l. c. Προχόη, Wakef. l. c. Jacobs. Anth. 6, 262. 7, 390. 11, 200. Antiphan. 7. Brunck. Soph. 3, 418. Paul. Sil. 61. Heyn. Hom. 7, 333. Προχόη, Jacobs. Anth. 7, 333. Brunck. Aristoph. 3, 206. Kuster. 55. Bergler. Alciph. 378. ad Mær. 296. Act. Traj. 1. p. 256. Eichst. Quæst. p. 7. Toup. Opusc. 1, 253. Ilgen. ad Hymn. 646. ad Callim. 1. p. 172. De flumine; Ruhnck. Ep. Cr. 22. 172. Heringa Obs. 147. 190." Schæf. Mss. Προχοαί, Od. A. 241. Theocr. 4, 31. Dionys. P. 301. 1072. Hom. H. 1, 383. Antagoræ Ep. 62.] UNDE Προχοῖς ET Προχοῖδιον, Aqualicu-

lus, Parvus aqualis, Parvulum vasculum quo aqua effunditur vel manibus abluendis vel miscendo vino. Vel simpliciter Aqualis; ait enim J. Poll. 6, c. 14. Σὺ δ' ἂν καὶ προχοῖδιον εἴποις τὴν πρόχουν. Legitur porro posterius ap. Strab., dicentem, Προχοῖδιόν τι μελικράτου: prius ap. Xen. K. Π. 8, (8, 6.) p. 142. ubi dicit Persis fuisse νόμιμον μηδὲ προχοῖδας φέρειν εἰς τὰ συμπόσια: quippe qui putarent τὸ μὴ ὑπερπίνειν ἦτον ἂν καὶ σώματα καὶ γνώμας σφάλλιν: quas προχοῖδας Athen. (496.) in Προχύτης, interpr. κύλικας. Apud Hes. quoque utrumque vocab. legitur, cui προχοῖδιον est ἀγγεῖον τι οἰνηρὸν, σταμνίς: ἦγουν, inquit, κατάχυσσι: sicut προχοῖδια etiam exposuerat τὰς καταχύσεις. At Προχοῖδας Idem dici scribit τὰς ἀμίδας, Matulas. [“ Porson. Hec. p. 51. Ed. 2. ad Mær. 297. Valck. Adonias. p. 332. 358. Bergler. Alciph. 379. Zeun. Ind. ad Xen. K. Π. Προχοῖδιον, ad Mær. 276.” Schæf. Mss. Phrynichus Bekkeri p. 59. “ Προχοῖδιον, Strabo 17. p. 1166.” Wakef. Mss. Προχοῖς, i. q. ἐπίχυσσι, Bekk. Anecd. p. 294. “ Clem. Alex. Pæd. 2, 3. p. 188. et not.” Kall. Mss.]

“ Ἐκπροχέω, Effundo, Profundo,” [“ Simm. Ep. 2, 1.” Boiss. Mss. “ Wakef. Georg. 149. Ruhnk. Ep. Cr. 67. Pierson. Veris. 110.” Schæf. Mss. * Ὑπεκπροχέω, Quint. Sm. 13, 57. al. * Ὑπερπροχέομαι. * Ἐπιπροχέω, Hom. H. in Pan. 18. Nonn. D. 9, 3. * Καταπροχέω, Apoll. Rh. 3, 1118. ἐλεεῖν ἀ καταπροχέουσα παρειῶν Δάκρυα. * Συμπροχέω, Orph. Arg. 573.]

Προσχέω, i. q. παραχέω, Affundo, Lucian. (1, 533.) Τὸ αἷμα πίνοντες τοῖς βωμοῖς προσχέομενον. Signif. etiam Perfundo, Affundendo madefacio ac rigo. Sic pass. ap. Aristot. Probl. Προσχέομαι ὕδατι ψυχρῷ, Aqua frigida perfundor, Aqua frigida mihi affunditur. Quem usum παραχέομαι quoque habere, e supra allatis exemplis patet, itemque περιχέομαι. [“ Ad Charit. 586.” Schæf. Mss. “ Artemid. 185.” Wakef. Mss. Hippocr. 683. Προσχεαμένη καὶ καθαρὴν ἑαυτὴν ποιήσασα.]

Συγχέω, SIVE Συγχεύω, Confundo, Confundendo misceo, συμμιγνύω. Il. O. (364.) de puero qui in arena propelitus maris ludit, “ Οὐστ’ ἐπεὶ οὖν ποιήσῃ ἀθύρματα νηπιέσῃν, Ἄψ αὐτὸς συνέχευε ποσὶν καὶ χερσὶν ἀθύρων, Rursum confudit. Solent enim castella et turres in arena educere, Postea eandem in cumulos turresque eductam arenam dijicere et confundere. Isæus (98.) Συγχωρούντων ἡμῶν τῷ ἄρχοντι μὴ συναριθμεῖν, ἀλλὰ συγχέαι τὰς ψήφους, Ut eductos e situla calculos non numeraret, sed confunderet. || Signif. etiam Conturbo, Perturbo, Turbo, ut Hes. quoque σύγχει exp. τάραιτε. Il. I. (608.) Μὴ μοι σύγχει θυμὸν ὀδυρόμενος καὶ ἀχέων: N. (808.) Ἄλλ’ οὐ σύγχει θυμὸν ἐνὶ στήθεσσιν Ἀχαιῶν. Philo V. M. 1. Δεδιώς μὴ πάντα διὰ πάντων συγχέωσι, Omnia omnibus modis perturbent. Synes. Ep. 130. Οὐ γὰρ ἐδεήθη χρόνου πρὸς τὸ πάντα ἀνατρέψαι τε καὶ συγχέαι, Ad omnia subvertenda et perturbanda: 67. utitur participio. aor. 1. συγχεθείς, pro Perturbatus, Fluctuans, Tumultuans: Συγχεθέντα δέ, inquit, αὐτὸς καὶ πολυλάκεις ἀναλαβὼν τε καὶ καταστήσας τὸν δῆμον. Rursum Il. O. (366.) post similitudinem paulo ante allatam, de puero in arena ludente, et modo castella educente, modo ea confundente, “ Ὡς ῥά σὺ, ἦϊε, Φοῖβε, πολὺν κάματον καὶ οἶζον Σύγχεας Ἀργείων, αὐτοῖσι δὲ φύζαν ἐνῶρσας, Multos labores et æumnas Græcorum, quas subierunt, confudisti et inanes reddidisti. Idem συγχεῖται accipit etiam pro συντρίψαι, et Enervare aut etiam Dejicere et prosternere. Il. O. (472.) Ὡς πέπον, ἀλλὰ βιδὸν μὲν ἔα καὶ ταρφέας ἰοὺς Κεῖσθαι, ἐπεὶ συνέχευε θεὸς Δαναοῖσι μεγάρas. Αὐτὰρ χερσὶν ἐλὼν δολιχὸν δόρυ καὶ σάκος ὦμον, Μάρναο: Quoniam hæc iratus Danais deus nobis confudit et inutilia reddidit. Od. Θ. (139.) Οὐ γὰρ ἔγνω’ ἔτι φημὶ κακώτερον ἄλλο θαλάσσης Ἀνδρά τε συγχεῖται, καὶ εἰ μάλα καρτερὸς εἴη, Enervare et opprimere aut prosternere. [“ Boiss. Philostr. 413. Markl. Suppl. 310. Wakef. Trach. 1229. Democritus, Jacobs. Anth. 9, 451. Specim. p. 22. ad Diod. S. 2, 143. Heyn. Hom. 4, 434. 6, 401. 7, 79. 211. Abresch. Lectt. Aristæn. 323. Toup. Opusc. 1, 366. Ammon. 50. Valck. Hipp. p. 278. Wakef. S. Cr. 2, 149. ad

Il. Ω. 358. ad Herod. 665. 715. Heyn. Hom. 7, 807. 8, 211. 364. 670. Violo, ad Il. Δ. 92. cf. ad v. 104. Heinrich Obs. 1. p. 95. ad Herod. 564. 643. ad Phalar. 221.” Schæf. Mss. “ Συγχέειν τὰς συνθήκας, Violare fœdus, Inc. ap. Suid. v. Ἀνδραποδίξω.” Schleusn. Mss. Polyb. 28, 15. πόλεμον, Conflare bellum. * Διασυγχέω, Plut. 10, 441. * Προσυγχέω, Polyb. 5, 84, 9.]

Ὑπερχέω, Superfundo. Pass. ὑπερχέομαι, Superfundor, i. e. Superfusione obruor: ut Seneca dicit, Insula superfusa, pro Aquis superfusus obruta, ὑπερχεθεῖσα καὶ κατακλυσθεῖσα. Vel Supra modum exresco et exubero. Plut. (8, 334.) Πολλαχὴ δὲ καὶ ὑπερχεῖσθαι, καὶ ἀπολιπεῖν αὐθις, de mari, et lacubus s. paludibus.

Ὑποχέω, Suffundo. Metaph. ap. Plut. Pericle, Ὑποχεόμενος τῇ βαφῇ ῥητορικῇ τὴν φυσιολογίαν, Aliquid physiologiæ suffundens s. Clanculum admiscens fucio oratorio. Item ὑποχεῖσθαι aliquis dicitur Cui suffunduntur oculi, Qui suffusionibus oculorum laborat. Qua de re in Ὑπόχυσσι. [“ Wakef. Trach. 165. Heyn. Hom. 6, 266.” Schæf. Mss. “ Largius fundo, Menander Fr. p. 5, ubi v. Cleric.” Schleusn. Mss. “ Nicol. Dam. 429. Theoph. ad Autol. 70. Philo J. 2, 50.” Wakef. Mss. Opp. Ἀ. 1, 740. πάλιν δ’ ὑπεχεύατο παῖδας Σπλάγχνοις, i. q. ὑπεδέξατο, quod habent Junt. Vatic.: Od. Π. 47. Χεῦεν ὕπο χλωρὰς ῥῶπας. * Ὑπόχευμα, Pind. Π. 5, 134.]

Derivata quædam remotiora.

¶ Χόανος, SIVE Χόανον, dicitur Vas ex argilla quo Argentarii et Chemicæ utuntur in fundendis ac liquefaciendis metallis, Fornax s. Fusorium vas in quo liquantur metalla. Fusorium fornacem nominare possumus, s. Conflatorium fornacem, vel etiam Fusorium: sic enim Pallad. 1, 37. Ab his apium castris longe sint omnia odoris horrendi, balneæ, stabula, coquinæ, fusoria, (nisi officinam potius fusoriam eo nomine intellexisse putandus sit,) ut Eust. quoque χόανων nomie vocari scribit τὰ φυσώμενα ἀγγεῖα ἐν οἷς αἱ ὕλαι τήκονται, ἂ, inquit, παρ’ ἡμῖν ἐστὶ πῆλινα, Lutea, s. Argillacea. Il. Σ. (470.) de Vulcano ejusque officina, Φῦσαι δ’ ἐν χόανοισιν εἰκόσαι πᾶσαι ἐφύσων, Παντοίην εὐπριστον αὐτὴν ἐξανείσαι. Quibus verbis paulo post subjungit, Χαλκὸν δ’ ἐν πυρὶ βάλλον ἀτειρέα, κασσίτερόν τε, Καὶ χρυσὸν τιμῆντα καὶ ἄργυρον: clare indicans sese hoc vocabulo intelligere Vas illud in quod τὰ ἀκροφύσια ἐνίεται, (vocat autem ἀκροφύσια, τῶν φυῶν τὰ ἀκροστόμια, Rostra et fistulas follium,) et in quod illis ἀκροφύσις excitato igne, metallica materia imponitur, ut fundatur ac colliquescat: [vide Heyn.] Hes. χόανους exp. χῶναις, et κοιλώμασιν, eis ἃ ἐγχεῖται τὸ χωνευόμενον: item τοῖς πηλίνους τύποις: innuens ita vocari Typos et formas e luto in quas liquefactum metallum transfunditur et in diversos usus formatur: quomodo Anacreon accepisse videtur, cum de vacca Myronis Epigr. [Anal. 3, 196.] ait, Βοῖδιον οὐ χόανους τετυπωμένον, ἀλλ’ ὑπὸ γήρωι Χαλκωθέν: [“ Jacobs. Anth. 11, 418.” Schæf. Mss.] In priore autem signif. pro Ipso vase argillaceo, in quo funduntur metalla, aperte usurpatum habes et ap. Hesiod. (Θ. 863.) κασσίτερος ὥς Τέχνη ὑπ’ αἰζηῶν ὑπὸ τ’ εὐτρήτου χόανοιο Θαλφθεῖς, Calefactus ac liquatus. Ubi etiam nota dici εὐτρητον hoc vas, quoniam magno foramine hiat, i. e. lato est ore; atque adeo superiore parte latius esse solet quam inferiore. Suidæ vero χόανα sunt etiam τὰ μέταλλα: forsan quoniam ἐν τῷ χόανῳ s. χωνεῖν liquari solent. Porro annotat Eust. e veteribus in Homericis illo χόανους τὸ γένος ἄδηλον εἶναι: sicut nec ex Hesiodico illo χόανοιο intelligi potest quo genere ab eo usurpatum sit. Masculino tamen genere dici χόανος patet e contr. χῶνος: atque adeo ipse Eust. ibid. dicit οἱ χαλκευτικοὶ χόανοι. [Hippocr. 269. Παρέθηκεν αὐτῷ φύσας, καθάπερ τοῖσι χόανοισι οἱ χαλκῆες, ὥστε διὰ τούτων χειροῦται τὴν ροήν. Vide omnino Schn. Lex.]

Χόανη, ἡ, i. q. χόανος, ut Hes. quoque χόανην esse dicit τύπον εἰς ὃν μεταχέεται τὸ χωνευόμενον. Itidemque Greg. Nyss. usurpavit in l. de Homine, ubi de ὀρέξει loquens ait, Εἰ δὲ περιδράζαιτο τῆς ἀρκούσης

ἔλης τὸ περιεκτικὸν τῆς τροφῆς, οὐδὲ οὕτως ἡρεμεῖ τοῦ πυρὸς ἢ ἐνέργεια, ἀλλὰ καθάπερ ἐν χωνευτηρίῳ, σύντηξιν τινὰ τῆς ἔλης ποιεῖ, καὶ διαλύσασα τὰ συνεστῶτα καὶ ἀναχέασα, καθάπερ ἐκ χοάνης τινὸς πρὸς τοὺς ἐφεξῆς πόρους: quanquam ibi et pro Homérico atque Hesiodico χοάνῳ accipi potest, in quo sc. metallica materies liquefit vel emollitur, non itidem formatur: cum dicat eam post τὴν σύντηξιν καὶ διάλυσιν τῶν συνεστῶτων, μεταχεῖν αὐτὰ ἐκ τῆς χοάνης: atque ita synonymως acceperit χοάνην et χωνευτήριον. Aliquando vero signif. Infundibulum: quod est vasculum in summo lati oris, in imo angustam habens fistulam: quo uti solent iu vino aliōve liquore ex uno vase in aliud transfundendo. Atque ab hujus similitudine ap. Medicos, ac inter hos ap. Gal., χοάνην nominari ajunt Concavitatem quandam cerebri meatus excipientem, quam alio nomine πύελον et ληνὸν nuncupari. Gorr. χοάνην esse dicit Cavitatem in cerebro membranosam, e portione meningis tenuis s. χωροειδοῦς factam: incipere ubi meatus duo coeunt, unus e fundo medii ventriculi, alter a meatu in ventriculū postremū: desinere autem in glandulam cerebro et crasso meningi in clinoidē subditam, qua pituitam e medio ventre per hanc choanam, i. e. ductum et canalem, influentem transcolari in palatum et nares. [“ Markl. Suppl. p. 253. Brunck. Soph. 3, 519. Mær. 401. et n.” Schæf. Mss. Aristoph. Θ. 18. Eust. II. Φ. p. 1229. Hes. v. Αἰγδος, Schn. Lex.]

Χωανεύω, Fundo et liquo ἐν τῷ χοάνῳ s. τῇ χοάνῃ, Conflo, Hes. Meminit Eust. quoque hujus verbi, et ab Aristoph. (Θ. 57. 62.) usurpatum esse dicit, sed ῥηθὲν οὐ σεμνῶς ἐφ’ οὐ ἐκεῖνος ἤθελε. [“ Mær. 409. et n.” Schæf. Mss.]

Χῶνος, i. q. χῶανος, unde et per crasin factum est. Hippocr. initio sui περὶ Καρδίας libri, ‘Ο γὰρ στόμαχος ὁκοῖον χῶνος’ καὶ ἐκδέχεται τὸ πλῆθος καὶ ἅσσα προαιρούμεθα. Est enim stomachus (accipiendo pro Gula, de qua signif. suo dictum est loco,) veluti infundibulum, ac per eum veluti per infundibulum cibus potusque transfunduntur in inferiorem stomachum s. ventriculum, ut et Alex. Aphr. Probl. (2, 3.) tradit τὸν γαργαρεῦνα a quibusdam nominari χῶνην, διὰ τὸ ἄνωθεν μὲν εἶναι εὐρύν, κάτωθεν δὲ στενόν, ὥσπερ χωνεῖον. Verum ap. Hippocr. pro χῶνος perperam est SCRIPTUM Χῶνος, ap. Alex. vero in vulg. Ed. LEGITUR Χάνη pro illo χῶνη. || Χῶνος, Hes. est i. etiam q. χῶμος s. χῶμα, sc. βόθυνος, Fovea, Scrobs: item βουνός, Collis, Tumulus: nec non τόπος: pro quo forsā scripsit τύπος. AT Χόννος ap. Gortynios ποτήριόν τι χάλκεον Θηρικλείῳ ἐοικὸς, Eust. 1153. ubi etiam addit, ἢ Ἐολice duplicari, quanquam simpliciter ὡς ap. Hes. legatur. [Athenæus p. 502. 820. Casaub. “Χῶνος, Heringa Obs. 61. ad Mær. 401.” Schæf. Mss. Hippocr. 268. Eust. Od. X. p. 785. Phot. v. Αἰγδος, Schn. Lex. *Χωνοειδής, Schol. Clem. Alex. Pæd. 2, 3. p. 188. Potter.] “Αὐτόχωνον, Hes. exp. *αὐτοχώνευτον. Vide Αὐτοχῶνος.” “Αὐτοχῶνος, Rudī s. crassa Minerva fusus, et veluti sua sponte fusus. II. Ψ. (826.) Αὐτὰρ Πηλεΐδης θῆκεν σόλον αὐτοχῶνόν. Ubi exp. ἐκ χεομένης ὕλης κεχωνευμένον, οὐκ ἔχοντα κατασκευὴν τερπνὴν, ἐκ μόνης χωνείας ἀναληφθέντα: Bud. αὐτοχώνευτον, et Rudem a fornace: ut Eust. quoque τὸν αὐτῶς καὶ εἰκὴ κεχωνευμένον: Hes. vero non solum *αὐτοχώνευτον et αὐτόχυτον, sed etiam “ἀπ’ αὐτῆς τῆς χωνείας τὸ τέλειον ἔχοντα καὶ μὴ προσδέομενον ἄλλον τινὸς εἰς συμπλήρωσιν, ὅλον στερέμνιον, οὐ κοῖλον.” [“ Heyn. Hom. 8, 526. Ammon. p. 40. Wakef. Phil. 35.” Schæf. Mss.]

Χῶνη e χοάνῃ per contr. factum i. significat q. præcedens χῶνος. Ac primum quidem, ut χῶανος et χοάνη, signif. Fornacem illam aut Vas argillaceum in quo metalla funduntur et liquefunt. Diosc. 5, 85. de pompholyge, ‘Ο δὲ τοῖχος τοῦ οἰκήματος, ὃ πλῆσιάζει ἢ κάμινος, τιτράται λεπτῷ τρήματι ἄχρῃς αὐτῆς τῆς χῶνης εἰς παραδοχὴν φουσητήρος. Ubi Ruell. Domicilii paries fornaci proximus, tenui foramine ad fornacem usque perforetur, ad excipiendam follis narem. Vocatque Diosc. hic χῶνην quod Hom. supra χοάνον, et φουσητήρα quam Hom. φύ-

σαν. Sic ap. Athen. (233.) Καὶ πλύναντες (sc. τοῦ χρυσοῦ τὰ ψήγματα quæ volvit fluvius,) ἀγρυσίν ἐπὶ τὴν χῶνην, Congesta in fornacem s. vas fusorium, liquant et conflant. Deinde et Infundibulum signif., ut χῶνος et χοάνη supra. Alex. Aphr. Ὑποκάπνιζε διὰ χῶνης, Suffumiga infundibulo in osculum inmisso. Pherecr. ap. J. Poll. 10, (75.) c. 20. Κύλικα τοῖνυν μέλανος ἀνθοσμίου ἤντλουν διὰ χῶνης, Per infundibulum lausi. Item Χῶνη cognominatus fuit Egregius quidam potator Macedo, nomine Alctetas, [Diotimus Atheniensis,] quod appposito ori infundibulo hauriret quantumcunque fuisset infusum. Athen. (436.) Οὗτος δὲ καὶ Χῶνη ἐπεκαλεῖτο ἐντιθέμενος τῷ στόματι χῶνην, ἀπαύστως ἔπινε χεομένον οἶνον: ὅθεν καὶ Χῶνη ἐπεκλήθη, ὥς φησι Πολέμων. Gula etiam s. Guttur appellatum fuit χῶνη, tum a forma, tum quoniam ea transfunditur cibus potusque in ventriculum, ut liquor per infundibulum: qua de re in Χῶνος quoque dictum fuit. Italia etiam olim dicta fuit χῶνη, ut Hesych. refert ex Antiocho: de nominis autem ratione nullam facit mentionem. Procul dubio vero ab Hercule sic denominata fuit. Is enim lingua Ægyptiorum fertur VOCARI Χῶν: ab eoque in Italiam profecto Χῶνες dicti Gens Italica, ut testatur Etym. Vide et Strab. 6. non procul ab init., ubi Χῶνας denominatos ait ab urbe Χῶνῃ. Vide et Steph. B. ap. quem etiam Χῶνιος, Qui inde oriundus est. [Χῶνῃ ποταμῶν, Gl. Gurgis, Infundibulum, “Jacobs. Anth. 8, 126. Heyn. Hom. 7, 514. Brunck. Soph. 3, 519. Toup. Add. in Theocr. 396. Mær. 401. et n.” Schæf. Mss. Schn. Lex.]

Χωανεύω, F. εύσω, In fornacem conflatoriam conficio, eis χῶνον ἐμβάλλω, In fornace conflatoria s. fusoria fabricor, Conflo. Alex. Aphr. Probl. 1. Τὸν χαλκοῦν ἵππον χωνεύσας, Qui æneum equum confavit, s. ἐν τῷ χοάνῳ ἐτύπωσε, ut Anacr. loquitur. [“Diod. S. 1, 358. Mær. 409. et n.” Schæf. Mss. Schleusn. Lex. V. T.] Χώνευμα, τὸ, Id ipsum quod in fusoria fornace conflatum est, vel etiam Conflatura: ut Plin. Auri metalla et conflaturam Cadmus invenit. [Philo de 7 Mirac. c. 4. Τὸ χ. τοῦ κατασκευάσματος. Schleusn. Lex. V. T. *Χώνευσις, Conflatio, LXX. Exod. 38, 27. 2 Par. 4, 3. “Method. 288.” Kall. Mss. *Χωνευτήρ, unde *Χωνευτήριον, e quo] Χωνευτήριον, τὸ, Fornax conflatoria, Fornax in qua metalla conflantur, i. q. χῶνη, χῶνος, s. χοάνη et χῶανος. Exemplum habes in Χοάνῃ. Legitur vero et ap. Hes., a quo exp. per χωνεῖον: nec non ap. Suid., qui χωνεῖον per χωνευτήριον exp. [“Socr. H. E. 3, 13.” Mendham. Mss. “Schol. Nicandri ‘A. 51.” Wakef. Mss. Schleusn. Lex. V. T. Vide Ἀναχώνευσις.] Χωνευτής, ὁ, Conflator, Flator: ut quidem ap. Pompon. JCTum legimus Flatores monetales. I. e. Qui metalla in fusoria fornace conflant. Fusorem etiam vocant Lat. Tales sunt ap. Græcos χρυσοχόοι et ἀργυροχόοι. [Procl. Paraphr. Ptol. 250. Schleusn. Lex. V. T. *Χωνευτικός, Gl. Fusorius.] Χωνευτός, Conflatilis, A fusore s. conflatore fabricatus: ut in Bibliis ὁ χωνευτὸς μόσχος, quem Israëlita in deserto adorarunt, [Exod. 32, 4. Lev. 19, 4. Deut. 9, 16. Snid. 1, 403. θεοῦς. “Ad Diod. S. 1, 353.” Schæf. Mss. *Αὐτοχώνευτος, vide Αὐτοχῶνος, Apollon: Lex. 178. Hes. v. Σόλον.] Ἀχώνευτος, Qui conflatus non est aut conflare nequit, [Hesychio ἀκανστος.]

Χωνεία, ἡ, Conflatura: ut supra e Plin. attuli, Auri metalla et conflaturam Cadmus invenit. Senecæ Conflatio. Legitur autem ap. Suid. [“Diod. S. 1, 340.” Schæf. Mss. Schleusn. Lex. V. T.]

Χωνεῖον, τὸ, i. q. χωνευτήριον, Hes. et Suid.: i. etiam q. χῶανος s. χῶνος, et χοάνη s. χῶνη, Fornax conflatoria s. fusoria, aut Fusorium, [Alex. Aphr. Probl. 2, 3.] AT Χωνίον, per ι, Instrumentum fusorium: sic enim Suid. Χωνεῖον, τὸ χωνευτήριον χωνίον δὲ, τὸ ἐργαλεῖον. Ubi non video quid χωνευτήριον nomine quam Fusorium s. Officinam fusoriam intellexisse putandus sit: χωνίον autem, Fusoriam fornacem s. potius Fornaculam, et tale quid fortassis quale est quod aurifabri ap. nos appellant Un creuset. Quia tamen id incertum est, tutius fuerit generalius interpretari Fusorium instrumentum.

'Αναχωνεύω, Rursus conflo. Quod Refundere A vernacula lingua nos dicimus, pro Iterum fundere et liquare s. conflare. Greg. Naz. de baptismo loquens et Spiritu sancto qui in eo operatur, Χωρίς πυρός ἀναχωνεύον, καὶ ἀνακτίζον διὰ συντρίψεως. [Strabo 9. p. 613. * "Ἀναχώνευσις, Actus iterum fundendi vel conflandi, Chrys. Hom. 61. T. 5. p. 419, 26. "Ὅταν τοίνυν ἴδης, καθάπερ ἐν χωνευτηρίῳ καταρρέουσιν ἡμῶν τὴν σάρκα καὶ σηπομένην, μὴ σῆς μέχρι τῆς ὀψεως ταύτης, ἀλλὰ τὴν ἀναχ. ἀνάμενε." Seager. Mss. * Ἐκχωνεύω, Dio Cass. p. 777. * Ἐπιχωνεύω, Philo de 7 Mirac. c. 4.] Καταχωνεύω, Conflo, [Dem. 617. "Ad Diod. S. 1, 714." Schæf. Mss. Appianus ap. Anecd. Bekkeri p. 154. 671. * Μεταχωνεύω, Socr. H. E. 5. p. 282. "Μεταχωνεύομαι εἰς τι, Amphil. 63." Kall. Mss. * "Προχωνεύω, Præparo, Ante subigo, Cyrill. Hier. 127. τὸν πηλόν." Kall. Mss.] Συγχωνεύω, Conflo. Bud. e Dem. Τὴν εἰκόνα αὐτοῦ ἐκ τῆς ἀκροπόλεως καθελόντες καὶ συγχωνεύσαντες: [cf. p. 615. Dio Cass. 1360, 45. "Method. 287. 330." Kall. Mss.]

¶ Χοεύς, έως, ET Χοῦς, οὖς, ὁ, (per contr. E Χόος, ut νοῦς e νόος,) Congius, Mensura liquidorum ap. Atticos, capiens ξέστας, i. e. Sextarios, sex, s. libras novem, s. cotylas Atticas duodecim, teste Gorr. Paul. Aegin. 7. cap. ult., quod περὶ Σταθμῶν καὶ Μέτρων inscribitur, ait τὸν χοῦν ἔχειν ξέστας ἕξ, κοτύλας δύο: quas κοτύλας nominari et τρυβλία. Ubi etiam tradit Idem notam ejus compendiarium esse χ cum superimposito ο. Esse autem hunc Græcorum χόα, Congium Latinorum, Plin. testatur, nec non Fannius, sic canens, At cotylas (quas, si placeat, dixisse licebit Heminas) recipit geminas sextarius unus. Qui quater assumtus, fit Græco nomine χοῖνιξ. Adde duos, χους fit, vulgo qui est congius idem. A quo sextarii nomen fecisse priores Crediderim, quod eos capiat sex congius idem. Diosc. 5, 15. de vino melitite, 'Ὁ δὲ μελιτίτης, πρὸς ε' χόας αὐστηροῦ γλεύκους, μέλιτος χοῦν ἓνα, καὶ ἀλὸς κύαθον ἓνα. Unde Plin. 14, 9. Melitites fit e musto, cum quinque congiis austeri musti, congio mellis et salis cyatho suffervefactis. Rursum Diosc. c. 78. de vino thymelaite, Βάλε εἰς γλεύκους χόας γ', καὶ σκεύαζε ἔψων κούφως, ἄχρις ἂν β' ἀπολειφθῶσι χόες. Et cap. seq., Εἰς γλεύκους χοῦν. Qui tamen accus. est potius a nomin. χόος, ut accus. νοῦν e νόος, facta contractione. E χοῦς autem est accus. χόα, apud Ctesiam, ut νόα e νοῦς. [Χόα, Χοᾶ, Buttm. A. Gr. 1, 241.] At præcedens χοεύς ap. Atticos frequens est, ap. quos ejus obliqui contrahuntur: pro χοέως enim dicunt χοῶς, et χοᾶ pro χοέα, et χοᾶς pro χοέας, ut Eust. quoque testatur. Aristot. Econ. 2. Τοῦ ἐλαίου τὸν χοᾶ. Aristoph. N. (1240.) ἐξ χοᾶς χωρήσεται, ubi Schol. ait esse εἶδος μέτρον ᾧ μετροῦσι τὸν οἶνον: afferens ex Ejusd. Ἰππ. (95.) Ἄλλ' ἐξένεγκέ μοι ταχέως οἶνον χοᾶ: dixisse autem ait Comicum in præcedente l. χοᾶς pro χοῆς licentia quadam Poëtica: et ita χοῆς dici ut ἰπῆς. Rursum Aristoph. (Ἐκκλ. 44.) Τὴν ὑστάτην ἤκουσαν οἶνον τρεῖς χοᾶς Ἡμῶν ἀποτίσειν, κἀρεβίνθων χοῖνικα. Extat et χοεῖς, 3 Reg. 7, (25.) ubi interpr. Bati. At χοᾶς oxytonus vocant τὰς νεκρικὰς σπονδάς, a nominativo χοῆ, de quo supra. ¶ Οἱ χόες erat etiam Festum quoddam Athenis, Anthesterione mense celebrari solitum in houorem Bacchi. Orestes post cædem matris cum Athenas venisset, dum Διονύσου Ληναίου festum agitabatur, ne Atheniensibus foret ὁμόσπονδος, ut qui matris sanguine manus polluisset, a festi tamen celebratione non arceretur, dicitur Pandion tale quid esse machinatus: Χοᾶ οἶνον τῶν δαιτυμόνων ἐκάστω παραστήσας, ἐξ αὐτοῦ πίνειν ἐκέλευσε, μηδὲν ὑπομινύντας ἀλλήλοις, ὡς μήτε ἀπὸ τοῦ αὐτοῦ κρατήρος πίοι Ὁρέστης, μήτε ἐκεῖνος ἄχθοιτο καθ' αὐτὸν πίνων μόνος· καὶ ἀπ' ἐκείνου Ἀθηναίους ἑορτῇ ἐνομήσθη οἱ χόες: ut Schol. Aristoph. annotat in Ἀ. (960.) Εἰς τοὺς χόας αὐτῷ μεταδοῦναι τῶν κυχλῶν. Idem Aristoph. in eadem Fabula aliquanto post, Ἀκούετε λεῶ, κατὰ τὰ πάτρια τοὺς χόας Πίνειν ὑπὸ τῆς σάλπιγγος· ὃς δ' ἂν ἐκπῆ Πρώτιστος, ἀσκὸν Κτησιφῶντος λήψεται. Ubi Schol. annotat, Ctesiphontem κωμωδεῖσθαι ὡς

PARS XXXI.

παχὺν καὶ προγάστορα: subjungens hæc verba, Ἐτίθετο δὲ ἀσκὸς πεφυσημένος ἐν τῇ τῶν χόων ἑορτῇ, ἐφ' οὗ τοὺς πίνοντας πρὸς ἀγῶνα ἐστάναι· τὸν πρῶτον πίνοντα δὲ, ὡς νικήσαντα λαμβάνειν ἀσκόν· ἔπειτα δὲ μέτρον τι οἶον χοᾶ. Quæ ap. Suid. quoque leguntur in Ἀσκὸς Κτησιφῶντος. Sed notandum est, in Aristoph. illo loco vulg. Edd. perperam habere τὰς χοᾶς pro τοὺς χοᾶς, itidemque vulgata Suidæ exempl., at non item Ms.; recte enim illud, τοὺς χοᾶς, ut ipsa ratio postulat: nec enim χοαὶ Festum id nominatur, et Mensura certa vini quæ in eo bibebatur, sed χόες. Quanquam rursum in illo ipso Suidæ Ms. Cod. legimus, Ἐν γὰρ ταῖς χοαῖς ἀγῶν ἦν περὶ τοῦ ἐκπῆν πρῶτον τινὰ χοᾶ· καὶ ὁ νικῶν ἐστέφετο φυλλίνῳ στεφάνῳ, καὶ ἀσκὸν οἶνου ἐλάμβανε: ac si id Festum vocaretur etiam χοαὶ. Iterumque ibid. Ἐν τῇ τῶν χοῶν ἑορτῇ: itidem a nomin. χοαὶ, cum tamen potius debeat scribi χόων, a nomin. χόες: nam, ut Aristoph. Schol. annotat, χόας, ultima brevi et barytona, appellabant τὴν ἑορτήν: χοᾶς autem perispomenas, τὸ μέτρον: at χοᾶς oxytonas, τὰς ἐκχύσεις καὶ σπονδάς νεκρικὰς. Ejusdemque discriminis Amm. quoque e parte meminit, scribens χόας συνεσταλμένους dici τὴν ἑορτήν, χοᾶς autem perispomenas, ἐπὶ μέτρον τοῦ οἶνου: ubi etiam ipse affert Aristophanicum illum ex Ἀ. locum, cujus jam memini: ac recte quidem χόας ap. eum scribitur paroxytonas, perperam vero τῆς pro τοὺς. Perperam præterea in VV. LL. bujus accusativi χόας constituitur THEMA Χόα, cum falsa etiam interpretatione; dicitur enim ibi χόα esse Genus mensuræ, Congius; vel Pila, Vas ubi ponuntur libamina. Hos porro ipsos χόας, Festum sc., χοᾶς quoque dici Eust. tradit: sic scribens p. 1401. Ἐλεγον δὲ καὶ Ἀθηναίων ἑορτήν τινα χοᾶς, συναιροῦντες ἐκ τοῦ χοέας: sed id contra Amm. et Schol. Aristoph. ¶ Hesychio χόες sunt etiam χῶναι, Fusoria, Fornaces s. Infundibula. ¶ At de χοῦς significante Humum egestam, paulo post.

[“Χοεύς, Thom. M. 917. Markl. Iph. p. 346. Diophantus Epigr. Kuster. Aristoph. 62. Brunck. 3, 105. 107. 118. ad Mær. 412. Ammon. 148. Valck. Anim. 233. Toup. Opusc. 2, 298. Χόες, Heyn. ad Apollod. 1063. Bibl. Crit. 2, 3. p. 56. Valck. l. c. Bergler. Alciph. 230. Musgr. Iph. T. 960. Brunck. Aristoph. 1, 145. 3, 105. 107. Boiss. Philostr. 551. Χοῦς, Jacobs. Anth. 7, 45. 334. Posidipp. 12. Τοῖς χουσί, Aristoph. Ἀ. 1211. Χοᾶς, Χόας, Heind. ad Plat. Apol. p. xxvii. Χόος, χοῦς, Thom. M. 509. 536. 911. Kuster. Aristoph. 62. ad Dionys. H. 1, 584. Villos. ad Long. 32. Eichst. de Dram. 139. ad Mær. 232. 296. 412. ad Herod. 632. Gen. χοὺς, Lex. Gr. Tittm. 602. (Nicander Θ. 103. 619.) Οἱ τῆς θαλάττης χόες, Heind. ad Plat. Theæt. 390. (Themist. Or. 21. p. 262.) Χόας, Nicarchus 22. Ἡ χ., Tzschuck. ad Strab. 5. p. 240. (541.)” Schæf. Mss. Nicet. Annal. 4, 4. Κατὰ τοὺς θαλαττίους χόας καὶ τὰς σπογγίας: Ruhnck. Schol. p. 25. Schn. Lex. Suppl. Χοεύς, Dem. 1052. Hippocr. Epid. 7, 9. Χοῦς, Tab. Heracl. 266. Menander Athenæi 10. p. 326. Schw. Χοεῖ, Hippocr. Diæt. San. 7. Οἱ Χόες, Nomen festi, Aristoph. Ἀ. 1076. * Χοοπλάστης, unde * Χοοπλαστέω, Athan. 2, 428. * Χοοπότης, Qui congios ebibit, Vinosus, Epith. Bacchi, Athen. 533. * Χοοειδής, unde * Χωώδης, Herodian. Epimer. 152.” Boiss. Mss.]

Unde COMP. Δίχους, ET Ἐξάχους, ET Ἡμίχους. Est autem δίχους, Qui duorum est congiorum: ut δίχουν ποτήριον dicuntur τὸ χωροῦν δύο χοᾶς, inquit Eust. 1401. Item δίχουν dicuntur Ipsi duo congi, ut δίχαλκον dicuntur Ipsi duo χαλκοῖ, Diosc. 3, 59. Eis δίχουν γλεύκους κάθες, In duos musti congios demitte. [Athen. 495.] Ἐξάχους, Qui sex congiorum est, Sex congiorum capax: ut ἐξάχουν ὑδρίαν Plut. dicit in Solone, Hydriam sex congiorum. Ἡμίχους, Dimidii congi capax, Dimidium continens congium: ut ἡμίχουν ἀγγεῖον. At neutro genere ἡμίχουν, subaudito subst. μέτρον vel ἀγγεῖον, dicitur ipse ὁ ἡμισυς χοῦς, Dimidius s. Dimidiatus congius. Aristot. H. A. 9. Βλῖττεται δὲ σμῆνος χοᾶ, ἢ τρία ἡμίχου· τὰ δ' εὐθηνοντα, δύο χοᾶς ἢ πέντε ἡμίχου·

τρεις δὲ χῶας ὀλίγα. [Hippocr. 539, 23. 555, 15. 632, 27. * Τρίχους, i. q. λάγυνος, Athen. 499. "Ad Mær. 246." Schæf. Mss.] Ab eod. χοῦς est ETIAM Χοαῖος, Congium capiens, æquans: ut σκύφος χοαῖος, Scyphus qui unius congii est. Apud Eust. [ex Athen. 129.] Αἰτεῖ σκύφον χοαῖον, καὶ πλήσας οἶνον Θασίου, ὀλίγον ἐπιρράνας ὕδατος, ἐξέπιεν, εἰπὼν, 'Ο πλείστα πίνων, πλείστα κεύφρανθήσεται. UNDE 'Ημιχοαῖος, Dimidii s. Dimidiati congii capax, Dimidium continens congium: i. q. ἡμίχους. Theophr. H. Pl. 9, 6. de balsamo, Γίνεσθαι δὲ ἐκ μὲν τοῦ μείζονος παραδείσους, ἀγγεῖα δώδεκα, ὅσον ἡμιχοαῖα· ἐκ δὲ τῶν ἐτέρων, δύο μόνον. Unde Plin. 12, 25. Anni vero sæcunditate, e majore horto congios senos, minore, singulos impleri. Recte; nam δώδεκα ἡμιχοαῖα ἀγγεῖα sex tantum faciunt congios. SED ET Τριχουνιαῖος reperitur diversa derivationis forma pro Εο qui trium est congiorum, s. Qui trium congiorum est capax, Diosc. 2, 91. de adipe s. sevo aromatis imbuendo, εἰς χύτραν κεραμεῖαν τριχουνιαῖαν καὶνὴν κάθες αὐτὰ καὶ τὸ στέαρ, In fictilem ollam tricongiale. Ab eod. χοῦς significante Ipsum vas congiæ s. congiarium, est etiam DIMIN. Χοῖδιον: quod Suid. exp. σταμνίον, afferens hunc Anonymi cujuspiam locum, Κατεσκευάσαν χοῖδια τὸ μέγεθος, λεπτὰ ταῖς κατασκευαῖς διαφερόντως. Ubi post τὸ μέγεθος videtur aliquid deesse, aut χοῖδια esse adj., et χοῖδια τὸ μέγεθος dici τὰ χοαῖα. [* "Χοῖδιος, Χοῖδιον, Toup. Opusc. 2, 298." Schæf. Mss. Lobeck. Phryn. 88.] AT Χοεῖον Eid. est παχὺ ἔντερον, Crassum intestinum.

Porro Dorice DICITUR Χῶς, ut βῶς pro βοῦς, Eust. 1085., ubi ex Athen. (365.) refert, 'Ὡς τὴν μὲν ἐπὶ συμποσίῳ συμβολὴν, χῶν οἱ 'Αργεῖοι ἐκάλουν, τὴν δὲ μερίδα, αἶσαν: subjungens fieri χῶν e χοῦν: id autem esse ἀγγεῖον συμποτικόν, Atticis χοεὺς dictum: cujus gen. esse χοέως, χοῶς, ut Πειραιῶς. Locus Athenæi, s. potius Hegesandri ap. Athen., est in fine l. 8. 'Αργεῖοι δὲ τὴν συμβολὴν τὴν εἰς τὰ συμπόσια ὑπὸ τῶν πινόντων εἰσφερομένην, χῶν καλοῦσι, τὴν δὲ μερίδα, αἶσαν: forsā ex eo quod unusquisque in convivium s. computationem ap. eos olim non amplius conferebat quam vini congium: ut Pandionem quoque suorum convarum unicuique in Bacchico festo apposuisse χοῶ s. χοῦν, retuli in superiori Χοῦς e Schol. Aristophi.

Χοῦς dicitur etiam Terra egesta, s. Terra quæ egeritur, aut egeri potest, Terra fossilis, Humus fossitia; vel simpliciter Terra, Humus. Thuc. 2, (76.) p. 72. Ὑπόνομον δ' ἐκ τῆς πόλεως ὀρυζαντες, καὶ ξυντεκμηράμενοι ὑπὸ τὸ χῶμα, ὑφείλκον αὐθις παρὰ σφᾶς τὸν χοῦν: pro quo paulo ante dixerat, Διελόντες τοῦ τέλχους ἢ προσέπιπτε τὸ χῶμα, ἐσφάρον τὴν γῆν: postea χοῦν appellans quod ante γῆν appellarat, s. χυτὴν γῆν, q. d. Fusilem terram. Item ex Aristot. H. A. 9. Τὸν χοῦν ἐκφέρει, Terram egerit. Itidemque ex Herod. (7, 23.) τὸν χοῦν ἐξορύσσειν, Terram effodere. Nonnus eod. modo, Jo. 9. (p. 115.) Ὁφθαλμοὺς τελέων νεοτευχέας ἡθάδι πηλῷ Ἐκ χοῦς ἀνδρογόνιο, Ex humo unde homo suum ortum traxit. Marcus Evang. χοῦν vocat Pulverem, s. Terram quæ pedibus adhæsit locum aliquem transeundo, 6, (11.) Καὶ ὅσοι ἂν μὴ δέξωνται ὑμᾶς, μηδὲ ἀκούσωσιν ὑμῶν, ἐκπορευόμενοι ἐκεῖθεν, ἐκτινάξαιτε τὸν χοῦν τὸν ὑποκάτω τῶν ποδῶν ὑμῶν, εἰς μαρτύριον αὐτοῖς, Pulverem qui subest pedibus vestris; ceteri enim Evangelistæ hunc χοῦν appellant κοινορτόν, Matth. 10, 14. Luc. 9, 5. atque adeo idem Lucas rursum Act. 13, 51. ait, Οἱ δὲ ἐκτιναζάμενοι τὸν κοινορτόν τῶν ποδῶν αὐτῶν ἐπ' αὐτοὺς, ἤλθον εἰς Ἰκόνιον, Excusso in eos pulvere pedum suorum. At 18, 6. ἱμάτια δicit, non κοινορτόν, Ἀντιτασσομένων δὲ αὐτῶν καὶ βλασφημούντων, ἐκτιναζάμενος τὰ ἱμάτια, εἶπε πρὸς αὐτοὺς, Τὸ αἷμα ὑμῶν ἐπὶ τὴν κεφαλὴν ὑμῶν: forsā ἱματίων nomine accipiens τὸν κοινορτόν τῶν ἱματίων αὐτοῦ, Pulverem qui vestimentis suis adhæserat. || Χοῦς dicitur etiam Terra in tumulum egesta, Humus in tumulum aggesta; simpliciter Tumulus. Interdum et Tumulus s. bustum quo defunctus aliquis couditur, i. e. Sepulcrum, τάφος, σῆμα, χῶμα: ut e Ps. affertur χοῦς θανάτου pro Sepulcrum mortis. Hes. quoque χοῖ exp. χῶματι. Verum idem χοῦς exp. etiam τὸ ἐπιβαλλόμενον τῷ

ῥόφῳ χῶμα, nec non ἐρείπιον. Eod. teste ὁ ἄνθρωπος quoque dicitur χοῦς: est enim e terra creatus, et in eandem resolvitur vita defunctus: unde et Nonn. in l. supra allato dicit πηλὸν ἐκ χοῦς ἀνδρογόνιο. [Theophr. C. Pl. 3, 6, 4. Valck. Schol. in N. T. 2, 68. 335. * "Πολύχους, Copiose aggestus, Heracl. Alleg. 33. p. 110. κόπρον." Schleusn. Mss.] || Fem. autem genere ἡ χοῦς dicitur Aqualis, Vas aquarium, quo aqua manibus datur, et in mensam infertur miscendo vino, (quæ et πρόχους nominatur voce composita, ἀπὸ τοῦ προχέειν,) ut in h. l. ap. Eust. 1835. Ζωμόν τε φέρει ἐν χοῖ χρυσῇ, ubi etiam compositi πρόχους hoc affert exemplum, φιάλην τε λεπαστήν, χιόνος τε πρόχουν. Contractum vero esse χοῦς e χῶος, ut νοῦς e νῶος, Idem annotat. [Strabo 10. p. 103., 12. p. 240. S.]

Χοῖκός, SIVE Χοῖνος, Terreus, Terrenus, ὁ ἐκ χοῦς, ut Hes. et Suidæ χοῖκός est γῆνιος, πήλινος. Verum idem Hes. χοῖνον esse dicit etiam ποτήριον χαλκοῦν, Poculum æreum, forsā i. q. χύννος supra. Procul dubio autem uterque Lexicographus, Suidas sc. et Hes., cum χοῖκός exp. γῆνιος, πήλινος, respexerunt ad 1 Cor. 15, (47.) Ὁ πρῶτος ἄνθρωπος ἐκ γῆς, χοῖκός· ὁ δὲ δεύτερος ἄνθρωπος, ὁ κύριος ἐξ οὐρανοῦ. Ubi tamen χοῖκός non tam μετουσιαστικὸν nomen est quam τοπικόν, loci sc. simul ac materiæ contagionem declarans, q. d. In limo versantem, ipsumque adeo limum, unde et sumtus est; s. In cœno nianentem et terrestri naturæ addictum, ac proinde mortalem, sæculentum et imbecillum. Ac materiæ quidem signif. ei inesse, patet ex eo, quod dicit ἐκ γῆς, E terra: nec non ex eo, quod Moses dicit Gen. 2, (7.) Ἐπλασεν ὁ θεὸς τὸν ἄνθρωπον, χοῦν λαβὼν ἀπὸ τῆς γῆς: unde et Nonn. dicit πηλὸν ἐκ χοῦς ἀνδρογόνιο, E terra s. limo e quo homo ortus est. Et Job, 4, (19.) Τοὺς κατοικοῦντας οἰκίας πηλίνas, ἐξ ὧν καὶ αὐτοὶ ἐκ τοῦ αὐτοῦ πηλοῦ ἐσμέν: et Tertullianus hominem Limaceum appellat. Simul vero cum materia et loci habere signif. hoc χοῖκός in Apostoli loco, liquet apertissime ex hac ἀντιθέσει versus sequentis, Οἷος ὁ χοῖκός, τοιοῦτοι καὶ οἱ χοῖκοί· καὶ οἷος ὁ ἐπουράνιος, τοιοῦτοι καὶ οἱ ἐπουράνιοι: nam ἐπουράνιος non declarat Eum qui sit e cœlesti quadam materia compactus, sed qui in cœlis maneat, particeps cœlestium qualitatum, i. e. immortalitatis, gloriæ, ac potentiæ. [Valck. Schol. in N. T. 2, 335.]

Χῶ, SIVE Χώννυμι, F. χῶσω, Educo χοῦν, Aggerem duco. Thuc. 2, (75.) p. 72. Πρῶτον μὲν περιεσταύρωσαν αὐτοὺς τοῖς δένδρεσιν ἃ ἔκοψαν, ἔπειτα χῶμα ἔχουν πρὸς τὴν πόλιν. Et mox, Ἡμέρας δὲ ἔχουν ἐβδόμηκοντα καὶ νύκτας συνεχῶς, διηρημένοι κατ' ἀναπαύλας, ὥστε τοὺς μὲν φέρειν, τοὺς δὲ ὑπνον τε καὶ σίτην αἰρεῖσθαι. Ubi etiam nota, χοῦν esse Terram fossitiam in unum locum congerere, ut patet e verbo φέρειν. Et rursum sub finem paginæ, Καὶ δέοι τοὺς ἐναντίους αὐθις πρὸς αὐτὸ χοῦν, itidem ἀπὸ χυτῆς γῆς τεῖχος ποιεῖν, inquit Schol. Sic Herod. (2, 137.) Χῶματα χοῦν πρὸς τὴν πόλιν ἐπιτάσσω, Aggeres ad urbem ducere. Et Herodian. 4, (7, 6.) de Antonino Caracalla, Πᾶν ὡς στρατιώτης ἐπραττεν, εἶτε ὄρνυμά τι ὀρύττειν ἔδει, σκάπτων πρῶτος, εἶτε ρεῖθρον γεφυρῶσαι, ἢ βάθος χῶσαι. Ubi nota accus. addi, ut et ap. Æschin. 66 (= 69.) ubi dicit, Τοὺς λιμένας ἔχωσαν. Estque ibi βάθος χῶσαι i. q. χῶμα χῶσαι ἐν βάθει τινὶ, s. βαθεῖ τινὶ τόπῳ: itidemque χῶσαι λιμένα i. q. χῶμα χῶσαι ἐν λιμένι, In portu aggerem ducere s. extruere, vel Portum educto aggere munire. Præsentis autem Χώννυμι SEU Χωννύω, hoc legitur exemplum in Epitome Ctesiae, p. 5. Ἐχώννυε χῶμα ἐπὶ Σαλαμίνα, περὶ διαβῆναι ἐπ' αὐτὴν διαγοούμενος, Aggerem Salaminem versus ducere cœpit, pedestri itinere ad eam trajicere cogitans. Pro quo Herod. (8, 97.) p. 312. dicit, Ἐς τὴν Σαλαμίνα χῶμα ἐπειράτο διαχοῦν. Item χῶσαι τάφον affertur pro Excitare sepulcrum: ubi ut χοῖς τάφον dicitur aliquis, ita rursum ipse τάφος vel μνήμα χοῖσθαι. Pausan. Κέχωσαι δὲ πρὸ τοῦ ναοῦ μνήμα ἱπολύτου, Humo aggesta extractum est; s. Exaggeratum et excitatum, ut Bud. interpr. Sin vero locus aliquis dicatur χοῖσθαι, significabit Aggere educto muniri, vel etiam In eo agger educi, ut ap. Herod. (2, 11.) χῶσθῆναι ajunt accipi pro Agge-

rari. At *χώσασθαι* significans Irasci, est a *χόμαι*, non a *χόμαι*. [*“Χόω, Thom. M. 916. Mær. 411. et n., Eldik. Suspici. p. 7. De sepulcro, ad Herod. 731. Χούσι, χών, Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 1, 124. Χωννύω, Thom. M. 916. Jacobs. Anth. 7, 179. 8, 80. 10, 389. 12, 285. Julian. Ægypt. 54. Callim. Ep. 40. Diod. S. 2, 507. Mær. l. c.”* Schæf. Mss. *“Χώννυμαι, Terra obruor, Athan. 2, 281.”* Kall. Mss.]

Χῶμα, τὸ, dicitur Opus ipsum quod οἱ χούντες reliquerunt, i. e. Agger. Thuc. 2, (75.) p. 72. *“Ορῶντες τὸ χῶμα αἰρόμενον, Videntes educi jam et assurgere aggerem: paulo post, Ἡμετο δὲ τὸ ὕψος του τείχους μέγα, καὶ τὸ χῶμα οὐ σχολαίτερον ἀντανήει αὐτῷ. Et pag. seq. Τῷ χῶματι τὸ ἀντιτείχισμα ἐγίγνετο. Rursum p. 72. Ξύλα τέμνοντες ἐκ τῶν Κιθαिरῶνος, παρωκοδόμουν ἐκατέρωθεν φορμηδὸν ἀντὶ τοίχων τιθέντες, ὅπως μὴ διαχέυτο ἐπὶ πολὺ τὸ χῶμα, Ne diffunderetur latius aggesta humi s. agger: ἐφόρουν δὲ ὕλην ἐς αὐτὸ καὶ λίθους καὶ γῆν, καὶ εἰ τι ἄλλο ἀνύτειν μέλλοι ἐπιβαλλόμενον. Cujusmodi χῶμα si forte educatur demissis in terram palis præacutis, s. vallis et cippis, χαράκωμα nominatur. Solent enim ejusmodi pali in terram depangi et aggesta terra obrui, ingestis simul lignis, sarmentis, lapidibus, in primis autem terra. Ibid. Χῶμα ἔχουν πρὸς τὴν πόλιν: cui similes locos habes in Χοῦν. Xen. Ἑλλ. 2, (3, 18.) Ἐπὶ τῷ χῶματι ἔρρυμα τειχίζοντες. Fluminibus quoque et maris sinibus, qui obijciuntur aggeres et moles; nam et hoc nomine appellavit Plin. et ante eum Virg., *χῶματα* nominantur. Plut. Alex. (26.) de Pharo, *“Ἡ τότε μὲν ἐτι νῆσος ἦν τοῦ Κανωβικοῦ μικρὸν ἀνωτέρω στόματος, νῦν δὲ διὰ χῶματος ἀνείληπται πρὸς τὴν ἡπειρον, Aggere ducto continenti juncta est, ut Xerxes Salaminem Heracleo volebat aggere educto jungere. Vitruv. 5, 12. Sin autem non naturalem locum neque idoneum ad tuendas a tempestatibus naves habuerimus, si nullum flumen in his locis impederit, sed erit ex una parte statio, tunc ex altera parte structuris s. aggeribus expeditantur progressus, et ita couformandæ portuum conclusiones. [“Argum. Dem. Or. περὶ Στεφάνου τῆς Τριηραρχ.” Seager. Mss.] Vide et Πρόσχωμα. Χῶμα dicitur etiam Tumulus, s. Terræ egestæ cavitas, in qua defunctus deponitur, quæque recepto corpore operitur iterum aggesta humo quæ effossa fuerat: ita tamen ut altior fiat et in molem quandam aggesta illa terra assurgat. Plato de LL. 11. Χῶμα δὲ μὴ χωννύναι ὑψηλότερον ἢ πέντε ἀνδρῶν ἔργον ἐν πένθ’ ἡμέραις ἀποτελούμενον: unde Cic. de LL. 2. Extrui autem vetat sepulcrum altius quam quod quinque diebus homines quinque absoluerint. Paus. Att. p. 24. Τάφον δὲ οὐδένα εὐρεῖν ἐδυνάμην οὔτε γὰρ χῶμα οὔτε ἄλλο σημεῖον ἦν ἰδεῖν, ἐς ὄρυγμα δὲ φέροντες σφᾶς ὡς τύχοιεν, ἐσέβαλον: 33. de Phoronei monumento, Τὸ μὲν ἐξ ἀρχῆς χῶμα γῆς, ὕστερον δὲ τοῦ θεοῦ χρησαντος ἐκοσμήθη λίθω κογχίτῃ. Sic Athen. (625.) Ἰδοὺς δ’ ἂν καὶ τῆς Πελοποννήσου πανταχόν, μάλιστα δ’ ἐν Λακεδαίμονι, χῶματα μεγάλα, ἃ καλοῦσι τάφους τῶν μετὰ Πελοπος Φρυγῶν. Hom. σήματα et τύμβους vocat, dicens alicui σῆμα χεῖναι et τύμβον χεῖναι: quod est alicui χῶμα χῶσαι, [Herod. 9, 85.] Sepulcrum struere humo fossione egesta, et iterum in tumulum aggesta. Aggestus Latine dici potest: ut Quintil. Ignotis cadaveribus humum congerimus, et insepultum quodlibet corpus nulla festinatio tam rapida transcurrit, ut non quantulocunque veneretur aggestu. [“Markl. Iph. p. 304. Musgr. Herc. F. 955. Huschk. Anal. 131. ad Diod. S. 2, 284. 564. Heringa Obs. 127. Terra egesta, Villos. ad Long. 32. X. καὶ τάφος, Alciph. 238.” Schæf. Mss. Terra scrobibus egesta et, cum computruit, mollior et fecundior regesta, Theophr. H. Pl. 2, 5, 1. Geop. 10, 4, 1.: Achill. Tat. p. 154. Bip. Καλάμη καὶ χῶμασιν ἐπικαλύπτειν. * “Χωματοφάγος, Const. Manass. Chron. p. 135.” Boiss. Mss.] Χωμάτιον, τὸ, Aggellus, Parvus agger, etiam Parvus tumulus, Bustum s. Sepulcrum parva aut modica humo egesta, [“Dionys. H. 1, 163.” Wakef. Mss. * Χωματίας, J. Poll. 3, 103. ποταμός: v. not. * “Χωματίνας, Const. Manass. Chron. p. 47. 127. Amat. 4, 18.” Boiss. Mss.**

A * Χωματικός, Schow. Charta Papyracea Musæi Borgiani p. 43. * Χωματίζομαι, LXX. Josuæ 11, 13. Πάσας τὰς πόλεις τὰς κεχωματισμένας, In aggeribus et tumulis sitas, s. Aggeribus munitas.] Inde et COMP. Χωματεπάκτης, Hes. τοῖς χῶμασιν ἐπικείμενος, a quo χῶμα exp. ὕψωμα γῆς et ὄχθη.

[* Χῶσμα, pro χῶμα, Agger, Diod. S. Exc. l. 24. p. 565. Wess. Ἐν τῇ θαλάσῃ χῶσματα κατασκευάζειν, Moles in mare jacere.]

Χῶμος, ὁ, i. q. χῶμα, Hes. a quo exp. etiam σωρός, Acervus, Cumulus. [* “Χώμη, Locus aggestus, ἀνάχωμά τι, Suid. v. Κώμη.” Schleusn. Mss.]

Χῶσις, ἡ, Aggeris eductio, Aggeratio, Aggestus. Exp. etiam Agger, Obex s. Objex ad obstruendum: et tunc i. esset q. χῶμα. [Gl. Obrutus.]

Χωστός, Humo egesta eductus vel extractus: ut χωστός τάφος, Eur. (Rhes. 414.) Tumulus e terra egesta s. aggesta in modum aggeris: quod χῶμα etiam nominari docui. Homeri autem Schol. χωστήν γῆν appellat Terram egestam, qua obruuntur s. operiuntur defuncti: quæ χυτή etiam vocatur. [“Ad Diod. S. 1, 267.” Schæf. Mss. Lycophr. 698. ἀτραπούς. * “Αχωστος, Heliod. 9, 3. p. 441. * Εὐχωστος, Schneidero dubiæ fidei videtur. * “Δυσεύχωστος, Strabo 16. p. 1075. f. l. * δυσέγχωστος.” Schn. Lex * “Ἡμίχωστος, Gl. Semirutus. * Πολύχωστος, Æsch Choeph. 349. τάφος.]

[* Χωστήρ, unde * Χωστήριος, e quo * Χωστηρίς, quo per contr.] Χωστρίς, ἰδος, ἡ, unde χωστρίδες χελῶναι, Testudines ad congestiones fossarum paratæ, s. Ad fodiendum comparatæ. Vide Χελῶν. [“Ad Diod. S. 1, 140. 2, 472. 506. Dionys. H. 3, 1935.” Schæf. Mss. Mechan. Vett. 97. Lobeck. Phryn. 255.]

Ἀναχῶ, SIVE Ἀναχωννύω aut Ἀναχώννυμι, Aggero, E terra aggesta extruo, ut ἀναχῶσαντες τάφον, Cum aggestissent tumulum, s. Cum aggesta terra eduxissent tumulum. Unde pass. particip. aor. 1. ἀναχῶσθεis, Aggestus, Aggesta terra extractus. Bud. ἀναχωννύναι interpr. Aggerem excitare, afferens ex Athen. Τοῦτο δὲ τὸ χῶμα κατασπάσαι Κύρον ἐν τῇ πολιορκίᾳ ἀναχωννύντα τῇ πόλει. Idem e Demosth. 201(=1279.) affert, Τὴν ὁδὸν ἀνακεχωκότες, exponens, Aggeribus lapidum et rudum viam obstruentes, καὶ ὑψηλότεραν ποιοῦντες. Præterea ἀνακεχωσμέρος interpr. Obrutus, afferens e Synes. Διατέλει τὸ ἐν ἡμῖν ἀνακεχωσμένον ὄμμα ἀνορύττων, Obrutum, Sepulchrum, Abditum. Et rursum, Τοῦτον τὸν νοῦν ἡξίου ἀνακεχῶσθαι παρά σοι. [“Lucian. 2, 321. Boiss. Philostr. 491. Phanias 8.” Schæf. Mss. * “Ἀνάχωμα, Agger, Suid. v. “Ανδρα.” Kall. Mss. “Heyn. Homi. 6, 640. Toup. Append. in Theocr. p. 13.” Schæf. Mss. * “Ἀναχωματίζω, Eust. II. 516, 14.” Wakef. Mss.] “Ἀναχωματισμός, ὁ, Suidas, sine “expositione: videtur autem esse χῶματος eductio, “Terræ fossitiæ egestio, Aggeris s. Valli extractio.” [Schol. Æsch. Pers. 649. Pr. 846. Hes. v. Θίσανα. * Ἀναχωματώ, unde * Ἀναχωμάτωσις, Theophr. 4. p. 113. * Ἀνάχωσμα, Schol. Aristoph. Ἰππ. 524.]

[* “Ἀντιχώννυμι, Athen. 529. τῇ πόλει.” Wakef. Mss.]

D Ἀποχῶ, SIVE Ἀποχωννύω, aut Ἀπόχώννυμι, Terra aggesta avertō, etiam Aggere communio, Xen. Ἑλλ. [5, 2, 4. Aggere obstruo, Terra aggesta occludo, 2, 2, 2. Plut. Phoc. 11.] Ἀπόχῶσις, ἡ, Terra aggesta ad arcendum flumen intra ripas. Bud. e Plut. (Anton. 41.) Ἰδὼν ὁ Μάρδος ἀπόχῶσιν ἐμβολῆς ποταμοῦ νεωστὶ διεσπασμένην. Sunt qui ejusmodi ἀποχῶσεις interpr. Terram aggestam, ne flumina extra margines effundantur: et e Virg. Riparum toros, nec non crepidines: de quo voc. quædam habes in Χεῖλος.

Διαχῶ, SIVE Διαχωννύω, aut Διαχώννυμι, Aggerem perduco: ut in Χόω ex Herod. attuli, (8, 97.) Ἐς τὴν Σαλαμίνα χῶμα ἐπειράτο διαχῶν. E Phalar. autem (224.) διαχῶσάτωσαν affertur pro Exaggerant, Factis aggeribus arceant. [“Ad Diod. S. 1, 267. ad Herod. 664.” Schæf. Mss. Strabo 8. p. 356. * Διάχῶσις, Diod. S. 13. p. 355, 17.]

Ἐγχῶ, SIVE Ἐγχωννύω, aut Ἐγχώννυμι, Terra

aggesta impleo. Appian. de Perusina obsidione, A (2, 759.) Προσπεσόντες δὲ μεθ' ὁρμῆς βιαίον τὴν τάφρον ἐνέχωσαν: [1, 438. 2, 278. "Ad Diod. S. 1, 267. 2, 192." Schæf. Mss. *Ἐγχωμα, τὸ, Terra aggesta, Polyb. 4, 39, 9. 4, 40, 9. *Ἐγχωστήρ, unde] Ἐγχωστήριος, Aptus ad implendum terra aggesta, idem Appian. ibid. Ἐφέρετο δὲ καὶ τάφρων ἐγχωστήρια ὄργανα, καὶ πυργοὶ πτυκτοί. Bud. ["Segaar. in Daniel. p. 77." Schæf. Mss.] Ἐγχωσις, Ejusmodi impletio quæ fit terra aggesta in locum cavum, vel cum alveus fluminis obducto limo paulatim completur. Polyb. (4, 40, 4.) Φαμέν δὴ χώννυσθαι καὶ πάλαι καὶ νῦν τὸν τόπον χρόνῳ γεμῆν ὀλοσχερῶς ἐγχωσθήσεται, τῶν αἰτίων τῆς ἐγχώσεως ἐνεργούντων κατὰ τὸ συνεχές. [Strabo 5. p. 360. *Ἐγχωστος, ad Diod. S. 1, 132." Schæf. Mss. *Προσεγχώννυμι, Geop. 11, 7, 2.]

[*Ἐκχώ, s. *Ἐκχώννυμι, Aggest ahumo altius reddo solum, Herod. 2, 137. Μάλιστα Βουβάστι πόλι ἐξεχώσθη, Maxime Bubastis urbis exaltatum est solum, 138. Πόλις ἐκκεχωσμένη ὑψοῦ." Schw. Mss.: 2, 11. Τί μιν κωλύει ρέοντος τούτου (τοῦ Νείλου) ἐκχωσθῆναι; Quid impedit quo minus ingesto limo compleatur? Diod. S. 4. p. 160.]

Ἐπιχώ, SIVE Ἐπιχωννύω, aut Ἐπιχώννυμι, Aggero, Aggere munio. Exp. etiam Operio. Mallet ego Terra aggesta operio s. tumulo, Inhumio. "Ἐπιχώσαι, Aggerem cumulare." [Diod. S. 2. p. 99, 16.: 13. p. 389, 28. "Argum. Soph. Phil., Xen. Eph. 84. Valck. Diatr. 126. ad Lucian. 1, 494." Schæf. Mss. Geop. 3, 5, 7.] Ἐπίχωμα, ET Ἐπίχωσις, Agger, et Aggestus. Posterius enim ἐπίχωσις actionem potius signif., i. e. Aggestum s. Aggestionem terræ: ut torrens dicitur ποιεῖν ἐπίχώσεις, cum humo s. limo aggesto pratum agrumve aut alium locum operit. Cujus signif. exemplum e Polyb. habes in Ἐκχαράδρῳ supra. [Ἐπίχωσις, Gl. Exaggeratio. *Ἐπιχωμός, Paus. 8. p. 542. *Ἐπιχωστέον, Geop. 5, 9, 7.] Affertur ET Ἐπιχωματισμός pro Exaggeratio, nescio unde [e Suida]: facto primum ἐπιχωματίζω ex ἐπίχωμα, inde postea verbali hoc ἐπιχωματισμός. [*Προσεπιχώ, ad Thom. M. 636." Schæf. Mss.]

Καταχώ, SIVE Καταχωννύω, aut Καταχώννυμι, Terra aggesta obruo, etiam Defodio, κατορύττω: in Epitome Ctesiae, Καὶ τὸ χῶμα δὲ τοῦ Κλεάρχου δι' ἐτῶν ὀκτὼ μεστὸν ἐφάνη φοινίκων, οὓς ἦν κρύφα Παρύσας, καθ' ὃν καιρὸν ἐκεῖνος ἐτελεύτησε, διὰ τῶν εὐνούχων καταχώσασα. Metaphorice quoque accipitur, ut Lat. Obruo, pro Veluti terra aggesta obruo s. occulo, Sepelio, κλύζω. Plato, Εἰ δὲ μὴ, πλείω αἰὲ ἐπιρρέοντα καταχώσει ἡμῶν τὸν ἐξ ἀρχῆς λόγον. Idem in Gorg. Καὶ τοι εἰ βούλοιο λέγειν ἅπερ ἡμεῖς, σεμνύνων τὸ πᾶγμα, καταχώσειεν ὑμᾶς τοῖς λόγοις. Plut. περὶ Ἀδολεσχ., Μὴ κατατρέχειν μηδὲ καταχωννύειν τὴν ἐρώτησιν, ἔτι πυνθανομένοις πολλάκις ὑπὸ σπουδῆς, ἄλλας ἂν' ἄλλων ἀποκρίσεις διδόντας. Synes. Ep. 57. Καταχωννύμενος δὲ ὑπ' αὐτῶν, (sc. τῶν πραγμάτων,) ἐμαυτοῦ ἐπιλήσμων εἰμί: ubi καταχώννυσθαι ὑπὸ τῶν πραγμάτων est Nimium implicari et occupari negotiis, Obrui negotiis, Bud. ["Bast Lettre 190. Heind. ad Plat. Gorg. 226. Diod. S. 2, 506. Jacobs. Anth. 12, 285. Toup. ad Longin. 357. Emendd. 2, 38. Wessel. Diss. Herod. 124. ad Eund. 611. Wyttenb. ad Plut. de S. N. V. p. 95. ad Corn. Nep. 121." Schæf. Mss. "Metaph. Herod. 7, 225. Κατέχωσαν αὐτοὺς βάλλοντες, Telis eos obruerunt." Schw. Mss. "Καταχωννύειν τὴν ἀλήθειαν καὶ ἀποκρύπτειν, Suid. v. Εὐρετής, aut potius Phot. in Excerptis e Damascio p. 1036." Schleusn. Mss. Καταχώσει λόγους, ἐπαίνοισ, ὕμνοισ, Phrynichus Bekkeri p. 45. Bast. Ep. Cr. 230. *Κατάχωσις, Geop. 4, 3, 2. *Ἐγκαταχώ, s. *Ἐγκαταχώννυμι, 4, 3, 3. Dionys. H. 1. p. 555, 20. M. Anton. 7, 10. "Andr. Cr. 184." Kall. Mss.] "Ἐπικαταχωννύω, Adobruo." [*Συγκαταχώννυμι, Schol. Eur. Or. 733. Geop. 1, 6, 3.]

[*Παραχώ, Aggero humum, Herod. 1. 185. *Παράχωμα, Strabo 5. p. 325. 671., 17. p. 480. Sieb. "Wessel. ad Diod. S. 1, 43. ad Charit. 403. *Παράχωμα, ibid." Schæf. Mss.]

Περίχω, SIVE Περιχωννύω, aut Περιχώννυμι, Circumaggero, (ut Plin. dicit Terra minuta fimoque circumaggeratas radices,) s. Humo circumcirca aggesta operio aut obruo. Item περιχωννύναι γῆν, Terram circumcirca aggerare, s. Circumaggerare terra; vel, ut Gaza vertit, Cumulare s. "Accumulare" terram. [Diod. S. 3. p. 122. "Ad Herod. 611." Schæf. Mss.]

Προχώ, SIVE Προχωννύω, aut Προχώννυμι, Aggere præmunio, Terra aggesta s. exaggerata præmunio, Veluti agger aliquis, præmunio, ut ap. Herod. Προχώσας ὁ ποταμὸς τὰ χωρία. ["Thom. M. 916. Boiss. Philostr. 642." Schæf. Mss. "Diod. S. 1, 264. var. lect." Wakef. Mss. Aristid. 1. p. 21. Γῆ πολλὴ προχωροῦσα εἰς θάλατταν καὶ προχωννύουσα αὐτήν. *Πρόχωμα, LXX. 2 Reg. 20, 15. Strabo 13. p. 394. *Πρόχωσις, Philostr. V. S. 606. Plut. 9, 711. "Eust. in D. P. 779." Wakef. Mss.]

Προσχώ, SIVE Προσχωννύω, aut Προσχώννυμι, Aggero, Terra aggesta munio. Pass. Προσχούσθαι dicitur urbs vel locus aliquis, cum ad eum humus aggeritur, s. cum humo aggesta aut aggere educto obstruitur. Thuc. 2, (75.) p. 72. de Plataënsibus, Ὁρώντες τὸ χῶμα αἰρόμενον, ξύλινον τεῖχος ξυνθέντες, καὶ ἐπιστήσαντες τῷ ἑαυτῶν τείχει ἢ προσεχοῦτο, ἐσφοδόμουν ἐς αὐτὸ πλίνθους. ["Thom. M. 429." Schæf. Mss. "Diod. S. 1, 48." Wakef. Mss.] Πρόσχωμα, ET Πρόσχωσις, Terræ aggestus, Agger alicubi ductus; vel etiam Terra et limus a fluvio aggestus, qui et πρόχυσις infra. Æsch. Pr. (846.) Νείλου πρὸς αὐτῷ στόματι καὶ προσχώματι. Habet enim Nilus alicubi aggeres s. aggestas moles, quibus coercetur: de quibus Ulpian. Pand. l. 47. tit. 11. In Ægypto qui χῶματα rumpit vel dissolvit, (hi sunt aggeres qui quidem solent aquam Niloticam continere,) æque plectitur extra ordinem, et pro conditione sua, et pro admissi mensura. Et paulo post, Nam et hæc res (nimirum si quis arborem sycamiuon exciderit) vindicatur extra ordinem non levi pœna, idcirco quod hæc arbores colligunt aggeres Niloticos per quos incrementa Nili dispensantur et coercentur. Et diminutiones æque coercentur. Chomata enim, et diacopi qui in aggeribus fiunt, plecti efficiunt eos qui id admiserint. Idem vero Nilus et terram limumque aggerit, et προχύσεις facit, s. προσχώσεις: affertur enim et πρόσχωσις pro Limi aggestus s. aggestio, ex Josepho Antiq. Jud. ["Ad Diod. S. 1, 175." Schæf. Mss. Πρόσχωσις, Gl. Exaggeratio.]

Συγχώ, SIVE Συγχώννυμι, aut Συγχωννύω, Aggero, Aggere comunio; Terra aggesta cooperio s. obruo, Contumulo. Greg. Naz. Ἐπεργασθῆτω τὸ τάλαντον, ἀλλὰ μὴ συγχωσθῆτω: alludens ad illum qui Matth. 25, (18.) a suo hero peregre proficiente ἐν τάλαντον λαβὼν, ἀπελθὼν αὐτὸ ὥρυσεν ἐν τῇ γῇ, καὶ ἀπέκρυψε τὸ ἀργύριον τοῦ κυρίου αὐτοῦ. [Æsch. Pr. 1048. "Ad Herod. 715." Schæf. Mss. "Appian. 1, 858." Wakef. Mss. Geop. 5, 26, 1. 10, 23, 6. "Nonnunquam hoc verbum commode exp. Obstruere, ut συγχοῦν τὴν ὁδὸν, τὰς κρήνας, et similia, ap. Herod. 4, 140. 8, 171. alibi." Schw. Mss.] UNDE Σύγχωμα ap. Greg. Naz., e quo Budæus h. l., sed sine interpretatione, affert, Αὕτη ἡ τοῦ βαπτίσματος χάρις οὐ κατακλυσμὸν, ὡς πάλαι, τῆς δὲ τοῦ καθ' ἑκαστον ἀμαρτίας κάθαρσιν ἔχουσα, καὶ παντελεῖ ῥύψιν τῶν ἀπὸ κακίας ἐπεισεληθόντων συγχωμάτων καὶ μολυσμάτων. Ubi nisi συγχωμάτων nomine accipiantur Sordes et maculae, quas contrahunt τὰ συγχωσθέντα e terra qua aggesta sunt obruta, putarim leg. συγχρωσμάτων. [*Σύγχωμα, Carm. Sibyll. 1, 156. λίθων. *Συγχωστέον, Andr. Cr. 131. *Υποχώννυμαι, Obruo, Sepelio, Andr. Cr. 35." Kall. Mss.]

[*Χοῖζω, Add. ad Herod. 84." Schæf. Mss. Valck. Schol. in N. T. 2, 68.] Ἐκχοῖζω, Humum egero, Fodio, σκάπτω, Suid. [Cyr. Alex. in 2 Paralip. p. 58. Τὰς τῶν ἀξίων καρδίας ἐκχοῖζω καὶ ἀποκαθαίρων τοῦ ὑλικοῦ βάρους τε καὶ φρονήματος. *Ἐκχόσεις, Jo. Malal. 2, 168. 177." Elberling. Mss. Forte *Ἐκχόσεις.]

XEIMA quoque, i. e. Hyems, a χέω derivatur, ut

Etymologi tradunt : quoniam sc. multas fundit plu-
vias : recte propterea a Lat. Poëtis nominata Aquo-
sa, Imbrifera, non solum Glacialis, et Nivalis : at-
que adeo hæc ipsa vox Hyems putatur e Græco
ὑειν facta, eandem ob causam. Itidem vero Ho-
mero (Il. P. 549.) χεῖμα δυσθαλπές dicitur, et ὀμ-
βρηγόν ab Hesiodo "Εργ. 2, (68.) χείματος ὤρην Δει-
κνύει ὀμβρηγόν, Imbriferæ hyemis. Rursum Hom.
Od. H. (118.) Τάων οὔποτε καρπὸς ἀπόλλυται, οὐδ'
ἐπιλείπει Χείματος οὐδὲ θέρευσ ἐπετήσιος. Et Hesiod.
"Εργ. 2, (258.) "Ασκη χεῖμα κακῇ, θέρει ἀργαλή,
οὐδέποτε ἐσθλή. Ubi nota eum dixisse χεῖμα pro
χεῖματι, forsitan subaddito κατὰ aut alia præp. ["Ja-
cobs. Anth. 7, 142. 8, 168. 9, 243. 298. Huschk.
Anal. 164. Paul. Sil. 8. Heyn. ad Virg. Bucol. p.
35. Toup. Opusc. 1, 291. 389. 2, 105. Metaph.,
Valck. Phæn. p. 89. ubi omnino de h. v." Schæf.
Mss. Æschin. Dial. Socr. 3, 20. Οὔτε γὰρ χεῖμα
σφοδρόν, οὔτε θάλλος : cf. Xen. K. Π. 6, 2, 11.]

In prosa vero nullus hujus vocabuli usus est, sed
DERIVATI Χειμών : [fallitur; vide exemplum supra
citatum:] est enim id ex illo χεῖμα derivatum, teste
Ety. : ita tamen ut Poëtæ hoc ipsum cum prosæ
Scriptoribus habeant commune. Od. Δ. (566.) Οὐ
νιφετός, οὔτ' ἄρ χειμὼν πολὺς, οὔτε ποτ' ὄμβρος. He-
siod. "Εργ. 2, (114.) Μὴ σε κακοῦ χειμῶνος ἀμηχανίη
καταμάρψῃ. Xen. K. Π. 8, (6, 8.) ἀμφὶ τὸν χειμῶνα,
et ἐν τῷ χειμῶνι : pro quo Athen. et alii dicunt τοῦ
χειμῶνος, Hyeme. Rursum Xen. Ἑλλ. 6. Ἐπεὶ χει-
μὼν ἐγένετο, καὶ οὐκ εἶχον τροφήν. Plut. Symp. 6. Ἐν
τοῖς μεγάλοις χειμῶσιν : μὴ ut μεγάλους χειμῶνας di-
cit, ita Plato Symp. δεινοὶ χειμῶνες. || Nec vero
tantum signif. Hyems, Hybernæ tempus, Frigus,
sed etiam Tempestas et procella maris; interdum
vero Imber, interdum Ventus, interdum utrumque.
Est tamen aliquid inter ea differentię, ut Theophr.
docet : qui cum exposuisset σημεῖα ἀνέμων καὶ ὑδά-
των, subjungit σημεῖα χειμῶνος, et his σημεῖα εἰδίας :
ea enim opp. τῷ χειμῶνι. Aristot. de apibus, Προ-
γυνώσκουσι δὲ καὶ χειμῶνα καὶ ὕδωρ, pro quibus
Plin. habet, Prædixant ventos imbresque. Et in
Geop. Χειμῶνα σημαίνει, pro his Plinii, Ventos
et imbres præmonet. Sic Dem. χειμῶνι χρησάμε-
νος, Or. pro Cor. Et Antiphon (715.) Ἐπύχουμεν
δὲ χειμῶνι τινι χρησάμενοι, ὕψ' οὗ ἡναγκάσθημεν κατα-
σχεῖν εἰς τῆς Μεθυναίας τι χωρίον. Metaph. Plut.
Coriol. Καθάρτε ἐν χειμῶνι πολλῶ καὶ κλύδωνι τῆς
πόλεως. Charito, Κατεῖληπτο μὲν ὑπὸ χειμῶνος, καὶ
πῇ ψυχὴν ἐβαπτίζετο· ὅμως δὲ ἀνακύπτειν ἐβιάζετο,
καθάρτε ἐκ τρικυμίας, τοῦ πάθους : de Dionysio.
["Huschk. Anal. 164. Jacobs. Anth. 8, 56. 9, 119.
Heyn. Hom. 4, 450. Voss Myth. Br. 1, p. 127.
Munck. ad Anton. Lib. 175. Verh., cf. Bergler. ad
Alciphr. p. 5. Pierson. Veris. 32. Metaph., Valck.
Phæn. p. 89. ad Cornel. Nep. 192. Wyttenb. ad
Plut. de S. N. V. 55. Sine articulo, Longus p. 46. Vill.
Charito p. 51. De gen., Fischer. ad Weller. Gr.
Gr. 1, 383. Χειμῶνος, Philostr. p. 138. Boiss. Χει-
μῶνα ἄγειν, Dionys. H. 1, 285." Schæf. Mss. "So-
licitudo, Plut. 2, 555. X. παθῶν, Chrys. 5, 1."
Wakef. Mss. "Χειμῶνες, Mala, Incommoda, Με-
νανδρι Fr. p. 70." Schleusn. Mss. Lobeck. Phryn.
387. * Χειμωνοτύπος, Æsch. Suppl. 35. λαίλαψ.]

Χειμάρρος, SIVE Χειμάρρους, e quo per CONTR.
Χειμάρρους, Hyeme fluens, ὁ τῷ χεῖματι ῥέων. Quam
signif. habet cum subst. ποταμός. Dicitur enim
χειμάρρος ποταμός, Fluvius hyeme fluens : peculiariter
de iis qui fluunt hyeme tantum, cum magni cecide-
re imbres, aut magnæ nives solutæ sunt, æstate
autem siccescunt. Sic Ovid. Fontis habes instar
pluviasque nivesque solutas : Quas tibi divitias pi-
gra ministrat hyems. Horat. vocat Flumen hyber-
num, ruebat Flumen ut hybernum, fertur quo rara
securis. Lat. Torrentem appellant. Il. Δ. (452.) Ὡς
δ' ὅτε χεῖμαρροι ποταμοὶ κατ' ὄρεσφι ῥέοντες Ἐς μισ-
γάγκθειαν συμβάλλετον ὕβριμον ὕδωρ : E. (88.) ποταμῶ
πλήθοντι εἰκόως Χειμάρρῳ, ὅστ' ὥκα ῥέων ἐκέδασσε γε-
φύρας : Λ. (493.) Ὡς δ' ὅποτε πλήθον ποταμοὶ πεδίοις
κάτεισι Χειμάρρους κατ' ὄρεσφι ὅπαζόμενος Διὸς ὄμ-
βρω, Πολλὰς δὲ δρυὺς ἀζαλέας, πολλὰς δὲ τε πείκας

'Εσφέρεται, πολλὸν δὲ τ' ἀφυσγετὸν εἰς ἄλα βάλλει,
ut Virg. Æn. 2. In segetem veluti cum flamma fu-
rentibus austris Incidit, aut rapidus montano flumine
torrens Sternit agros, sternit sata læta, boumque
labores, Præcipitesque trahit sylvas : stupet inscius
alto Accipiens sonitum saxi de vertice pastor. Et
Æn. 10. Talia per campos edebat funera ductor
Dardanius, torrentis aquæ vel turbiniis atri More
furens. Et rursum, qua saxa rotantia late Intulerat
torrens arbustaque diruta ripis. Idem alibi Torren-
tia flumina dicit. Sed notandum, in prosa omissio
subst. ποταμός, simpliciter dici χεῖμαρρος s. χεῖμαρ-
ρους, ut supra in Ἐκχαράδρῳ. Sic Herodian. 3, (3,
10.) "Ομβρων μεγίστων καταρράγენტων, χιόνος τε
πολλῆς, μέγας καὶ σφοδρὸς χεῖμαρρους καταρράχθεις,
ἐμποδισθέντος αὐτῷ συνήθους δρόμου, καὶ τοῦ ἐρύματος
ἐπισχόντος τὸ ρεῖθρον, πολὺς καὶ βίαιος γενόμενος.
Plut. (6, 17.) et Longin. Χειμάρρων δίκη. In Χα-
ράδρα autem, quod interdum esse synonymum huic
χεῖμαρρους docui, habes e Dem. (1277.) Τοὺς ἐκ τῶν
οἰκιῶν χεῖμαρρους, Torrentes quos domus faciunt,
magno sc. imbre delapso cœlitus. Sæpe enim im-
brifero tempore accidit ut aquæ quæ e suggrundis
per canales defluunt in cortem, aliquid torrenti si-
mile efficiant. Nonnunquam tamen et substantivum
additur, ut cum Philo V. M. 1. dicit, Ποταμός οὐδεὶς,
οὐκ αὐθιγενής, οὐ χεῖμαρρους : aliquanto post, Ποτα-
μῶν αὐθιγενῶν καὶ χεῖμαρρῶν φοράς. Et Theophyl.
Ep. 10. Ποταμῶν ρεῖθρα χεῖμαρρῶν τε καὶ ἀεννάων.
Ubi etiam nota opponi αὐθιγενεῖς s. ἀεννάους ποτα-
μούς, et χεῖμαρρους. || Est et Nomen propr., teste
Suida. ["Ad Charit. 573. Jacobs. Anth. 7, 98.
Wakef. S. Cr. 4, 167. Heyn. Hom. 4, 639. 7, 151.
Athen. p. 23. Fac. ad Paus. 1, 318. Sylb. 198.
Eur. Bacch. 1082. Bibl. Crit. 3, 2. p. 36. Toup. ad
Longin. 308. Theocr. 22, 50. ad Charit. 312." Schæf.
Mss. Torrens imbre solo factus, Liban. 177. Lo-
beck. Phryn. 669. * Χειμάρροειδής, unde * Χειμάρρῳ-
δης, Eust. in Od. Proœm. p. 4, 5. Strabo 9. p. 613.,
13. p. 916.]

AT Χείματος dicitur ὁ ὑπὸ τὴν τρόπιν πάσσαλος, οὐ
ἐξαιρουμένου τὸ ὕδωρ προχωρεῖ : alio nomine DICTUS
Εὐδιαίος, ut Hesiodi Scholl. annotant, Proclus, Mo-
schop., Tzetzes. [Vide Hes. v. Εὐδιαίος.] Est igitur
Paxillus s. Clavus ligneus sub carina, in foramine
quodam fixus, quo exemto defluit aqua in sentina
collecta e pluviis, vel quam rimæ receperint. Id quod
fit, cum in litus subducuntur, et e mari in siccum
trahuntur. Hesiod. "Εργ. 2, (244.) Νῆα δ' ἐπ' ἡπείρου
ἐρύσαι, πυκάσαι τε λίθοισι Πάντοθεν, ὅφρ' ἴσχωσ' ἀνέ-
μων μένος ὑγρόν ἀέντων Χείμαρον ἐξερύσας, ἵνα μὴ
πίθῃ Διὸς ὄμβρω : Extracto eo, qui sub carinam est,
paxillo, ne eam Jovialis putrefaciat imber. [Eust. Il.
801, 39.]

Χειμάρμυνα, ἢ, Hyemis (s. Hyemalis frigoris hyber-
norumque imbrium) propulsatrix, Hyemis injuriam
arcens. Ita dicitur Læna quædam crassa, eandem
ob causam NOMINATA Ἀλεξάνεμος SIVE Ἀλεξήνε-
μος, quoniam ventos propulset et arceat a corpore
humano sua crassitie et densitate. Ait enim Eust.
1490. synonymia esse ἀλεξάνεμον χλαῖναν et χειμάρ-
μυναν, quoniam ὅμοια sunt ἀλέγειν ἀνεμον καὶ χει-
μῶνα ἀμύνεσθαι, ut ἀλεξίκακος quoque et κηραμύντης :
1767. Εἰ δοῖεν παχεῖαν χλαῖναν κατὰ τοῦ χειμῶνος·
ὅποια τις ἢ μὴ μόνον ἀλεξήνεμος λεγομένη, ἀλλὰ καὶ
χειμάρμυνα, ὡς ἐν Ῥητορικῷ κεῖται Λεξικῷ· ἐκεῖνο μὲν,
διὰ τὸ ἀλέγειν (ὃ ἐστὶν ἀποσοβεῖν) τὸν ἀνεμον· τοῦτο
δὲ, διὰ τὸ ἀμύνειν τὸ χεῖμα, ἃ δὴ τῆς αὐτῆς ἐννοίας
εἰσί. Hes. quoque χειμάρμυναν esse dicit quam Hom.
ἀλεξάνεμον vocat. Vide et Χειμαστρον paulo infra.
["Brunck. Soph. 3, 532. Wakef. S. Cr. 1, 77." Schæf. Mss.]

Χειμασκέω, Hybernis exercitus incumbo, Hyeme
exerceor. Unde ap. Suid., e Polyb. 3, (70, 4.) p.
53. Τὰ δὲ στρατόπεδα χειμασκήσαντα, βελτίω τὰ παρ'
αὐτῶν ὑπελάμβανε γενήσεσθαι. [Arrian. Epict. 1, 2,
32.]

Χειμοθνής, Hyemali frigore enectus. Lucian.
Lexiph. (14.) Καὶ γὰρ χειμοθνής εἰμι : ubi videtur
joculariter hoc vocab. illi, quem irridet, affinxisse.

Χειμόσπορος, ὁ, ἡ, Hyeme satus, Hyberno tempore seminatus, ut χειμόσποροι πυροί, Theophr. C. Pl. 4, [11, 1.] Χειμοσπορέω, Hyeme sero, Hyemali tempore semino. E quo particip. pass. Χειμοσπορούμενος, Qui hyeme seritur, [Theophr. C. Pl. 4, 11, 3. πυρός. *Χειμοφύγης, unde *Χειμοφυγέω, Strabo 1. p. 60.]

[*Ἀχείμων, Sine nimbis, Nonn. D. 1, 142. 2, 34. 6, 239. "Ruhnk. Ep. Cr. 150." Schæf. Mss. Aprian. B. C. 733.]

Δύσχειμος, sive Δυσχείμερος, ὁ, ἡ, Difficilis habitatu ob hyberna frigora, Molestus ob hyemalia frigora, Infestus hyberno gelu. I. e. In quo hybernum frigus adeo sævum est ut ægerrime et difficillime ferri possit, non tantum ab hominibus, verum etiam reliquis animalibus et plantis: ut δυσχείμερος χώρα. Sic Il. B. (750.) Οἱ περὶ Δωδώνην δυσχείμερον, ubi Schol. exp. κακὸν χειμῶνα ἔχουσαν: malim χαλεπὸν χειμῶνα ἔχουσαν, Quæ difficiles et acres hyemes habet. Hoc ipsum δυσχείμερος Gaza reddidisse fertur non solum Frigidus, sed etiam Algoris impatiens; atque ita de animali quopiam aut planta diceretur, idemque esset cum δύσριγος, Alsiosus. Frequentius tamen loco alicui tribuitur, ut cum Aristoph. B. (125.) dicit δυσχείμερος ὁδός: cui opp. πριγηράν. Itidemque δυσχείμεροι τόποι pro Locis frigidis s. in frigido tractu sitis accipit Bud. ap. Theophr. rursum, e quo hæc affert, Οὔτε γὰρ τὰ ἐκ τῶν εὐήλων καὶ πρωίων εἰς τοὺς ὀψίους καὶ δυσχείμερους, οὔτε τὰ ἐκ τούτων εἰς ἐκείνους ἁρμόττει. At prius δύσχειμος ex Eur. (Bacch. 15. Suppl. 962.) affertur: ["Brunck. ad Æsch. Pers. 565. ad Charit. 539. Δυσχείμερος, ad Herod. 293. Valck. Phæn. p. 90. Brunck. l. c. Musgr. Hel. 1141. Porson. Hec. p. xxvii. Ed. 2. Heyn. Hom. 4, 391. 7, 263." Schæf. Mss. Æsch. Pr. 15. 745. Choëph. 269. *Δυσχείμων, Apoll. Rh. 4, 634. *Δύσχιμος, Æsch. S. c. Th. 509. Cho. 184.]

Μελάγχειμος, Qui hyeme niger est. Neutro gen. et substantive μελάγχειμα dicuntur Loca quæ hyeme atra sunt, nec ullis dealbata nivibus. Xen. K. (8, 1.) p. 577. Ἰχθυέσθαι δὲ τοὺς λαγῶς, ὅταν νίφῃ ὁ θεὸς, ὥστε ἠφανίσθαι τὴν γῆν· εἰ δ' ἐνέσται μελάγχειμα, δυσζήτητος ἔσται: paulo post, Περιτείνειν αὐτῶν ἐκάστω τὰ δίκτυα τὸν αὐτὸν τρόπον ὥντερ ἐν τοῖς μελαγχείμοις, περιλαμβάνοντα ἐντὸς πρὸς ὧν ἂν εἴη. Bud. μελάγχειμα in priore l. interpr. Hyems absque nive: in posteriore, ὥντερ ἐν τοῖς μελαγχείμοις, Ac si nives nullæ essent. J. Poll. vero in ipsa nive μελάγχειμα esse dicit Cavos quosdam in quibus nix liquata est: sic autem nominari, quoniam cum cetera humus nivibus sit operta et alba, ii solum nigrantur. Ita igitur ille 5, 12. Εὐναὶ λαγῶν, χειμῶνος μὲν τὰ πρόσειλα, θέρους δὲ τὰ ἐπίσκια· ἐν δὲ χιόνι, τὰ μελάγχειμα· ἔστι δὲ ταῦτα, τὰ κοῖλα ἐν οἷς ἡ χιών διατέθηκε· κέκληται δὲ ὅτι παρὰ τὴν ἄλλην τῆς γῆς ὄψιν, λευκὴν οὖσαν ὑπὸ τῇ χιόνι, ταῦτα μόνον μελαινέται. AT Μελάγχιμος sine diphthongo scriptum, non compositum est, sed duntaxat παράγωγον α μέλας, verum καινότερον, teste Eust. 1254. veluti cum Æschylus dicit μελαγχιμούς πέπλους. Sic idem Æsch. Choëph. init. τίς ποθ' ἦδ' ὀμήγουρς Στείχει γυναικῶν φάρεσιν μελαγχιμοῖς Πρέπουσα; Nigris s. Atris vestibis, Pulla et atrata veste. Etenim in luctu et inferiis exequiisque peragendis ejusmodi amictus sumitur, deposita veste candida. Et ap. Athen. (51.) de moris, idem, Λευκοῖς τε γὰρ μύροις καὶ μελαγχιμοῖς Καὶ μιλτοπρέποις βρίθεται ταυτοῦ χροιά, [μιλτοπρέποις βρ. τ. χρόνου, Schw. Ed.] Quos duos versus Eust. quoque affert in l. jam c., μελαγχιμοῖς exponens μέλας, et μιλτοπρέποις, ἐρυθροῖς. Sed notandum, perperam ap. Athen. scribi *μελαγχιμοῖς pro μελαγχιμοῖς, et χρυσίου pro χροιά. In VV. LL. rursum cum diphthongo, sed propriis personis, Μελαγχείμος, Profundus, Cavus; afferturque ex Eur. (Rhes. 962.) μελαγχείμον πέδον γαίης pro Inferi: [sed male pro μελάγχιμον: "Musgr. ibid. Brunck. Apoll. Rh. 194. ad Æsch. Pers. 299. Heath. ad Æsch. p. 159. ad Eur. Alc. 429. Valck. Phæn. p. 134." Schæf. Mss. Eur. El. 513. οἷς, Æsch. Suppl. 719. γυῖα.]

[*Πολυχείμων, Tempestatibus obnoxius, Aprian. 2, 852." Wakef. Mss.]

Χειμᾶς, ἄδος, ἡ, Hes. χειμῶν, Hyems. Idem tamen χειμάδα exp. χειμερινὸν ἱμάτιον, Vestem hybernā. Videtur igitur cum eo χειμᾶς, quo significatur Hyems subaudiendum ὥρα, ut sit Tempus hyemale: cum eo autem, quod Vestem hybernā denotat, ἐσθῆς: nec enim mere subst. esse arbitror, sed adj. pro χειμάδια.

Χειμάδιος, Hybernus: ut χειμάδιος δύναμις, Hybernæ copiæ, Bud. e Dem. (49.) Ὑπάρχει δ' ὑμῖν χειμαδίῳ μὲν χρῆσθαι τῇ δυνάμει, Λήμνῳ καὶ Θάσῳ καὶ Σκιάθῳ, καὶ ταῖς ἄλλαις ἐν τούτῳ τῷ τόπῳ νήσοις· ἐν αἷς καὶ λιμένες, καὶ σῖτος, καὶ ἡ χρῆ στρατεύμασι, πάνθ' ὑπάρχει. Sed sunt qui χειμαδίῳ hic separent a δυνάμει, et cum eo subaudiant τόπος, χειμαδίῳ χρῆσθαι interpretantes Hybernis uti: sicut ap. Suid. λέγimus, Χειμαδίῳ τόπῳ, ἐφ' οὗ ἂν τις δύναιτο χειμῶνος ἐγκαθορμίσασθαι. Itidemque ap. J. Poll. 1. Χειμάδια χωρία. Ex Herod. autem, (2, 22.) Ἐς χειμαδίην φοιτῶσι, Se conferunt hybernatum, In hybernacula se recipiunt. Pro quo forsā reponendum χειμασίην. ["Vere judicavit doctissimus Steph., et hoc ipsum χειμαδίην e frequenti librorum veterum consensu Herodoto restituit Wesseling." Schw. Mss. "Ad Diod. S. 1, 127. ad Herod. 673." Schæf. Mss. Χειμάδιον, Strabo 794. Plut. Sertorio 6. Χειμάδιον διαπήγνυσθαι. Crates Ep. Ms. 19. in Notit. Mss. T. 11. P. 2. p. 38. Lobeck. Phryn. 74. Χειμάδια, Gl. Hiberna.]

[*Χειμαδεύω, i. q. χειμάζω, Strabo 4. p. 315. Onesand. 9. p. 42. *Χειμαδίζω, Joseph. Antiq. 18, 5, 3.]

Χειμάζω, F. άσω, Hyemo, Hyberno, Hyemem tra-
duco, Hyemem dego s. transigo. Dein. Philipp. 4. Ἐν τῷ βαρβάρῳ χειμάζειν, In solo barbarico hyemare. Athen. (513.) de Persarum regibus, Ἐχειμάζον μὲν ἐν Σούσις, ἐθέριζον δὲ ἐν Ἐκβατάνοις: paulo post, de Parthorum regibus, Ἐαρίζουσι μὲν ἐν Παγαῖς, χειμάζουσι δὲ ἐν Βαβυλῶνι. Herodian. (5, 5, 3.) Ἐλθὼν δὲ εἰς Νικομήδειαν, ἐχειμαζε, τῆς ὥρας τοῦ ἔτους οὕτως ἀπαιτούσης, Ibi hyemabat. || Tempestate jacto s. vexo, s. Hyemali tempestate jacto aut vexo: quoniam ea anni pars tempestuosior est et procellis sævior; ut deus χειμάζειν dicitur cum ejusmodi tempestate naves jactat mari procellis commoto, s. cum mare tempestatibus agitatur, Xen. (Œc. 8, 16.) Οὐ γὰρ ἐγγχωρεῖ, ὅταν χειμάζῃ ὁ θεὸς ἐν τῇ θαλάσῃ, οὔτε μαστεύειν ὅτον ἂν δέοι, οὔτε δυστραπέλως ἔχον διδόναι. Si quando deus tempestates ciet in mari, vel, Si quando deus in mari tempestate excitata navim jactet. Potest enim subaudiri accus. τὴν ναῦν, ut χειμάζειν πόλιν aliquid dicitur pro Tempestate jactare, Vexare veluti furibunda procella. Ita enim Soph. Œd. T. (101.) p. 153. Ἀνδρηλατοῦντας, ἡ φόνῃ φόνον πάλιν Λύοντας, ὡς τὸδ' αἷμα χειμάζον πόλιν: de sanguine Laii interemti, qui tempestates et turbas in urbe dabat. ["Dicitur absolute, quasi impersonaliter, seu subintellecto ὁ θεὸς nominativo, Χειμάζει, Furit, Durat tempestas; sic Herod. 7, 191. Ἡμέραι γὰρ δὴ ἐχειμαζε τρεῖς." Schw. Mss.] Unde Pass. Χειμάζομαι, Tempestate vexor, Coorta tempestate jactor; sed peculiariter hyberna tempestate, s. qualis hyeme in mari solet cooriri: ut navis χειμάζεσθαι dicitur. Thuc. 3, (69.) p. 106. Ὡς τότε φεύγουσαι, ἐκ τε τῶν Ἀθηνῶν ἐπιδιωχθεῖσαι καὶ πρὸς τῇ Κρήτῃ χειμασθεῖσαι, καὶ ἀπ' αὐτῆς σποράδες πρὸς τὴν Πελοπόννησον κατηνέχθησαν, Ad Cretam tempestate jactatæ: 8, (32.) p. 273. Καὶ χειμασθειῶν τῶν νεῶν, ὕστερον ἀφικνοῦνται ἄλλαι ἄλλοθεν ἐς τὴν Χίον, ubi Schol. exp. διασπαρειῶν ὑπὸ χειμῶνος, Tempestate dispersis et disjectis æquore toto: 8, (80.) p. 287., de Peloponnesiorum navibus, Ἀπάρασαι ἐς τὸ πέλαγος, ὅπως λάθονεν ἐν τῇ πλῶ τοὺς Ἀθηναίους, χειμασθεῖσαι, καὶ αἱ μὲν Δήλου λαβόμεναι αἱ πλείους μετὰ Κλεάρχου, καὶ ὕστερον πάλιν ἔλθοῦσαι ἐς Μίλητον, αἱ δὲ μετὰ Ἐλίζον ἐς τὸν Ἐλλήσποντον διασθεῖσαι, i. e. χειμῶνι χρῆσάμεναι, ut Antiphon loquitur, s. παραχθεῖσαι ὑπὸ χειμῶνος, Tempestate turbatæ et dissipatæ, Schol.: 2, (25.) p. 57. Ἀνέμον δὲ κατιόντος μεγάλου, χειμαζόμενοι ἐν ἀλιμένῳ χωρίῳ. Sic Plut. de Def. Orac. Οἱ Τυνδαρίδαι τοῖς χειμαζομένοις βοηθοῦσι, Opem ferunt iis qui tempestate jactantur: sc.

ἐπερχόμενοι τε καὶ μαλάσσοντες βίᾳ τὸν πόντον ὥκειας ἢ ἀνέμων ῥιπᾶς: unde et σωτῆρες nominantur, i. e. Servatores et sospitatores eorum qui in mari periclitantur, et ab iisdem invocantur. Apud Eund. in Apophth. et in lib. de Laude Propria, nec non in Vitis, Themistocles sese platano comparat, Ἡ ὑποτρέχουσι χειμαζόμενοι, γενομένης δὲ εὐδίας τίλλουσι παρερχόμενοι: coorta enim tempestate solent viatores subter arbores se recipere, ne vel ab imbre madafaut vel a grandine verberentur. Aristoph. B. (361.) τῆς πόλεως χειμαζομένης. Item Χειμάζομαι signif. Hyeme infestor, Hyemem patior, Hyemali frigore infestor, Hyberna frigora patior. Theophr. de sylvestribus arboribus loquens, (H. Pl. 4, 14, 1.) Συμφέρειν δὲ πᾶσι χειμασθῆναι· μὴ χειμασθέντα γὰρ, κακοβλαστότερα γίνεσθαι: C. Pl. 2, (1, 7.) Ἐν αἰς αἰ πλείσται φθοραὶ γίνονται τῶν καρπῶν ἐρυσιβουμένων τε καὶ ἀποκεκομμένων καὶ ἀποπιπτόντων, καὶ τὸ ὅλον χειμαζομένων, de iis loquens quæ præmature germinant florentque: (3, 20, 7.) Ὅπως ἡ γῆ ἡλιωθῇ καὶ χειμασθῇ καθ' ἑτέραν τὴν ὥραν, Plin. Ante annum scrobes fieri, ut solein pluviasque combibant. || Affertur et ἐχειμαζε pro Tempestas perstitit. ["Thom. M. 335. 440. Heiud. ad Plat. Theæt. 376. Wakef. Ion. 985. Larcher. Herod. 2, 361. Huschk. Anal. 165. Ammon. 70. 146. ad Diod. S. 1, 51. 287. ad Herod. 673. Wyttenb. ad Plut. de S. N. V. p. 22. ad Corn. Nep. 192. Valck. Hipp. p. 198. Diatr. 33. ad Dionys. H. 4, 2328. Conf. c. μάχομαι, ad Diod. S. 1, 179." Schæf. Mss. Χειμάζομαι, Æsch. Pr. 566. Valde studeo, Æstuo, Dionys. H. 2, 760. Curis angor, Stob. 44, 49. Euseb. H. E. 9, 1. Polyb. 3, 103. Ὁ δ' Ἀντίβας μὲν ἐν κακοῖς, ὁμῶς δὲ χειμαζόμενος ἔμενε, In maguis incommodis esse. Χειμάζεσθαι, Tempestate appellī, Agáth. ap. Suid. v. Οἱ Κρήτες. Lobeck. Phryn. 387. Plut. 6, 738. Ὅτι ἡ ἀπὸ τῶν ὀρῶν νεφέλη χειμάσει ποτὲ ἐφ' ἡμᾶς: 7, 826. Ταῦτα πλουσίους χειμάζει καὶ πένητας.]

Χειμασία, ἡ, Hybernatio s. Hyematio, ut Varro loquitur, i. e. Hyemis traductio s. transactio. Polyb. (2, 54, 14.) Ἡδὴ συνάπτοντος τοῦ χειμῶνος Μακεδόνας ἐπ' οἴκου διαφῆκεν εἰς τὴν χειμασίαν, In hyberna dimisit, s. In hybernacula: ut Liv. Loca pacata me ad hybernacula electurum. || Χειμασία est etiam ζάλη, παραχή, Procella, Tempestas, Mare turbatum hybernīs procellis, Hes. ["Wakef. Ion. 985. ad Herod. 673. (2, 22.) Conf. c. συμμαχία, ad Diod. S. 2, 346." Schæf. Mss. * Χειμαστήρ, unde * Χειμαστήριος, e quo * Χειμαστήριον, et per contr.] Χειμαστρον, τὸ, i. q. χειμᾶς, Vestis hyberna, qua hyemali tempore utimur, ἐσθῆς ἐν ᾗ χειμάζομεν, s. ᾗ χειμάζοντες χρώμεθα. J. Poll. 1. Τὸ μέντοι χειμερινὸν ἱμάτιον, χειμαστρον ἂν λέγοις· καὶ χλαῖναν δὲ παχεῖαν, ἣν χειμάμυναν Αἰσχύλος, Ὁμηρος δὲ ἀλεξάνεμον ἐκκληκεν. Affert autem hoc vocab. ex Aristoph. 10, c. 27. ubi etiam addit Comicos Χλαίνης vocabulo appellasse τὰ παχέα ἱμάτια. Ita vero θέριστρον dicitur Vestimentum leve et raruin, quo æstivo tempore utimur. ["Valck. Adoniaz. p. 368." Schæf. Mss. * Χειμαστός, unde] Ἀχειμαστός, Nulla tempestate jactatus, Qui sine tempestate est, [Hes. ἀτάραχος. * Ἀχειματος, Æsch. Suppl. 142. * Εὐχειματος, Phot. v. Εὐνέρεμος.] Sunt vero ab eod. χειμάζω verba etiam quædam cum præpp. composita. Quorum primum est IMPERSONALE Ἀποχειμάζει, Hyems desinit, desævit, (non ut ap. Virg., sed utendo verbo Desævit ut cum Lucan. dicit, nec dum desæviat ira, Expectat). Aristot. (Probl. 26, 32.) Ὅταν ἀποχειμάζη, εὐδία εἶωθε γίνεσθαι. Ubi ἀποχειμάζη possis interpretari etiam Desævierit tempestas, ut ἐχειμαζε supra annotavi exponi Tempestas perstitit. SECUNDUM, Διαχειμάζω, Hyemem transigo, s. traduco, Hyemo, Hyberno: itidem ut χειμάζω ap. Dionem, nec non ap. Thuc. 6, (74.) p. 221. Στάνρωμα περὶ τὸ στρατόπεδον ποιησάμενοι, αὐτοῦ διεχειμάζον. [* Ἐνδιαχειμάζω, Strabo 2. p. 158. * Παρεγχειμάζω, Diod. S. 14, 17." Boiss. Mss. * Συνδιαχειμάζω, Plut.] TERTIUM, Ἐγχειμάζω, Hyemem dego in, Hyemo s. Hyberno in: ut ἐνεαρῖζω, Venum tempus transigo s. traduco in. Ambo ap. J. Poll. 1.

QUARTUM, Ἐπιχειμάζω, itidem Hyberno in; simpliciter Hyberno, Hyemo, In hybernīs sum vel contineo me. [Thuc. 1, 89. "Phryn. Ecl. 172(=387. Lob.)" Schæf. Mss.] QUINTUM, Παραχειμάζω, Hyberno apud, Hyemem transigo apud, Hyeme commoror apud; etiam simpliciter, Hyemo: frequens ap. Polyb. [2, 64, 1. 3, 33, 5.] Παραχειμασία, ἡ, Hyematio, Hybernaculum, Hyberna. Polyb. 3, (34, 6.) Ἐνῆγε τὰς δυνάμεις ἐκ τῆς παραχειμασίας ὑπὸ τὴν ἐαρινὴν ὥραν: alibi, Ποιούμενος τὴν παραχειμασίαν ἐν καινῇ πόλει: [3, 35, 1. 78, 1. "Diod. S. 2, 511. Toup. Opusc. 1, 581." Schæf. Mss. * "Παραχειμαστικός, Lex. Ms. Hafn. eἰς τὸ χειμάζειν παραχειμαστικόν, Cod. * παραχειμαστικόν." Osann. Auct. Lexx. Gr.] SEXTUM, Προχειμάζω, Prior hyberno, in hyberna concedo, Ante tempus in hybernacula me recipio, Ante statum tempus sum tempestuosus; UT Ἐπιχειμάζω, Post tempus consuetum procellosus sum. Προχείμασις, Tempestas quæ est ante statutum diem: UT Ἐπιχείμασις ET Μεταχείμασις, Quæ post diem statutum sequitur. Plin. 18, 25. Accedit confessa rerum obscuritas, nunc præcurrente, nec paucis diebus, tempestatum significatu, quod προχειμάζειν Græci vocant: nunc postveniente, quod ἐπιχειμάζειν: et plerumque alias citius, alias tardius cæli effectū ad terram deciduo. Veget. 4, 40. Aut enim circa diem statutum, aut ante vel postea, tempestates fieri compertum est: unde præcedentes, προχείμασιν: nascentes die solemnī, ἐπιχείμασιν: subsequentes, μεταχείμασιν Græco vocabulo nuncuparunt. Q. in l. nota eum a Plin. dissentire, et μεταχείμασιν vocare, quam ille ἐπιχείμασιν: ἐπιχείμασιν autem, dicere Tempestatem quæ solemnī statoque die fit, s. circa solemnem statutumque diem. Nota etiam usum vocabuli Solemnis pro Solito, qui ap. Cic. quoque est et Suet. SEPTIMUM, Συγχειμάζω, Una hyemo, in hybernīs sum. At pass. Συγχειμάζομαι, Una tempestate jactor, tempestate et procellis vexor, hyemali frigore infestor, hyberna frigora perpetior, hyemis incommoda s. injurias sustineo. Aristoph. Πλ. (847.) καὶ ταῦτα συνεχειμάζετο, sc. τὰ ἐμβάδια.

Χειμαίνω, i. q. χειμάζω, itidemque χειμαίνομαι, i. q. χειμάζομαι, ut ap. Herod. (8, 118.) χειμαίνεσθαι Bud. testatur accipi pro Tempestate vexari, ut χειμάζεσθαι supra. Veruntamen et χειμαίνω pro χειμάζομαι ponitur neutraliter, ut Aristot. de Poët. "Ὅσα δὲ δυνατόν καὶ τοῖς σχήμασι συναπεργαζόμενον ποιεῖν πιθανώτατοι γὰρ ὑπὸ τῆς αὐτῆς φύσεως οἱ ἐν τοῖς πάθεσιν εἰσὶ· καὶ χειμαίνει ὁ χειμαζόμενος, καὶ χαλεπαίνει ὁ ὀργιζόμενος ἀληθινώτατα. || Porro ut impersonaliter dicitur χειμάζει pro Tempestas oritur s. Frigus est, ita et χειμαίνει: unde participio absoluto χειμαίνοντος dicitur pro ὅταν χειμαίνῃ, s. ὅταν χειμάζη, ut ὅντος pro ὅταν ᾔῃ. Theocr. 9, (20.) Ἐν πυρὶ δὲ δρυῖνω χορία ζεῖ, ἐν πυρὶ δ' αὖται Φαγοί, χειμαίνοντος, Cum hyems et tempestates sæviunt. ["Jacobs. Anth. 1, p. 50. 63. Wakef. Ion. 985. ad Herod. 675." Schæf. Mss. Pind. Π. 9, 56. φόβω Δ' οὐ κεχειμάνται φρένες: cf. Schæf. ad Dionys. H. de C. VV. 356. * Χειμαντός, unde] Ἀχειμαντός, Nullis tempestatibus "agitatus, Tranquillus, Qui non χειμαίνεται: ἀήρ, "Theophr. C. Pl. 2, 17. quem εὐμενῇ esse dicit "τοῖς φυτοῖς." [Alcæus ap. Eust. 589, 32.]

[* Χειμαρίζω, Schneidero susp. * Χειματικός, Hie-malis, Schol. Opp. A. 3, 459.]

Χειμάω, SIVE Χειμέω, i. q. χειμαίνω significans χειμάζομαι, Hyemali frigore infestor, Hybernū frigus sentio, simpliciter Frigeo, Rigeo. Utrumque ap. Hes. Affert enim χειμέω pro ῥιγῶ, et χειμῶντα pro ῥιγοῦντα. Idem et χειμάν affert pro χειμῶνα: quod si mendo caret, est a nominativo DORICO Χειμᾶ PRO Χειμῇ, Hyems.

Χειμέριος, SIVE Χειμερινός, Hyemalis, Hybernus. Hesiod. A. (478.) ἀναυρος Ὀμβρῶ χειμερίῳ πλήθων, Torrens hyemali inundatus aqua: Ἔργ. 2, (142.) Ἡματι χειμερίῳ, ὅτ' ἀνόςτεος ὄν πόδα τένδει, (142.) Ὀρῇ χειμερίῃ, ὅποτε κρύος ἀνέρας εἶργον Ἰονάνει. Il. B. (294.) ἥνπερ ἄελλαι Χειμέριοι [Χειμέριαι Heyn.] εἰλέωσιν ὀρινομένη τε θάλασσα, Procellæ hyemales,

Tempestates hybernæ. Herodian. 6, (6, 2.) de Illyrianis militibus, Οἱ ὑγρῷ καὶ χειμερίῳ ἀέρι ἐνειθισμένοι, Humido hybernoque cælo insueti. Thuc. 3, (22.) Τηρήσαντες νύκτα χειμέριον ὕδατι καὶ ἀνέμῳ, καὶ ἄμ' ἀσέληνον, Noctem hybernis imbris ventisque tempestuosam, simulque illunem: 2, (70.) Ὁρῶντες τῆς στρατιᾶς τὴν ταλαιπωρίαν ἐν χωρίῳ χειμερινῷ, In loco hyberno: ut Plin. dicit Hyemales provinciæ. Et ap. Medicos χειμερινὰ νόσοι et χειμερινοὶ πυρετοί, Hybernī morbi, Hyemales febres. Gal. Comm. 3. in 3 Epid. Hipp. Ἀληθὲς μὲν γὰρ, ὥσπερ γε καὶ τὰς θερινὰς χειμῶνι γενομένας, ἐν θέρει λύεσθαι, τὰς δ' ἐν θέρει γεννηθείσας, ἐν χειμῶνι θερινὰς γὰρ καὶ χειμερινὰς νόσους ἀκούειν σε χορὴ τὰς ἐν τῷ κατὰ φύσιν ἔχοντι θέρει καὶ χειμῶνι μᾶλλον τῶν ἄλλων γιγνομένας. Idem in ejusd. Hippocr. libr. περὶ Διαίτης Ὁξέων Παθῶν, annotat quosdam ap. Hippocr. χειμερινοῦ πυρετοῦ nomine simpliciter accipere τὸν ἐν χειμῶνι γινόμενον, quosdam autem τὸν οἰκτεῖον φύσει χειμῶνι. Et ap. Astronomos αἱ χειμερινὰ ἀνατολὰι, Brumales ortus: et ἡ χειμερινὴ δύσις, Occasus brumalis, hybernus, hyemalis. Affertur et τὴν χειμερινὴν ex Herod. pro Per hyemem, ubi subaudiendum reliquit accus. ὥρην. Porro sunt et χειμερινὰ pocula, quorum sc. brumali tempore usus est, ut θερινὰ, quorum æstivo: hæc ampliora, illa minora: unde Alexis ap. Athen. (230.) Μὴ τῶν χειμερινῶν ἀργυρωμάτων Ἡμῖν παραθῆς, ἀλλὰ τῶν θερινῶν. Notandum vero χειμέριος s. χειμερινός, cum de re aliqua dicitur, significare Hybernus, Hyemalis, Brumalis: cum vero de loco aliquo, significare potius Frigidus, Gelidus: ut in illo Thuc. 2, (70.) Ἐν χωρίῳ χειμερινῷ, In frigido loco. Nam si Hyberno dicas, significabitur potius Apto ad hyberuandum: quem χεῖμαδιον Græci appellant. ¶ Affertur autem et Χειμεριώτατος pro Admodum gaudens algoribus. Apud eund. Thuc. (1, 30. 46.) Χειμέριον est Nomen Promontorii. Et Χεῖμερα ap. Steph. B. Urbs Siciliæ: cujus Civis et Incola dicitur Χειμεραῖος. At χειμερᾶς Hes. exp. χειμερινάς: quod si mendosum non est, pro χειμερίας, est a NOM. Χειμερὸς significante i. q. χειμέριος et χειμερινός, Hybernus, Hyemalis, Brumalis. [“Χεῖμερος, Arat. D. 65. * Χεῖμαρος, 351. (sed Codd. melius χεῖμερος.)” Wakef. Mss. “Χειμέριος, Jacobs. Anth. 6, 63. 7, 126. 8, 351. 12, 100. Anim. 315. ad Charit. 573= 352. Wakef. Phil. 1194. ad Paus. 329. Aristoph. Fr. 220. ad Diod. S. 2, 485. Heyn. Hom. 4, 252. 499. Bast Lettre 73. Plut. Alex. 143. Schm., ad Corn. Nep. 192. Heringa Obs. 147. Toup. Opusc. 1, 280. 2, 235. Villos. ad Long. 109. Χειμερινός, ad Diod. S. 2, 485. Heyn. Hom. 7, 151. ad Il. E. 5. De veste, Mær. 408. et n.” Schæf. Mss. “Χειμέριος ap. bonos Auctores de tempestate, χειμερινός de eo quod per hiemem fit vel nascitur, dici solet. Sic ἄγων χειμερινός, ὄλυνθοι χειμερινοί, ἥλιος χειμερινός, τροπαὶ χειμερινὰ adeo crebra leguntur, ut Appian. H. R. 2, 48, p. 241. 2, 52. p. 247. cum τροπαὶ χειμέριοι scriberet, a recta ratione aberrasse videatur.” Lobeck. Phryn. 52. * Χειμερίνη, Sempervivum parvum, Diosc. Notha 468.]

[* Ἀχείμερος, Arat. D. 389. quod Theo exp. * πολυχέμερος.] Δυσχείμερος, ET Δυσχειμερινός, Difficilis hyberno tempore, s. Infestus brumali frigore, In quo hybernare difficile est, hyemale frigus sævit. Herodian. 3, (6, 22.) Κρύους καὶ θάλπους ὁμοίως καταφρονῶν πολλὰκις γοῶν διὰ τῶν δυσχειμέρων ὑψηλοτάτων ὁρῶν τὴν ὁδοιπορίαν ποιούμενος: 3, (3, 10.) Δυσχείμερος γὰρ ἡ πᾶσα Καππαδοκία: 6, (6, 3.) Ἡκρωτηρίασθησαν οὐκ ὀλίγοι ἐν δυσχειμέρῳ χώρα. Posterius vero δυσχειμερινός ap. Theophr. (H. Pl. 8, 8, 1.) legitur, e quo Bud. affert δυσχειμερινὴ χώρα pro Ager frigidus, In tractu perfrigido situs: subjungens, Τὰ δ' ἐκ τῶν δυσχειμερινῶν ἐν τοῖς πρῶτοις ὀψέ ἀπόκειται, Quæ e locis perfrigidis translata sunt semina. [* Δυσχείμερος, Clem. Alex. 348.] Quibus OPP. Εὐχείμερος, Ad hyberna accommodus, In quo bene et commode hybernatur, Salubri frigori expositus. Aristot. Polit. 7, 10. Αἱ πρὸς ἔω τὴν ἐγκλισιν ἔχουσαι οἰκίαι, καὶ πρὸς τὰ πνεύματα τὰ πνέοντα ἀπὸ τῆς ἀνατολῆς, ὑγιεινότεραι· δεύτερον δὲ, κατὰ βορέαν· εὐχείμεροι

A γὰρ αὐταὶ μᾶλλον: Salubrioribus enim frigoribus expositæ hæ sunt. Nam boreas omnium ventorum saluberrimus habetur et est, noxius auster, ut Plin. quoque testatur 2, 47, et 17, 4. [* Εὐδέριοι legit Muret. Var. Lect. 14, 14.] Porro ut δυσχείμερος supra dictum est exponi etiam Frigoris impatiens, Alsiosus, ita et εὐχείμερος sciendum est reddi Frigoris patiens: itidemque εὐχειμερώτερος Frigoris patientior. [J. Poll. 5, 108. * Ἐπιχειμέριος, Theophr. Fr. 5, 14. * Πολυχέμερος, Opp. K. 1, 428.] Rursum a χεῖμεριος est et Χειμεριοῦντας, quod Hes. exp. διαχειμάσσοντας. Est autem hoc χειμεριοῦντας, particip. futuri Attici χειμερίω, a THEM. Χειμερίζω, significante Hyberno, Hyemo, Hyemem traduco; eam enim signif. habet διαχειμάζω. Legitur vero et ap. Suid., qui et ipse exp. χεῖμαζω, ἐν χειμῶνι διάγω, χειμῶνός που διάγω, afferens sine Auctoris nomine, Ὁ δὲ ἐν Βερενύντῃ [Βερεκύντῃ] ἐχειμέριζε. [“Herod. 8, 113. Χειμερίσαι ἐν Θεσσαλίῃ: (126. 130.)” Schw. Mss. “Ad Dionys. H. 4, 2328.” Schæf. Mss. Themist. 130. Suid. 1, 430. Joseph. 994, 31. Theophr. Fr. 6, 3, 5. * Χειμερεῖν, unde * Χειμερεία, Dionys. H. 6. p. 827. X. καὶ θερείας. * Χειμεριώδης, Geop. 1, 12, 23.]

Χεῖμη, ἢ, Hybernū frigus, Brumale s. Hyemale frigus, simpliciter Frigus. Gal. enim ap. Hippocr. χεῖμη simpliciter exp. ψύχος, ῥίγος, Frigus, Rigor. UNDE Χειμοῦσα, quod Idem exp. ψυχρομένη, ῥιγῶσα, ap. eund. Hippocr., sc. iu lib. de LL. in Homine (c. 11.) Καὶ τὰ κατάρροα τοῦ ἔλκεος ψύχουσι φαρμάκοις περιχρίειν, ὥς χειμοῦσα συμπίληται ἡ σὰρξ, Ut caro frigore illo condensata coeat. Nam frigus contrahit et astringit, itidemque frigida medicamenta.

Χεῖμεθλον, [* Χεῖμετλον,] SIVE Χίμετλον, (pro quo alicubi SCRIPTUM Χέμετλον VEL Χύμετλον,) Ulcus ex hyberno frigore, quod frigore hyberno digiti pedum manuumque, nec non tali, contrahunt. Pernionem Lat. vocant. Suidæ τὸ ἐν χειμῶνι γεγόμενον ἐν ταῖς ῥήξεσι τῶν δακτύλων ἔλκος. Hesychio itidem τὸ ἐν χειμῶνι γεγόμενον ἔλκος: ap. quem et sine diphthongo et per τ scriptum est Χίμετλον, τὸ ἐν χειμῶνι γεγόμενον ἔλκος ὑπὸ ψύχους: ap. Suid. vero et Χέμετλα: quod dici scribit ut χέρνιβα, sc. exento ἰῶτα. At χύμετλον s. χύμεθλον, quod aliquoties ap. Diosc. legitur, omnino mendosum censeo in prima syllaba, cum eam scripturam ap. neutrum horum Lexicographorum reperiam: licet ap. J. Poll. quoque legatur, l. 2. ubi ait χύμετλον nominari τὸ ὑπὸ τοῖς δακτύλοις ῥήγμα: secundum quosdam vero, καὶ αὐτὸ τὸ μέρος ὃ ἐπιγίγνεται τοῦτο τὸ ἔλκος. Apud Eund. sub. fin. l. 4. Χίμετλα γίνεται μὲν ὑπὸ κρύους ὑπὸ δακτύλους καὶ ἔχνεσι ποδῶν, καὶ χερσὶ: multo rectius, cum hæc scriptura metri etiam auctoritate nitatur: ait namque Aristoph. Σφ. (1167.) κακοδαίμων ἐγὼ Ὅστις ἐπὶ γῆρα χίμετλον οὐδὲν λήψομαι: correptis primis duabus syllabis. Itidemque quidam ap. Aristot. Rhet. 3. in hoc hemistichio γελοῖως παραπεποιημένῳ ait, ἔστειχε δ' ἔχων ὑπὸ ποσσὶ χίμετλα: qui jocus ἐκ τοῦ παρὰ προσδοκίαν est; altero enim expectante ut diceret πέδιλα, ut est ap. Hom., hic χίμετλα, risus movendi et ludificandi gratia, dixit. [“Χίμετλον, Toup. Opusc. 1, 580. Munck. ad Anton. Lib. 157. Verh., Heringa Obs. 27. Wakef. S. Cr. 1, 77. ad Lucian. 1, 317.” Schæf. Mss. Nicander Θ. 682. Schol. Arat. 294. * Χεῖμέτλη, Diosc. 2, 12, 44. 4, 106.] Porro ap. Diosc. legitur non solum χίμετλον s. χύμετλον, neutro genere, SED ET Χιμέτλη SIVE Χυμέτλη fem. genere: 2, 199. Εἰλκωμένας χιμέτλας καὶ πυρκαῖα ἐπαλειφόμενον ὠφέλει: 1, 184. χιμέτλας ἰάται, Pernionibus medetur: 149. de beta, Χιμέτλης πραῖντικόν καταντλούμενον, Perniones fotu mitigat. “Χυμέτλη et Χύμεθλον, VV. “LL. pro Χιμέτλη et Χίμετλον: ibid. et Χεῖμέθλη.” UNDE Χειμεθλιάω, SIVE Χιμετλιάω, Pernionibus laboro s. vexor, Manus pedesve frigore hyberno exulceratas habeo. [Χιμετλιάω, Diosc. 2, 39. p. 77. Lobeck. Phryn. 80. * Χειμετλιάω, Schn. Lex. ἀμαρτύρω.]

Porro observandum est, non solum in χίμετλον dissolvi diphthongum, et e eximi, verum etiam in aliis quibusdam. NAM Χεῖμαδιος dicitur, ET Χεῖμαζω,

ET Χιμάω, pro χειμάδιος et χειμάζω et χειμάω, Hes. Is enim χιμαδίω affert pro χειμῶνος: (forsan subaudito χρόνῳ vel ὥρῃ, ut sit Brumali tempore.) Et χιμάζειν, pro τὸν χειμῶνα διάγειν, Hyemem traducere, Hyemare: itidemque χιμάζω pro παραχειμάζω: nec non χιμαῖν pro ῥιγοῦν, Rigere, Frigere, Algere: ut solet fieri hyberno tempore. SED ET Χίμαροι Eid. sunt αἶγες χειμέριαι, ἢ τράγοι, Capræ hybernæ aut Hirci, s. οἱ ἐν τῷ χειμῶνι γενόμενοι ἔριφοι, Hædi qui hyeme nati sunt: nec non ῥινακες, ποταμοὶ ἐξ ὀμβρῶν, Fluvii ex imbris. Cujus χίμαρος fem. genus EST Χίμαιρα, Capella hyberna, hyeme nata, sylvatica; idem enim Hes. χίμαιραν exp. αἶγα ἀγρίαν, Capram agrestem s. sylvestrem. De his Eust. quoque p. 635. Ἡ δὲ γραφή, inquit, τῆς κατὰ τὴν χίμαιραν ἀρχούσης ὁμοία τῇ τῶν χιμέτων· ἐκεῖνά τε γὰρ παρὰ τὸν χειμῶνα γινόμενα, διὰ μόνου δεξιόγυρι γράφεται· καὶ χίμαρος δὲ ὁμοίως ὁ τράγος, καὶ χίμαιρα τὸ αὐτοῦ θηλυκόν, ἢ ἐν χειμῶνι, φασί, κυρίως τεχθεῖσα. Idem p. 1625. ex Aristoph. Gramm. Τῶν αἰγῶν οἱ μὲν τέλειοι, τράγοι καὶ ἱσταλοί· ἡ δὲ ἐχομένη ἡλικία, χίμαροι· τὰ δὲ νεώτατα, ἔριφοι. At de fabulosa χιμαίρα vide quæ prolixè Idem refert p. 234. 635. Nec verò prorsus ficta hæc fuisse de chimæra ista, ex eo conjiciunt vett., quod Hom. et tempus commemoret quo fuerit, et eum qui aluit: fortassis igitur χίμαρος ἐξ αἰπολίου ἀγριανθεῖς, καὶ ὥσπερ τι τέρας ἀπεκβὰς, (ut aper ille Calydonius, et is cuius ab Herod. fit mentio,) καὶ πολλοὺς βλάπτων, ἀφορμὴ τῆς ποιητικῆς τερατολογίας ἐγένετο. Hesiod. Θ. (322.) ex hydra Lernæa ortam tradit, et πνεῖν ἀμαιμάκετον πῦρ. Eod. teste, Τῆς δ' ἦν τρεῖς κεφαλαί, μία μὲν χαρποῖο λέοντος· Ἡ δὲ, χιμαίρης, ἡ δ' ὀφίος κρατεροῖο δράκοντος· Πρόσθε λέων, ὅπῃθεν δὲ δράκων, μέσση δὲ χίμαιρα, Δεινὸν ἀποπνεύουσα πυρὸς μένος αἰθομένοιο. Ubi sicut χίμαιρα dicitur ἀποπνεεῖν πυρὸς μένος αἰθομένοιο, ita ap. Athen. 11. et 13. vocatur πυρπνός a Comico quodam: ibidemque meretrix quædam ὥσπερ ἡ χίμαιρα πυρπολεῖ τοὺς βαρβάρους. Inde et ap. Lucr. flammam spirantes ore chimærae, Virg. flammis armata chimæra, Horat. Tremendæ flamma chimærae, et Ignæ spiritus chimærae. Rursum Virg. dicit Chimæram Ætnæos efflantem faucibus ignes. Nota verò et proprium usum hujus vocabuli χίμαιρα in Hesiodæo illo loco, sc. pro Capella s. Capra: qui Doricus esse videtur, cum Laconibus fuisse usitatum e Xen. cognoscamus et Plut. Ille enim Έλλ. 4, (2, 12.) p. 302. Οὐκέτι δὲ, inquit, στάδιον ἀπεχόντων, σφαγιασάμενοι οἱ Λακεδαιμόνιοι τῇ ἀγροτέρᾳ, ὥσπερ νομίζεται, τὴν χίμαιραν, ἡγοῦντο ἐπὶ τοὺς ἐναντίους. Hic verò in Lycurgo p. 97. Καὶ τῶν πολεμίων παρόντων, ὁ βασιλεὺς ἄμα τὴν τε χίμαιραν ἐσφαγιάζετο, καὶ στεφανοῦσθαι παρήγγειλε πᾶσι, καὶ τοὺς αὐλητὰς αὐλεῖν ἐκέλευε τὸ καστόρειον μέλος. Theocr. quoque Doricum fuisse ostendit, qui et fem. genere χίμαρος usurpat, 1. init. Αἶκα δ' αἶγα λάβη τῆνος γέρας, ἐς τὴν καταρρέει Ἀ χίμαρος· χιμαίρω δὲ καλὸν κρῆς, ἔστε κ' ἀμέλξης. Ubi Schol. annotat, χίμαρον masc. quidem genere dici τὸν τράγον, fem. autem τὴν ἐνιαυσιαίαν αἶγα, Anniculam capram, τὴν ἐνὸς χειμῶνος ἰοῦσαν. Aliquanto post addit, ἔριφον dici, μέχρη τριῶν καὶ τεττάρων μηνῶν: fem. autem genere χίμαρον, ἔως ἐνιαυτοῦ, h. e. ἔως ἂν τέκη καὶ ἀμελχθῇ: nam posteaquam peperit ἡ χίμαρος, non amplius χίμαρον nominari, sed χίμαιραν vel αἶγα: idem enim esse χίμαιραν et αἶγα. Malim tamen ego χίμαρον et χίμαιραν interpretari Capellam, Capram juvencam, quam simpliciter Capram, cum ab Aristot. videamus discrimen fieri inter χίμαιραν et αἶγα: sic enim ille H. A. 3, (21.) Ὅτ' καὶ αἰγί, καὶ βοῖ καὶ χιμαίρα, ubi Gaza, Ovi, capræ, bovi et capellæ. [“ Χίμαιρα, Musgr. El. 475. Wakef. Ion. 207. Jacobs. Anth. 9, 497. * Χιμαίρις, Heringa Obs. 280. Χίμαρος, ἡ, Theocr. Epigr. 6. Theodorid. 4. Quint. Mæc. 11. Ruhnck. Ep. Cr. 120. Toup. Opusc. 1, 427. Χίμαρος, * Χείμαρος, * Χείμαρρος, 580.” Schæf. Mss. Aristoph. Ἰππ. 661. Opp. K. 1, 390. 2, 327. λασίων τε χιμαίρων, al. * χιμαίρων.] UNDE Χιμαροβάτης dicitur Pan in Epigr. quod interpr. Initor capellarum; nisi sit CAPARS XXXI.

A pripes, Caprinis incedens pedibus, αἰγίπους, αἰγίποδης, s. αἰγοπόδης. [“ Jacobs. Anth. 12, 427. Toup. Ind. et Add. sua in Theocr. v. Epigramma. * Χιμαροθύτης, Opusc. 1, 526. Leon. Tar. 13. Jacobs. Anth. 9, 33. * Χιμαροσφακτήρ, Erycius 7.” Schæf. Mss.] Ex Epigr. affertur ET Χιμαροφόνον θαῦμα pro Miraculum capras occidens. [“ Jacobs. Anth. 10, 15. Exerc. 2, 12.” Schæf. Mss. * Χιμαροκτόνος, Opp. K. 1, 233. * Εὐχίμαρος, Anal. 2, 107.] || Est χίμαιρα Montis etiam nomen, nec non Meretricis, ap. Athen. 13. Est et Castellum in Epiri ora in Acrocerauniis: pro quo in Epigr. LEGITUR Χίμαρα, ubi Theodorides ait, Ἐρράσθη Σικῶν μεσσοῦθι καὶ Χιμαίρας. [“ Epigr. adesp. 40.” Schæf. Mss. * Χιμαίρειος, Herodian. Epimer. 149.” Boiss. Mss.]

XYΩ SIVE Χύνω, i. q. χέω; atque adeo χύνω e χέω derivatum est, ut ῥύνω e ῥέω, e quo χύνω postea χύνω factum est, sicuti τίνω e τίω. Verum præsentis temporis aut nullus est usus, aut certe perrarus; sed eorum potius, quæ e futuro derivata sunt, ut est χύσον ap. Aristoph., Funde: et præter. perf. pass. κέχυμαι, Fusus s. Effusus sum. Unde particip. κεχυμένος, Fusus s. Effusus. In quibus Poëtæ augmentum sæpenumero omittunt, dicentes χύτο et χύμενος, pro ἐκέχυτο et κεχυμένος: et χύνται vel χύντο pro κέχυνται vel ἐκέχυντο: præteritum hoc plusquam perfectum usurpantes etiam pro imperfecto, ut in multis aliis. Il. Ψ. (385.) Τοῖο δ' ἀπ' ὀφθαλμῶν χύτο δάκρυα χωμένοιο, Fundebantur s. Effundebantur: Φ. (181.) Γαστέρα γάρ μιν τύψε παρ' ὀμφαλόν· ἐκ δ' ἄρα πᾶσαι Χύντο χαμαὶ χολάδες: Effundebantur: ubi tamen potius tmesis est pro ἐκέχυντο. At vero ap. Lucian. (1, 530.) legimus, Ἐρωτικός ὢν καὶ εἰς ἀφροδίσια κεχυμένος, In venerem effusus: metaphoricè. Paulo alia metaphora Aristot. H. A. 8. dicit κεχυμένοι σάρκες pro Caro mollis solutaque, s. Laxa et fluida, Quæ sc. quasi diffunditur et diffluit, χαύνη. Sicut vero Hom. dicit aliquem ἀμφὶ τινα χεύασθαι πῆχες λευκῶ, ita Il. T. (284.) Ὡς ἴδε Πάτροκλον δεδαγμένον ὀξεί χαλκῶ, Ἀμφ' αὐτῷ χυμένη λίγ' ἐκώκυε: et Od. Θ. (527.) Ἡ μὲν τὸν θηήσκοντα καὶ ἀσπείροντ' ἐσιδούσα, Ἀμφ' αὐτῷ χυμένη λίγα κωκυέ, Circum ipsum fusa, s. Brachiis circumfusus eum amplexa. Sed et absque illa præpositione usus est, Od. K. (415.) Ὡς ἐμὲ κείνοι ἐπεὶ ἴδον ὀφθαλμοῖσι, Δακρυόεντες ἔχυντο, Plorabundi fusi erant, circa me, sc., Circumfusi mihi erant. || Præterea ut χεῦναι τύμβον alicui dicimur pro χῶσαι χῶμα, ita et κεχύσθαι τύμβος ipse dicitur: ut Apoll. Rh. κέχυνται τύμβος ait pro κέχωσται, E fossili terra aggestum est sepulcrum. Notandum autem est, quosdam constituere THEMA Χῦμι, e cujus pass. χύμαι sit particip. χύμενος, et præter. imperf. χύντο pro ἔχυντο. Sed iis ego assentiri nequeo; nam χύμενος non præsentis, sed præteriti habet signif., ideoque exp. χυθεῖς, Fusus, Effusus: χύντο autem licet imperfecti habeat signif., tamen esse plusquamperfectum augmento suo truncatum, testantur ii etiam a quibus exp. per aor. ἐκέχυθσαν. [“ Χύνω, Wakef. Herc. F. 1055. Trach. 853. Phil. 293. Monthly Review Jan. 1799. p. 99. Jacobs. Anth. 9, 262. 11, 305. 12, 293. Heyn. Hom. 5, 27. 7, 162. ad Charit. 251. Fischer. Anacr. 20. De cantu, Kuster. Aristoph. 190. (Ὀρν. 210. cf. Lobeck. Phryn. 725.) Cum dat., Abresch. Æsch. 2, 73. Κέχυνται κατὰ γᾶν, Dionys. H. 5, 109. Bette Lettre 223. Κεχυμένος, Ruhnck. Hist. Orat. p. 28.: πρὸς ἡδονήν, Bergler. ad Alciph. p. 25. Ἐκέχυντο, Brunck. Apoll. Rh. 29. Χύμενος, Musgr. Heracl. 77.” Schæf. Mss. Ernesti Lex. Techn. Gr. Rhet.: Il. E. 141. Apoll. Rh. 3, 1009. Lycophron Athenæi p. 670. Χύνω et comp., Lobeck. Phryn. 726. Χύνονται, Auctor anon. in Bibl. Matrit. p. 453. * Κεχυμένως, Effuse, Alciph. 3, 65. Οὕτω κ. χρῆται τῷ βαλανεῖω, Nilus de 8 Vitiis p. 362.]

Χύμα, τὸ, i. q. χεῦμα, Id quod effusum est, effusum fluit. Peculiariter autem Libamen quod patera funditur defuncto super sepulcro; ait enim Hes. χύματα vocari τὰ ἐπὶ τοῖς τάφοις χέμενα: quæ χεύματα quoque et χοᾶς dici, supra docui. Eid. Lexicographo χύμα est ῥεῦμα, Fluentum, Flumen: qua signif.

χεῦμα quoque supra habuimus. Sed et πλῆθος ab eo exp., ut et 2 Macc. 2, (25.) legimus, Συνορώντες γὰρ τὸ χύμα τῶν ἀριθμῶν καὶ τὴν οὖσαν δυσχέρειαν τοῖς θέλουσιν εἰσκυκλεῖσθαι τοῖς τῆς ἱστορίας διηγήμασι διὰ τὸ πλῆθος τῆς ὕλης, pro Effusam s. Profusam multitudinem: [1 Reg. 4, 29. χ. καρδίας, Mentis fecunditas, Flumen ingenii. "Thom. M. 923. T. H. ad Plutum p. 245. Diod. S. 2, 219." Schæf. Mss. Alci-phr. 1, 23. Νιφάδος χ. πάμπολον. * Χυματίζω, Perfundo, Schol. Aristoph. Πλ. 720.]

Χυμός, ὁ, i. q. χῶμος s. χῶμα, Bustum ex humo fossili aggestum. Hesychio τάφος χῶμα: a χῶσαι significante χῶσαι, E terra fossili aggerere sepulcrum. || Succus quem herbæ aut alia prelo manuve pressa fuderunt, qui et χυλός. De ea autem hujus vocabuli signif. infra dicitur post composita.

Χύσις, ἡ, Fusio, s. Fusura. Od. χύσις οἶνον, Vini fusio, pro Vinum quod funditur s. infunditur in patērā, ut bibatur. Itidemque χύσις φύλλων pro φύλλα κεχυμένα. Od. T. (443.) de apri latibulo, quod λόχμην vocat, ὡς ἄρα πυκνὴ ἦεν, ἀτὰρ φύλλων ἐνέην χύσις ἡλιθα πολλή: E. (483.) φύλλων γὰρ ἦν χύσις ἡλιθα πολλή, "Ὅσπον τ' ἦε δύω ἦε τρεῖς ἄνδρας ἔρυσθαι. Sic χύσις ὕδατος pro ὕδωρ κεχυμένον s. ἐκκεχυμένον, Aqua fusa s. effusa. Arat. Ph. (393.) Οἷή τις τ' ὀλίγη χύσις ὕδατος ἐνθα καὶ ἐνθα Σκιδναμένον. Quam ὕδατος χύσιν Vit. appellat Tenuem fusionem stellarum, 9, 7.: Hyginus Effusionem aquæ. Sic enim ille l. 3. de Signis Cælestibus, s. in Poetico Astronomico, (sic enim quidam appellare malunt,) Effusio aquæ pervenit ad eum piscem qui solitarius figuratur. Et paulo post, Effusio aquæ cum aquali ipso est stellarum triginta. Sed in his omnibus prima et novissima clara. At pro Aquali quidam Codd. habent Aquario: quorum hunc, ὕδροχόον vocant Græci; illum, ὕδρεϊον, i. e. Vas aquarii, quo aquam effundit. Itidem pro Effusio accepit Greg. Naz. Χύσις φωτὸς πᾶσι κοινῇ, Omnibus est communis effusio luminis, ubi eod. modo χύσις φωτὸς resolvi queat in φῶς τὸ ἐκχεόμενον. Exp. etiam Scaturigo; nec non Fusura, Liquefactio; item Congeries, Cumulus, ἄθροισις, πλῆθος, sed nullis harum signif. allatis exemplis. [I. q. πλῆθος, Porph. Abst. 3. p. 216. Θί δὲ χύσιν φαυλότητος ἔχοντες: cf. p. 239. οἱ φθόνοι ἐν αὐτοῖς μὴ οὕτω κέχυνται ὥσπερ ἐν ἀνθρώποις, Non ita late diffusa patet invidia. "Thom. M. 923. et Add., Jacobs. Anth. 8, 322. 11, 92. Rufin. 4. Valck. Hipp. p. 233. Violatio, Hom. 1. p. 163. Clark." Schæf. Mss. Orac. ap. Euseb. Pr. E. 5, 7. μαλακὴ χύσις ἡέρος, Nicander A. 107. λιβάνοιο, 359. θηλῆς, 615. ὁρμύνοιο, Θ. 297. καλάμης, Opp. A. 4. 496. ἀπειρεσίη χ. ἄγρης, Alci-phr. 1, 21. X. πολλὴν τῆς οὐσίας ἐργάζεσθαι. Æquor, Philes p. 330. Ἀφείς τὴν χ., Relinquens æquor. Copia, Suid. v. Σεραφίμ." Ernesti Lex. Techn. Gr. Rhet.]

ΑΤ Χυσοχανόπρωκτοι, οἱ, joculariter dicuntur ab Aristoph. Molliculi, quasi natibus fuis et hiantibus. [Cf. Χανόπρωκτος.]

[* Χύτης, Gl. Fusor.] Χυτικός, Diffundendi vim habens. Redditur etiam, Qui diffundit vel resolvit. [Gal. de Potest. Simpl. 5. T. 2. p. 30. B.=44. Ald. * Χυτήρ, Gl. Fusorium.]

Χυτός, Fusus, Fusilis: ut χυτός ἄργυρος ab Alex. Aphr. dicitur ὁ ὑδράργυρος, Argentum vivum: quod non consistat uno in loco, sed aquæ modo diffuat, et præterea liquidum semper sit ut argentum in χοάνῃ diffusum. || Χυτοὶ ἰχθύες, Pisces quos fusaneos ex argumento cognominant, quia fusim retibus capiantur, ut Gaza interpr. ap. Aristot. H. A. 5, 9. ubi Philosophus ait, Ὅμοιως δὲ καὶ τῶν ἰχθύων οἱ πλεῖστοι ἅπαξ τίκτουσιν, οἷον οἱ χυτοί· καλοῦνται δὲ χυτοὶ οἱ τῷ δικτύῳ περιεχόμενοι. Quæ postrema verba ap. Hes. quoque leguntur, sed habentem περιφερόμενοι pro περιεχόμενοι. Pro quo περιεχόμενοι forsitan aliquis περιχεόμενοι scr. existimet, ut major ad etymon sit allusio. || Eid. Hes. χυτὰ sunt χωστὰ: itidemque χυτὴ ab Eod. exp. χωστὴ: ut χυτὴ γῆ dicitur Homero ἡ χωστὴ, s. ἡ τοῖς νεκροῖς ἐπιχειομένη, Terra fossilia s. fodiendo eruta, qua mortui obruuntur: (uno etiam verbo χῶμα dicunt Ejusmodi agge-

stam humum.) Il. Z. (464.) Ἀλλά με θεθνεῖωτα χυτὴ κατὰ γαῖα καλύπτοι: Ψ. (256.) εἶθαρ δὲ χυτὴν ἐπὶ γαῖαν ἔχουσιν. [Apoll. Rh. 4, 1536. χυτὴν ἐπὶ γαῖαν ἔθεντο.] Eod. modo χυτὸς λιμὴν vocatur Portus aggesta terra structus; nam aggeribus etiam ductis portus extrui, si natura locum navibus non dederit, supra docui in Χῶμα e Vitruv.: Apoll. Rh. 1, (987.) Νῆα χυτοῦ λιμένος προτέρου ἐξήλασαν ὄρμον. Ubi Schol. annotat, Cyzici esse portum quendam qui χυτὸς nominetur, quoniam sc., teste Deilochō, Pelasgi ἐπεχείρησαν χῶσαι αὐτὸν, κατὰ ἔχθος τὸ πρὸς τοὺς Θεσσαλοὺς, ὑφ' ὧν ἐξεβέβληντο: Apollonium vero ὑπὸ τῶν γηγενῶν κεχῶσθαι αὐτὸν fabulari. Verba ejus sunt, Γηγενέες δ' ἐτέρωθεν ἀπ' οὐρεος αἰξαντες Φράξαν ἀπειρεσίῳ χυτοῦ στόμα νεοῖσι πέτρης, Πόντιον οἶά τε θῆρα λοχῶμενοι ἐνδον ἐόντα. Meminit Etym. quoque hujus χυτοῦ ap. Cyzicum λιμένος: dici autem χυτὸν ait, τὸν περικλεισθέντα καὶ λίθοις οἰκοδομηθέντα, καὶ μὴ αὐτοφῶν ὄντα. Sed ita nominari etiam τὸν ἰλὺν ἔχοντα καὶ ἄσιν, i. e. ἀκαθαρίαν: ut non solum sit Qui aggere clausus est vel lapidibus constructus, sed etiam Qui limosus est. Rursum vero Hes. postquam χυτὸν exposuit χωστὸν, subjungit, καὶ τὸ χῶμα, καὶ ὁ ξεστός λίθος. Q. e. l. manifestum redditur mendum exempli. Suidæ, ap. quem legitur, Χυτὸν χρώμα, καὶ ὁ ξεστός λίθος. Ἡρόδοτος. ["Jacobs. Anim. 114. Anth. 12, 284. Huschk. Anal. 131. Heyn. Hom. 5, 282. 6, 542. 8, 405. ad Diod. S. 2, 296. Ruhnk. Ep. Cr. 167. Toup. Opusc. 1, 475. ad Herod. 136. 528. Wessel. Diss. 54. Χυτὰ κόνις, ad Charit. 327." Schæf. Mss. Planus, Æquus, Nicander O. 547. χυτῆς παρὰ τέλσον ἀλωῆς: A. 116. πίσσα. Opp. K. 4, 111. ἀμφὶ χυτὴν Λιβύην, Pind. O. 7, 12. νέκταρ. Fusilis, Plato Timæo p. 369. λίθος. Χυτοί, οἱ, i. q. χῶματα, Herod. 7, 37. Nicander Θ. 391. μαράθῳ χυτὸν περιβόσκειται ἔρνος: cf. A. 615. ὁρμύνοιο νέην χύσιν: Θ. 503. χυτὴ περιδέδρομε χαίτη: 530. σπέρμα χυτὸν λευκανθέος ἀγνοῦ.]

[* Ἀγαθόχυτος, unde * Ἀγαθοχυσία, Theophyl. 3. p. 715.] Ἀρτίχυτος, Nuper s. Modo fusus, [Opp. A. 2, 618. Nonn. Jo. 2, 30.] Αὐτόχυτος, Per sese et sponte sua fusus s. diffusus. Phocyl. αὐτόχυτα κέρατα vocat Cornua naturæ sponte enata, s. naturalia: (119.) Ταύροις δ' αὐτοχύτοις κεράεσσιν, κέντρα μελίσσαις Ἐμφυτον ἄλκαρ ἔδωκε. ["Brunck. ad Anacr. p. 101. Ed. 2. Wakef. S. Cr. 4, 49. Heyn. Hom. 8, 526." Schæf. Mss. * Ἀυτοχύτως, Phocyl. l. c., e Codd. ap. Schæf. et Gaisf. * Ἀφθονόχυτος, Const. Manass. Chron. p. 127." Boiss. Mss. * Δύσχυτος, Hippocr. 1218. * Ἐιρηνόχυτος, Pacem diffundens, Dionys. Areop. 261." Kall. Mss. * Εὐχύτος, Aret. 119. φλέγμα." Boiss. Mss. * Heyn. Hom. 7, 570." Schæf. Mss. Εὐχυτον, Gl. Futile, leg. Fusile. * Νεόχυτος, Poeta ap. Dionys. H. de C. VV. 218. Schæf.; ut bene exhibent Codd. pro vulgato * νεόλυτος.] Νήχυτος, Late fluens, Fluidus. Apoll. Rh. 3, (530.) Φάρμαχ' ὅς' ἡπειρός τε φύει καὶ νήχυτον ὕδωρ, Schol. πολύχυτον, Multum fusum, Longeque lateque et multas in partes fusum, quoniam sc. νη non σπέρησιν tantum notat, verum etiam ἐπίτασιν. Quibus subjungit idem Schol. Καὶ ἀχύνετον ὕδωρ, τὸ πολὺ, κατὰ Ἰωνας καὶ Σικελιώτας. Διονύσιος, Πλαζομέναις ἵνα λύσσαν ἀχύνετον ἦκα βαλοῦσα. Nota igitur hoc loco duas illas voces, Πολύχυτος ET Ἀχύνετος: quorum postremum ap. Hes. quoque legitur, ἀχύνετον exponentem πολὺν, Multum, nec non ap. Etym. et in Lex. meo vet. cum eadem expositione, et hoc exemplo, e Nicandri A. (174.) Πῦρ μὲν αἰείζων καὶ ἀχύνετον ἔρρεσεν ὕδωρ, hacque eorum verborum paraphrasi, τὸ πολύχυτον καὶ πολὺ ἐκέεσαν πῦρ, εὐλαβεῖτο τὸ ὕδωρ· ὅπου γὰρ εἴαν ἦ ὕδωρ, σβέννυται τὸ πῦρ. Ibid. additur, a χύω fieri χύνω, inde vero ἀχύνετον, præfixo α ἐπιτατικῷ. Sed perperam uterque exp. eum locum; nec enim ignis dicitur ibi τρεῖν τὸ ὕδωρ, verum τὸ πῦρ simul et τὸ ὕδωρ τρεῖν τοὺς ἀργέστας, quem accusativum illi omiserunt: sic enim Poëta canit, Πῦρ μὲν αἰείζων καὶ ἀχύνετον ἔρρεσεν ὕδωρ Ἀργέστας, Ignis sempervivus et multas in partes fluens aqua horrent argestas ventos: secundum Prov. illud, Ἀνέμοις θάλασσα καὶ πῦρ δουλεύει. ["Nήχυτος, Cat-

tier. Gazoph. 94. Ruhn. Ep. Cr. 177. Gesner. Ind. in Orph. v. * Ἐπινήχυντος. Schæf. Mss. Callim. Fr. 313. νήχ. εὐρώς.] “Ἐνήχυντος ὄρηξ, e Nicandro Θ. “affertur pro Comosus ramus; sed annotatur quosdam legere εὐήχυντος. Locus est v. 33. sed suspectus:” [leg. est, μαράθου δέ ἐ νήχυντος ὄρηξ κ. τ. λ. * Ἐπινήχυντος, Orph. ap. Fabr. B. Gr. L. 1. p. 125. * Παντόχυντος, Const. Manass. Chron. p. 4. Meurs. Πολύχυντος, Wakef. S. Cr. 4, 10.” Schæf. Mss. Plut. Opp. Mor. 2, 729, 11. Wyt. * Πρωτόχυντος, Clem. Alex. Pæd. 1, 6. p. 102. “Jacobs. Anth. 7, 81.” Schæf. Mss.]

Χύδην, Fusim, s. Fuse, More eorum quæ fusa sunt. Item Abundanter, Copiose, Cumulatim, Affatim: more sc. eorum quæ plenius effunduntur aut profunduntur vasis: Hesychio ἀθρόως, σωρηδόν, δαψιλῶς, nec non εἰκῇ. Epigr. [Antiphanis 2.] ὅτ' οὖν χρόνος ὥριος ἡμῖν, Πάντα χύδην ἔστω, ψαλμός, ἔρως, προπόσεις, Omnia profuse et affatim adsunt. Et Epigr. in Philosophos, τὸ χύδην ῥυπόωντι πίνω πεπλασμένον ἔσθος, Vestis affatim oblita sordibus. Posterior autem expositio, εἰκῇ, magis convenit huic loco Isocr. Panath. (9.) in quo χύδην et εἰκῇ, ut vicinam signif. habentia, copulantur: “Ὅμοιοι ἂν εἶναι δόξαιμι τοῖς εἰκῇ καὶ φορτικῶς καὶ χύδην, ὅ,τι ἂν ἐπέλθῃ λέγουσιν, Iis qui temere et importune effundunt quicquid in buccam venerit; vel Temere, importune et citra delectum effutunt: exprimendo χύδην per ἀδιακρίτως. Nullo habito discrimine s. delectu, sed inconsiderate effundendo quidvis. Item aliquid χύδην vel proferri ore vel scribi dicitur, quod sine numero profertur scribiturque, i. e. Oratione prosa ac pedestri; facilius enim ea funditur et fluit in quotidiano usu quam metrica. Aristot. Rhet. 3, (9, 9.) Διὸ καὶ τῶν μέτρων πάντες μνημονεύουσι μᾶλλον τῶν χύδην· ἀριθμὸν γὰρ ἔχει ὃ μετρεῖται, Ideoque omnes facilius versus recordantur quam solutam orationem nullisque carminis legibus astrictam; hæc enim nullo numero nec ulla mensura profertur, sed sine discrimine effunditur, s. profunditur: non item illa. [“Ad Charit. 455. Wakef. S. Cr. 3, 157. Ion. 94. Alc. 767. Trach. 987. Phil. 745. Leon. Tar. (29.) 37. Eryciis 9. Jacobs. Anth. Proleg. p. 51. 8, 218. Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 2, 163. 300. Plato Phædro p. 308. Heind., Toup. Opusc. 1, 158. Bergler. ad Alciph. 165. Valck. Adoniz. p. 329. Ruhn. Ep. Cr. 179.” Schæf. Mss. Athen. 536. Ἐπὶ τῆς ἄμμου χ. ἐρρόμμενους, 576. Ἀσελγῶς καὶ χ. ἡδοναῖς ἐχρήσαντο.] UNDE Χυδαῖος, Cujus magna copia est, Multus, Abundans; interdum etiam Vilis, Vulgaris: quoniam vilitatem rebus invehit nimia copia et abundantia. Eust. 29. Χυδαῖοι πάλοι ἐλέγοντο οἱ πεπληθυμένοι, νῦν δὲ οἱ οὐδαμνοί. Ita certe ap. Diosc. 5, 40. de palmeo vino, φοίνικας τὰς χυδαῖους Marcell. interpr. Palmulas chydæas, i. e. Vulgares et e copia viles. Ruell. autem paulo aliter; verba enim hæc Diosc. Λαβὼν φοίνικας τὰς χυδαῖους πεπεῖρους, βάλε εἰς πιθάκην τετρημένην ἐν τῷ πυθμένι, ἐπέχεε δὲ τοῖς δέκα χοῖνιξιν ὕδατος χόας γ', sic vertit, Palmulas maturas, quas vocant Chydæas, in urceolum imo pertusum demittito, et quadragenis aquæ sextariis ternos aquæ congios infundito. Ubi sequitur Plinii auctoritatem, qui sic scribit 14, 16. Fiunt et e palmis vina, maturarum quas vocant Chydæas modio in aquæ congiis tribus macerato expressoque. Sed ego Plinii verba aliter accipio quam Ruell. Nec enim iis verbis, Quas vocant Chydæas, voluit interpretari præcedens Maturarum, sed Græca loquendi consuetudine, qua aliquoties utitur, Maturarum quas vocant Chydæas, dixit pro Maturarum ejus generis quas Chydæas vocant, modio in aquæ congiis tribus macerato. Ideoque Marcello potius astipulor; præsertim cum Plin. quoque χυδαίων nomine innuat appellari vulgariore et viliores, sic scribens 13, 4. Sum genus e sicciore turba, prælonga gracilitate curvatis interim; nam quos ex his honori deorum dicamus, Chydæos appellavit Judæa, gens contumelia numinum insignis. Id enim arbitror eum innuere verbis istis, Judæam, quos Græci Idæos δακτύλος vocabant, Idææ matris honori dicatos, per

A contumeliam ejus numinis Græcorum, appellatione χυδαῖους, παρὰ γράμμα σκώψαντας, quasi Vulgares vilesque. Exp. etiam Diffusus, nec non Confusus. [“T. H. ad Plutum p. 315. ad Lucian. 1, 714. Casaub. Athen. 1. p. 7. 28.” Schæf. Mss. Polyb. 14, 7. λαλιά. * Χυδαῖως, Basil. 3, 466.] Χυδαῖότης, ἡ, Vulgaritas, Vilitas. In Atticis, inquit Bud., ita legitur, Συμφέρομαι τοῖς πολλοῖς, ἀντὶ τοῦ μετὰ τῶν πολλῶν γίνομαι ἐπὶ χυδαῖότητι: i. e. ἀδιαφόρως ἔχων. Sed videndum ne ἐπὶ χυδαῖότητι significet ὡς οἱ χυδαῖοι, ut loquuntur vulgo. [Phot. Cod. 196. * “Χυδαῖός, Vulgo, Anonym. V. Chrys. 301. Οὕτω γὰρ τότε τῷ κόσμῳ * ἐνεπλατύνθη ταῦτα—ἐπὶ τοὺς ἀναξίους ἐπεκτεινόμενα, καὶ διὰ τοῦτο χυδαῖοι μὲν αὖτε καὶ ἀτιμούμενα.” Seager. Mss. * Χυδαῖζω, Nicet. Annal. 15, 1. Τὸ χυδαῖζον στίφος τῆς πόλεως: cf. 6, 9. Eust. II. 319, 42. * Χυδαῖσμός, Basil. 3, 606. * Χυδαῖσσι, Eust. II. A. p. 37, 51=50, 14. * Χυδαῖκός, adv. * Χυδαῖκῶς, Schol. Aristoph. Α. 881.]

Χύτρος autem et Χύτρα, nec non Χύτλον, præterea B Χυλὸς et Χυμὸς, post verba cum præpp. composita seorsim dicuntur.

Ἀμφιχύω, i. q. ἀμφιχέω, Circumfundo. Sed non affertur illius thematis Ἀμφιχύω exemplum, (sicut nec simplicis χύω,) atque adeo quæ sequuntur, quidam ab ἀμφιχέομαι formant, sequendo ea quæ dicta fuerunt in Χύω et Χέω. Idemque in ceteris comp. meminisse oportet. Apud Hom., in metaphorica signif., II. B. (41.) Ἐγρετο δ' ἐξ ὕπνου· θείῃ δέ μιν ἀμφέχυντ' ὄμφῃ, Divina enim vox ei circumfusa erat, περιεέχυντο: “Ἀμφέχυντο, Circumfusus erat, Ionice “pro ἀμφεέχυντο, ab ἀμφιχύω, s. ἀμφιχέω: nisi “malis esse imperf. thematis Ἀμφέχυνται: ap. Hom. “certe pro Circumfundebatur accipitur, II. B. θείῃ “δέ μιν ἀμφέχυντ' ὄμφῃ.” Od. Δ. (716.) Τὴν δ' ἄχος ἀμφεχύθη θυμορρόον: Π. (214.) de Telemacho, Ἀμφιχυνθεὶς πατέρ' ἐσθλὸν ὀδύρετο, δάκρυα λείβων. Quo genere loquendi Musæus in Poematio de Erone et Leandro dixit ἀμφιχυνθεῖσα νυμφίον, pro ἀμφὶ φίλον νυμφίον χευαμένη πήχεε λευκῶ, ut Hom. loquitur, i. e. Complexa sponsum circumfusus ulnis. An vero eod. sensu dicatur ἀμφεχύθη Σατύρῳ, quod ex Epigr. affertur, ambiguum est. Alioqui et rem aliquam ἀμφιχύνεσθαι aliquis dicitur, cum ea ei offunditur, s. circumfunditur, ut ἀμφεχύθη σκοτίνῃ, Tenebræ ei offusæ sunt, Tenebris est obductus. [“Ruhn. Ep. Cr. 301. Heyn. Hom. 6, 580. 8, 377.” Schæf. Mss.] Ἀμφέχυντος, ὁ, ἡ, Circumfusus: ἀμφέχυντον, τείχος, Munitionis aggere facta, τείχος περιεχωσμένον. II. Υ. (145.) Ὡς ἄρα φωνήσας ἠγήσατο κυανοχαίτας Τείχος ἐς ἀμφέχυντον Ἡρακλῆος θείοιο Ὑψηλόν: quod sc. ei Trojani et Pallas struxerant, ἥφα τὸ κῆτος ὑπεκπροφυγὼν ἀλέοιτο Ὀππότε μιν σεύαιτο ἀπ' ἡϊόνος πεδίωνδε. Ubi Enst. annotat, quosdam eo nomine accipere τὸ βουνοειδὲς καὶ ἀμφοτέρωθεν κατακεχυμένον τῇ ἐξ ὑψηλοῦ ἐφ' ἐκάτερα * χθαμαλότητι: plerosque autem τὸ μή ἐκ λίθων, ἀλλὰ περιεχυμένον, ἡγουν ἐξ ἀναχώματος ὄν, Munitionem ex humo aggesta, i. e. Aggerem: ad differentiam τοῦ λιθίνου τείχους. [“Heyn. Hom. 8, 38.” Schæf. Mss.]

D Ἀναχύω, (dubium thema, et ipsum,) Refundo, ut ἀναχέω: et ἀναχυθεῖς, Refusus, Redundans: ut Suid. ἀνεχύθησαν exp. ἐπλήμμυραν: afferens, Καὶ οἱ ποταμοὶ πληρωθέντες ἀνεχύθησαν. [Ἀνακεχυμένη, Eid. ἀνειμένη, ἀνετή, κεχαυνωμένη, ut Lat. Diffuens animus mollitie, segnitie. “Wakef. S. Cr. 4, 5.” Schæf. Mss. * Ἀνάχυμα, Nicom. Music. p. 6. Bryennius p. 364.] Ἀνάχυσις, ἡ, Refusio. Ἀναχύσεις dicuntur etiam Ἀετάρια maris navigabilia, Bud. qui hæc e Strab. affert, 6. p. 61. Λέγονται δὲ ἀναχύσεις, αἱ πληρούμεναι κοιλάδες τῇ θαλάττῃ ἐν ταῖς πλημμυρίσι, καὶ ποταμῶν δίκην ἀνάπλους εἰς τὴν μεσόγειαν ἔχουσαι. Et rursum, Ἐνταῖ μὲν οὖν τῶν τοιούτων κοιλάδων κενοῦνται κατὰ τὰς ἀμπώτεϊς· τινὰς δ' οὐ παντάπασιν ἐπιλείπει τὸ ὕδωρ. Exp. etiam Confusio, σύγχυσις, ut Hes. ἀνάχυσιν exp. συρμόν: [al. φυρμόν.] Item Animi viriumque exolutio, Mollities: ut idem Hes. et Suid. ἀνάχυσιν exp. βλακείαν, ἐκλυσιν. [“Ad Lucian. 1, 208. Wakef. Phil. 13.” Schæf. Mss. Ocell. Luc. 31. Ἀνάχ. τοῦ φέγγους, Diffusio splendoris, sc.

solis, Philo J. 1, 36. Pf. Metaph., 1 Petri 4, 4. ἀσω-
τίας ἀνάχ. * Ἀναχύτεον, Clem. Alex. Pæd. 3, 11.
p. 249. * Ἐπαναχύω, Theophyl. 3. p. 696. * Συν-
αναχύω, Epiph. 1, 204. Iren. 58.]

* Ἀποχύω, (dubium itidem thema,) Effundo, ἀπο-
χέω, [Theophr. H. Pl. 8, 2, 5. 8, 10, 4. C. Pl. 3,
22, 4. Lobeck. Phryn. 725. * Ἀποχύνω, LXX. 3
Reg. 22, 35.] UNDE Ἀπόχυμα, τὸ, Id quod effu-
sum est alicunde. Id ap. Medicos Zopissæ genus
est, quod fit detersa a navibus resina una cum cera.
Aetius Resinam una cum cera a navibus abrasam
interpr. Quidam vero Resinam e picea intelligunt.
Præparandæ autem ejus rationem vide ap. Oriba-
sium. Diosc. 1, 99. Ζώπισσαν δὲ οἱ μὲν εἶπον τὴν ἐκ
τῶν πλοίων ξυομένην ῥητίνην μετὰ τοῦ κηροῦ, καλουμέ-
νην ὑπ' ἐνίων ἀπόχυμα, οὖσαν διαχυτικὴν, διὰ τὸ ἐν τῇ
θαλάσῃ βρέχεσθαι· οἱ δὲ τὴν πιτυίνην ῥητίνην οὕτως
ὠνόμασαν. De hac vero zopissa vide et Plin. 16,
12. [“ Ad Poet. Lat. Min. 2. p. 261.” Schæf. Mss.]
Inde ET Ἀπόχυσις, ἡ, Effusio. Apud Theophr. est
Emissio spicæ in frumento, s. Eruptio spicæ, Bud.
ex H. Pl. 8, (10, 4.) Ἐὰν δὲ ἐπὶ θατέρου τοῦ καλάμου,
καὶ ἐκβιάσθαι τὴν ἀπόχυσιν: [8, 3, 4. C. Pl. 4, 14,
1. * Ἀποχυτήρ, Fusorium, Inc. Jerem. 52, 19.]

Διαχύω, (dubium itidem thema,) Diffundo, ut δια-
χέω. Pass. διαχύομαι, Diffundor, Effusus late spar-
gor. Plut. (9, 394.) Καθάπτεται δὲ καὶ λυπεῖ μᾶλλον,
ὥσπερ οἱ κρύφα διὰ στενοῦ παραπνέοντες ἄνεμοι τῶν
διακεχυμένων. Dicitur aliquis etiam τῇ ψυχῇ vel τῷ
προσώπῳ διαχύνεσθαι, cui animus aut facies lætitia dif-
funditur: quod simpliciter quoque διαχυθῆναι dicitur.
Synes. Ep. 98. Πᾶση διαχυθῆναι τῇ ψυχῇ. Plut.
(7, 625.) Ὅρῳ γὰρ ὑμᾶς ἀνειμένως σφόδρα καθημένους
καὶ διακεχυμένους τοῖς προσώποις, Nam magnam cum
animi remissione vultusque hilaritate vos sedere conspicio.
[Cf. Eund. in V. Alex. 19.] Rursus Synes.
Ep. 32. Ὡς μὴ διαχυθῆναι τοῦ καθάρματος κορδακίσαν-
τος ἐν τῇ τοῦ ποτηρίου περιφορᾷ, Ut non diffundatur
et diffuset hilaritate. Greg. Naz. Τῶν ἐκ τινος ἡδέας
ἀκοῆς διαχυθέντων, eorum qui ex jucunda auditione
hilaritate diffunduntur, s. gaudio, vel perfunduntur.
Sed et sine adjectione hanc signif. habet interdum
verbum illud Lat. sicut Græcum; nam Diffundere
animos, et Diffundere vultus dixit Ovid. Et Plut.
(6, 167.) Ἀνὴρ δ' ἂν, οἶμαι, φιλόσοφος καὶ πολιτικός,
ἀκροατοῦ διακεχυμένου τρυφὴν ἐκκόψειεν, εἰπὼν, Σὺ μοι
δοκεῖς ἀνόητος εἶναι καὶ ἀνάγωγος· οὐ γὰρ ἂν ἐμοῦ δι-
δάσκοντος, ἢ νοουθετοῦντος, ἢ διαλεγομένου περὶ θεῶν ἢ
πολιτείας ἢ ἀρχῆς, ἐτερέτιζες καὶ προσωρχοῦ τοῖς λό-
γοις. E Chrys. vero affertur διακεχυμένοι etiam pro
Effusi, Soluti, Qui molliter educati sunt. [“ Wyt-
tenb. Select. 281. Jacobs. Anth. 11, 305. Boiss.
Philostr. 375. 574. Διακεχυμένοι, ad Mær. 50.”
Schæf. Mss. * Διακεχυμένως, Suid. 1, 293. Phav.
110, 2. * “ Διάχυμα, Diffusio, Schol. Æsch. Pr.
90.] Διάχυσις, ἡ, Diffusio. Plut. Symp. 4. Ἀφαιροῦ-
σα περιεργίας ὄψων καὶ μύρα ξενικὰ καὶ πέμματα καὶ
πολυτλῶν οἴνων διαχύσεις, Diffusiones vini pretiosi.
Idem in metaph. signif. in lib. de Fort. Alex. Τῶν
ὀμμάτων τὴν διάχυσιν καὶ ὑγρότητα μιμεῖσθαι θέλον-
τες: Erotico, sub. fin., Τὸ γὰρ φάρμακον, ὃ τὴν κόμην
αἱ γυναῖκες ἀναλειφόμεναι ποιοῦσι χρυσοειδῆ καὶ πυρ-
ρὰν, ἔχει λίπασμα * σαρκοποιὸν ἢ * χαννωτικὸν σαρ-
κός· ὥστε οἷον διάχυσιν τινὰ ἢ διόγκωσιν ἐμποιεῖν. Ubi
nota tria vicinæ signif. verba, χαννοῦν, διαχύνειν,
διογκοῦν, et χαννωτικὸν σαρκὸς ac διάχυσιν τινὰ ἢ
διόγκωσιν σαρκὸς ἐμποιοῦν: qui enim aliquid laxius
fungosiusque reddit, idem et diffundit dilatatur, ut
tumore quodam sese diffundat latius et aperiat.
Animo etiam tribuitur διάχυσις, qua sc. ex auditu,
visu cogitationeve jucunda sese diffundit et aperit:
ut contra rebus molestis mæstisque contrahi dicitur.
Plato Cratylō, Χαρὰ δὲ, τῇ διαχύσει καὶ εὐπορίᾳ τῆς
ροῆς τῆς ψυχῆς ἔοικε κεκλημένη. Plut. de Virt. Mor.
Διαχύσεις αὐτὰ πάλιν ἐν ἐλπίσιν ἡδονῶν καὶ προσδοκίαις.
Diog. L. Ὑφ' ἡδονὴν δὲ τάττεται κήλησις, ἐπιχαιρε-
κακία, τέρψις, διάχυσις. Lat. quoque Animi diffusio-
nem vocant: ut Seneca, E cognitione veri gaudium
grande animique diffusio. Cæsar. Aurel. interpr.
Animi laxationem, Chron. 3, 7. Tum post cibum

A animi laxatio, quam διάχυσιν vocant. Non male;
χαύνωσις enim et διάχυσις vicinam habent signif., uti
paulo ante docui. [“ Plut. Mor. 1, 593. Lætitia,
Wyttenb. ad Eund. de S. N. V. p. 103. Timæi Lex.
230. Ammon. 36. 128. 146. Musgr. Cycl. 495.”
Schæf. Mss. Clem. Alex. 789. Arrian. Epict. 512.
Plut. Mario 37. λιμνώδης, Lucullo 21. τοῦ προσώ-
που καὶ μειδιάμα. Διάχυσις, * Διάχυσος, Delphinium,
Diosc. Notha 455.] Διαχυτικός, Diffundendi vim
habens; Discutiendi ac dissipandi vim habens, ut
in Ἀπόχυμα supra habuimus e Diosc. de zopissa,
Οὖσαν διαχυτικὴν διὰ τὸ ἐν τῇ θαλάσῃ βρέχεσθαι,
Ruell. vertit, Dissipandi natura præditam. Exp.
διαχυτικός etiam Prodigus, ut sit ὁ ἐκχέων τὰ ἑαυτοῦ,
Qui res suas effundit s. profundit. [“ Ad Poet. Lat.
Min. 2. p. 161. * Διάχυστος, Heyn. Hom. 6, 557.”
Schæf. Mss. “ Diffusus, Andr. Cr. 236.” Kall.
Mss.] Ἀδιάχυστος, ET Εὐδιάχυστος. Est autem ἀδιά-
χυστος, Qui diffusus non est, Qui diffundi nequit.
Aliis, Qui non dissolvitur, Qui dissipari nequit.
B [Hippocr. p. 22. Longin. 34, 3.] Εὐδιάχυστος contra,
Qui facile diffunditur et diffuit. Plut. (9, 738.)
Αὐτὸ μὲν γὰρ καθ' ἑαυτὸ τὸ ὕδωρ εὐδιάχυστον καὶ ἀπα-
γὲς καὶ ἀσύστατόν ἐστιν, Humor enim suapte na-
tura liquefactus et dilapsus diffunditur, omni concre-
tione vacuus et soliditate. [Schol. Pind. Π. 1, 17.
* Πολυδιάχυστος, Hes. v. Γάγγραινα.]

Ἐγχύω, (dubium itidem thema,) Infundo. At ex
Apoll. Rh. ἐγκέχεται σῆμα pro Aggestum est septul-
crum, Exaggesta humo factum est. [“ Ἐγχύνω, Lo-
beck. Phryn. 726. Lucian. 7, 54. Mathem. Vett. 177.
Ἐγχυνόμενον ὕδωρ, Theod. 2 Reg. 14, 14.] Ἐγχυ-
τέον, Infundendum, [Geop. 16, 9, 19.] Ἐγχυστος,
Infusus, Qui infundi solet aut potest, ut ἔγχυστον
φάρμακον: quod et ἔγχυμα. [“ Casaub. ad Athen.
121. Jacobs. Anth. 10, 213. Ἐγχ. πλακοῦς, Mær.
84. et n.” Schæf. Mss. Menander Athenæi p. 172.
Euchytus, Cato de R. R. 80. Ἐγχυτα, τὰ, i. q.
ἐγχύματα, Hippocr. 603. Foës.] Ἐγχυσις, ἡ, Infusio.
ITEM ET Ἐγχυμα, τὸ, Id ipsum quod infusum est
vel infunditur. Medici ἐγχύματα s. ἔγχυτα φάρμακα
vocant Medicamenta liquida, quæ guttatim in dolen-
tes aures, oculos, naresve instillantur; s. Succos
liquoresque, quorum infusione et instillatione (ut
loquitur Plin.) quibusdam ægris partibus succurri-
mus: veluti ap. Gal. περὶ εὐπορίστων leguntur ἐγχύ-
ματα εἰς τὰ ὦτα: et ἔγχυστον εἰς τὰς ῥίνας: [Aret.
118.] atque ejusmodi pharmacorum alia infundun-
tur s. injiciuntur per ὠτεγχύτας, alia per ῥινεγχύτας,
alia per μητρεγχύτας, alia per alias fistulas siphones-
que. || Ἐγχυμα, Infusio, est etiam Species altera
τοῦ πλήθους, h. e. Plenitudinis et copię humorum, ea
sc. quam locus continens metitur. Cum enim duplex
sit omnis multitudo, una ad vires, altera ad vasa,
illam τὸ πρὸς δύναμιν, hanc τὸ κατὰ τὸ ἔγχυμα πλήθος
appellant. Siquidem vasis tantum humoris affusum
videtur, quantum ipsa capere et continere possunt.
Nec vero ad animantes modo pertinet, sicut ea quæ
ad vires dicitur, verum etiam ad inanimata ænea fer-
reaque, quod hæc quoque concluso in iis copiosiore
spiritu rumpantur. Ἐγχυματίζω, Infundo, Instillo,
ἐγχέω. E Diosc. 1. Ἐγχυματίζεται πρὸς μελασμοῖς
τριχῶν, Infunditur instillaturque ad capillorum nigri-
tatem: 2. Ἐγχυματισθεὶς ἐπ' ὀφθαλμῶν, Oculis infu-
sus. Alioqui ἐγχυματίζω cum accus. personæ jun-
ctum significat etiam Infusione curo, ἐγχύματι θε-
ραπεύω, ut Hippiatr. Ἐγχυματίζειν δεῖ τὸν πυρετ-
τοντα ἵππον. [“ T. H. ad Plutum p. 245.” Schæf.
Mss. Geop. 4, 7, 3. 16, 9, 6. 17, 21, 2. 18, 11.
Scriptt. Rei Accip. 56.] E quo VERBALE Ἐγχυμα-
τισμός, ὁ, Infusio, Salviatum. Hierocl. in Hippiatr.
Δυνήσῃ δὲ τῷ ἵππῳ πυρεταίνοντι δι' ἐγχυματισμῶν
βοηθῆσαι: qui ἐγχυματισμός ibi fit διὰ τοῦ στόματος:
alibi enim dicit ἔγχει εἰς τοὺς μυκτῆρας. Bud. [Alex.
Trall. 2. p. 21. * Ἐγχυματιστός, Diosc. Parab. 1,
58. * Ἐγχυματιστέον, Geop. 17, 26. 18, 17, 1.]
Ἐπεγχύνω, Insuper s. Iterum infundo. Simpliciter
etiam exp. Infundo. Ἐπεγχύτης, ὁ, Pincerna, Qui
vinum infundit. Vox est Hellespontiaca. Nam ut
Athen. refert (425.) e Demetrio Scepsio, Ἐλλησπόν-

τιοι ἐπεγγύτην ὀνομάζουσι τὸν οἰνοχόον· καὶ τὴν κρεω-
νομίαν, κρεωδασίαν. Inde ET Ἐπέγγυμα, τὸ, i. q.
ἐγγυμα. UNDE Ἐπεγγυματίζω, Instillo s. Infundo.
Diosc. 5, 23. Ἐγκλύζεται δὲ ἐπὶ τῶν μετὰ νομῆς δυσ-
εντερικῶν· δεῖ δὲ ἐπεγγυματίζειν γάλακτι, Oportet
autem e lacte instillare, Ruell. At Marc. Verun-
tamen oportet lac statim superfundere.

Παρεγγύω, (itidem dubium thema,) Præter s. Juxta
infundo, Obiter infundo, et velut aliud agendo. Unde
παρεγγυθεῖς, quod tamen simpliciter exp. Infusus.
Inde ET Παρέγγυμα: quo nomine dicta fuit ab Era-
sistrato Propria cujusque visceris substantia. Ejus
enim opinio fuit, carnem appellari solum eam quæ
musculos constituit; quæ vero in reliquis partibus
est, ut hepate, renibus, splene, pulmone, non caro,
sed παρέγγυμα ab eo vocabatur. In intestinis au-
tem, ventre, stomacho, atque utero, carnem inno-
minatam relinquebat. Παρέγγυμα autem dictum est
ab eo, quod existimaret viscerum eorum molem e
sanguine e venis effuso concrescere, ut scribit Gal.
initio l. 11. Simpl. Med., qui tamen neglecta Era-
sistrati opinione, eorum viscerum propriam substan-
tiam, non παρέγγυμα, sed Carnem sæpe appellat.
Hæc Gorr. Verba Galeni sunt, Τὴν μὲν ἐν τού-
τοις, (visceribus,) σάρκα, παρέγγυμα καλοῦσι, διότι
τῶν φλεβῶν ἐκχεόμενον τὸ αἷμα περιπλήγνυται πᾶσι
τοῖς ἀγγείοις, ὡς ἐκεῖνοι νομίζουσι· τὴν δὲ ἐν τοῖς μυσ-
σὶν ὀνομάζουσι σάρκα. Ubi tamen Erasistrati no-
men non exprimit, sed l. 8. κατὰ τόπους, hoc modo,
Γίνεται δὲ ἡ δυσκρασία κατὰ γε τὴν ἰδίαν οὐσίαν τοῦ
ἥπατος, ἣν Ἐρασίστρατος ἡγεῖται παρέγγυμά τι, καὶ
οὐκ αὐτὸ τὸ κυριώτατον εἶναι μόριον τοῦ σπλάγγνου.
Legitur et ap. Alex. Aphr. Probl. 2. [* Παρεγγυ-
ματίζω, Alex. Trall. 2. p. 50=153. * Παρέγγυσις,
7. p. 127. * Παρεγγυσία, Manetho 4, 254. citante
Schneideri Lexico, cum tamen vulgo legatur, Ἐν τε
* παραιγυσίῃσι μέλη * βιόλυντα καθέψει. * Παρέγγυ-
τος, unde * Ἀπαρέγγυτος, Athen. 27.]

Ἐκχύω, SIVE Ἐκχύνω, Effundo, i. q. ἐκχέω. Pass.
ἐκχύομαι, Effundor. Il. Φ. (181.) ἐκ δ' ἄρα πᾶσαι
Χύντο χαμαὶ χολάδες, Humi effundebantur. Est
enim ibi tmesis. Plut. Camillo, Ἰδρωτάς ἀγαλμάτων
ἐκχυθέντας, Sudores e statu effusos, s. emanantes.
(Aliter ap. Cic. Hercules simulacrum multo sudore
manavit.) Rursum Hom. magis proprie, (Od. T. 470.)
τὸ δ' ἐπὶ χθονὸς ἐξέχυσ' ὕδωρ. Dicitur etiam multi-
tudo aliqua aliquo e loco ἐκχέσθαι s. ἐκχέεσθαι, ut
προχέεσθαι, quod Lat. quoque dicunt Effundi. Plin.
Effusa multitudine ad spectandum animalis fidem.
Joseph. 2. Τὸ Ἰουδαϊκὸν πᾶν ἐξεχύθη πρὸς τὴν θείαν
αὐτοῦ. Synes. Ep. 59. Ἄλλ' ἐφθασαν ἐκχυθέντες
ἀθρόον κατὰ τῆς χώρας, Ante venerunt effusi in re-
gionem, Ante sese effuderunt in regionem magno
agmine. Præterea qui amore captus est alicujus
rei, ἐκχέσθαι dicitur, vel etiam qui summa lætitia
affectus veluti cor suum effundit. Aristoph. Σφ.
(1469.) οὐ-Δενὶ γὰρ οὕτως ἀγανῶ ἔνευγενόμεν, οὐδὲ
τρόποις Ἐπεμάνην, οὐδ' ἐξεχύθη, Neque effusus un-
quam sum. Tacit. Mæcenati effuso in amorem Ba-
thylli. At Cic. In nos suavissime hercule est effu-
sus. Apud Apoll. Rh. ἐκκεχυμένας παλάμας interpr.
non solum Manus effusas, sed etiam solutas, Lan-
guidas. Ex Herod. autem (2, 138.) Ἐκκεχυμένης
ὑποῦ τῆς πόλιος, affertur pro, Urbe aggestu terræ
sublimi, [sed ibi leg. ἐκκεχωσμένης. "Toup. ad Lon-
gin. 382. Alciph. 382. Xen. Mem. 1, 2, 22. Ruhnk.
Ep. Cr. 85. Jacobs. Anth. 6, 63. 11, 16. 132. ad
Charit. 704. Antip. Sid. 97. Diod. S. 2, 554. De
risu, Thom. M. 213. Phryn. Ecl. 214. Huschk. Anal.
164. Jacobs. Anth. 11, 305. Ἐκκεχυμένος, 9, 195.
11, 17.: εἰς ἡδονάς, Bergler. ad Alciph. 25. Ruhnk.
ad Xen. Mem. 219." Schæf. Mss. * Ἐκχύνω, Lu-
ciano improbatum, 8, 479.: v. Lobeck. Phryn. 726.
"Ammonius Monachus p. 118. Comb." Boiss. Mss.
* Ἐκκεχυμένος, Plato Euthyphr. 1. p. 3. "Fischer.
ibid. Aristæn. 2, 16. ubi cf. Abresch." Boiss. Mss.
Jamb. V. P. 264. * Ἐκχυμα, Orac. Sibyll. 3. p.
396. Erot. p. 142. Ἐκχύματα τὰ ἐκζέματα, ὡς φησι
Βακχεῖος.] Ἐκχυσίς, ἡ, Effusio: ἀλφίτων ἐκχύσεις,
Athen. (629.) Farinæ effusiones s. profusiones: inter

A quasdam γελοίας ὀρχήσεις. E Greg. Naz. vero, Ἡ
τῆς λαμπρᾶς πόλεως ἔκχυσιν, pro Effusam civitatis mul-
titudinem. [Lucian. 1, 129. "Thom. M. 314." Schæf. Mss. Erot. p. 142. Ἐκχύσεις· αἱ ἐξανθήσεις.]
Ἐκχύτης, ὁ, Effusor s. Profusor, s. potius Effusus,
Profusus: ut Homo effusus profususque dicitur Qui
bona sua profundit et effundit iu sumtus inutiles,
i. e. Prodigus. Lucian. (1, 564.) Οὐ γὰρ ἐμαντοῦ
ἐνεκα λαμβάνω, τοῦ δὲ διδόντος αὐτοῦ χάριν· ἐπεὶ γὰρ
ἐστὶν ὁ μὲν τις, ἐκχύτης, ὁ δὲ, περιεκτικός, ἐμαντὸν μὲν
ἀσκήναι περιεκτικόν, τὸν δὲ μαθητὴν, ἐκχύτην. [Gl.
Effusorium, Cloaca: * Ἐκχυτήριον, Effusorium.]
NEC NON Ἐκχυντος, Effusus: κόμμι, Effusum gummi,
Epigr. Ἐκχυντος vero in Epigr. dicitur vocari Gen-
us potionis s. edulii liquididi. ["Ἐκχυντος, Jacobs. ad
Anth. 1, 1. p. 22.; 11, 16. 132. Ruhnk. Ep. Cr.
72. Ἐκχυντον, Jacobs. Anth. Proleg. 100. 10, 213." Schæf. Mss. Suidas ex Hermagora: Ἐκχυντον· ἐστὶ
δὲ * ὠκοπία. * Ἐπεκχύομαι, Supereffundor, Pro-
rumpo, LXX. Judith. 15, 4. Ἵνα πάντες ἐπεκχυθῶσι
B τοῖς πολεμίοις. * Παρέκχυω, unde * Παρέκχυμα, Con-
cretio, Ruf. Ephes. 64.] "Παρέκχυσις, Effusio hu-
morum inter cutem. Hippiatr. Συμβαίνει ποτὲ παρ-
" ἐκχυσὶς τῷ ὤφει καὶ ὑδερίαςσι: ibid. "Ὅταν τὸ ζῶον
" παρέκχυσιν ἔχον ὑδερῖα." [Athen. 332. Strabo 16.
p. 1075. * Ὑπεκχύω, Apoll. Rh. 3, 705. τὸ δὲ πολ-
λὸν ὑπερέχυσ' αὐτίκα δάκρυ.] "Ὑπερεκχύνομαι, Effun-
dor, Exundo," [Luc. 6, 38. Orig. Exh. ad Mart. 171.
Wetst., LXX. Joel. 2, 24. Ὑπερεκχυθήσονται αἱ ληνοὶ
οἶνον καὶ ἐλαίου. * Ὑπερέκχυσις, Heliod. p. 9. Cor.]
Ἐπίχύνω, (itidem dubium,) SIVE Ἐπιχύνω, i. q. ἐπι-
χέω, Infundo, Superfundo, Superinfundo. Diosc. 1.
Ἐπιχυνθεῖς γάλακτι, Lacti infusus. Cum vero hoc
ἐπιχύνω oppositum sit præcedenti ἐκχύω, sicut aliqua
hominum multitudo alicunde dicitur ἐκχέεσθαι, Ef-
fundi, ita in eund. rursum ἐπιχέεσθαι, cum caterva-
tim eo veluti sese refundit, vel etiam confluit: ut
Il. Π. (295.) Δαναοὶ δ' ἐπέκχυντο Νῆας ἀνὰ γλαφυράς.
Itidemque ἐπιχυνθὲν πλῆθος affertur pro Multitudo
quæ confluit. Afferuntur vero et hæc: e Plut.
C Ἐπιχυνθὲν νόμισμα, Fusus numus. E Plat. de LL.
Ὁ ἥμῖν ἐπιχυνθεῖς λόγος, Quod attigimus. ["Ad Char-
rit. 703. ad Diod. S. 2, 154." Schæf. Mss. "Lu-
cian. 6, 188. Νάπυι ἐπικεχυμένους, Arroses de mou-
tarde." Corai. Mss. Ἐπιχύνω, Hermes ap. Stob. Ecl.
Phys. 1, 52. p. 1092. LXX. 1 Reg. 22, 35. Lobeck.
Phryn. 726. * Ἐπίχυμα, Schol. Æsch. Pr. 498. * Ἐ-
πιχυματίζω, unde * Ἐπιχυματισμός, Schol. Ven. Il.
Ω. 58. p. 600.] Ἐπίχυσις, ἡ, Infusio, Infusus. Di-
citur ἐπίχυσις Ipsum etiam ἐπίχυσέως instrumentum,
i. e. Vasculum quo aliquid infundimus: ut ἐλαιηρὰ
ἐπίχυσις, Vas quo oleum infundimus, in quo sc.
oleum servatur et e quo infunditur. Vide in Χαλ-
κεῖον ex J. Poll. et Hes.: sic οἶνηρὰ ἐπίχυσις, Vas
quo vinum infunditur: quod Guttum vocant Latini.
Varro L. L. 4. Quo vinum dabant, ut minutatim
funderent, a guttis Gnttum appellarunt: et quo su-
mebant minutatim, a sumendo Simpulum nomina-
vere. In hujusce locum in conviviis e Græcia suc-
cessit epichysis et cyathus: in sacrificiis remansit
D guttum et simpulum. At ἐπίχυσις χαλκίον, ἐν τῶν
τοῦ μαγείρου σκευῶν, teste J. Poll. 10, c. 24. ubi etiam
affert locum quendam ex Aristoph. Δαιταλεῦσιν. He-
sychio ἐπίχυσις est κονίασις, Dealbatio: Cum sc.
paries aliquis superfuso albario inducitur. At λευκή
τις ἐπίχυσις Bud. affert pro Situs, εὐρύς. E Plat.
autem de LL. Ἐπίχυσις πολιτῶν pro Redundans
civium numerus. [Plut. Demetrio 25. Bruto 24.
"Toup. Add. in Theocr. 390. Emendd. 2, 471. S.
Musgr. in Theocr. Warton. 2. p. 410. Musgr. Herc.
F. 892. Aristoph. Fr. 239." Schæf. Mss. * Ἐπιχυν-
τήρ, Infusorium, Symm. Zach. 4, 2. * Ἐπιχυντήριον,
Gl. Effusorium.] Inde et θετικὸν ADV. Ἐπιχυντέον,
Infundendum, [Geop. 5, 51. * "Ἐπίχυντος, Jacobs.
Anth. 7, 44. ad Mær. 85." Schæf. Mss.] ET Ἐπί-
χυντον, Genus quoddam pemmatis s. placentæ. Apud
Athen. (645.) Pamphilus τὸν ἀττανίτην καλούμενον
ait ἐπίχυντον nominari. Hesychio vero ἐπίχυντον est
non solum εἶδος πέμματος, verum etiam εἶδος νομί-
σματος ἐξ ἀργύρου ἢ μολύβδου κεχυμένον. [Cf. Ἐγ-

χυτος. * “Ἐπιχυδῆς, Heyn. Hom. 8, 522.” Schæf. Mss.]

Καταχύω, (itidem dubium,) i. q. καταχέω, Defundo, Effundo s. Profundo in vel contra, Offundo. Il. Y. (281.) ὁ δ' ἀλευάμενος δόρυ μακρὸν “Ἔστη, καδδ' ἄχος οἱ χυτο μυρίον ὀφθαλμοῖσι, Offusum est oculis ipsius. [“ Valck. Adonias. p. 259. Phœn. p. 294. Toup. Opusc. 2, 62. Jacobs. Anth. 7, 393. Wakef. S. Cr. 5, 57.” Schæf. Mss. Athen. 198. Λυδαὶ κατακεχυμέναι τὰς τρίχας.] Κατάχυσμα sive Κατάχυμα, Id ipsum quod defunditur s. effunditur in aliquem, Id ipsum quod alicui offunditur, τὸ καταχεόμενον τινος. Distinguunt tamen inter hæc duo vocabula: ajunt-que καταχύματα sine σ dici τὰ καταχεόμενα ὕδατα, ἐπὶ λουτρῶνος καὶ τῶν ἄλλων ὁμοίων: καταχύσματα autem, cum σ, τὰς ἰσχάδας καὶ τὰ ἄλλα τραγήματα, ἃ τῶν νεωνήτων δούλων κατέχευον. Quod discrimen ab Ammonio annotatur. Porro legitur hoc κατάχυσμα ap. Aristoph. Πλ. (768.) ubi cum Plutus ingressus esset in ædes Chremyli, uxor ipsius ait, Φέρε νῦν ἰοῦσ' εἴσω, κομίσω κατάχυσμασ’ “Ὡσπερ νεωνήτοισιν ὀφθαλμοῖς ἐγώ: alludens iis verbis ad morem Atheniensium; solebant enim, (ut Schol. annotat,) τῶν νεωνήτων δούλων τῶν πρῶτον εἰσόντων εἰς τὴν οἰκίαν, ἢ ἀπλῶς τῶν ἐφ' ὧν οἰωνίσασθαι τι ἀγαθὸν ἐβούλοντο, ὥς καὶ ἐπὶ τοῦ νυμφίου, περὶ τὴν ἐστίαν τὰ τραγήματα καταχεῖν, εἰς σημεῖον εὐετηρίας. Id quod Theopompus etiam declarat in Ἡδυχάρει suo, Φέρε σὺ τὰ κατάχυσματα Ταχέως κατὰχεῖ τοῦ νυμφίου καὶ τῆς κόρης. Hæc vero κατάχυσματα, (ut Idem docet,) συνέκειντο ἀπὸ φοινίκων, κολλύβων, τρωγαλίων, ἰσχάδων καὶ καρύων, ἅπερ ἥρπαζον οἱ σύνδουλοι. Eadem ap. Suid. quoque leguntur, qui cum et ipse dixisset, moris fuisse Athenis, ὅτε νεώνητος οἰκέτης εἰσήγετο εἰς τὴν οἰκίαν, τὸν δεσπότην ἢ τὴν δέσποιναν ἰσχάδων καὶ καρύων πλῆθος καταχεῖν, eaque appellata fuisse κατάχυσματα, subjungit dici etiam ἐπὶ τῶν πρῶτον προσβυόντων καὶ ἐπὶ τῶν θεωρῶν τοῦτο γίνεσθαι, ὅτε πρῶτον τοῦτο ἐποίουν: ut inde pateat κατάχυσματα dicta fuisse Bellaria, (palmulas nimirum, caricas, nuces, atque alia τρωγάλια s. τραγήματα,) quibus boni ominis causa perfundebantur sponsi et sponsæ in ædes primum ingressæ, nec non qui primi legationem obituri aut oracula sciscitaturi emittebantur, nec non servi recens emti, s. novitii. Id quod e Dem. quoque Or. patet, quam κατὰ Στεφάνου Ψευδομαρτυριῶν habuit, (1123.) Ἄλλ' αὐτὸς μὲν οὐκ ὥκνησε τὴν δέσποιναν γῆμεν, καὶ ἢ τι κατάχυσματα αὐτοῦ κατέχεε τὸθ' ἡνίκα ἐωνήθη, ταύτη συνοικεῖν. Fieri autem id solitum ad focum, ipse Aristoph. quoque testatur: ap. quem uxor Chremyli Plutum cum interrogasset, Φέρε νῦν (νόμος γάρ ἐστι) τὰ κατάχυσματα Ταυτὶ καταχέω σου λαβοῦσα; et, Εἰτ' οὐχὶ δέξῃ ταῦτα τὰ κατάχυσματα; An non tandem vis ut de more te bellariis hisce perfundam? respondet ille, Ἐνδον γε παρὰ τὴν ἐστίαν, ὥσπερ νόμος. Nec vero hæc tantum Bellaria κατάχυσματα dicuntur, verum Juscula etiam quibus carnes aut panis intritus perfunduntur. Aristoph. “Ὀρν. (535.) Ἄλλ' ἐπικνῶσιν τυρόν, ἐλαιον, Σίλφιον, ὕζος, καὶ τρίψαντες, Κατάχυσμ' ἕτερον γλυκὺ καὶ λιπαρόν, Κάπειτα κατεσκεδάσαν θερμόν Τοῦτο καθ' ὑμῶν Αὐτῶν, ὥσπερ κενεβρείων. Ubi Schol. quoque exp. ζωμόν, et Suid. post eum. Ita igitur vocat Jusculum conditum oleo, lasere, aceto, caseo minutim deraso: quo calefacto carnes solent perfundi tostæ, præsertim si olidæ sint, ut fætus sapor eo condimento tollatur aut leniatur. Itidem usurpat Philoxenus ap. Athen. (5.) Βολβούς μὲν σποδιῇ δαμάσας, κατάχυσματι δεύσας, Ὡς πλείστους διάτρωγε. Et Philonides ap. Eund. (67.) Τα κατάχυσματ' αὐτοῖσιν ὄζος οὐκ ἔχει. E quo patet, discrimen quod Amm. statuit, non esse perpetuum, sed κατάχυσματα indifferenter vocari τὰ καταχεόμενά τινος, non Bellaria solum illa quæ in novitiis servos, sponsum aut sponsam, aliosve, boni ominis causa, effundebantur, verum etiam Juscula quibus carnes aut panis, et aquam qua in balneo perfundi solent ii qui se lavant. [“ Ammon. 78. Valck. Anim. 123. Thom. M. 510. ad Charit. 403. Kuster. Aristoph. 13. T. H. ad Plutum p. 220. Schol. p. 258.” Schæf. Mss. Etym. M. 303.] Κα-

ταχυσμάτιον, Jusculum et condimentum quo perfunditur caro assa, vel tale quid. J. Poll. 6. Εἴη δ' ἂν ἐκ τῶν ἡδυσμάτων καὶ τὰ ὑποτριμμάτια, ἃ καὶ κατάχυσματία. [Pherecrates ap. Athen. 268. “Ad Lucian. 1, 316.” Schæf. Mss. * Καταχύδην, Anacreon ap. Athen. 447. πίνειν.] Porro a Καταχύω sunt alia etiam duo VERBALIA Κατάχυσσις ET Κατάχυτλον. Quorum illud prius signif. Defusio, Effusio, Profusio, ea sc. qua aliquid in aliquem defunditur, effunditur, profunditur; vel Offusio, Perfusio. Signif. etiam Ipsum instrumentum τοῦ καταχεῖν, ut cum Hes. προχόδια exp. per αἰ κατάχυσσις: et προχόω per τῇ κατάχυσσις: accipiens eo nomine Aqualem s. Gut-tum, Vas sc. aquarium quo aqua vel manibus infunditur, vel mensæ infertur: alio nomine χούς s. πρόχους dictum. [“ Mær. 296. et n.” Schæf. Mss.] Posterius autem κατάχυτλον signif. τὸ * βαλανευτικὸν σκαφίον, teste Hes. Quo nimirum balneatores perfundebant τοὺς λουομένους: ut J. Poll. quoque 10, c. 17. (s. 63.) Τῶν ἐν τῷ βαλανείῳ σκευῶν nomina hæc recenset, ἀσάμινθος, πύελος, κρουνός, ἀρύταινα, ἀρύβαλλος, κατάχυτλον: afferens h. Eupol. I. Ἄλλ', ὦ φίλε Ζεῦ, κατάχυτλον τὴν ῥῖν' ἔχεις. Synonymos vero ponuntur illa tria, ἀρύταινα, ἀρύβαλλος, κατάχυτλον: illa duo ἀπὸ τοῦ ἀρύεσθαι, q. d. Haustra: hoc, ab offundendo s. perfundendo, quasi Perfundibulum diceret ut Infundibulum: synonyma autem esse, patet ex hoc versu Aristoph., quem affert, (Ἰππ. 1094.) Εἶτα κατασπένδειν κατὰ τῆς κεφαλῆς ἀρυβάλλω, Haustro defundere s. effundere in caput. Id enim et τῷ κατάχυτλῳ fit. [“ Videtur etiam vocab. * Κατάχυτλος adjective usurpatum a Pherecrate ap. Athen. 269. Ἐν κατάχυτλοῖς λεκάναισι, In patinis haustra æquantibus.” Schw. Mss. * Προκατάχυν, Eunap. 47.] Παραχύω, i. q. παραχέω, Affundo, [“ Plut. Lysandro p. 795. HSt. Τὴν πόλιν (Ἐφεσον) εὐρών—κινδυνεύουσιν ἐκβαρβαρωθῆναι τοῖς Περσικοῖς ἔθεσι, διὰ τὰς ἐπιμιξίας ἅτε διὰ τῆς Λυδίας παρακεχυμένης, καὶ τῶν βασιλικῶν στρατηγῶν αὐτοῖσι τὰ πολλὰ διατριβόντων.” Seager. Mss. * Παράχυμα, Infusio, Etym. M. * Παράχυσσις, Strabo 3. p. 262. * Παραχύτειν, Geop. 7, 26, 1.] Παραχύτης, ὁ, dicitur Baluatoris minister, qui aquam affundit iis qui lavantur. Plut. (8, 128.) Ἄλλ' ἀναγκάζειν ἐκχεῖν ἐκεῖνο τοὺς παραχύτας ὥς μεμασμένον, Sed cogere balnearios servos aquam illam velut pollutam effundere. Athen. (518.) de Sybaritis, Παρ' οἷς πρῶτοις εἰσῆχθησαν εἰς τὰ βαλανεῖα λουτροχοοὶ καὶ παραχύται πεπεδημένοι. [“Ad Diod. S. 1, 672.” Schæf. Mss. Interpr. ad Hes. v. Βαλανεύς. * Παράχυντος, unde] Ἀπαράχυντος, Affusione carens, Cui nihil affusum. Sed peculiariter οἶνος ἀπαράχυντος dicitur ὃ οὐ παρακέχεται θάλασσα, Cui aqua marina non est affusa s. admixta: cui opp. ὁ θαλάσσιος s. ὁ πεθαλασσωμένος οἶνος, Celso Vinum salsum. Galen. Meth. Med. 12. Οἶνους ἀπαράχυντας ὀνομάζουσιν οἷς οὐ μέμικται θάλασσα. [Heliod. p. 193. Cor. Ὑδατος ἃ. φιάλην προτείνας.] Περιχύω, i. q. περιχέω, Circumfundo; interdum etiam Offundo. Pass. voce et signif. Lucian. (2, 927.) Περιχυθεὶς αὐτῷ, Circumfusus ei, pro Eum complexus fuis circum eum brachiis. Quo sensu Hom. supra, Ἀμφιχυθεὶς πατέρ' ἐσθλόν: et Musæus, ἀμφιχυθεῖσα νυμφίον. Hominum etiam aut negotiorum multitudo περικεχυμένη τινὰ dicitur Cui circumfusa est. Quem circumdedit et cinxit. Plut. Pericle, Περικεχυμένοι τῇ Χερρόνησῳ: ut et Xen. Ἑλλ. 2, (2, 13.) Εἰσιόντας δὲ αὐτοὺς ὄχλος περιεχεῖτο πολὺς. Synes. de Insom. Ἀπαγορεύειν ὑπὸ τῶν περικεχυμένων τὸν βίον δεινῶν, Ob circumfusas vitæ humanæ calamitates, i. e. Ob calamitates quæ vitam humanam circumstant, quæ et περιστάσεις ex eo nominantur: 93. Εἰ δὲ διὰ τὸν τῶν περικεχυμένων πραγμάτων ὄχλον τὸ χρεὼν ἡμέλῃται, μέχρι τοῦ νῦν, Propter circumfusorum s. circumstantium negotiorum multitudinem. [“ Wakef. Georg. p. 111. Villos. ad Long. 194. Dawes. M. Cr. 355. Toup. Opusc. 1, 340. ad Charit. 251. ad Diod. S. 1, 223. 291.” Schæf. Mss. Themist. p. 302. Περιχυθέντες ἀσπάζονται τὸν κορυφαῖον, Circumfusi salutant. Heliod. p. 5. Ἡ κόρη πανταχόθεν αὐτῷ περιχυθεῖσα, Περίχυμα, τὸ, dicitur Id ipsum quod circumfusus

est alicui aut circumfunditur, τὸ περιχευόμενον s. περιχυόμενον, ["Heyn. Hom. 8, 468. (ad II. Ψ. 561.)" Schæf. Mss. Marini Proclus p. 63.] Περιχυσίς, ἢ, Circumfusio, Offusio. [* Περιχύτης, Gl. Perfusor, Mediastinus, "T. H. ad Plutum p. 330." Schæf. Mss. Ad Hesych. 1, 684. n. 11. * Περιχυτήρ, unde * Περιχυτήριος, e quo * Περιχυτήριον, Gl. Perfusorium. * Περιχutos, unde] Εὐπερίχutos, Qui facile circumfunditur. Plut. (9, 757.) Οὐδὲ εὐπερίχuton γέγονε, Nec facile circumfunditur: de terræ elemento. [* Περιχυνδα, adv. Undique affundendo, Hippocr. de Aff. 14. Κριθῶν ἀβρόχων π. ἐπιτιμμένων.]

Προχύω, i. q. προχέω, Profundo, Effundo. Metaph. Philo V. M. 1. loquens de manna, Ἀπένιφε κέγχρον βραχυτάτην καὶ λευκοτάτην, ἢ διὰ τὴν ἐπάλληλον φορὰν σωρηδὸν προύκχυτο τῶν σκηνῶν, ἀπιστος ὕψις, Ante tabernacula cœlitus profusa jacebat. ["Porson. Hec. p. 35. Ed. 2. Fischer. ad Palæph. 118. Toup. Opusc. 1, 204. Valck. Diatr. 142." Schæf. Mss. I. q. προχόω, Dionys. P. 52. τὸ Περσικὸν οἶμα προχύνων.] Πρόχυμα, τὸ, dicitur Id ipsum quod profusum est aut profunditur. Peculiariter autem πρόχυμα nominatur Mustum quod uvæ, antequam calcantur, sua sponte profundunt s. effundunt, Vinum sponte defluens antequam calcantur uvæ: Columellæ Mustum livivium. Græcis alio nomine dicitur Πρότροπος, [Athen. 30.] SIVE Πρόδρομος οἶνος. Florentinus Geop. 6, 16. Πρὶν θλιβῆναι τοὺς βότρυας, τὸ ἐξ αὐτῶν αὐτομάτως ἀποσπάξον γλευκος, ὁ πρόχυμά τινες καλοῦσι, βάλε αὐθημερὸν ἐς ἀγγεῖον. Quomodo et Polluci πρότροπος est οἶνός τις ὁ πρὶν ἀποθλίβεσθαι ἐκρνεῖς: et Hesychio τοῦ γλεύκους τὸ πρόχυμα. Columella 12, 17. de vino dulci faciendo, Uvas legito, in sole per triduum expandito: quarto die meridiano tempore calidas uvas proculcato: mustum livivium, (h. e. antequam prelo pressum sit, quod in lacum musti fluxerit,) tollito. Plin. 14, 9. Sed inter hæc genera potuum ponere debeo et protropum. Ita appellatur a quibusdam mustum sponte defluens, antequam calcantur uvæ. Quibus verbis, Antequam calcantur uvæ, putatur etymon expressisse; sunt enim qui πρότροπον ex eo nominari putent, quod defluat πρὸ τοῦ τραπέζου καὶ ἀποθλίβεσθαι τοὺς βότρυας. Ego tamen a προτρέπεσθαι significante Cieri et Provocari, derivatum potius existimavi, ideoque ei subjunxi cum aliis inde ortis verbalibus. Simile vini genus est ὁ σκυβελέτης οἶνος. Aëtius enim 9, 24. σκυβελέτην οἶνον esse ait τὸν αὐτομάτως ἀποσπάξοντα ἐκ τῶν πατηθεισῶν σταφυλῶν καὶ τὸν οἶνον ἀποβαλλουσῶν. ["Πρόχυμα, T. H. ad Plutum p. 220. Mær. 422. et n." Schæf. Mss. Mathem. Vett. p. 28. "Ἰνα ἔχη συναγωγὴν καὶ πρόχυμα, vertitur Projectionem.] Inde ET Πρόχυσίς, εως, ἢ, Profusio s. Effusio. In qua signif. Herod. (1, 160.) usurpavit: πρόχυσιν sc. appellans τὸ ἀποσπείσαι, teste Suida, et Corintho, qui Ionicum esse annotavit. Alioqui πρόχυσίς nominatur ἢ προχθεῖσα γῆ, Terra ante locum aliquem aggesta, Agger quo locus aliquis munitur: τὸ μεταξὺ χῶμα, Hes. Vel Terræ pars quæ in mare vergit, aut limo obducta est s. oblimata. Apud Apoll. Rh. enim 2, (964.) hoc in loco, Λεῖπον Ἄλυν ποταμὸν, λείπον δ' ἀγχόρον Ἴριν, Ἡδὲ καὶ Ἀσσυρίης πρόχυσιν χθονός, Schol. Ἀσσυρίης χθονός πρόχυσιν dicit esse τῆς Λευκοσυρίας τὴν ἐγκειμένην χώραν εἰς θάλασσαν, ut idem Poëta in præcedentibus dixerit, Λεῖπον Ἄλυν ποταμὸν, λείπον δ' ἀλμυρέα χώραν Ἀσσυρίης ἀνέχουσαν ἀπὸ χθονός: hoc vero dixisse ὡς ποταμοχώστου τῆς γῆς οὐσῆς, διὰ τὸ μεγάλους εἰς αὐτὴν καταφερεσθαι ποταμούς, Halyn sc. et Irin. Et ita esse revera; nam duos illos magnos fluvios, in primis vero Irin, per diversas regionis partes fluentes, ἄλλοτε κατ' ἄλλους τόπους ἐκδιδοῦναι, καὶ ταύτῃ μακροῖς αὐτὴν προσχώμασιν εἰς μέσον ἐπεκτείνειν τὸ πέλαγος: itaque universam illam terram esse ποταμοχώστον, propter magnitudinem sc. et violentiam fluvii illius, utpote qui vasta mole labens παρασύρει τὴν γῆν: at vero τοῦ κύματος παλίσσυντον ἐλαύνοντος ἐπὶ τὴν γῆν τὴν ἰλὺν, συμβαίνειν τὴν χώραν ἐπὶ πολὺ παραύεσθαι, καὶ τὴν θάλασσαν γίνεσθαι τεναγώδη. Dicitur ergo πρόχυσίς cum magnus et vehemens aliquis fluvius terram radens et limi magnam

vim secum rapiens, eo in loco quo sese in mare effundit, tantum limi terræque aggerit, ut terra magis magisque in mare protendatur. Vel brevius, Terra quæ a fluvio rapido aggesta aliquousque sese in mare protendit et peninsulam facit: uno nomine ποταμοχώστος γῆ dicta: ut Eust. quoque exponens hunc versum Dionysii P. (772.) Τοὺς δὲ μέτ' Ἀσσυρίης πρόχυσιν χθονός ἐκτεάννυσται, annotat, veteres proprie πρόχυσιν nominasse τὴν πρόχυσιν s. πρόσχυσιν λεγομένην, nimirum ubi ποταμός ἐπαγόμενος ἰλὺν ἀποτίθεται, ut Nilus in Ægypto. Itidem vero et alia multa πεδία secundum Arrianum esse ποταμῶν ποιήματα, veluti τὸ Ἑρμου πεδῖον, et τὸ Καύστρον in Lydia, et τὸ Μαιάνδρον in Caria: nec non et Gangem in India πεδῖον τὶ πρόσχῳσαι. Dicit igitur Dionysius ἐκτεάνυσθαι μετὰ Χάλυβας Ἀσσυρίης χθονός πρόχυσιν, i. e. τὴν τῆς ἐκεῖ γῆς ἐκ τοῦ Ἄλυνος πρόσχυσιν: recte utens verbo ἐκτεάννυσται, quoniam revera ejusmodi a fluvio aggesta terra et limus in mare sese extendit, et e mari terram versus. Obiter vero hic NOTΑ Πρόσχωςις ET Πρόχωσις, ITEM Ποταμοχώστος. ["Wells ad Dionys. p. 69. Koen. ad Greg. Cor. 244(=515.) Ruhnk. Ep. Cr. 211. Wessel. ad Herod. 77.(2, 5. 12.)" Schæf. Mss. Opp. 'A. 1, 116. Πολλή τε πρόχυσίς συμβάλλεται ἰλνόςσῃ.] "Προχθήσεσι, ap. Hes. ταῖς "εἰς τὴν θάλασσαν προχύσεσι: sed suspectum." Porro a Προχύω præterea DERIV. Προχύτης ET Πρόχυτος. Est autem προχύτης εἶδος ἐκπώματος, ut Athen. (496.) refert e Simaristi 4 Synonymῶν, ubi etiam hunc ex Ione locum affert, Ἡμῖν δὲ κρητῆρ' οἰνοχόαι θέραπες Κιρνάντων προχύταισιν ἐν ἀργυρέοις: qui et initio ejusd. l. ap. Eund. habetur, sed paulo aliter; ibi enim pro προχύταισιν ἐν ἀργυρέοις, quod hic habemus, legitur προχοαῖσιν ἐν ἀργυρέοις, ut supra citavi eum locum: addens, malle me scribere προχάισιν, cum Suidas προχόν esse dicat ἀγγεῖον τι * κωθωνοειδὲς εἰς ἐπίχυσιν ἐπιτίθειον. Philetas vero in suis Ἀτάκτοις, ut Athen. ibid. subjungit, προχύτην esse dicit ἀγγεῖον ξύλινον, ἀφ' οὗ τοὺς ἀγροίκους πίνειν. Xen. vero K. Π. 8, (8, 6.) προχοῖδας nominare Calices quosdam. Et fortassis προχύτης iste idem est, qui supra πρόχους s. προχοῖς, et fem. gen. χούς, Vasculum quo vinum in cyathos effundebatur, ἐπίχυσις, Guttum. Προχύται dicebantur etiam Fruges s. Mola salsa quæ inspergebatur victimæ jam mactandæ. Apoll. Rh. 1, (425.) Ἡ, καὶ ἄμ' εὐχολῇ προχύτας βάλε: quo facto Hercules suum bovem ῥοπάλῳ μέσσον κάρη ἀμφὶ μέτωπα Πλήξεν, Ancæus autem suum κατὰ πλατὺν αὐχένα κύψας Χαλκείῳ πελέκει, κρατεροὺς διέκερσε τένοντας. Ubi Schol. annotat, προχύτας quosdam exponere κριθάς, Hordea, quosdam vero eo nomine accipere Aquam quæ in aurem victimæ infundi solebat, ut ex eo ἐπινεύουσα facilius cædi posset. Hes. προχύτας exp. ὅλας ἀπαρχάς: sed ibi puto omnino distinguendum esse post ὅλας: nam ὅλαι s. ὅλαι aut οὐλαὶ vocabantur ejusmodi κριθαὶ Quæ in victimæ mactandæ caput defundebantur, quæ et οὐλοχῦται eam ob causam nominabantur: Lat. Mola salsa. Præterea προχύτας nominari ajunt Variarum rerum uiuissilia, ut florum et fructuum, quæ jaci solebant a populo faustis acclamationibus principes salutante: quod et victori in certaminibus fieri consuevisse: ut Dion ap. Plut. (29.) p. 1776. meæ Ed. post dissolutam tyrannidem Syracusas intrat, Ἐκατέρωθεν παρὰ τὴν ὁδὸν τῶν Συρακουσίων ἱερεῖα καὶ τραπέζας καὶ κρατῆρας ἱστάντων, καὶ καθ' ὅς γένοιτο, προχύταις τε βαλλόντων, καὶ προτρεπομένων ὥσπερ θεὸν κατενχαῖς, Ad quoscunque accederet, flores frugesque in eum effundentibus s. spargentibus. Simili ritu solebant φυλλοβολεῖσθαι ejusmodi homines, quod est foliis floribusque accumulari ap. Virg. Hujus vero nominativi pluralis προχύται quidam singularem faciunt προχύτης, ὁ, qui Eur. auctorem nominant, non allato tamen exemplo: Bud. autem προχύτη, ἢ. Qua de re ego ἐπέχω, donec certiora iuveniam. ["Προχύτης, Wakef. Ion. 94. Bergler. Alciph. 379. ad Mær. 297. Toup. Opusc. 2, 89. Valck. Diatr. 42. Ernest. ad Hymn. Hom. p. 23. Προχύτης, Προχύτη, Patera ad libandum, Jacobs. Anth. 6, 314. Προχύται, Markl. Iph. p. 202. Προχύτη, Προχύται, Valck.

Diatr. 43. Wessel. ad Herod. 77." Schæf. Mss. Eur. Iph. A. 955. 1112. 1472. El. 798. "Προχυτός, Ilgen. ad Hymn. 325." Schæf. Mss.] A πρόχυτος porro est gen. FEM. Προχύτη νήσος: quo nomine significari puto πρόχυσιν Quæ a terra avulsa est et insula facta: ut Strabo quoque innuere videtur, l. 5. p. 108. Του μὲν οὖν Μισσηνοῦ πρόκειται νήσος ἡ προχύτη. Πιθηκουσῶν δ' ἐστὶν ἀπόσπασμα: 113. Καὶ γὰρ ἡ προχύτη καὶ αἱ Πιθηκοῦσαι, ἀποσπάσματα τῆς ἡπείρου. At Plin. 3, 6. In Puteolano autem sinu Pandataria, Prochyta, non ab Æneæ nutrice, sed quia profusa ab Ænaria erat. Ænaria ipsa a statione navium Æneæ. Et 2, 88. Alioque motu terræ stagnum emersisse, et alio, provolutis montibus, insulam extitisse Prochyta; namque et hoc modo insulas rerum natura fecit. HINC Προχυταῖος dicitur Qui natus est in Prochyta insula, vel in ea habitat, Steph. B. ["Valck. Diatr. 42. * Προχύτιος, ibid. e Clem. Alex. (688=581.) * Προχυτικός, Schol. Od. A. 136." Schæf. Mss. * Προχυτήρ, unde * Προχυτήριος, e quo * Προχυτήριον, Gl. Fusorium. * Ἐπιπροχύομαι, Nonn. D. 21. p. 558. * Παραπροχύομαι, 48. p. 1282.] "Περιπροχυθεῖς, Cir- cumfusus. Il. Ξ. (315.) Οὐ γὰρ πώποτε μ' ὥδε θεῶς ἔρος οὐδὲ γυναικὸς θυμὸν ἐνὶ στήθεσσι περιπροχυθεῖς ἔδάμασσε."

Προσχύω, i. q. προσχέω, Affundo, [Aretæus p. 53, 36. Inc. Exod. 24, 6.] UNDE Πρόσχυσις, ἡ, Affusio, ["Longin. 7." Seager. Mss. * Προσχύτης, Gl. Perfusor.]

Συγχύω, i. q. συγχέω, Confundo, Commisceo, Conturbo, aut etiam Perturbo. Il. Π. (471.) Τὼ δὲ διαστήτην, κρίκε δὲ Ζυγόν, ἡνία δὲ σφι Σύγχυτ', ἐπειδὴ κείτο παρήγορος ἐν κονίῃσι: 3 Reg. 21, (4.) de Achabo rege, Ἦλθε πρὸς οἶκον αὐτοῦ συγκεχυμένος καὶ ἐκλελυμένος ἐπὶ τῷ λόγῳ, ὃ ἐλάλησεν πρὸς αὐτὸν Ναβουθ, Perturbatus animo. Unde et uxor ipsius paulo post dicit, Τί τὸ πνεῦμά σου συντετάρακται; Quamobrem spiritus tuus conturbatus est? ["Heyn. Hom. 8, 364. Wytenb. ad Plut. de S. N. V. p. 11. Steinbr. Mus. Tur. 1. p. 325. Lennep. ad Phal. 38. ad Charit. 67. Violo, Hom. 1. p. 163. Clark.: cf. p. 171.: ad Phalar. 221." Schæf. Mss.] Reperitur ET Συγχύνω, ut χύνω pro χύω. Act. 9, (22.) Σαῦλος δὲ μάλλον ἐνεδυναμοῦτο, καὶ συνέχυνε τοὺς Ἰουδαίους τοὺς κατοικοῦντας ἐν Δαμασκῷ, συμβιβάζων ὅτι οὗτός ἐστιν ὁ Χριστός: Confundebat Judæos. [Apollon. de Pronom. 132. Lobeck. Phryn. 726.] E particip. præter. pass. συγκεχυμένος fit ADV. Συγκεχυμένως, Confuse. Plut. (6, 641.) Βωῶντος ὡς οὐδὲν κατὰ δίκην οὐδ' ἐκ προνοίας, ἀλλὰ πάντα συγκεχυμένως καὶ ἀκρίτως φέρεται καὶ σπαθᾶται τὰ ἀνθρώπων. [Aristot. Eth. 7, 1. "Hes. v. Φύρδην." Boiss. Mss.] Ex ipsa autem præteriti secunda persona FIT Σύγχυσις, ἡ, Confusio, Commixtio, Conturbatio; proprie enim est τῶν ὑγρῶν ἔνωσις καὶ μίξις, deinde et ad alia transfertur, ut ap. Diosc. 4. Σύγχυσις τῶν ὀφθαλμῶν ἡ ἐκ πληγῆς, Humoris oculorum confusio ex ictu; s. Oculi ex ictu cruentati, Oculi ex ictu suffusi sanguine. Si enim ictus in oculum ingeratur, sanguine suffunduntur, ita ut omnes humores confusi esse ex illa suffusione sanguinis videantur, quam alias ὑπόχυσιν nominant. Σύγχυσις, inquit Gorr., Vitium oculi confusis secum ejus humoribus: id quod accidit ut plurimum e vehementi plaga, interdum vero et ex uveæ tunicæ inflammatione, ruptis ejus vasis, effusioque humore. Inde pupilla discolor et turbida evadit, et principio quidem major cernitur, tandem vero contabescit minorque seipsa apparet. De aliis etiam rebus dicitur, ut Lat. quoque vox: veluti si Rerum aut Verborum σύγχυσιν et confusionem vocemus, cum non sunt suo ordine et concinne posita, sed mixta et conturbata. Cic. Ep. ult. ad Att. 6. Quas quidem cum expectassem jam diu, admiratus sum, ut vidi obsignatam epistolam, brevitatem ejus: ut aperui, rursus σύγχυσιν literularum, quæ solent compositionis et clarissimæ esse: 7, 8. Sic enim existimāt, si ille vel dimisso exercitu consul factus sit, σύγχυσιν τῆς πολιτείας fore. In Oratione autem σύγχυσις est Species hyperbati ex omni parte confusi. Mixturam verborum nominat Quintil. 8, 2. afferens

hunc versum Virg. in exemplum, Saxa vocant Itali mediis quæ in fluctibus, aras. Verum et verborum σύγχυσις dicitur Cum eorum signif. confunduntur nec distinguuntur a se invicem. Athen. (477.) Καλ. λιμαχος δ' εἰκοε διαμαρτάνειν ἐν τῇ συγχύσει [συγχύσει] τῶν ὀνομάτων, sc. κισσυβίου et ἀλείσον' ὁ γὰρ λέγων ἀλείσον τὸ αὐτὸ καὶ κισσύβιον, τὴν ἀκριβῆ θέσιν τῶν ὀνομάτων οὐ φυλάττει: ponit enim alterum pro altero. Dicitur porro et νόμων atque ὀρκίων σύγχυσις: ut ap. Latinos quoque legimus Fædus confundere et Jura confundere. Isocr. Paneg. Φυγὰς δὲ καὶ στάσεις καὶ νόμων συγχύσεις. Plut. Alcib. Ἐβουλευσε σύγχυσιν ὀρκίων. At cum Chæremone ap. Athen. (562.) dicit Amorem δίδυμα τόξα ἐντείνεσθαι Χαρίτων, τὸ μὲν ἐπ' εὐαίῳ τύχῃ, τὸ δ' ἐπὶ συγχύσει βιοτᾶς, potius hoc σύγχυσις ad præcedentem signif. pertinet; iis enim verbis innuit ὡς ἔρως μετριάζων μὲν, ἐστὶν εὐχαρις' ἐπιτεινόμενος δὲ καὶ διαταράττων, χαλεπώτατος. Ex Eur. vero (Iph. A. 551.) σύγχυσις βιοτᾶς pro Perplexitas vitæ. Animo etiam tribuit σύγχυσις, quæ Latinis est Conturbatio s. Perturbatio, Turbatio. Chion Epist. Τὴν σαντοῦ σύγχυσιν καὶ πάσης τῆς οἰκίας ἐδήλως μοι. Pro Consteratio quoque affertur ex Hermog. ["Jacobs. Anth. 9, 213. Diod. S. 1, 89. 2, 305. Lucian. 1, 56. Lennep. ad Phal. p. 38. ad Charit. 319. ad Herod. 432. Violatio, Hom. 1. p. 163. Clark." Schæf. Mss. Perturbatio, Ira, Jambl. V. P. 110. Ernesti Lex. Techn. Gr. Rhet. * Συγχύτης, unde] Συγχυτικός, Confundendi vim habens, Qui confundere solet s. confundit. Plut. (9, 736.) Ἔστι γὰρ ὡς ὄψεως τὸ σκοτεινόν, οὕτω τὸ ψυχρὸν ἀφῆς συγχυτικόν: nam quemadmodum tenebræ oculorum aciem, ita quoque frigus tangendi sensum confundit. [Athan. 1, 811. 2, 56. Orig. c. Cels. 357. * Συγχυτός, unde] Ἀσύγχυτος, ὁ, ἡ, Inconfusus, Qui confusus non est, Non permixtus, Distinctus. Theodoritus Dialogum quendam inscripsit ἀσύγχυτον, contra eos qui duas in Christo naturas, divinam et humanam, confusas esse dicebant. [Cum ἀμολυντος junctum, ap. Arrian. Ep. 4, 11.] Ἀσύγχυτως, Inconfuse, Citra confusionem s. Sine confusione, Distincte, [Greg. Thaum. in Anunt. p. 57. Voss. * Ἀσυγχυσία, Theod. Rhaitens. de Incarn. 233." Boiss. Mss. * Διασυγχύνω, Apoll. de Adv. p. 616. * Ὑποσυγχύνω, Joseph. A. J. 16, 4, 4. * Ὑποσυγκεχυμένως, Orig. c. Cels. 242. * Ὑποσύγχυτος, adv.] "Ὑποσυγχύτως, Confuse, συγκεχυ- μένως, Suid."

Υπερχύω, Superfundo s. Fundo super, Supra modum fundo: unde partic. ὑπερχυθεῖς, quod tamen interpr. Diffusus. ["Alciph. 2, 222." Schæf. Mss.] Υπερχυσις, ἡ, Immodica effusio, Profusio: Greg. Naz. Υπερχυσις ἀγαθότητος, Profusa bonitatis abundantia, Profusa bonitas et benignitas. ["Valck. Anim. ad Ammon. 197." Schæf. Mss. Plut. Mor. s. 826. Strabo 16, 15. T. 2. p. 272. Tz.]

Υποχύω, Suffundo, [Herod. 2, 152. 3, 66. Diosc. 2, 194.] UNDE Υπόχυμα, τὸ, ET Υπόχυσις, ἡ, Id quod suffusum est, Suffusio. Medicis ὑπόχυμα s. ὑπόχυσις, Suffusio, est crassi humoris in cornea membrana juxta pupillam concretio; vel, Affusio humorum concrecentium inter corneam tunicam et crystallinum humorem: ea enim sedes est humoris suffusionem committentis: ibique situs impedit ne crystallinus humor, qui solus a coloribus alteratur, res oculis objectas præterquam seipsum admittat, simulque pupillam obscurat. Qua in re τοῦ ὑποχύματος et τοῦ γλαυκώματος differentiam juniores posuere, dicentes τὸ ὑπόχυμα non aliud esse quam Humorem concretum, illic ubi diximus, situm; γλαύκωμα autem, Alterationem esse humoris crystallini in glaucum colorem, ab humiditate quadam intra ipsum contenta: cum tamen veteribus Medicis idem esset uterque affectus. Quamquam non eo tantum suffusione laborantes lucem videant aut multam aut paucam: qui vero γλαύκωμα quique ἀμαύρωσιν patiuntur, lucem omnino nullam cernant. Est autem suffusio duplex: una, proprie dicta, quæ est oculorum per se suffusorum morbus, ab humore crasso pu-

pillam obscurante: altera vero, improprie, in qua oculi primo et per se patiuntur, sed visa quædam visis proprie suffusorum similia representant. Hæc Gorr., ap. quem plura vide de utriusque suffusionis discrimine, et præterea quomodo recens suffusio ab inveterata sit distinguenda. Diosc. 1, 102. de naphtha, i. e. Babylonii bituminis colamine, Πρὸς ὑποχύσεις χρησιμεύει καὶ λευκώματα. Unde Plin. 35, 15. Ad suffusiones oculorum et albugines Babylonium efficax traditur. Rursum Diosc. 2, 14. de scorpio marino, Ἀρμόζει πρὸς τὰς ἐν ὀφθαλμοῖς ὑποχύσεις καὶ λευκώματα καὶ ἀμβλυπίας. ["Υπόχυμα, Clem. Alex. 114." Wakef. Mss.] "Υποχύματα s. Υποχύματα, "in VV. LL. scriptum est, quasi utrumque in usu "sit, cum tamen ὑποχύματα, undecunque petiitum "sit, ex errore natum esse constet." ["Υπόχυσις, Geop. 904. Ælian. H. A. 401.] Inde ETIAM Υποχυτήρ, ET Υπόχυτος. Est autem υποχυτήρ Guttum olearium, quo oleum lychno suffundunt, cujusmodi est ἡ ἐλαιηρὰ ἐπέχυσις et χαλκεῖον supra. Suidæ enim υποχυτήρες sunt τρυβλία, δι' ὧν τὸ ἐλαίον εἰς λύχνους ἐπιχέουσι. Υπόχυτος vero, Suffusus, Cui suffusum aliquid est, et ex eo subturbidus. Est ὑπόχυτος quidam οἶνος ap. Athen. (31.) Τιμαχίδας δὲ ὁ Ῥόδιος ὑπόχυτον τινα οἶνον ἐν Ῥόδῳ καλεῖ, παραπλήσιον τῷ γλυκεῖ. Suidas quoque ὑπόχυτον οἶνον esse ait τὸν γλυκύν, Dulcem: afferens tamen locum in quo aperte distinguitur inter γλυκὺς et ὑπόχυτος: sic enim ibi, Ἦν δὲ ὁ Πολέμων ὁ φιλόσοφος οὐ γλυκὺς οὐδ' ὑπόχυτος, ἀλλὰ πράμιος: [cf. Diog. L. 4, 20.] J. Poll. 3, (56.) c. 4. scribit veteres Comicos ὑπόχυτον vocasse τὸν κακῶς γεγυῖτα, ut et παρεμπεπολημένον. [Barker. Ep. Cr. ad Boiss. 243.]

Χύτλον, τὸ, Oleum aqua mixtum, quo perfundi et inungi balneantium corpora solebant. Aristoph. Schol. ita dici scribit τὸ ὑδρέλαιον, ut et Eust. e veteribus τὸ μεθ' ὕδατος ἐλαίον. Quæ expositio posterior ap. Suid. quoque habetur, sed ap. eum SCRIBITUR χύτλος: quod mihi suspectum est, licet ap. Hes. quoque legatur, sed in loco corrupto. Rursum idem Suid. cum Schol. Aristoph. scribit χύτλα proprie dici τὸ, ὑγροῦ ἔτι ἀπὸ ὕδατος ὄντος τοῦ σώματος, ἀλείψασθαι: afferens ex Epigr. φράσον δὲ μοι εἰς ὅ, τι τεύχος Χεύωμαι ποσὶ χύτλα. Erot. certe itidem et Hes. χύτλα vocari ajunt τὰ μετὰ πολλοῦ ὕδατος καὶ ἐλαίου ἀλείμματα. Hes. χύτλα esse dicit non solum τὸ ἐφ' ὕδατος ἐλαίον, sed etiam εἰδὸς τι μαντείας, ὃ δι' ὕδατος καὶ ἐλαίου γίνεται. Annotant χύτλον vocatum fuisse ipsum quoque ἐλαιοδόχον ἀγγεῖον, ἐν ᾧ εἶχον οἱ παλαιοὶ τὸ ἐλαίον, ᾧ μετὰ τὸ λούσασθαι ἐχρίοντο, Vas olearium, in quo oleum servabant ungendis a balneo corporibus. Cujus expositionis hoc exemplum afferunt ex Eupolide, Ἄλλ', ᾧ φίλε Ζεῦ, κατὰ χύτλον τὴν ῥῖν' ἔχεις. Ex eo tamen satis manifeste probari id non potest: siquidem videtur, pro illo κατὰ χύτλον, una voce composita scr. esse κατάχυτλον, cum J. Poll. 10, (63.) c. 17. κατάχυτλον inter τὰ ἐν τῷ βαλανείῳ σκευή numerans, locum illum afferat in exemplum; nam si agnovisset lect. illam κατὰ χύτλον, procul dubio simplicis etiam nominis χύτλον mentionem aliquam fecisset. Ejusmodi vero κατάχυτλα quibus balneantes perfunduntur, Alex. Trall. σίτλας vocat Latino verbo, veluti cum dicit, Τὰς σίτλας περιχεύσω, Situlis perfundatur, s. Situlis ei affundatur aqua. Et alibi, Ααμβανέσθωσαν δὲ σίτλας. || Nec porro solum χύτλα nominantur τὰ μεθ' ὕδατος ἐλαία, quibus sc. perfundebantur et inungebantur balneantes, verum etiam τὰ ἐναγίσματα et αἱ χοαί, ut annotat Schol. Apoll. Rh., sed addens, illam signif. esse propriam, hanc vero, καταχρηστικήν. Fuerint igitur hic χύτλα, quæ supra χοαὶ et χεύματα s. χύματα, Libamina quæ in mortuorum busta effundebantur, αἱ νεκρικαὶ σπονδαί, Eust.: Apoll. Rh. 1, (1075.) εὐτ' ἂν σφῖν ἐτήσια χύτλα χέωνται, 2, (926.) ἐκ δὲ βαλόντες ἱείσματα ἐν αἰγιαλῷ Σθενέλου τάφον ἀμφεπένοντο. Χύτλα γὰρ οἱ χεύαντο, καὶ ἡγνισαν ἔντομα μῆλων. Ἀνδριχα δ' αὖ χύτλον νηοσσῶ Ἀπόλλωνι Βωμόν δειμάμενοι μῆλ' ἐφλεγον: [4, 708.] At in hoc Orphei loco, (Arg. 32.) Ὀσίριδος ἱερὰ χύτλα, αἱ χύτλα sint νεκρικαὶ σπονδαί, Libamina et inferiæ mortuo Osiridi inferri solitæ,

PARS XXXI.

an potius simpliciter Libamina et σπονδαί, dubium est; nec enim plura afferuntur e quibus discrimen id possit cognosci. ["Osiridis piamina, speciatim quæ pingui ablutione constant. Sic de inferiis, χύτλων μελίγματα, 571. Certe Schol. Od. Z. 8. Aristoph. Σφ. 1208. et Hes. ac Suid. του μεθ' ὕδατος ἐλαίου mentionem faciunt. Commodissime ad h. I. Schol. Apoll. Rh. 1, 1075. Χύτλα τὰ μεθ' ὕδατος ἐλαία καταχρηστικῶς δὲ, ὡς ἐνταυθα, τὰ ἐναγίσματα, καὶ αἱ χοαί. Agit autem Apoll. de annuis honoribus Cyzico eidem habitis, ἐτήσια χύτλα χέωνται." Gesner. Ind. Orph. "Wakef. Eum. 463. Paus. 3. p. 52. Χύτλος, Toup. Opusc. 2, 83. Jacobs. Exerc. 1, 102." Schæf. Mss.]

UNDE Χυτλώω ET Χυτλάζω. Dicitur autem χυτλώσασθαι, Perfundi s. Perfundere sese oleo aqua mixto; interdum etiam simpliciter Ungi s. Ungere se, Lavari s. Lavare se. Od. Z. (80.) Δῶκε δὲ χρυσεῖν ἐν ληκύθῳ ὑγρὸν ἐλαίον, Εἰως χυτλώσαιτο σὺν ἀμφιπόλοισι γυναῖξί. Quod Eust. exp. ὅπως μετὰ λουτρὸν χυλωθεῖται ἀλείψαμένη: addens, inde fieri ut χύτλα simpliciter vocentur etiam τὰ λουτρά: cum proprie significet τὸ μεθ' ὕδατος ἐλαίον, secundum antiquos. Brevium quoque Scholl. Auctor, qui Didymus esse creditur, exp. λουσαμένη ἀλείψαιτο, A balneo se inungeret: addens et ipse, χύτλον dici τὸ μεθ' ὕδατος ἐλαίον. Callim. quoque hoc verbo χυτλώσασθαι utitur simpliciter pro Lavare s. Abluere, Hymno Jovis (16.) Αὐτίκα διζήτο ῥόον ὕδατος, ᾧ κε τόκοιο Λύματα χυτλώσαιτο, τεὸν δ' ἐνὶ χρώτῃ λοέσσαι, Illico quærebatur aquæ fluentum s. rivum, quo partus sordes ablueret, tuumque corpus lavaret. Schol. enim et ipse exp. ἀπολούσαιτο. Posses etiam, addito participio Affuso, interpretari ad exprimendum etymon, Quo affuso partus sordes ablueret. [Apoll. Rh. 4, 1311. "Musgr. Iph. T. 1235. Wakef. Ion. 1514. Ruhnk. Ep. Cr. 125." Schæf. Mss.: Gal. de Simpl. Med. Fac. 2, 25. Aristot. Probl. 5, 6. * Χυτλωτός, unde * Ἀχύτλωτος, Nonn. D. 9, 25.]

Χυτλάζω ejusd. signif. est; nam ut Suidas χυτλώσαιτο exp. ἀλείψαιτο, ita χυτλάζεται Erot. ap. Hippocr. ἀλείφεται: quoniam, inquit, χύτλα dicuntur τὰ μετὰ πολλοῦ ὕδατος καὶ ἐλαίου ἀλείμματα. Præterea ut χυτλώσαι non solum est τὸ ἀλείψαι μετὰ τὸ λούσασθαι, s. μετ' ἐλαίου λούσασθαι, verum etiam simpliciter ἀπολύναι, ita Hes. χυτλάσαι exp. διαχέαι, ὑγρᾶναι: et χύτλασσον affert itidem pro ὑγρᾶναι: nec nou Suidas χυτλάζειν esse dicit τὸ μιγνύναι καὶ διαχεῖν, una cum Schol. Aristoph. Σφ. (1212.) qui hæc τὰ γύνατ' ἔκτεινε, καὶ γυμναστικῶς Ὑγρὸν χύτλασσον σεαυτὸν ἐν τοῖς στρώμασιν, exp. itidem διάχυσον σεαυτὸν, ὑγρῶς ἀλείψαι, Corpus a balneo adhuc humectum oleo perfunde et inunge, s. More gymnico et atletico te humidum adhuc a balneo, oleo perfunde. Alii interpr. Colloca te mollem in stragulis, διάκεισο ὑγρῶς: perinde ac si quis diceret Infunde te stragulis. Rursum ap. Hippocr. χυτλάζεται Gal. esse ait veluti si dixisset κλύζεται: ut Hes. quoque χυτλάζει affert pro κλυδάζεται. Idem vero Hes. χυτλάσαι exp. τρυφήσαι, fortassis quoniam οἱ τρυφῶντες præ ceteris solebant χυτλάσασθαι, i. e. μετὰ τὸ λούσασθαι ἀλείψασθαι, A balneo inungi et perfundi oleo: ["Toup. Opusc. 2, 83." Schæf. Mss.] Διαχυτλάζω, Perfundo: Hes. διαχύτλαζε, διάχει, διύγραινε, διακάθαιρε, Perpurga: afferens tamen et has exp. διακίνει, πλάτνυε, διάκρινε, Dimove, Dilata, Distingue.

Χύτρος, ὁ, Olla. Ariston Epigr. l. 6. εἰς τὰ ἀπὸ Μαγείρων, p. 438. Χύτρον τοι, ταύτην τε κρεαγρίδα, καὶ βαθυκαμπῇ Κλεῖδα συῶν, καὶ τὰν ἐτνοδόκον τορύναν. Sic J. Poll. 10, c. 24. "Οταν δὲ Δίφιλος ἐν Ἐπικλήρῳ λέγῃ, Χύτρον μέγαν παρὰ του μαγείρου, δῆλον ὅτι τὴν χύτραν λέγει, ἀλλ' οὐ τὸν χυτρόποδα. || Χύτροι est etiam Festi quoddam nomen, quod Athenis in honorem Bacchi agitabatur, ut ex Aristoph. patet; is enim B. (218.) ait, Ἦν (ἰοιδαν) ἀμφὶ Νυσηῖον Διὸς Διόνυσον ἐν λίμναισιν ἰαχίσσαμεν, Ἦν ἰχ' ὁ κραιπαλόκωμος τοῖς ἱεροῖσι χύτροισι [Br. Taïs — αἰσι — ησι] Χωρεῖ κατ' ἐμὸν τέμενος λαῶν ὄχλος. Scribit porro Suidas, uno eodemque die celebratos fuisse et τοὺς

χύτρον et τοὺς χόας, in quo die solitos fuisse semina omne genus in olla coquere, atque sacrificare Baccho et Mercurio. Vide et Schol. Aristoph., afferentem quædam super hoc festo e Theopompo. Meminit Harpocr. quoque hujus festi, qui e Philochoro tradit, agitatum fuisse decimatertia die mensis Anthesterionis. || Χύτροι dicebantur etiam Thermæ s. Lavacra calida ap. Thermopylas, ut testatur Herod. 7, (176.) p. 280. Τὸ δὲ πρὸς τὴν ἡῶ τῆς ὁδοῦ, θάλασσα ὑποδέκεται καὶ * τενάγεια· ἔστι δὲ ἐν τῇ ἐσόδῳ ταύτῃ θερμὰ λουτρά, τὰ χύτρον καλέουσι οἱ ἐπιχώριοι. || Χύτροι est etiam Nomen Urbis ap. Suid. nec non Harpocr. et Steph. B. UNDE Χύτριος, Qui inde oriundus est. || Χύτρον, Suidæ etiam χῶμα. [“ Χύτρος, Jacobs. Anth. 7, 77. Toup. Add. in Theocr. 402. Opusc. 1, 463. 2, 83. Græv. Lectt. Hesiod. p. 589. ad Herod. 588. Χύτροι, Brunck. Aristoph. 1, 158. (B. 218.) Bibl. Crit. 2, 3. p. 52. Bergler. ad Aleiph. 20. 230. 232.” Schæf. Mss. Χύτρος, Nicander A. 136.]

Χύτρα, ἡ, itidem Olla, ut χύτρος: etiam Olla fictilis, Testa, Cacabus; nam et Athen. (169.) scribit, τὴν χύτραν nominari κακκάβην ab Aristoph., nec non ab Antiphane: e quo et h. l. affert, Βοιωτίας Μιχθεῖσα κοίλοις ἐν βυθοῖσι κακκάβης Χλιαίνετ', αἶρεθ', ἔψεται, παφλάζεται. Idem Comicus ap. eund. Athen. (449.) inter alios griphos, τὴν χύτραν vocat τροχοῦ ῥύμαισι τεκτὸν * κοιλοσώματον κύτος, Πλαστὸν ἐκ γαίης ἐν ἄλλῃ μητρὶς ὀπτηθὲν στέγη, Νεογενοῦς ποιμνὴς δ' ἐν αὐτῇ πνικτὰ * γαλακτοθρέμματα * Τακεροχρῶτα δικτυοῦσαν: est enim olla figuli rotæ circumactu fabricata, e terra ficta, et in alio matris suæ tecto cocta, (i. e. in figulina fornace,) quæ et ipsa e terra est, et in ea incoquantur tum alia tum e novello grege lactentes agni, vel hædi. Apud eund. Athen. 9. quidam dicit, ἀλλὰ κὰν τῆς φακῆς ἔασατε ἡμᾶς μεταλαβεῖν, ἡ αὐτῆς γε τῆς χύτρας. Apud Plut. Symp. 8, (7.) Pythagoras jubet χύτρας τύπον ἀρθείσης ἐν σποδῷ μὴ ἀπολιπεῖν, ἀλλὰ συγγεῖν, s. τῆς χύτρας τὸν τύπον ἀφανίσαι: nam imposita cineribus olla, vestigium eis imprimit. Apud Xen. Ἑλλ. 4, (5, 4.) Φέροντας πῦρ ἐν χύτραις. Apud Plat. Hipp. Maj. χύτραι δῖωτοι, Ollæ duas aures, i. e. ansas, habentes. Et in Prov. Χύτραν ποικίλλειν ap. Schol. Aristoph. Habes vero ap. Suid. quoque et ap. Erasmus alia Proverbia. Apud Diosc. Καίονται ἐν ὠμῇ χύτρᾳ, Plin. vertit Cremantur in fictili novo. Inter φιλημάτων quoque εἶδη est τὸ χύτραν φιλεῖν, sc. ὅποτε τὰ παιδία φιλοῖη τῶν ὤτων ἐπιλαμβάνόμενα, ut J. Poll. annotavit 10, (100.) afferens ex Eunico, Λαβοῦσα τῶν ὤτων φίλησον τὴν χύτραν: ita ut χύτραν φιλεῖν dicatur qui aliquem, veluti ollam, prehensum ambabus auribus deosculatur. [Heyn. ad Tibull. Obs. p. 129. Warton. ad Theocr. 5, 133.] Item χύτρα dicitur quidam in ludo illo qui χυτρίνδα nominatur, de quo paulo infra. || Χύτραι dicuntur etiam τὰ χυτροπώλια, de qua voce infra, teste Hes. Sic ἰχθύες, de Foro Piscario. [“ Jacobs. Anth. 7, 77. Toup. Opusc. 2, 84. Ammon. 149. ad Herod. 588. Ejus usus ad infantes exponendos, ad Mær. 138. Χύτραι, Brunck. Aristoph. 1, 158. (vide Χύτρος.)] Tabernæ in quibus ollæ venduntur, Thom. M. 791. Brunck. Aristoph. 1, 40. Heringa Obs. 164. Kuster. ad Suid. 1, 529. Ammon. 149. Græv. Lectt. Hes. 613. Benth. Ep. ad Hemst. p. 110. Χύτραι βολβῶν, Toup. ad Longin. 371. Χύτραις ἰδρύειν, T. H. ad Plutum p. 473. 475. 478. Schol. ad v. 1199. et T. H., Kuster. Aristoph. 17. 189. Brunck. 3, 145. (Eip. 923.) Fr. 242. De quant., Brunck. Aristoph. 2, 153. 3, 112. Dawes. M. Cr. 204. 290.” Schæf. Mss. Anticlides ap. Athen. 473. Χύτραις λημᾶν. Χύτρα, κύτρα, ad Greg. Cor. 341.]

“Κύθρα, Ionica enallage aspiratæ et tenuis pro “χύτρα dicitur, ut κιθῶν pro χιτῶν, Olla, Eust.: “Ety. κύθραν denominatam vult ἀπὸ τοῦ κύτους, “sive ἀπὸ τοῦ κεύθω. Κυθρόγαυλος, Joseph. A. J. (8, 3.) quod exp. Labrum conchæ speciem.” [LXX. 3 Reg. 7, 38. juxta Cod. Alex. Ἐποίησε δέκα κυθρογαύλους, al. * χυτρογαύλους: v. Schleusn. Lex. V. T.: J. Poll. 619.] “Χυθρόγαυλος, Luter. VV. LL. ex “3 Reg. 7.”

[* Χυτροειδής, Schol. Clem. Alex. 1, 188. n. 2.

Pott.; Schol. Theocr. 5, 58. * Χυτροπλάθος, Figulus, J. Poll. 804. Phrynichus Bekkeri p. 72.] Χυτρός, οδος, ὁ, Olla pedes habens: potius quam Pes et sustentaculum ollæ, ut quidam interpr. Hesiod. “Erg. 2. fin. Μηδ' ἀπὸ χυτροπόδων ἀνεπὶρέκτων ἀνελόντα” ἔσθαι, Neque a pedatis ollis nondum delibatis rapiens comede. Cujus præcepti Plut. quoque meminit Symp. 7, 4. dicens eum recte ἀπὸ χυτροπόδων ἀνεπὶρέκτων οὐκ ἔαν παρατίθεσθαι σίτον ἢ ὄψον, ἀλλ' ἀπαρχὰς τῷ πυρὶ καὶ γέρα τῆς διακονίας ἀποδιδόστας. Et ap. Suid. [e Damascio,] Ἐώρα τοὺς χυτροπόδας ἀχράντους ἀεὶ καὶ ἀκάπνους, ὥσπερ ἐν ἀγορᾷ πρὸς ὦν ἔγκειμένους. Nigrescunt enim fumo, si igni crebrius apponatur. Et ap. Athen. (344.) χυτροπόδες κεραμοὶ καὶ τάγηννα ξηρά. Ab J. Poll. quoque 10, (59.) numeratur inter τὰ μαγειρικὰ σκεύη: ubi etiam DIMIN. Χυτροπόδιον affert ex Hipponactis Jambis. [Χυτρός, Schol. Soph. Aj. 1405. Schleusn. Lex. V. T. I. q. πύραυνος, Ety. M. “Matth. ad Gloss. Min. 33. Mær. 250. Alciph. 288. Græv. Lectt. Hes. 589. Χυτροπόδιον, 589.” Schæf. Mss.] Χυτροπώλης, ὁ, Ollarum s. Cacaborum venditor. FEM. Χυτροπῶλις, idos, ἡ, Ollarum venditrix. Ἔγι- nam vocatam fuisse χυτροπῶλιν tradit J. Poll. ITEM Χυτροπώλιον, τὸ, Taberna ollaria, Taberna in qua ollæ veneunt. Utitur Hes. [“Valck. ad Ammon. 149. Græv. Lectt. Hes. 589.” Schæf. Mss.] Apud Amm. vero properispomenos LEGITUR Χυτροπωλεῖον, itidemque ap. J. Poll. 7. Vide Χυτρεῖον. [* Χυτροτόμος, unde * Χυτροτομέω, Argum. Aristoph. A.: vide Brunck. * Χυτροφόρος, Schol. Aristoph. “Orn. 448.]

Χυτρεψός, Qui in ollis coquit cibos. Athen. (608.) de impedimentis Darii ap. Damascum captis, Ὁφοποιὺς διακοσίους ἐβδόμηκοντα ἐπτὰ, χυτρεψοὺς εἰκοσινενέα, γαλακτοurgoὺς τρεῖς καὶ δέκα, οἰνοθητὰς ἐβδόμηκοντα.

Χυτραῖος, sive Χύτρεος, ὁ, Ollaceus, si ita loqui liceret, i. e. Fictilis, Testaceus. Hes. enim χυτραῖον affert pro ὀστράκινον, Testaceum. Dicitur ET Χυτρεὺς pro χύτρεος, UT Κεραμεὺς pro κεράμεος. [Cf. Schol. Aristoph. N. 389. Suid. v. Δῖνος.] Aristoph. N. (1474.) “Ὅτε καὶ σε χυτρεοῦν [χυτροῦν Herm.] ὄντα θεὸν ἡγησάμην, Quando etiam te, testaceus cum esses, deum putabam. Schol. ait ibi * ὀνοματοποιημένως χυτρεοῦν vocari τὸ ἐν τῷ φροντιστηρίῳ μηχανήμα ὀστράκινον, περιφερὲς ὡς χύτραν: i. e. εὐτελὲς et vix χύτρας ἄξιον. [“Χυτραῖος, Aristoph. Fr. 266. Χύτρεος, Χυτρεοῦς, Kuster. p. 63. Porson. Med. p. 54. * Χυτρεῖος, Act. Traj. 1. p. 245.” Schæf. Mss. Aristoph. A. 329. παράγου χυτρεῖου.]

Χύτριος, i. q. χυτραῖος: Schol. Aristoph. e Philochoro, χύτρινοι ἄγῳνες, forsam qui τοῖς χύτροις celebrantur; nam cum de festo illo, quod χύτρας nominabant, locutus esset, subjungit, Ἦγοντο δὲ ἄγῳνες αὐτόθι οἱ χύτρινοι καλούμενοι, καθὰ φησὶ Φιλόχορος. || Χύτρινον, [Ion. Κύθρινον,] Hippocr. vocavit etiam τὴν χύτραν, ut testatur Gal. Lex. Hippocr. Locus est Γυναικ. 2. (p. 648.) ubi dicit χύτρινον ὅσον δύο ἐκτάσις χωρεόντα. [“Τὸ χ., Callim. 1. p. 452.” Schæf. Mss. Mathem. Vett. 20. Χύτρινοι ἢ ὀστράκινοι, nisi leg. sine ἡ, χ. ὀστρ., ut χύτρινοι iidem sint qui χύτροι.] AT Χυτρίνοι, Hes. τὰ κοῖλα τῆς γῆς, δι' ὧν αἱ πηγαὶ ἐνέονται. [Antiq. Caryst. c. 176. “Ὀρμοὶ καὶ * κύθρινοι, i. e. τόποι τοῦ ποταμοῦ βαθύτεροι, ut exp. Arrianus Peripl. Erythr. p. 26.]

Χυτρίτης, ὁ, Ollaris, ut ap. Colum. Ollares unæ; ut χυτρίτης πνὸς, Qui dum iu olla coquitur, coagulat et concrecit, [Schol. Aristoph. Eip. 1150.]

Χυτρεὺς, ἑως, ὁ, Ollarum figulus, Figulus qui ollas conficit. Lucian. (1, 26.) Καὶ αὐτοὶ δὲ οἱ Ἀθηναῖοι τοὺς χυτρεὰς καὶ ἱπνοποιούς, καὶ πάντας ὅσοι πηλουργοὶ, προμηθεὰς ἀπεκάλουν. Utitur et Plato de Rep., teste Suida: [“4. p. 404. Ed. Bas. 1. Πλουτήσας χυτρεὺς δοκεῖ σοι ἔτι θελήσειν ἐπιμελεῖσθαι τῆς τέχνης.” Seager. Mss. Themist. 256. Χυτρεὰ χυτρεῖ κοτᾶειν.]

Χυτρεῖον, τὸ, Locus ubi ollæ conduntur et asserantur, ἐν ᾧ αἱ χύτραι, ut Suid. exp. Ammonius vero (149.) χυτρεῖα dici scribit τὰ τῶν χυτρῶν ὀστρακα,

Ollarum testas, ut et J. Poll. 7, (163.) *Χυτρίδας* δέ, καὶ τὰ χυτροπωλεῖα ἐκάλουν· ὡς χυτρεῖα, τὰ τῶν χυτρῶν ὀστρακα. Apud Hes. autem legitur, *Χύτρεια*, τὰ τῶν χυτρῶν ὀστράκια.

Χυτρίον, τὸ, Ollula. Affertur enim ex Aristoph. (A. 1175.) ἐν χυτρίῳ [Br. —ιδίῳ,] pro In parva olla. Exp. etiam Ollæ operculum. Hes. vero τοῦ χυτρίου affert pro τοῦ κρανίου. [“Valck. ad Ammon. 149. Græcum esse negat Dawes. M. Cr. 204.” Schæf. Mss.]

Χυτρίς, ἴδος, ἡ, [“s. ἴδος, penultima longa, ap. Athen. 279. in Platonis Comici iambis.” Schw. Mss.] itidem Ollula; vel etiam simpliciter Olla, [“Herod. 5, 88.” Schw. Mss.] Dion, *Χυτρίδας ἀνθράκων καὶ πίττης πλήρεις πόρρωθεν μηχαναῖς ἐπέρριπτον*, Ollas carbone piceque refertas eminus machinis ejaculabantur. Nisi malis Fictilia, Testas. *Χυτρίδες* vocata fuerunt etiam τὰ χυτροπωλεῖα, ut ex J. Poll. docui in *Χυτρεῖον*, i. e. Tabernæ in quibus ollæ veneunt: quæ χύτραι etiam nominantur. [“Toup. Opusc. 2, 287. Valck. ad Ammon. 149. ad Herod. 416.” Schæf. Mss.] *Χυτρίδιον*, τὸ, forma dimin., itidem Ollula, Aristoph. A. (463.) Δός μοι χυτρίδιον σπογγίῳ βεβυσμένον, Da mihi ollulam spongia obturatam: [vide *Χυτρίον*.] Lucian. (1, 26.) p. 4. Ἐπεὶ καὶ εὐθρυπτα ἡμῖν τὰ ἔργα, ὥσπερ ἐκείνοις τὰ χυτρίδια· καὶ μικρὸν τις λίθον ἐμβάλων, συντρίψειεν ἅπαντα: sc. τὰ ἐν πυρὶ ὀπτηθέντα σκεύη, ut quæ conficiunt οἱ χυτρεῖς καὶ οἱ πηλουργοί. Hesychio χυτρίδιον est μέτρον τι. [“Jacobs. Anth. Proleg. p. 37. Dawes. M. Cr. 204.” Schæf. Mss.]

Χυτρίνδα, Ludus quidam dicebatur, quem sic describit Hes. Καθέζεταί τις ἐν μέσῳ· εἴτα κύκλῳ περιτρέχοντες οἱ παῖδες περὶ τὸν καθεζόμενον, ποιῶσιν αὐτὸν περιστρέφεσθαι, ἕως ἄψηταί τινος τύπτοντος αὐτὸν· εἴτα καθέζεταί ὁ ληφθεὶς. Meminit Suidas quoque, et ante hos J. Poll. 9, (113.) a quo prolixius describitur: diciturque is, qui in medio sedet et ita ab eis circumagitur ac verberatur, χύτρα nominari.

Χυτρίζω, In olla pono, In testa s. cacabo condo; ait enim Hes. χυτρίζειν esse τὸ ἐν χύτρᾳ τιθέναι. [“Thom. M. 264.” Schæf. Mss.] *Χυτρισμός*, Expositio infantis in testa s. fictili; scribit enim idem Lexicographus χυτρισμὸν dici τὴν τῶν βρεφῶν ἐν ταῖς χύτραις ἔκθεσιν. Cui expositioni suffragatur et Schol. Aristoph. Exponens enim hæc verba B. (1190.) de Œdipo, ὅτε δὴ πρῶτον μὲν αὐτὸν γενόμενον Χειμῶνος ὄντος ἐξέθεσαν ἐν ὀστράκῳ, Ἵνα μὴ ἔτραφεῖς γένοιτο τοῦ πατρὸς φονεὺς, ait dixisse Comicum ἐν ὀστράκῳ, quoniam ἐν χύτραις ἐξέτιθεσαν τὰ παιδία: ideoque id appellatum fuisse χυτρίζειν.

Ἐγχυτρίζω, In olla pono, In cacabo s. testa condo; In fictili expono, ἐν ὀστράκῳ ἐκτίθηναι, ut Aristoph. loquitur: scribit enim Hes. ἐγχυτρίζειν esse ἐκτιθέσθαι βρέφος ἐν χύτρᾳ. Idem ἐγχυτρίεις exp. ἀποκτενεῖς, translatus esse dicens ἀπὸ τῶν ἐν ταῖς χύτραις ἐκτιθεμένων παίδων, procul dubio respiciens ad Aristoph. Σφ. (289.) Καὶ γὰρ ἀνὴρ παχὺς ἦκει τῶν προδόντων Τὰπὶ Θοράκης, ὃν ὅπως αἰσχυνεῖς, ἐγχυτρίεις, ubi Schol. quoque pro φονεύσεις accipi ait, sed ἐκ τοῦ παρεπομένου: quoniam fortassis mortuorum cineres in fictilibus et urnis condi solebant. [“Kuster. Aristoph. 220. Brunck. 2, 213. ad Mær. 138.” Schæf. Mss.] “Ἐγχυτρισμός, dicebatur ἡ τοῦ βρέφους ἔκθεσις, Bud.” [“Thom. M. 264. Mær. 138. et n.” Schæf. Mss.] *Ἐγχυτρίστρια*, sive *Ἐγχύτρια*, ἡ, Quæ cacabo s. fictili aliquid imponit. Aristoph. Schol. in l. jam c. annotat ἐγχυτρίας nominari τὰς χοὰς τοῖς τετελευτηκόσιν ἐπιφερούσας, καὶ ὅσαι τοὺς ἐναγεῖς καθαίρουσιν, αἷμα ἐπιχέουσαι ἱερεῖον, καὶ τὰς θρηνηρίας: præterea etiam τὰς μαίας τὰς ἐκτιθείσας ἐν χύτραις τὰ βρέφη. Quæ ap. Suid. quoque leguntur; sed ap. eum scriptum est ἐγχυτρίστριαι, quinque syllabis, ut et ap. Plat. Minoe (p. 128.) quem uterque auctorem citat: “Ὡς περ καὶ ἡμᾶς αὐτοὺς οἰσθᾶπον αὐτοὺς ἀκούων οἷος νόμοι ἐχρώμεθα προτοῦ περὶ τοὺς ἀποθανόντας, ἱερεῖά τε προσφάττοντες πρὸ τῆς ἐκφορᾶς τοῦ νεκροῦ, καὶ ἐγχυτρίστριάς μεταπεμπόμενοι, [Feminas ossa in urnam legentes, interprete Boeckhio p. 58.] Mulieres quæ defunctorum sepulcris li-

bamina solemnī ritu fundunt, vel etiam conductæ deflent mortuum; quas Lat. vocant Præficas. Festus enim præficas dici scribit Mulieres ad lamentandum mortuum conductas, quæ dant ceteris modum plangendi, quasi in hoc ipso præfectas: Nonius, quæ adhiberi solebant funeri mercede conductæ, ut et flerent et fortia facta laudarent. Lucill. mercede quæ Conductæ flent alieno in funere præficæ, Multo et capillos scindunt et clamant magis. Sed notandum est, ἐγχυτρίστρια quidem esse a verbo ἐγχυτρίζω, at ἐγχύτρια potius ab ἐγχύω, Infundo, (taquam præcedente mascul. ἐγχυτῆς,) quia sc. mortuorum sepulcris libamina solemnīa infundunt. [“Thom. M. 264. Brunck. Aristoph. 2, 213. Kuster. 220. Fr. 285. Simon. Dial. p. 9. ad Mær. 138.” Schæf. Mss.]

Ἐκχυτρίζω, Ex olla effundo, s. eximo. Vel etiam simpliciter Effundo: Hes. ἐκχύτρίζε, ἐκβαλλε.

Καταχυτρίζω, i. q. ἐκχυτρίζω, Aristoph. Schol. Is enim cum ἐκχυτρίεις dixisset accipi pro φονεύσεις, e consequente, subjungit paulo post, Ἐλεγον δὲ καὶ τὸ βλάψαι καταχυτρίσαι, ὡς ἐτέρωθι Ἀριστοφάνης: [ad Σφ. 288.] Quæ ap. Suid. quoque leguntur. [“Aristoph. Fr. 285. ad Mær. 138.” Schæf. Mss.]

ΧΥΛΟΣ, ὁ, Succus: generaliter quidem signif. i. q. χυμὸς, tum ap. Plat. et Hippocr. tum ap. veteres omnes Comicos, ut Gal. prodidit. Sic autem dicitur ἡ ἐξ ὑγροῦ καὶ ξηροῦ σύστασις τῶν ὑπὸ θερμότητος πεφθέντων, Succus a calore ita concoctus ut humidus siccique medius sit consistentia. Hic vero non aliud est quam humor quidam incrassatus, tam in animantibus quam in plantis. Sed tamen in animantibus specialiter magis Eum succum designat, quem ventriculus e cibis per concoctionem elicit, et qui sanguinis materia est. Hic enim proprie a Medicis χυλὸς appellatur, quamvis generaliori quodam significato non is modo, verum etiam pituita et sanguis et reliqua omnia humorum genera sub eo nomine comprehendi posse videantur. Hæc Gorr. Apud Diosc. Marcellus χυλὸν, i. e. Succum, appellat Humorem e tota materia, parteve ejus aliqua concisa tusave, aspersis aliquando aqua aut vino aut alio humore, tum manibus aut torculari aut igne expressum exudatumque: ubi discrimen etiam ponit inter χυλὸν, ὀπὸν, et δάκρυον. Recte vero dicit Exudatum. Proprie enim eum χυλὸν et χυμὸν dici puto Quem res aliquæ fundunt et exudant, ut ipsum præ se fert nomen, a χύω derivatum. Mnesitheus Medicus ap. Athen. (80.) Ὅσα δὲ προσφέρεται τῶν τοιούτων, (ut sunt pira, ficus, mala Delphica, et hujusmodi alia,) δεῖ παραφυλάττειν τὸν καιρὸν, ἐν ᾧ τοὺς χυλοὺς τοὺς ἐν αὐτοῖς μῆτε ἀπέπτους μῆτε σαπροὺς μῆτε κατεξηραμένους λίαν ὑπὸ τῆς ὥρας ἔξει. Sic ὀξαλίδος χυλὸς, Succus oxalidis, ap. Gal. et στρύχνου χυλὸς, ut cum ad Gl. 2. dicit δεῖν στρύχνον χυλῷ, Madefacere et macerare solani succo. Sic Diosc. 5. χυλὸς σταφυλῆς, Uvæ succus, s. Uvæ mellago, ut Ruell. et Barb. verterunt, secuti Plinium: qui et ipse χυλὸς ap. eund. Diosc. vertit Succus; bæc enim Diosc. Ὁ δὲ χυλὸς τῶν ζυμμάτων θλιβέντων μετὰ ῥοδίνου πρὸς καυσουμένην ἐπιφάνειαν ἐγχυρίμενος ὠφέλει, sic reddidit, Succus ex strigmentis cucurbitæ illitus cum rosaceo et aceto, febrium ardores refrigerat. Rursum Gal. ad Gl. 1. χυλὸς πτισάνης, Pisanæ succus, cremor, ut Plin. cum Celso vocat. At χυλὸν φιλίας per metaphoram et jocum dixit Aristoph. Εἰρ. (997.) μῆζον δ' ἡμᾶς τοὺς Ἕλληνας πάλιν ἐξ ἀρχῆς Φιλίας χυλῷ, quod Schol. exp. ῥοφίματι, Sorbitione. Est vero ubi χυλὸς (sicut χυμὸς) dicatur non tam Succus quam Sapor. Aristot. Eth. 3, 10. Τῆς γὰρ γεύσεως ἐστὶν ἡ κρίσις τῶν χυλῶν ὅπερ ποιῶσιν οἱ τοὺς οἶνους δοκιμάζοντες, καὶ τὰ ὕψα ἀρτύνοντες: qui enim vina explorant, et opsonia condiunt, necesse est ut saporibus probe sciant discernere. Sic Theophr. C. Pl. 6, 19. Ὡν στρυφνότεροι καὶ πικρότεροι καθ' αὐτοὺς οἱ χυλοὶ· κεραννύμενα γὰρ ὑπὸ τῆς φύσεως τῷ ὕδατι δει, βελτίους καὶ γλυκυτέρους ποιοῦσι τοὺς χυλοὺς. Et rursum, Ἄλλοις δὲ κακεῖνα προσφιλέη καὶ κατὰ τοὺς χυλοὺς καὶ κατὰ τὰς διαθέσεις. In eod. l., Ἐν ὠρισμένοις τισὶ μεταβάλλει χυλοῖς, In certis quibusdam saporibus mutatione afficitur. Et ap. Epicurum, Αἱ διὰ τῶν

χυλῶν ἡδοναί, Voluptates quæ sapore percipiuntur, ut Cic. interpr. qui hæc Ejusd. Οἱ τε λιτοὶ χυλοὶ ἴσην πολυτελεῖ διαίτη τὴν ἡδονὴν περιφέρουσι, sic vertit, Tenuissimo victu, i. e. contemtissimis escis et potuibus, minor voluptas non percipitur quam rebus exquisitissimis ad epulandum. [“ Cf. Athen. 278. 280. 546.” Schw. Mss.] Rursum Theophr. C. Pl. 6, 18. Διάφοροι καὶ κατὰ χυλοὺς καὶ ὁσμάς καὶ ἀοσμίας : ejusd. l. init. Χυλὸς μὲν, ἡ τοῦ ξηροῦ καὶ γεώδους τῷ ὑγρῷ ἐναπόμορξίς· ἡ ἡ τοῦ ξηροῦ διὰ τοῦ ὑγροῦ διήθησις ὑπὸ θερμοῦ. Ibid. ab eo hæc εἶδη τῶν χυλῶν ponuntur, γλυκὺς, λιπαρὸς, αὐστηρὸς, στρυφνὸς, δριμύς, ἀλμυρὸς, πικρὸς, οἷνός. Idem Plin. 15, 27. Interim quæ sunt communia et pomis omnibusque succis, saporum genera tredecim reperiuntur: dulcis, suavis, pinguis, amarus, austerus, acer, acutus, acerbus, acidus, salsus. Idem cap. seq. Ergo succorum vinosus piro, moro, myrto: pinguis, olivæ, lauro, nuci juglandi, amygdalis: dulcis, uvis, ficis, palmis: aquosus, prunis: sanguineus, moris, cerasis, cornis, uvis nigris: idem albis candidus, lacteus in capite ficis, in corpore non item: spumeus, malis: nullus Persicis, cum præsertim duracina succo abundent. Definitiones autem singularum χυλοῦ specierum habes in l. Theophr. jam c. [“ Cum sæpissime in libris scriptis et editis Theophrasti confusa reperiantur hæc duo vocabb. χυλὸς et χυμὸς, lubet apponere locum Orionis Etymologici p. 163. emendatiorem, qui discrimen bene docet: Διαφέρει δὲ χυλὸς καὶ χυμὸς· καὶ ἄμφω μὲν ὑγρά, ἀλλὰ τὸ μὲν ἐν πέψει καὶ ἐν αἰσθήσει γεγονὸς χυμὸς· ἐστὶ γὰρ χυμὸς γλυκὺς καὶ πικρὸς, τὸ δ' ἄπεπτον καὶ ἀνέψητον, πεφθῆναι δὲ δυνάμενον, ὥς ἡ ἐν ποταμῷ καὶ ὁπώρας ὑγρὰ οὐσία, χυμὸς· καὶ τοῦ βίου μαρτυροῦντος· τὸ μὲν γὰρ καλῶς ἐφθὲν * σύγχυμον καλεῖται, τὸ δ' ἀνέψητον * ἀσύγχυμον.” Schn. Ind. Theophr. [“ Thom. M. 659. Wakef. S. Cr. 4, 173.” Schæf. Mss.]

[* Χυλοειδής, Sext. Emp. adv. Math. 7, 119. * Χυλοποιός, unde * Χυλοποιέω, Niceph. Blemm. Epit. Phys. p. 37. Alex. Trall. 7. p. 130., 8. p. 140. Herodian. Epimer. 153.]

* Ἀχυλος, ὁ, ἡ, Nullum habens succum vel saporem; i. e. Exuccus, Insipidus. Theophr. C. Pl. 6, 19. Αἱ ῥίζαι δὲ ἄβρωτοι διὰ τὸ ξυλῶδες καὶ πικρὸν, ἡ ὅλως δύσχυλον ἢ ἄχυλον: μοχ, Διαφορὰ δὲ οὐ μικρὰ καὶ διὰ τὰς φύσεις τῶν ζῶων· τὰ μὲν γὰρ ἡμῖν ἄχυλα, τοῖς ἄλλοις ἔγχυλα φαίνεται, διὰ τὴν ἰσχύον καὶ τὴν κατεργασίαν· ἄλλοις κἀκεῖνα προσφιλέη καὶ κατὰ τοὺς χυλοὺς καὶ κατὰ τὰς διαθέσεις. Vide et * Ἀχειλος supra. [“ De forma compar., Schneid. Anab. 70.” Schæf. Mss.] Δύσχυλος, Difficilem habens saporem, i. e. Ingratum et Injucundum, s. Insuavem; nam ejusmodi saporem lingua difficulter et cum molestia quadam admittere videtur. Exemplum e Theophr. C. Pl. 6, 19. habes in præcedente composito. [Xenocr. p. 26. et sic leg. p. 12., ubi perperam δύσχοι extat. * Δυσχυλῶ, unde] Δυσχυλία, ἡ, Ejusmodi saporis injucunditas et insuavitas, Ingratus sapor. Theophr. ibid. de sesamo et erysimo loquens, Τοῦτων γὰρ χλωρῶν ὄντων οὐδὲν ἄπτεσθαι δοκεῖ ζῶον, διὰ τὴν πικρότητα καὶ τὴν δυσχυλίαν. * Ἐγχυλος, Oppositus præcedenti ἄχυλος, Succum in se habens, In quo succus est, Succulentus, Succosus. Theophr. C. Pl. 4, (13, 3.) Τὰ δ' ὀσπρία θερίζουσιν ἐγχυλότερα, καὶ πρὸς τὸ δύνασθαι συλλέγειν· ξηρανθέντα γὰρ διαρρέει. Ubi nota τὰ ἐγχυλα ὀρπονὶ τοῖς ξηρανθεῖσιν, et synonymum habere τὰ ὠμά. Præterea ut ἄχυλος est Insipidus, ita ἔγχυλος, Sapidus, In quo sapor est, C. Pl. 6. “ Ἀπαντα δ' οὖν ταῦτα μίξει τινὶ καὶ ἀλλοιῶσει ἐγχυλα γίνεται καὶ ὁσμώδη: [4, 12, 11. 6, 17, 6. Conf. c. εὔχυλος, H. Pl. 8, 11, 3. “ Abresch. Add. ad Aristæn. i 15. ad Charit. 297.” Schæf. Mss. Alciph. Fr. 5. Οὔτε κατάξηρος οὔτε κατάσαρκος, ἀλλ' οἷας λέγομεν τὰς ἰσχνὰς ἐγχύλους, Codd. * ἰσχυγεχύλους: Succulenta gracilitas, Apuleius. * Ἐπίχυλος, var. lect. ap. Herod. 4, 58. pro ἐπίχολος a Schw. probato.] Εὔχυλος, Bono præditus succo, Succus plenus, Abundans succo, Succosus; Bonum habens saporem, Sapore præstans, s. gratus: opp. τῷ δύσχυλος. Hicesius ap. Athen. (282.) de anthia s. callionymo pisce, εἶναι δὲ

A αὐτὸν χονδρώδη καὶ εὔχυλον καὶ εὐέκκριτον, οὐκ εὐστόμαχον δὲ, Boni esse succi, Bonum succum generare: cui opp. κακόχυλος, quod vide. [“ Casaub. ad Athen. 102. ad Herod. 307. De forma compar., Schneid. Anab. 70.” Schæf. Mss. Theophr. H. Pl. 6, 11, 15. Vide * Ἐγχυλος, Εὔχυλος. * Εὔχυλως, Hippocr. 598, 28. * Εὔχυλῶ, unde] Εὔχυλία, ἡ, Bonitas succi, Gratus sapor, [Athen. 87. 306. 308.] Κακόχυλος, (opp. præcedenti εὔχυλος,) Qui mali est succi, ut κακόχυμος. Diphilus Siphnius ap. Athen. (80.) scribit τῶν σύκων εἶναι τὰ μὲν ἀπαλὰ, ὀλιγότροφα καὶ κακόχυλα, εὐέκκριτα δέ: μοχ, Τὰ δὲ Χῖα καὶ τέλλα πάντα τούτων εἶναι κακοχυλότερα. Ibid. legitur synonymum κακόχυμος. Scribit enim idem Diphilus, Τῶν μήλων τὰ χλωρὰ καὶ μηδέπω πέποντα, κακόχυμα εἶναι καὶ κακοστόμαχα, ἐπιπολαστικά τε καὶ χολῆς γεννητικά. Et μοχ, Κακοχυμότερα δ' εἶναι τὰ οἷα. Sed et opposito εὔχυλος Idem ibid. utitur, dicens, Τῶν πεπόνων εὔχυλότερα μὲν εἶναι τὰ γλυκέα, καὶ εὐέκκριτότερα, διὰ τὸ στύψιν μὴ ἔχειν, κακοχυμότερα δὲ, τὰ οἷα. Et μοχ, Εὔχυλα μὲν καὶ εὐέκκριτα, οὐκ εὐστόμαχα δέ. [“ Casaub. ad Athen. 144. ad Herod. 307.” Schæf. Mss.] Λεπτόχυλος, Qui tenuis succi est, [Λεπτοχυλότερα, Theophr. C. Pl. 6, 16, 5.] Cui opp. Παχύχυλος, Qui crassi est succi, Qui crasso succo est præditus, i. q. παχύχυμος. [“ Μελάγχυλος, Theod. Prodr. in Notit. Mss. T. 1. P. 2. p. 182.” Boiss. Mss. * Ὀλόχυλος, Eust. Od. 248, 24.] Πολύχυλος, Multum habens succi, Succosus, Multo madens succo. Diosc. de solano, Ἡ δὲ ῥίζα, εὐώδης, δριμύς, δάκνουσα τὴν φάρυγγα, πολύχυλος, ἀπαλή, Plin. Solani radix odorata, gustu acri, mordax, succosa, mollis. [Xenocr. 42. 59.]

Χυλῶδης, Succosus, Succus speciem gerens, Qui e succorum genere est. Et τὸ χυλῶδες in planta dicitur Pars succosa ejus, s. Ipse ejus succus. Diosc. 3, 22. Καὶ τὸ χυλῶδες δὲ τῆς ῥίζης τὰ αὐτὰ ποιεῖ πινόμενον, Radicis epotus succus eosdem præbet effectus, Ruell.

Χυλάριον, τὸ, forma dimin., quasi Succulus. Vocant autem χυλάρια Actuarins et Nicol. Alexandr., quando herbas quasdam adjecto mediocri melle aut saccharo decoquimus, q. d. Succatiunculas. VV. LL. Suidæ χυλάριον est τὸ ὑδαρῶδες, ὁ ἐκπεπιεσμένος σίτος.

Χυλῶ, In succum redigo s. resolvo, Liquo, Succum exprimo. Diosc. 2, 212. de chelidonio minore, Αἱ δὲ ῥίζαι χυλωθεῖσαι, χρήσιμοι εἰς ῥινεγχυσίαν μετὰ μέλιτος, πρὸς κάθαρσιν κεφαλῆς, Radices in succum redactæ, i. e. Succus radicibus expressus: ut c. 210. dicit, Ῥινεγχυτοῦται δὲ ὁ χυλὸς τῶν φύλλων καὶ τῶν κορύμβων σὺν ἱρίνῳ, Succus foliis et corymbis expressus cum irino unguento naribus infunditur. Pro quibus potuisset dicere, ut in præcedente loco, Τὰ φύλλα καὶ οἱ κόρυμβοι χυλωθέντα, χρήσιμα εἰς ῥινεγχυσίαν μετὰ ἱρίνου. Eod. libro c. 108. de hordeo, Χυλωθέν δὲ τὸ ἄλευρον σὺν ὕδατι, Expressus e farina succus cum aqua, Cremor farinæ ex aqua, Ruell.: 98. Καλλίστη δὲ ἐστὶν ἡ λεπτοτάτη καὶ εὐθροβὴς, κοφὴ τε ὥσπερ ἄμυλον, ταχέως τε χυλουμένη ὑπὸ ὑγροῦ, In humore statim eliquescent, ut Ruell. vertit; Humore se diluens et resolvens, ut alii. [“ Matth. ad Gloss. Min. 33.” Schæf. Mss. Theod. 4, 344.] Χύλωσις, ἡ, Succus expressio, etiam Ipse succus expressus, et cremor. Diosc. 2, 108. de hordeo, Τοῦ μέντοι γινομένου ἐξ αὐτῆς ἀλφίτου ἡ πτισσάνη τροφικώτερα, διὰ τὴν ἐν ἐψήσει χύλωσιν, Ob cremorem in decoctione redditum, Ruell. Sic Idem hæc Ejusd. c. 132. ejusd. libri, de lupinis, Μεθ' ὕδατος ὀμβρίου ἐψηθέντες ἄχρι χυλώσεως, interpr. Decocti cælesti aqua donec in cremorem lentescant. Gaza Succatiouem vertit ap. Theophr. H. Pl. 7, 5, [1. C. Pl. 3, 9, 2.] Χύλωσις dicitur etiam Succus generatio, Ventriculi propria actio per quam cibus in chylum mutatur, Gorr. [Plut. Q. Symp. 7, 1. τῆς τροφῆς. * Χυλωτός, unde * Ἀχύλωτος, Theophr. Protosp. p. 816. Gal. 7. p. 306. διαχώρηματα ἂ. * Ἀποχυλώ, Alex. Trall. 2. p. 157 = 51. Ἐγχυλώ, unde * Ἐγχύλωσις, Aret. 135. nisi leg. * Ἐκχύλωσις. * “ Ἐκχυλώ, Gal. de Simpl. Med. Fac. 7. T. 2. p. 88. Bas. Cf. Kuhnii Prolus. Acad.

Lips. 1821. editam I. de Inepta Cognitionis Græci A Sermonis Simultate p. 8." Osann. Auct. Lexx. Gr. 59. * Συγχυλώω, Diosc. Par. 2, 137.]

Χυλίζω, F. ίσω, Succum elicio s. exprimo, In succum resolvo et liquo. Diosc. (ap. quem frequens est, ut et præcedens verbum) 2, 213. Χυλίζεται δὲ καὶ εἰς τὰ ὀφθαλμικά, Succus ex ea exprimitur ocularibus medicamentis utilis, Extractus succus oculorum medicamentis adjicitur: 221, de chelidonio majore, Χυλίζεται δὲ τὰ φύλλα καὶ ἡ ρίζα καὶ ὁ καυλός, ἀρχομένον θερμούς, καὶ ξηραίνεται ἐν σκιᾷ, Ineunte ætate succus exprimitur foliis, radice, caule. Et alibi, de sparto, Καὶ αὐτῶν δὲ τῶν ῥάβδων ἐν ὀξει βραχυσῶν, εἰτα κοπειῶν, καὶ χυλισθεῶν, ἰσχυαδικῶν καὶ συναγχιῶν ἐστὶ βοήθημα, ὅσον κύαθος εἰς πινόμενος νήστευσιν. Pro quibus Plin. Rami similiter cum fronde in aceto macerati pluribus diebus et tusi, succum dant ischiadicis utilem, cyathi unius potu. Utitur et alibi passim hoc vocabulo Diosc. et alii Medici. Χύλισμα, τὸ, ET Χυλισμός, ὁ, Succus expressus, et Succus expressio. Diosc. 3. init. Περὶ ριζῶν καὶ χυλισμάτων καὶ βοτανῶν καὶ σπερμάτων, De radicibus, de succis, de herbis, de seminibus. Theophr. H. Pl. 9, (8, 3.) Χύλισμα γίνεται, Fit liquamentum, Succus exprimitur. Rursum Diosc. 3. de aloe, Διττὸν δὲ ἐστὶ τὸ εἶδος τοῦ χυλίσματος, Duo sunt succi genera, qui inde exprimitur. Posterius vero χυλισμός legitur ap. Theophr. I. c., itidemque a Gaza exp. Succus: licet potius de Ipsa succi expressione dicatur. [Χύλισμα, Schol. Nicandri 'A. 158.] 'Αποχυλίζω, Succum extraho. Bud. ap. Diosc. interpr. Delingo, i. e. Linctu sumo in os. Pass. 'Αποχυλίζομαι, Succus mihi extrahitur s. elicitur. Diosc. 1, (116.) 'Υποτιθεμένη τῇ γλώττῃ καὶ ἀποχυλίζομένη. [Sylb. ad Aristot. Probl. 3, 18. * 'Αποχύλισμα, Geop. 15, 6, 1. Synes. de Febr. 102.] 'Εγχυλίζω, In succum redigo s. resolvo, etiam Succum exprimo et elicio. Theophr. C. Pl. 6, (11, 15.) Διὸ καὶ παρασκευάζουσιν αὐτὸ, τὰ μὲν, ἐγχυλίζοντες καὶ ξηραίνοντες, τὰ δ' ἐντέμνοντες, ὅπως ὁ ἥλιος καὶ ὁ ἀήρ πῆξει καθάπερ τὰς ῥήτινας. 'Εγχύλισμα, τὸ, Ejusmodi succus, [Diosc. 1, 133.] 'Εκχυλίζω, Succum exprimo s. elicio; Bud. e Gaza interpr. Eliquo, Exugo. Pass. ἐκχυλίζεσθαι dicitur aliquid cui succus exprimitur et elicitur. [Hippocr. 608. * 'Υποχυλίζω, Subliquefio, Obliquefio, affertur e Diosc.]

ΧΥΜΟΣ, οὗ, i. q. χυλός significat, ejusd. etiam cum eo originis est. Χυμός, inquit Gorr., Succus, Sapor: communi quidem significato Omnem humorem designat coctione quodammodo incrassatum, tam in animantibus quam in plantis: unde τοῦ εὐχύμου καὶ κακοχύμου nomina deducta sunt, quibus Ea designantur quæ humorem bonum malumve, h. e. nutriendo corpori servandoque aptum aut incommo- dum continent. In quo nihil differt χυλός ἀπὸ τοῦ χυμοῦ, ut ante diximus. Verum peculiari quadam signif. ab Aristot., Theophr. et Mnesitheo, (ut refert Gal.) χυμός appellatur Ipsa gustandi facultas s. qualitas, quam Lat. Saporem vocant. Hic autem non aliud est quam partis siccae terrenæque in humore permistio, vel partis siccae per humorem vi caloris percolatio. Efficitur enim sapor permistione quadam. Id quod eo argumento patet, quod elementorum nullum, ut aër, ignis, aqua, sibi saporem asciverit. Siquidem insipida est aqua, et (ut veteres testantur) talis aqua creditur qualis terra per quam influit. Sed nec terra etiam ipsa, nisi aliquam mistionem nacta sit, alicujus saporis existimari potest, sed eam omnino humore aliquo dilui necesse est. Quod enim tam terreum durumque est ut humore liquari nequeat, nullum gustui saporem invehit: quod vero ita concrevit ut dissolvi possit, id non aliter quam aliquo humore dilutum et liquefactum, gustandi sensum movebit. Sic itaque χυμός non Succum tantum, sed Ipsam etiam succi propriam qualitatem et affectionem, quæ sapor est, significat. Est enim sapor non cujusvis humoris, (aqua enim et aquea omnia insipida sunt, et media inter gustatorias qualitates,) sed ejus proprius, quem χυμόν s. χυλόν diximus indifferenter appellari. Hæc

ille. Porro pro Succo, ap. Athen. 2. Διὰ τὸ δηλονότι διαφόρους ἐν ἡμῖν μίγνυσθαι χυμούς: 3. Χυμόν τε ἀναδίδωσιν εἰς τὸ σῶμα τὸν καλούμενον ξυστικόν. Et ap. Alex. Aphr. Probl. 1, 83. Διὰ τί τριῶν χυμῶν ἀπλῶν καὶ μονοειδῶν ὄντων, οὐκ ἐτι καὶ τρία νοσήματα μονοειδῆ καὶ ἀπλᾶ συμβαίνει, ἀλλὰ πλείονα. Ibid. 'Ο μὲν γὰρ θερμὸς καὶ λεπτὸς χυμὸς, ὁξὺν καὶ ὀλιγοχρόνιον καὶ διακαῆ ποιεῖ πυρετόν· ὁ δὲ ψυχρὸς καὶ παχύς, ἀβληχρὸν καὶ πολυχρόνιον. Vocat autem ibi χυμούς, Succos, quos alii Humores interpr., τὴν ξανθὴν χολήν καὶ τὴν μέλαιναν, καὶ τὸ φλέγμα, Bilem flavam nigramque, et pituitam. Itidem 2, 10. ubi quærit, Διὰ τί ὁ μὲν τριταῖος ἐκ θερμοῦ χυμοῦ γιγνόμενος, καὶ ἔχων μαστίζουσαν καὶ καταλαύνουσαν χολήν, παρὰ μίαν κινεῖται. Et sub fin. ejusd. Problematis, Εἰ μὲν οὖν εἰς τῶν ἄλλων τριῶν χυμῶν αὐξηθῇ, τὸ τοιοῦτον κακοχυμία λέγεται· εἰ δὲ οἱ τέσσαρες κατὰ ἀναλογίαν τῆς οἰκείας αὐτῶν ποσότητος, πληθῶρα. Ubi nota etiam quarti χυμοῦ s. Humoris fieri mentionem, quod est αἷμα. Pro Succo et sapore simul, frequentissimum itidem est, velut ap. Plut. 7, 6. "Οψα μὲν γὰρ οἱ μάγειροι σκευάζουσιν ἐκ χυμῶν διαφόρων, αὐστηρά καὶ λιπαρά, καὶ γλυκέα καὶ δριμέα συγκεραννύντες: [cf. Theophr. Pl. 6, 4.] Et ap. Lucian. (1, 75.) Τοὺς θαυμάσιον τινα τὴν σπουδὴν περὶ τὰ δεῖπνα ποιούμενους, χυμῶν τε ποικιλίαις καὶ περμμάτων περιεργίαις. Itidem Aetius in sua præf. dicit, Προσῆκει δὲ γεγυμᾶσθαι κατὰ τὴν γευστικὴν αἴσθησιν, καὶ ἐπὶ μνήμῃς ἔχειν ἐκάστης ποιότητος τῶν χυμῶν τὴν ιδιότητα: ut nimirum sciamus quæ sint στρυφνά, quæ αὐστηρά, quæ ἀλκικά, quæ πικρά, quæ δριμέα, quæ ὀξέα, quæ γλυκέα, quæ λιπαρά. Qua de re prolixè ibid. disseritur, et ap. Gal. de Simpl. Med. 1. c. fin.: item ap. Theophr. H. Pl. 9. init.: et ap. Plat. Tim. Habes vero et iu Χυλός quædam. ["Thom. M. 659. Wakef. S. Cr. 3, 145." Schæf. Mss. * "Χυμοειδής, Nilus Narr. p. 32. Ed. Par. 1639." Boiss. Mss. Contracte * Χυμώδης, Schol. Nicandri Θ. 729.]

[* Αὐτόχυμος, ὁ, ἡ, Aristid. 1, 447.] "Αχυμος, i. q. ἄχυλος, Exuccus, Succo carens s. destitutus, Humore succoquæ nullo præditus, Insipidus, [Plut. Opp. Mor. s. 912. Wyt.] Δύσχυμος, i. q. δύσχυλος, Difficilem et molestum succum vel saporem habens, Quem gustare difficile et molestum est, i. e. Ingrato et injucundo sapore præditus. Alii generalius interpr. Insipidus, Male sapidus. [Theophr. C. Pl. 6, 12, 4. * Δυσχυμέω, unde * Δυσχυμία, 6, 12, 12.] "Εγχυμος, opp. superiori ἄχυμος, (ut ἐγχυλος opp. τῷ ἄχυλος,) i. e. Succum in se habens, Succo et sapore præditus, Succulentus, Succus plenus, Sapidus. Theophr. (C. Pl. 5, 4, 3.) Φύσει τε γὰρ εὐζῶα ἐστὶ καὶ βλαστικά διὰ τὴν πυκνότητα καὶ τὸ ἐγχυμον, i. e. διὰ τὸ πυκνὰ εἶναι καὶ ἐγχυμα, Sapida, ut Bud. interpr. qui ap. Aristot. quoque exp. Saporem habens, in lib. de Sensu, ubi ἄχυμον oppositum habet, "Οτι δὲ ἀπ' ἐγχύμου ἐστὶν ἡ ὁσμὴ, δηλον ἐκ τῶν ἐχόντων καὶ μὴ ἐχόντων ὁσμὴν· τὰ τε γὰρ στοιχεῖα, ἄσσμα, οἶον πῦρ, ὕδωρ, γῆ: rursum, "Ετι δὲ λίθος μὲν ἄσσμος, ἄχυμος γάρ· τὰ δὲ ξύλα, ὁσμώδη· ἐγχυμα γάρ. Εὐχυμος, ut εὐχυλος, Qui boni est succi. Qui boni est saporis, Sapore præstans: ut εὐχυμος τροφή, Gal. 1 ad Gl. Cibis boni succi: et εὐχυμος πρὸς τὴν ἐδωδὴν, Sapore præstans, quique in cibo laudatur. Itidem Gorr. Εὐχυμον (inquit) dicitur Alimentum quod boni succi est. Id autem duplex est, tum quod portionem quandam boni succi continet ad nutrimentum habilis, sed plurimum habet recrementi: tum quod plurimum habet quod nutrire potest, minimum autem quod sit inutile: ut habetur ap. Gal. 9 Meth. Med. ["Planud. Ovid. Met. 14, 690. 15, 78." Boiss. Mss. * Εἰχυμέω, unde] "Εἰχυμία, Bonus succus, " Bonus sapor, Saporis gratia," [Hippocr. 412, 19.] Κακόχυμος, opp. præcedenti εὐχυμος: signif. enim Qui mali succi est, Malis et vitiosis humoribus plenus. Κακόχυμα, inquit Gorr., dicuntur Alimenta mali succi: ut sunt quæ sanguinem vel pituitosum, vel biliosum, vel melancholicum, aut alio quovis modo vitiosum, gignunt. Inter quæ Celsus l. 2. recenset omnia legumina, carnem omnem permacram, salsam, pisces quoque saxatiles, omnesque qui

e tenerrimo genere sunt, aut eos qui rursus nimium duri virosique sunt: item omnia salsa, acria, acida, acerba. De quibus etiam ap. Gal. apertius in l. de Alim. Fac. et l. de Euchym. et Caco-chym. Exemplum aliquot habes in Κακόχυλος. ["Athen. p. 24." Schæf. Mss. * Κακοχυμέω, unde] Κακοχυμία, ἡ, Redundantia vitiosi humoris in toto corpore. Oportet autem unum aliquem esse malum humorem qui redundat: quoniam si pariter omnes redundarent, jam non κακοχυμία, sed πληθώρα esset, ut tradit Alex. Aphr. in quodam l. in Χυμός c.: πληθώρα enim est Copia omnium humorum æquabilis: κακοχυμία vero, Certi cujusdam humoris, vel serosi, vel biliosi, vel melancholici, qui una cum sanguine mistus, efficit ut jam non amplius sanguis, sed sanguis serosus vel biliosus vel melancholicus appelletur. Gignitur autem duobus modis, aliis quidem e bilioso cibo, aliis vero, e quapiam in ipso corpore corruptela et putredine s. cachexia. Tollitur præcipue per purgationem, sicut plethora misso potissimum sanguine curari debet. Gorr. ["Toup. Opusc. 1, 581. * Μελάγχχυμος, Brunck. ad Æsch. Pers. 299. ad Apoll. Rh. p. 194. Valck. Phœn. p. 134." Schæf. Mss. * Ολιγόχυμος, Xenocr. 47.] Παχύχυμος, Qui succo est crasso, vel crasso humore. Cui opp. λεπτόχυλος, item et εὐχυμος, ap. Alex. Aphr. [* Πολύχυμος, Basil. 3, 596. Xenocr. 30. p. 85. * Σύγχχυμος, * Ἀσύγχχυμος, vide locum Orionis Etymologici in v. Χυλός cit.]

[* Χυμίζω, Gl. Sapiro, "Fischer. Anacr. p. lix. Toup. Opusc. 1, 109. 2, 138." Schæf. Mss. Aristoph. Θ. 162. τὴν ἀρμονίαν, Suidæ ἐγχυμον ποιεῖν, Hesychio ἀρτύνειν. * Ἐγχυμίζω, Gl. Insucco.] Ἐκχυμίζω, Exugo, Evaporo, Saporibus perfruo, VV. LL. sed sine exemplo.

[* Χυμόω, Sapore imbuo, Suid. v. Ἀχευστος. Χύμωσις, Alex. Trall. 2. p. 43. vide Χήμωσις. * Χυμωτός, unde * Ἀχύμωτος, Saporis expers, Suid. v. Ἀγευστος. "Paul. Ægin. p. 38. 39. Διαχώρημα λεπτὸν ἀχύμωτον, nisi leg. * ἀνεκχύμωτον." Schn. Lex. Suppl. Cf. Ἀχύλωτος. * Ἐκχυμόω, Hippocr. 476. c. 857. * Ἐγχύμωμα, 1037. ubi Gal. ἐκχ.]

AT VERBO Ἐκχύμωμα, τὸ, sive Ἐκχύμωσις, ἡ, Sanguillatio est, i. e. Sanguinis sub cutem per grumos effusio. Est autem cutis affectio, ejusque causa ut plurimum carnis contusio est: a qua cum exiguæ venæ divortium perpersæ fuerint, sanguis per diapedesin profunditur, et sub integra cute colligitur per grumos. Inde tumor excitatur tactu mollis et cedens, et magna e parte indolens, nisi quatenus e contusione dolor est: et principio quidem rubens, deinde progressu temporis lividus et niger. Ac cum in phlegmone quoque sanguis e vasis effundatur, distinguit tamen phlegmonem ab ecchymosi Gal. Aphor. 20, s. 6. quod iu phlegmone sanguis per musculorum cavitates sola ratione contemplabiles secundum minimas sui partes effunditur: in ecchymosi vero, in spatia effluit quæ venis circumjacent. Species hujus ἐκχυμώματος sunt ὑπόπιον et ὑπόσφαγμα, et sanguinis ad ungues concursus e plaga. Id quidem proprie significat ἐκχύμωσις: Hippocr. vero aliquando generalius appellat Effusionem omnem sanguinis e vena, et inauitionem, quam alio etiam nomine νανσίωσιν vocat, ut annotavit Gal. Comm. 2. eis τὸ περὶ Ἀγμῶν. Gorr. Alii e Gal. 5 τῶν Κατὰ Τόπους, esse dicunt χυμῶν ἐκχυσιν, Humorum effusionem sub contusum locum. Sunt autem hæc verbalia a VERBO Ἐκχυμόω: a quo ἐκχυμοῦσθαι aliquid dicitur, cum succos et humores extra vasa sua effundit: ut τὰ φλεβία ἐκχυμοῦνται ap. Hippocr. περὶ Ἀγμῶν, [p. 480.] Utrumque vero, Ἐκχύμωμα s. Ἐκχύμωσις, habet ὀρρος. Ἐγχύμωμα, sive Ἐγχύμωσις. Est enim ἐκχύμωμα s. Ἐκχύμωσις, Affectio præter naturam, ἐγχύμωμα autem s. ἐγχύμωσις, secundum naturam, quippe quæ est sanguinis et humorum in partem aliquam naturalis effusio, per quam et partis ejus venulæ replentur sanguine, et color vividus parti redditur, ut Hippocr. usurpat Epid. 2. Ἐπιτηδεύειν ὀξυθυμῆν ἐμποτεῖν, καὶ χρώματος ἀναλήψιος ἔνεκα καὶ ἐγχυμώσεως: nam, ut ait Gal., ἡ ὀξυθυμία

A nativum calorem excitat et accendit. Gorr. Verum sciendum est, ap. Gal. alicubi librariorum culpa alterum pro altero legi, cum tamen multum inter utrumque intersit. "Ἐκχυρώματα, ap. Hes. legitur "expositum αἱ ποιῶδεις συλλογαί: quod interpretantur Cespites s. Collectiones herbarum. Ego vero "metuo ne scr. sit ἐκχυρώματα, et πνώδεις: ut et pro "ἐκποιῆσαι, quo exp. ἐκχυμωθῆναι, (ita enim potius "scribendum quam ἐκχυμιωθῆναι,) existimo rep. "nendum esse ἐκπυῆσαι." [* Ἐκχυμωτός, unde * Ἀνεκχύμωτος, Gal. 13. p. 584. Ὑγρὰ καὶ ἀνεκχ. ἐκκρίνεται τῆς ἕδρας.] "Συνεκχυμοῦν, Coeffundere, h. e. "Naturam effundentem et vacuationes molientem adjuvare et incitare, Hippocr. Epid. 6. Ita Gorr. At "VV. LL. exp. Succis miscere, quoniam Gal. Lex. "Hippocr. Vocum, ait esse συμμιγνύειν καὶ κατακεραινύναι τοῖς ὑγιεινοῖς χυμοῖς."

Χυμίον, τὸ, Succulus, Modicum aliquid succi. Coquus quidam Comicus ap. Athen. 7. (p. 293.) Ὁζυλίπαρον τούτοις ἔδωκα χυμίον.

B [* Χυμικός, Ad succos pertinens. Χυμική, ἡ, sc. τέχνη, s. ἐπιστήμη, Ars tractandi s. eliciendi miscendive succos: item i. q. χημεία. Vide Schn. Lex.]

[* Χυμεύω, unde * Χύμευσις, Confusio, Commixtio, Eust. Il. A. p. 759, 40. Tzetz. ad Hesiod. 'A. 122. * Χυμευτής, unde * Χυμευτικός, Eudocia p. 208. Vil-lois. Anecd. Gr. 1, 205. * "Χυμεία, Chemie, Fischer. ad Palæph. 131." Schæf. Mss. Anonym. de Incredib. Gal. p. 66.]

"Χημεία, a Suida exp., ἡ τοῦ ἀργύρου καὶ χρυσοῦ κατασκευή. Hinc autem esse existimatur vocab. "Alchymia s. Alchymia, quod ex Julio Firmico affertur. Transiit autem et ad linguam nostram, "quæ appellat Alquémie; s. Arquémie." ["Χημεία, * Χημευτική, Salmas. Exerc. 1097. * Χειμεία, * Χειμευτής, Alchémie, Casaub. in Scriptt. H. A. 2, 219." Schn. Lex. * Χειμεύω, * Χείμευσις, * Χειμεία, Herodian. Epimer. 150. * Χειμευτής, Jo. Malal. 2, 109.]

XΗΑΗ, ἡς, ἡ, [Ungula patens, a Χάω, Hisco:] Forfex, s. Forceps: ea quidem signif., qua Plin. dicit cancris esse bina brachia denticulatis forcipibus; nam de cancrorum tantum forcipibus s. forcibus dicitur. Aristot. H. A. 4, 2. de astacis, Οὔτοι δὲ διαφέρουσι τῶν καράβων τῷ ἔχειν χηλὰς: aliquanto post, Πόδας δ' οἱ μὲν κάραβοι ἐφ' ἐκάτερα ἔχουσι πέντε σὺν ταῖς ἐσχάταις χηλαῖς ὁμοίως δὲ καὶ οἱ καρκῖνοι, δέκα τοὺς πάντας σὺν ταῖς χηλαῖς: 2. Χηλὰς ἔχει ἀντὶ τῶν ὀνύχων, Pro unguibus forcipem habet, Gaza. Sed et cælestis cancer inter duodecim zodiaci signa habet suas χηλὰς: ut ap. Arat. Οὐδ' ἂν ἐπερχόμεναι χηλαὶ καὶ λεπτὰ φάουσαι, Ἀφραστοὶ παρίοιεν. Lat. Chelas etiam ipsi vocant, ut Cie., ea verba sic reddens, cum procedunt obscuro corpore chelæ: et Festus Avienus, cum flagratas emittunt marmora chelas, Sideris expertes et clara luce carentes. Et Hyginus, In ea quæ chela exterior dicitur, habet stellas tres similes, non grandes, in sinistra similes duas. Boum etiam ungulæ bisulcæ et bipartitæ, nominantur χηλαί: quoniam sc. etiam ipsæ sunt bisulcæ s. bifurcæ, ut cancrorum forcices. Apoll. Rh. 2, (667.) ἐνὶ γαίῃ Χηλὰς σκηρίπτοντε, Ungulas bisulcas figentes. Plut. (8, 216.) Τῶν βοῶν, ἂν εἰς τὰς χηλὰς μαλακίωσι, προσαλείφειν τὰ ἄκρα τῶν κεράτων. Itidem ungulæ ovīs et capræ, teste Suida, χηλαὶ nominantur. Hesiod. tamen et equorum ungulas μωνύχους appellavit χηλὰς, 'A. (61.) χθόνα δ' ἐκτυπον ὠκέες ἵπποι Νύσσοντες χηλῇσι, Ungulis terram tundentes: unde et Hesychio χηλή est non solum ὄνυξ βοός, sed etiam generalius ὀπλή. Soph. Avium etiam ungues sic vocavit, Ant. (1016.) p. 255. Καὶ σπάντας ἐν χηλαῖσιν ἀλλήλους φοναῖς, sc. ὄρνιθας. || Specillum quoque bifurcum s. bisulcum a similitudine χηλῆν appellavit Hippocrates. Gal. enim Hippocr. Lex. eum ita vocasse scribit μῆλην δίκρουν, κατὰ τὸ ἄκρον ἐντετμημένην ἐμπερὶς χηλῇ. Locus Hippocr. est de Morbis, l. 2. in polypi curatione, Ἐπειτα χηλῆν ὑποθεῖς ὑπὸ τὸν γαργαρεῶνα, ἀντερείδων ἔλκειν ἐστ' ἂν

ἐξερέυσης τὸν πόλυπον. || *Xηλή dicuntur etiam oī ēμ- προσθεν τοῦ πρὸς θάλασσαν τείχους προβεβλημένοι λί-θοι, διὰ τὴν τῶν κυμάτων βίαν, μὴ τὸ τεῖχος βλάπτοιο* : sc. παρὰ τὸ εὐκέναι *χηλῇ βοός*, Schol. Thuc. 1, (63.) p. 20. ubi Auctor dixerat, Παρηλθε παρὰ τὴν *χηλὴν* διὰ τῆς θαλάσσης βαλλόμενος. Idem Thuc. 8, (90.) p. 291. *Χηλή γάρ ἐστι τοῦ Πειραιῶς ἡ Ἡετιώ- νεια, καὶ παρ' αὐτὴν εὐθὺς ὁ ἔσπλους ἐστί.* Sic *χηλὴ αἰγιαλῖτις*, [Archias Epigr. 17.] Ejusmodi saxa lito- reo muro praestructa, ut undarum appellentium vim retundant et murum defendant, Colum. Crepidinem vocasse existimatur, Virg. Saxeam pilam. Nam ita ille l. 9. Præjaciuntur in gyrum moles ; sic enim mar- is atrocitas objectu crepidinis frangitur. Hic vero Æn. 9. Qualis in Euboico Baiarum litore quondam Saxeæ pila cedit, magnis quam molibus ante Construc- tam jaciunt ponto : *προκυμαία* quoque dicitur Ejus- modi fluctus retundens moles, cujus structuram doc- cet Vitruv. 5. cap. ult. Quidam vero et Promonto- rium interpr. et ap. Plut. Solone, Κατὰ *χηλὴν* τινα *πρὸς τὴν Εὐβοίαν ἀποβλέπουσαν*, Ad promontorium quoddam ad Eubœam versum. Sed viderint. Suidæ sunt αἱ τῶν λιμένων ἐξοχαί ejusmodi *χηλαί* : a quo et ὄρους *χηλὴ* exp. ἐξοχή, afferente h. l. sine Auctoris nominæ, Οἱ δὲ ἀγγχοῦ τῆς *χηλῆς* τοῦ ὄρους *ἡλίζοντο*, ὡς τὴν ὕλην καὶ τὸ ἐκ ταύτης νέμος πρόβλημα εἶναι. || *Χηλαί dicuntur etiam Ciliorum extrema persomnum sese contingentia, alio nomine dictæ στεφάναι.* Ita enim Rufus, Ταῖ δὲ ψαύοντα ἀλλήλων πέρατα ἐν τῷ καθυδύνει ἡμᾶς, *στεφάναι καὶ χηλαί.* Hesychio itidem sunt αἱ συμπτώσεις βλεφάρων : (sed SCRIBENTI Χειλαί.) Eid. vero *χηλὴ* est etiam γνάθος, forsan quia diducitur sicut αἱ τοῦ καρκίνου *χηλαί.* At ab J. Poll. *χηλαί* inter morbos etiam numerantur, sic scribente l. 4. *Χηλαί, ἡ φύσιγγες, ῥαγάδες περνῶν, ποδῶν, αἰ- δοῖον.* Vide et *Χήλωμα*. Wakef. Ion. 1260. Theocr. Epigr. 6. Erycius 3. Jacobs. Anth. 8, 258. Kuster. Aristoph. 106. Eur. Phœn. 42. Valck. p. 303. ad Anacr. p. 8. Fischer., Wakef. S. Cr. 3, 75. Ungula lupi, Eur. Hec. 88. Theocr. p. 296. : capræ, Longus p. 4. Vill. Moles procurrens in mare, ad Diod. S. 1, 211. 604. ad Charit. 270." Schæf. Mss. Phot. 744. Bibl. p. 1370. Aristid. 1, 229. Ungula equi, Apol- lod. p. 46.]

Χηλαργός, Qui est velocibus s. albis chelis, vel un- gulis, Epith. equi. Pro quo Dorice DICITUR *Χα- λαργός*, UT *Χαλὰ* pro *χηλή*. Soph. El. (867.) p. 120. Ἡ καὶ χαλαργαῖς ἐν ἀμίλλαις, Οὕτως ὡς κείνῳ δυστάνῳ Τμητοῖς ὀλοῖς ἐγκύρσαι : ubi *χαλαργούς ἀμίλλας* vocat τὰς ἱππικὰς ἀμίλλας, ut Schol. docet, *χαλαργοῖς* expo- nens * *λευκόποσι*, et ταῖς ταχείαις ἐν ταῖς *χηλαῖς* : *χη- λὰς* accipiendo ἀντὶ τῶν ὀπλῶν. Suidas habet *χη- λαργοῖς*, ad eum locum respiciens, ut expositione ostendit, quæ eadem est cum Scholiastæ expositione. Hes. quoque *χαλαργούς* affert pro *ποδαργούς* s. ταχύ- ποδας, s. τὰ ἄκρα τῶν ὀνύχων τῶν ποδῶν ἀργούς : ita enim reponendum ap. eum videtur.

[* “*Ἀγκυλόχηλος*, cf. Kust. ad Suid. v. * *Ἀγκυλό- χειλος*.” Kall. Mss. * *Ἀγκυλοχήλης*, Hom. Batr. 285. Bothe ad Aristoph. Ἰππ. 197.]

Δίχλος, (et DORICE *Δίχαλος*), ὁ, ἡ, Bisulcus, Bifidus, Bifurcus, In duas chelas fissus : opp. τῷ μώνυχος : Aristot. (H. A. 2, 1.) Τῶν ζῶων οὖν τὰ μὲν πλείστα τῶν ἐχόντων κέρατα, *δίχαλα* κατὰ φύσιν ἐστί· μονόκερων δὲ καὶ *δίχαλον* ὄρυξ : [cf. Schn. ad 6, 6. p. 431.] Unde Plin. Cornigera fere bisulca ; unicornē et bisulcum, oryx. Ubi eis opp. τὰ μώνυχα, Solidas habentia ungulas, ut equus. [“ Jacobs. Anth. 9, 160. (Anal. 2, 216. καρκίνος πυραγρέτης,) ad Lucian. 2, 830. ad Diod. S. 1, 42. 194. Musgr. Cycl. 605.” Schæf. Mss. Hesych. *Δίχαλον* ζυγόν· τὸν ἐκατέρωθεν κεκοιλασμένον· *χηλαί* γὰρ καὶ τὰ κύματα· ἐνθεν καὶ ἡ κιβωτός (χηλός) παρὰ τῷ Ποιητῇ : cf. *Τρίχηλος*, et Lo- beck. Phryn. 639. Anon. de Physiogn. a Boiss. ad Marin. p. 132. vulgatus, Πῶγων δίχαλὸς εὐγνώμονος σημεῖον. * *Δίχαλον*, Gl. Furcilla.] *Διχηλέω*, Sum *διχηλος*, Ungulam habeo bisulcam, Habeo ungulam scissam s. fissam, Bifida sum ungula. Aliquoties legitur hoc verbum ap. LXX. Lev. 11., sed cum ac- cus. ὀπλήν : ut, Πᾶν κτήνος διχηλοῦν ὀπλήν, καὶ ὄνυ-

χιστῆρας ὄνυχίζον δύο χηλῶν. Et mox, Ἀπὸ τῶν διχη- λούντων τὰς ὀπλὰς καὶ ὄνυχίζοντων ὄνυχιστῆρας. Item, Ὀπλήν οὐ διχηλεῖ. Et rursum, de porco, Διχηλεῖ ὀπλήν τοῦτο, καὶ ὄνυχίζει ὄνυχας ὀπλῆς. In eod. c. (v. 26.) LEGITUR *διχηλεῦον τὴν ὀπλήν*, itidem pro Di- videns ungulam, Divisam habens ungulam : Ἐν πᾶσι τοῖς κτήνεσιν ὁ ἐστι διχηλεῦον ὀπλήν, καὶ ὄνυχιστῆρας ὄνυχίζει. [Schleusn. Lex. V. T. Aristeas Hist. LXX. p. 18. Hod. Πάντα γὰρ ὅσα διχηλῇ καὶ μηρυκισμὸν ἀνάγει, ubi Struve διχηλεῖ emendavit. Clem. Alex. 109. 244. * *Ἐτερόχηλος*, vide Ἐτεροποδέω. * *Μακρό- χηλος*, Strabo 17. p. 685. Codd. * *μακροχειλότερα*.] *Μονόχηλος*, opp. præcedenti *δίχηλος*, synonymum τῷ μώνυχος s. τῷ μώνυξ, Solidam et non fissam ungulam habens, ut Eur. (Iph. A. 225.) *μονόχηλα σφυρὰ* de equis dixit. [* *Τρίχηλος*, Dorice *Τρίχαλος*, Bifidus, Æsch. S. c. Th. 762. κύμα, i. q. *τρικυμία*. * *Υπόχη- λος*, J. Poll. 2, 144.]

Χηλώω, Bisulcum s. Bifidum reddo, In chelas findo. *Χήλωμα*, τὸ, Fissura ejusmodi bisulca s. bifurca. Ita vocatur Crena sagittæ, cui applicant nervum in- ter jaculandum. Scribit enim Gal. Lex. suo Hip- pocr. *χήλωμα* esse τὴν δισχιδῆ γλυφίδα τοῦ βέλους, ἥ προστιθέουσιν ἐν τῷ τοξεύειν τὴν νευράν. AT *Χέλωμα* ap. eund. Hippocr. Erotianus ex Apollod. (1148. Heyn.) exp. *χάλασμα*. Porro præcedens *χήλωμα* videtur *χηλὴ* quoque nominatum fuisse. Id enim ap. Vitruv. legimus, l. 10. ubi de balistis et catapultis loquitur, c. 17. Extantia cheles foraminis S. Et mox, Rotundi autem axis diametros æqualiter erit cheles. Paulo ante tamen ibi legitur, Ex his dentur duæ partes ei membro quod Græci *χηλὸν* vocant. Et mox, Cheloni replum, quod est operimentum, securi- culæ vi includitur. Et c. 15. Item chelo, (s. ma- nucla dicitur,) longitudo foraminum III. Sed hic Turnebus *χηλὴ* leg. esse conjicit ex eo, quod ita in Herone (Belop. p. 38.) legatur, Ταύτην δὲ ἡ καταγούσα χεὶρ διπλῇ γίνεται, *κεχηλωμένη* πρὸς τὸ μεταξὺ τῶν χηλῶν δέξασθαι τὸ τοῦ βέλους πάχος. Vide ejus- Advers. 2, 4. 5. [“ *Χηλώω*, *Χήλωμα*, Brunck. Soph. 3, 517.” Schæf. Mss. *Χήλωμα*, Eratosth. Catast. 29. quod Schol. Germanici Pennas interpr. * *Χηλω- τὸς*, unde * *Ἀχήλωτον βέλος*, Schn. Lex.]

[* *Χηλίον*, i. q. *χηλὴ*, Schol. Arat. Phæn. 173.] AT VERO *Χηλινός*, et VERB. *Χηλεύω* cum suis VERBALIBUS, *Χήλωμα*, ET *Χηλευτός*, NEC NON *Χηλὸς*, an huc pertineant, ambiguum est ; remotam enim longe a præcedente *χηλὴ* signif. habent. Nam Hes. *χηλινόν* exp. *πλεκτόν*. Itidemque annotat J. Poll. 7, (33.) Anacreontem cum dixit, *Χηλινὸν ἄγγος* ἔχον *Πυθμένας ἀγγελοσελίνων*, (quæ postrema vox mendo non caret,) intellexisse τὸ ἐκ *σχοινίων* πλέγμα, Textile ex junco : quale supra fuit *πλεκτόν ὕψασμα* *σχοίνου*. [“ Brunck. Soph. 3, 517.” Schæf. Mss.] Rursum Hes. *χηλεύσεις* exp. *πλέξεις*, Nectes, Plectes, Contexes : subjungens, *Χηλεύματα γὰρ ἐλέγοντο οἷον ὀπήτια*, (pro ἡπήτια enim sic reponendum est,) οἷς *πλέκουσιν ἢ ράπτουσι*, Subulæ quibus in plectendo et suendo utuntur, ut J. Poll. quoque 7, c. 21. inter *εργαλεῖα σκυτοτόμου* numerans *ὀπήτια* et *ὀπητεῖδια*, (nam per diphthongum ap. eum ibi scriptum est,) subjicit, * *Ἀ καὶ χηλεύματα ἐκάλουν οἱ ποιηταί· μάλιστα δὲ οὕτως ὠνόμαζον τῶν τὰς σχολίνους πλεκόντων, ὡς καὶ κράνη χηλευτὰ, τὰ πλεκτὰ, Ἡρόδοτος λέγει.* Ita ut *χηλεύειν* sit Nectere, Plectere, Suere : ut idem rur- sum Hes. *χηλεύει* exp. *ράπτει*, *πλέκει*. Et *χήλωμα*, Ipsum instrumentum τοῦ ράπτου s. πλέκτου, Ejus qui suit vel nectit s. plectit aliquid, i. e. Subula. Vel etiam Ipsum opus textile, Nexile, Sutile. Hesychio enim *χηλεύματα* sunt *κράνη* τὰ *ραπτὰ*, Sutiles galeæ s. cassides : *χηλὰς* ἔχοντα *ποιάς*. AT *Χηλευτός*, Nexilis, Plexilis, Sutilis, Nexus, Plexus, Consutus, ut in l. illo Herod. ab J. Poll. c., qui est 7, (89.) p. 261. de Ægyptiis, Οὗτοι δὲ εἶχον περὶ μὲν τῇσι κεφαλῇσι *κράνεα* *χηλευτὰ* : i. e. *πλεκτὰ* s. *πεπλεγμένα*, ut p. 259. dicit, *Μᾶρες δὲ ἐπὶ μὲν τῇσι κεφαλῇσι κράνεα ἐπιχώρια πλεκτὰ εἶχον* : 258. de Paphlagonibus, Ἐπὶ μὲν τῇσι κεφαλῇσι ἔχοντες *κράνεα πεπλεγμένα* : 257. de Assyriis, Περὶ μὲν τῇσι κεφαλῇσι εἶχον *χάλκεά τε κράνεα καὶ πεπλεγμένα τρόπον τινα βάρβαρον οὐκ*

εὐπαγγήτων. Valla tamen eo in l. χηλευτὰ non exposuit cum J. Poll. πλεκτὰ, sed Forcicipulata: procul dubio interpretationis illius occasione sumta ex eo, quod Hes. cum χηλεύματα exposuisset κράνη τὰ ῥαπτὰ, subjunxit etiam χηλὰς ἔχοντα ποιάς, Forcipes habentia quasdam, s. Habentia quasdam veluti forcipes, ut Herod. 258. scribit Æthiopus Asianos habuisse προμετωπίδια ἵππων ἐπὶ τῇσι κεφαλῇσι, σύν τε τοῖσι ὥσι ἐκδεδαρμένα καὶ τῇσι λοφιῇσι, atque hæc ὦτα τῶν ἵππων habuisse ὀρθὰ πεπηγότα: referunt enim ejusmodi equorum aures ὀρθὰ πεπηγυῖαι aliquam χηλῶν speciem. Rursum J. Poll. l. paulo ante c., ex Eupolide affert, σκύτινα χηλεύσι, quod interpr. Coria consunt et sarcunt subula: accipientes χηλεύσι pro χηλεύουσι. Apud Hes. vero legitur ΕΤΙΑΜ Χηλὰς, ῥάπτῃς, πλέκτῃς, Sutor, Qui suit, Qui nectit s. plectit: ut σπαρτοπλόκος et χοινοπλόκος: [Lobeck. Phryn. 435.] ITEM Χηλῶτια, αἱ ῥαφίδες τῶν δικτυοπλόκων, Acus quibus retia et plagæ nectuntur s. contextuntur. [“ J. Poll. 10, 141. Ὁπίητιον δὲ εἴρηται ἐν Νικοχάρους Κρησὶ τοῖς τρυπάνοις ἀντίπαλον, ὅπερ * ἀγχίλειον s. * ἀγχίλιον, leg. ὅπερ καὶ * χήλιον s. χηλῶτιον.” Schn. Lex.] Superest χηλὸς, quod eid. Lexicographo est κιβωτὸς, (Arca s. Arcula, Capsa s. Capsula,) itidemque Suidæ, et Eustathio, qui Laconicum esse vocab. ait. Sic J. Poll. 10, c. 31. Ἴνα δὲ ἀποτίθενται αἱ ἐσθῆτες, χηλοὶ, κιβωτοὶ, κιβώτια, κίσται καὶ κιστίδες: 7, c. 19. eod. modo scripserat ἀγχεῖα, eis ἃ κατετίθεντο τὰς ἐσθῆτας, ab Hom. nominari χηλοὺς, ab aliis κοίλας, et κιβωτοὺς, et κίστας. Ab Hom. inquam, ut Od. B. (339.) Ἐσθῆς τ' ἐν χηλοῖσιν, N. (10.) Εἵματα μὲν δὴ ξείνῳ εὐξέστω [—τῇ] ἐνὶ χηλῷ Κεῖται: aliquanto post, Τὴν μὲν, (sc. δμῶα, Ancillam,) φάρος ἔχουσιν. εὐπλυνὲς ἡδὲ χιτῶνα, Τὴν δ' ἐτέρην, χηλὸν πυκινὴν ἅμ' ὅπως κομίζειν: Φ. (51.) ἐνθα δὲ χηλοὶ ἔστασαν· ἐν δ' ἀπὸ τῇσι θυώδεα εἵματα κεῖτο. In ejusmodi vero χηλοῖς argentea etiam aureaque vasa et pocula pretiosa ponebantur, ut ex eod. Poëta discimus: nam Il. Π. (221.) de Achille dicit, Βῆ ρ' ἵμεν ἐς κλισίην, χηλοῦ δ' ἀπὸ πῶμ' ἀνέωγε Καλῆς, δαιδαλέης· τὴν οἱ Θέτις ἀργυρόπεζα Θῆκε· ἐπὶ νηὸς ἄγεσθαι, ἐμπλήσασα χιτῶνων, Χλαινῶν τ' ἀνέμοσκεπών, οὐλῶν τε ταπήτων· Ἐνθα δὲ οἱ δέπας ἔσκε τετυγμένον: μοχ, Τὸ ῥα τὸτ' ἐκ χηλοῖο λαβὼν ἐκάθηρε θεείῳ. Derivant porro hoc χηλὸς alii a χῶ significante χωρῶ, (quoniam τὰ ἐντιθέμενα χωρεῖ,) alii a χῶ significante χαίνω s. χάσκω, sc. ἀπο τῆς γινομένης διαστάσεως κατὰ τὴν ἀνοιξιν: aperta enim liat. [“ Wakef. S. Cr. 4, 97. Heyn. Hom. 7, 785. Valck. ad Ammon. 82. Adonias. p. 333. Matth. ad Gloss. Min. p. 27.” Schæf. Mss. Quint. Sm. 5, 653. * Χαλίδιον, Hes. πινάκιον.]

“Εγχηλος, Hes. ἐπίδεσμος ἱατρικός.”

“XHP, Echinus, Hes.” [“ Lat. Her, unde Heres et Hires, (Hericius, et Herinaceus, v. Χοιρόγυλλος,) dicitur, prima longa: ut, acuti corporis herem.” Salmas. “ Vide Bochart. Hieroz. P. 1. L. 3. c. 36. p. 1039. Salmas. ad Solin. p. 277.” Kust. Vide Schn. Lex.]

ΧΗΡΟΣ, ὁ, Viduus. Suidæ ὁ μετὰ τὴν πρώτης στέρησιν δευτέρᾳ μὴ συνεζευγμένος γυναικὶ, Qui post primam conjugem amissam secundam non duxit. Hesychio vero χῆροι ἄνδρες sunt οἱ μὴ ἔχοντες γυναῖκας, Qui non habent uxores: ut sunt non solum vidui, verum etiam cœlibes. Verum et perdives χῆροι dicuntur, cum femellis incubantibus vidui sunt, ut docet Aristot. H. A. 9, 8. Ὅταν δ' ἀποδράσῃ ἐπὶ ᾧ, οἱ ἄρρενες κεκράγασιν, καὶ μάχονται συνιόντες· καλοῦσι δὲ τούτους χήρους. Transfertur autem et ad alia: siquidem Hes. χῆρον vocari scribit τὸν ὀρφανόν, ἢ ἐστερημένον ἢ ἔρημον, ἢ χρεῖαν ἔχοντά τινος: ut in Epigr. δρυμοὶ χῆροι, Suis viduati comis, ut ap. Horat. Viduantur foliis orni. Et ap. Apoll. Rh. (3, 662.) Σίγα μάλα κλαίει χῆρον λέχος εἰσορόωσα, ut ap. Lat. etiam Poëtas Lectus s. Torus viduus, Anni vidui, Noctes viduæ. FEM. Χήρα, (quod forsā aliquis prius dictum fuisse existimet quam χῆρος,) non absolute tantum, verum etiam cum gen. Il. B. (289.) παῖδες

A νεαροὶ χῆραί τε γυναῖκες, Z. (432.) καὶ αὐτοῦ μέν· ἐπὶ πύργῳ, Μὴ παῖδ' ὀρφανικὸν θέλῃς χήρην τε γυναῖκα, X. (499.) Δακρυόεις δὲ τ' ἀνέισι παῖς ἐς μητέρα χήρην Ἀστυάναξ, Ad matrem viduam, Ω. (725.) καδδὲ με χήρην Λεῖπεις ἐν μεγάροις, Viduam me relinquis, Z. (408.) οὐδ' ἐλεαίρεις Παῖδά τε νηπίαχον καὶ ἐμ' ἄμωρον, ἢ τάχα χήρη Σεῦ ἔσομαι, Vidua te ero, Te viduabor. Itidem in prosa legitur iuterdu adjecto nomine γυνή. Plut. Κυνίδιον Μελιταῖον ἐν κόλπῳ χήρας γυναικός. Idem in Erot. Ἦδεῖτο γὰρ ἐφηβος ἐτι ὢν, χήρα συνοικεῖν. Hesychio χήρα est non solum ἡ τὸν ἄνδρα στερηθεῖσα γυνή, (nisi potius scripsit τοῦ ἀνδρός,) sed etiam ἡ μετὰ γάμον μὴ συνοικοῦσα ἀνδρί: quod postremum priore est multo generalius. [“ Χῆρος, Phanias 4. Philippus 67. Jacobs. Anth. 9, 389. Heyn. Hom. 5, 31. ad Timæi Lex. 225. Matth. ad Gloss. Min. p. 27. Toup. Opusc. 1, 450. 535. 2, 240. Χήρα, ad Charit. 553. Jacobs. Anth. 8, 21. Wakef. Alc. 1110. Anton. Lib. p. 30. Verb. ἀνδρὸς χήρα.” Schæf. Mss. Χῆρος, Vacuus, Callim. H. in Cer. 106. * Χήρανδρος, Epiph. 253. * Συγχηρα, Const. Apost. 3, 13. * Φιλόχηρος, Ind. ad Timarion. in Notit. Mss. 9, 246.” Boiss. Mss. Const. Apost. 2, 3. 49. Eustr. Ed. Act. Apost. 432.]

Χηροσύνη, ἡ, Viduitas, χηρεία, Apoll. Rh. 4, [1064. “ Manetho 3, 82.” Wakef. Mss.]

[“ Χηρία, i. q. χηροσύνη, Melampod. de Palpitat. p. 457. * Χηρικός, Const. Apost. 3, 1. 2. 8, 25, “ Tzetz. Ch. 13, 592.” Elberling. Mss.]

Χηρώ, Viduo, i. e. Viduum s. Viduam reddo; χῆρον ἢ χήραν τίθημι, ut Hom. loquitur. Il. P. (36.) Χήρωσας δὲ γυναῖκα μυχῶ θαλάμοιο νέοιο, Ἀρήρῃον δὲ τοκεῦσι γόον καὶ πένθος ἔθηκας, i. e. χήρην γυναῖκα ἔθηκας, Viduasti uxorem. Idem per metaph. E. [642.] Ἰλίῳ ἐξαλάπαξε πόλιν, χήρωσε δ' ἀγνίαν, Viduavit plateas, sc. incolis, i. e. ἡρήμωσεν, ἐξεπύρθησεν, Desolavit, Devastavit. [“ Sic ap. Herod. 6, 83. Ἀργὸς ἀνδρῶν ἐχρήρωθη, Viris viduata est.” Schw. Mss.] Et Aristot. ap. Athen. (696.) in Scolio quodam, Σὰς δ' ἔνεκεν φιλίου μορφᾶς Καὶ Ἀταρνέος ἐντροφος Ἡελίῳ χήρωσεν αὐγὰς, Solis viduavit lumen, s. orbavit et destituit sui conspectu. I. e. Mortem oppetiit. Interdum et cum gen. reperitur junctum, et tunc signif. Orbo, Privo, Destituo. Quomodo et Lat. Viduo usurpatum reperitur. Virg. tam multis viduasset civibus urbem. Horat. Orni viduantur foliis. Silius, Viduata lumine regna: de tartaris. || Neutraliter quoque usurpatum legitur ap. Plut. Erotico, non procul ab init., de Ismenodora Thespiensi, Γυνὴ πλοῦτῳ καὶ γένει λαμπρᾷ, καὶ νῆ Δία τὸν ἄλλον εὐτακτος βίον· ἐχρήρωσε γὰρ οὐκ ὀλίγον χρόνον ἀνευ ψόγου· καίπερ οὕσα νέα καὶ ἱκανὴ τὸ εἶδος. Sed videndum ne scr. sit ἐχρήρευσε. [“ Jacobs. Anth. 6, 365. 7, 128. 12, 412. Antip. Sid. 105. Wakef. Trach. 106. Heyn. Hom. 5, 117. 7, 295. Bast Lettre 47 (= Ep. Cr. 64.) Matth. ad Gloss. Min. p. 27. Wyttenb. Ep. Cr. 42. Wessel. Diss. Herod. 86. ad Herod. 475. ad Charit. 261. Brunck. ad Theogn. 934. ad Solon. p. 310.” Schæf. Mss. Quint. Sm. 9, 350.] Χήρωσι, ἡ, Viduatio, Orbatio, Privatio, Desolatio. [Schol. Soph. El. 308.] ET Χηρωσταί, οἱ, qui ap. Græcos erant quoddam τάγμα ἐν ταῖς πόλεσι, τὸ διοικοῦν τοὺς * ἀκληρονομήτους, ἡγουν τοὺς χηρεύνοντας διαδόχων: ut Eust. annotat ap. Hom. Il. E. (158.) ubi cum dixisset Poëta Diomedem Phænopi ambos filios, quos habebat solos, interfecisse, subjungit, πατέρι δὲ γόνον καὶ κῆδεα λυγρὰ Λεῖπ', ἐπεὶ οὐ ζῶοντε μάχης ἐκροστήσαντε Δέξαιτο, χηρωσταὶ δὲ διὰ κτῆσιν δατέοντο. Quæ exp. ap. Suid. quoque legitur: afferentem tamen et hanc, οἱ ἀλλότριοι τοῦ γένους κληρονόμοι: ut Hesychio quæque χηρωσταὶ sunt οἱ μακρόθεν συγγενεῖς, οἱ μακρόθεν κατὰ γένος προσήκοντες, et Polluci οἱ τῷ ἐρίμῳ γένει προσήκοντες, Qui generi alicui et familiæ hæredibus successoribusque viduatæ propinquitæ juncti sunt. Ad priorem expositionem Soph. quoque Schol. accedit, χηρωστὰς appellari scribens τοὺς τῶν χηρῶν ἐπιτρόπους, Viduarum tutores, Cujus fidei et tutelæ viduæ commissæ sunt: ut sc. ὀρφανισταὶ dicuntur οἱ τῶν ὀρφανῶν ἐπίτροποι, Orphanorum tutores. Ad posteriorem, Schol. in Theogonia (607.) exponens

D El. 308.] ET Χηρωσταί, οἱ, qui ap. Græcos erant quoddam τάγμα ἐν ταῖς πόλεσι, τὸ διοικοῦν τοὺς * ἀκληρονομήτους, ἡγουν τοὺς χηρεύνοντας διαδόχων: ut Eust. annotat ap. Hom. Il. E. (158.) ubi cum dixisset Poëta Diomedem Phænopi ambos filios, quos habebat solos, interfecisse, subjungit, πατέρι δὲ γόνον καὶ κῆδεα λυγρὰ Λεῖπ', ἐπεὶ οὐ ζῶοντε μάχης ἐκροστήσαντε Δέξαιτο, χηρωσταὶ δὲ διὰ κτῆσιν δατέοντο. Quæ exp. ap. Suid. quoque legitur: afferentem tamen et hanc, οἱ ἀλλότριοι τοῦ γένους κληρονόμοι: ut Hesychio quæque χηρωσταὶ sunt οἱ μακρόθεν συγγενεῖς, οἱ μακρόθεν κατὰ γένος προσήκοντες, et Polluci οἱ τῷ ἐρίμῳ γένει προσήκοντες, Qui generi alicui et familiæ hæredibus successoribusque viduatæ propinquitæ juncti sunt. Ad priorem expositionem Soph. quoque Schol. accedit, χηρωστὰς appellari scribens τοὺς τῶν χηρῶν ἐπιτρόπους, Viduarum tutores, Cujus fidei et tutelæ viduæ commissæ sunt: ut sc. ὀρφανισταὶ dicuntur οἱ τῶν ὀρφανῶν ἐπίτροποι, Orphanorum tutores. Ad posteriorem, Schol. in Theogonia (607.) exponens

hæc verba, ἀποφθιμένοι δὲ διὰ κτῆσιν δατέονται Χηρωσταί: accipit enim χηρωστῶν nomine τοὺς ἀλλοτρῖους s. τοὺς πόρρωθεν συγγενεῖς, ita paraphrastice eum locum explicans, Χηρεύοντος τοῦ οἴκου καὶ ἐρήμου ὄντος τέκνων, κληρονόμων τῆς οὐσίας τῆς πατρικῆς, οἱ πόρρωθεν συγγενεῖς, οἱ δημόσιοι τινες ἀρπαγες καὶ ἀλλότριον τοῦ γένους, διαμερίζονται τὴν κοινὰν οὐσίαν: addensque etiam, hos χηρωστὰς sic denominari a χηρώ significante στερῆσκω, quasi ἀρπάζοντας τὰ ἀλλότρια. Loquitur autem ibi Poëta de vita cœlibe, in qua aliquis, licet βιότοιο οὐκ ἐπιδενῆς, γάμον φεύγει καὶ μέγμερα ἔργα γυναικῶν, μὴτ' ἐθέλει γῆμαι, et cum ὁλοὺν ἐπὶ γῆρας ἵκηται, moritur Χῆτει γηροκόμοιο, nullis hæredibus relictis, bona sua dividenda relinquens τοῖς χηρωσταῖς, qui succedunt ubi nulli legitimi et propinqui hæredes sunt. Nec vero solum χηρωσταὶ nominantur οἱ χήρον καὶ ἀπαίδος κληρονόμοι, verum etiam quorum uxores manebant viduæ. Scribit enim Eust. ita vocari etiam ὧν αἱ γυναῖκες ἔμενον χῆραι καὶ τῶν ἐπιτροπενόντων δεόμεναι. Quæ ap. Suid. quoque leguntur. Porro hoc χηρωσταὶ assumpsisse σ κατὰ πλεονάσµον scribit Eust.; regulariter enim dicendum fuisse χηρωταί: quod ap. J. Poll. legitur, nescio an ita ab ipso scriptum. Verum et properisπωμενως olim scriptum fuisse χηρῶσται, idem Eust. ex Herodiano annotat, postea vero correctum fuisse accentum. [“ Heyn. Hom. 5, 31. Wolf. ad Hesiod. p. 115.” Schæf. Mss. Quint. Sm. 8, 299. * Ἀποχηρῶ, Schn. Lex. * Περιχηρῶ, Quint. Sm. 5, 496.]

Χηρεύω, Viduus sum s. Vidua, Viduam vitam dego, Viduo toro cubo: ut χηρεύουσαι γυναῖκες, Viduæ mulieres, 2 Reg. 13, (20.) Metaph. Soph. Œd. T. (477.) p. 172. Φοιτᾷ γὰρ ὑπὲρ [ὑπ'] ἀγρίαν ὕλαν, Ἀνά τ' ἄντρα καὶ πέτρας, ὡς ταῦρος, Μέλεος μελέω ποδι χηρεύων, Viduos degens annos, s. τῇ φυγῇ μονάζων, Schol. Interdum cum gen. construitur, (ut Ovid. quoque dixit, nec viduum pectus amoris habet, cum alioqui Viduus ablativo potius jungi soleat, ut cum Columella dicit, Viduos pecudibus ager, et, Arboribus viduum solum. Itidemque Plin. Vidua fama sua nomina.) pro Destituor, Orbor, Privor, vel Destitutus sum, Orbatus sum, Privatus sum, Careo. Od. I. (124.) de Cyclopyum quadam insula, ἄσπαρτος καὶ ἀνήρως ἡμᾶτα πάντα Ἀνδρῶν χηρεύει, βόσκει δὲ τε μηκάδας αἶγας, Viris et incolis vidua est. Synes. Ep. 139. Εἰ τοσούτον αἱ τῶν ἡθῶν εἰκόνες τῆς ζωῆς χηρεύουσαι ἐμπαθείας καὶ χάριτος θέλκτρον ἀνῆλσι τοῖς ἀναγινώσκουσι, Vivo quodam viduæ affectu. Theophyl. Ep. 31. Τηλικαύτης ὠφέλειās ἡμᾶς χηρεύοντας παρορῶν. Longin. (8, 3.) Πάθους δὲ χηρεύει κατὰ τὸ πλεῖστον. || Transitive etiam pro χηρῶ. Aphthon. Περὶ δὲ χηρεύει τὴν σύνικοιν. [“ Phalar. 360. Thom. M. 843. Wakef. Alc. 1110. Jacobs. Anth. 8, 392. 12, 412. Magnūs Epigr. Heyn. Hom. 5, 117. Ammon. 134. Brunck. ad Theogn. 934. Alciph. 332. Musgr. Alc. 1092. Matth. ad Gloss. Min. p. 27.” Schæf. Mss. * Χήρευμα, Theod. Prodr. in Notit. Mss. T. 8. P. 2. p. 213.” Boiss. Mss.] Χήρευσις, ET Χηρεία, ἡ, Viduitas, Vita vidua: pro quo Poëtæ dicunt Vidui anni, Viduus thalamus s. torus, Viduum cubile, Viduus lectus. Thuc. 2, (45.) Ὅσαι νῦν ἐν χηρείᾳ ἔσονται, Quæ nunc in viduitate erunt, Quæ nunc viduam degent vitam. [Χήρευσις, LXX. Gen. 38, 14. 19. “ Matth. I. c. Χηρεία, ibid. Phalar. 362. ad Charit. 765. Jacobs. Anth. 10, 270. Heyn. Hom. 5, 117. Wessel. Diss. Herod. 86.” Schæf. Mss. Manetho 4, 393. * Ἐπιχηρεύω, Joseph. A. J. 20, 7, 3. * Καταχηρεύω, Demosth. 852. τὸν βίον, Ætatem dego in conditione viduæ.]

[* “ Χήρειος, Antipbil. 11. Jacobs. Anth. 10, 270.” Schæf. Mss.] Χηρήϊος οἶκος, (ut δόμος χαλκήϊος ap. Hom.) Vidua domus. Hes. vero χηρήϊον οἶκον ap. Antimachum esse ait τὸν ἄτακτον. Apud Eund. ΛΕΓΙΤΑΙ Χηραμβίης, χηρῶν οἶκημα, Viduarum domus, Domus in qua viduæ aluntur.

[* “ Χηράζω, Viduo, Vitam viduam ago, Job. 24, 3. ubi tamen alii pro ἐχίρασαν rectius ἠνέχυρασαν habent, h. e. Pro pignore tulerunt.” Schleusn. Lex. V. T. * Χηράσκω, pro eod. male affertur ex Eur. Ion.

PARS XXXI.

620. ubi γηράσκουσιν recepta est lectio.]

AT VERO Χηραμὸς ut diversam prorsus a superioribus habet signif., a diversa etiam origine procul dubio manavit. Si enim utrique quærendum esset suum primitivum, χῆρος derivarem a χῶ significante ἐνδεοῦμαι, (a quo χῆρος quoque deducit Etym.,) χηραμὸς autem a χῶ significante χωρῶ, unde et χεῖα originem traxisse dicitur. Siquidem χηραμὸς cum illo χεῖα eand. propemodum habet signif. Ut enim χεῖαι vocantur αἱ τῶν ὄψεων καταδύσεις, Serpentum latibula s. cavernæ, ita χηραμοὶ Suidæ et Hes. sunt οἱ φωλεοὶ καὶ καταδύσεις τῶν θηρίων, σπήλαια καὶ πέτραι κοῖλαι, Latibula et lustra ferarum, Antra et Saxa cava. Phocyl. vero (160.) μέλισσαν ἡεροφῶτιν dicit κάμνειν πέτρης κοίλης κατὰ χηραμόν, In cavi saxi recessu. Et Synes. Ep. 122. Ἐν χηραμοῖς ὄρων, In latebris montium. || Metaph. χηραμοὶ dicuntur etiam Duo linguæ sinus cavi. Scribit enim J. Poll. 2. χηραμοὺς vocari τὰς ἐκατέρας τῆς γλώττης κοιλότητας, quas alio nomine παράστυρα appellari. [“ Jacobs. Anth. 7, 143. Fac. ad Paus. 3, 120. Valck. Adoniaz. p. 334. ad Il. Φ. 495. Matth. ad Gloss. Min. 27. Heringa Obs. 25. Toup. Opusc. 1, 271. Heyn. Hom. 8, 208. Χηραμὸς, ἡ, Apoll. Rh. 4, 1452. * Χηραμόν, Valck. Adoniaz. p. 251.” Schæf. Mss. Nicander Θ. 149. Quint. Sm. 9, 381. * Χηραμὸς, Hes. ἡ τῆς γῆς διάστασις.] Χηραμοδύτης, ὁ, Qui subit ejusmodi ferarum latibula s. lustra: ut urinatores piscium latebras, et venatores sylvestrium ferarum lustra. Vel, Qui antra et cavernosas speluncas subiens, ibi vitam degit: ut τρωγλοδύτης. [“ Jacobs. Anth. 7, 143.” Schæf. Mss. * Χηραμόθεν, Orph. Lap. Achat. 65. * Χηραμόν, i. q. Χηραμὸς, Arg. 1264.] Χηραμὶς, ἴδος, ἡ, Cavernula, Latibulum parvum; vel simpliciter Latibulum, Lustrum, Caverna, Spelunca cava. Sunt enim Hesychio χηραμίδες, itidem ut χηραμοὶ, τὰ κοῖλα καὶ ἔχοντα κενώματα. [Erotian. Χήμην, χηραμίδα· τὴν κοιλοτέραν κόγχην καὶ μετέζονα: cf. Hippocr. de Morbis p. 162. Xanthus Lydius ap. Strab. 1. p. 85. Alm. Κτενώδεα καὶ χηραμίδων τυπώματα. * “ Χηραμὺς, Saxum, Strabo 1187.” Wakef. Mss.]

[* Χηράμβη, Piscis e genere musculorum s. cancrorum, Sophron et Archilochus ap. Athen. 3. p. 86=337. Cf. Schn. ad Nicandri A. 393.]

“ ΧΘΕΣ, Heri. Dicitur et ἔχθες: quod Atticum “ esse existimatur. Dicitur item proverbialiter Χθές “ καὶ πρῶην, ut Latine Heri et nudius tertius. Xen. “ autem (K. II. 6, 3, 5.) dixit χθές καὶ τρίτην ἡμέραν:” [v. Erasm. Adagg. 2, 5, 42. “ Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 1, 79. Thom. M. 913. ad Diod. S. 1, 726. Aristoph. Fr. 221. ad Mær. 402. Valck. Anim. ad Ammon. 239. Koen. ad Greg. Cor. 210. (447. 456. Schæf.) Χθ. καὶ πρῶην, Kuster. Aristoph. 70. Jacobs. Anth. 11, 145. ad Lucian. 2, 271. Χθ. καὶ πρῶην, χθιζᾷ καὶ πρῶιζα, Wolf. ad Il. Præf. p. xiv. Ed. 1. ad Herod. 129. ad Diod. 1, 118.” Schæf. Mss. Lobeck. Phryn. 323. Schn. Lex.] “ Hinc Χθесινὸς, Hesternus. Interdum vero pro “ ἔωλος, translatione sumta a cibis pridie relictis.” [“ Thom. M. 914. Ammon. 85. ad Mær. 402.” Schæf. Mss. Schol. Lucian. Icarom. I. Cyrill. Hier. 231. ubi χθισ. Aristoph. Σφ. 281. B. 987. Χθесινὸς, * Χθесινὸς, * Ἐχθесινὸς, * Χθιζινὸς, * Ἐχθιζινὸς, Lobeck. Phryn. 323. * Ἀντόχθес, Achill. Tat. 162. Bip.] “ Πρόχθес, Ante hesternum diem, Nu- “ diustertius.” [“ Πραχθес, Boiss. Philostr. 578.” Schæf. Mss. * Προχθесινὸς, Etym. M. v. Πρῶζον, Hort. Adon. p. 145.] “ Invenitur et Χθιζὸν pro “ Heri, in Epigr. Hom. autem dixit Χθιζᾷ, Il. B. “ (303.) Χθιζᾷ τε καὶ πρῶιζ, ὅτ' ἐς Ἀλλίδα κ. τ. λ. “ Unde Χθιζὸς adjectivum, Hesternus. Il. B. χθιζὸς “ ἔβη, Hesternus ivit, pro Heri ivit. Et ap. Nonn. “ χθιζῇ παρὰ νόσση, Hesterno curriculo solis, s. He- “ sterna orbita: solis sc.” [“ Plut. Mor. 1, 48. Bergler. ad Alciph. 230. Jacobs. Anth. 6, 111. Callim. Ep. 54. Heyn. Hom. 7, 638. 649. Χθιζὸν, Antip. Sid. 7. Probl. Arithm. 34. Apoll. Rh. 4, 1397. Jacobs. Anth. 11, 145. Toup. Opusc. 1, 54. Mær.

402. et n. Xθιζός, Xθιζινός, Phryn. Ecl. 142(= 323. Lob.) Thom. M. 914. Matth. ad Gloss. Min. 28. Harles. ad Theocr. 205." Schæf. Mss. Xθιζός, Coluth. 224. 365. 376. Xθιζινός, Bekk. Anecd. 73. Alciph. 3, 67.] "At vero Xθεσιφωνῶν Hes. "exp. κακολογῶν, i. e. Maledicus:" [Cf. Xθεσιφῶνος. Schn. autem *Xεσιφῶν scr. censet.]

"Xθῆς, Attice pro χθῆς, Heri. Aristoph. N. (175.) "Xθῆς δέ γ' ἡμῖν δειπνον οὐκ ἦν ἐσπέρas:" [Θ. 616. Πλ. 883. "Theocr. 2, 144. Koen. ad Greg. Cor. 210(=447.) Mær. 402. et n., Thom. M. 913. ad Diod. S. 1, 726. Aristoph. Fr. 221. Paulo ante, Jacobs. Anth. 8, 241. 'Xθ. καὶ πρώην, Heind. ad Plat. Gorg. 80. 'Απ'. ε., Philodem. 23." Schæf. Mss.] "Xθεσινός, Hesternus," [Anal. 2, 434. 'Xθιζινός, Menander ap. Bekk. Anecd. 438.]

XΘΩΝ, ονός, ἡ, Terra, Tellus, Humus, i. q. γαῖα. Sed ut hoc γαῖα prosæ pariter et carminum Scriptoribus commune est, ita his illud peculiare, solutæ autem orationi inusitatum. Æschylus ap. Athen. (600.) 'Ερᾷ μὲν ἄγνός οὐρανὸς τρωσῶσι χθόνα· "Ερως δὲ γαῖαν λαμβάνει γάμου τυχεῖν. "Ομβρος δ', ὅπ' εὐνάνεντος οὐρανοῦ πεσὼν, "ἔκυσσε γαῖαν· ἡ δὲ τικτεται βροτοῖς Μήλων τε βοσκὰς καὶ βίον Δημήτριον: ut ap. Hom. quoque II. Ε. (347.) Τοῖσι δ' ὑπὸ χθῶν διαφύεν νεοθηλέα ποίην: unde et πολυβότειρα χθῶν ab Eod. nominatur: P. (360.) αἵματι δὲ χθῶν Δεῦτο πορφυρέω, B. (466.) αὐτὰρ ὑπὸ χθῶν Σμερδαλέον κονάβιζε ποδῶν αὐτῶν τε καὶ ἵππων. Itidemque Hesiod. 'Α. (373.) Τῶν δ' ὑπὸ σενομένων κανάχιζε πόσ' εὐρεῖα χθῶν: Od. X. (86.) ὁ δὲ χθόνα τύπτε μετώπῳ, Terram fronte pulsabat. Hesiod. Θ. (119.) de Tartaro, μυχῷ χθονὸς εὐρυδείης. Item κατὰ χθονὸς et ἐπὶ χθονὶ dicunt pro eis γαῖαν s. χαμαί, In terram, Humi. II. Γ. (217.) κατὰ χθονὸς ὄμματα πῆξας, Ω. (459.) 'Ἐξ ἵππων δ' ἀπέβαινεν ἐπὶ χθονὶ, Descendebat ex equis in terram, Ψ. (731.) ἐπὶ δὲ χθονὶ κάππεσαν ἄμφο, Γ. (89.) Τεύχεα κάλ' ἀποθέσθαι ἐπὶ χθονὶ πουλυβοτείρῃ. At Soph. ap. Aristot. Rhet. 3. Καλυδὼν μὲν ἦδε, γαῖα Πελοπέας χθονὸς, Territorium Pelopeæ terræ. ["Markl. Suppl. 38. Musgr. Suppl. 1. Cycl. 381. Abresch. Æsch. 2, 59. Porson. Phœn. 5. Urbs, Markl. Suppl. 2, 1049. Iph. p. 113. Wakef. Herc. F. 599. Antip. Sid. 60. Kuster. Aristoph. 218. (Θ. 115.) Jacobs. Anth. 12, 232. Valck. Phœn. p. 5. ad Lucian. 1, 304." Schæf. Mss. Plur., Crinag. 19. "Xθῶν, ἡ γῆ, eis μέγεθος κεχυμένη, in symbolica theologia, ut *βέδν Aqua vel Aër, *Ἐψ Mare vel Ignis, Clem. Alex. Str. 5." Gataker. Mss. Xθῶν, ἔρα, γῆ, non synonyma, Valck. Schol. in N. T. 1, 332. Loca infera, Hermann. ad Eur. Hec. 70.]

Xθονόπαις, Terræ filius aut filia, Terrigena, γηγενής. [Vide Hes. v. Xθονόπαιδα ὥραν.] Xθονόπαιστος, E terra fictus, [Suid.] Xθονοσιβής, In terra calcatus vel depressus. Soph. simpliciter pro χθόνιος usurpavit, Œd. T. (300.) p. 164. de Tiresia vate, Ω πᾶντα νωμῶν, — οὐρανία τε καὶ χθονοσιβῆ: ubi Schol. exp. τὰ ἐν τῇ γῇ, τὰ ἐπίγεια, γῆϊνα, Terrestria. [*Xθονοτρεφής, Æsch. Ag. 1416. *Xθονοφύλη, Schol. Apoll. Rh. 1, 115.]

Ἀντίχθων, ονος, ὁ, ἡ, In opposita pedibus nostris terra habitans, Oppositam nobis terram incolens, ut ii qui ἀντίποδες nominantur. Plin. 6, 22. Taprobanen alterum orbem terrarum esse, diu existimatum est, Antichthonum appellatione. Alibi Antipodas vocat hoc Antichthonas, ut supra docui. Reperitur vero et ἀντίχθωνος γῆς pro Terræ quæ nostræ terræ est opposita, i. e. Terræ Antichthonum oppositæ nostræ, Terræ pedibus nostris oppositæ. [Theon. ad Ptolem. p. 25. Plut. Placit. Philos. 3, 11.]

Αὐτόχθων, Ex ipsa terra ortus, Ex ipsa tellure oriundus: αὐτόχθωνas πηγὰς ἔχων, Habens fontes ex ipsa terra scatentes, Ipsa in terra fontes habens. Item Athenienses sese vocabant αὐτόχθωνas ἄνδρας, quod ex ipso solo, quod incolebant, sese ortos existimarent, non aliunde introductos: ut ex Eur. patet, ap. quem dicunt, (Erechth. Fr.) λεῶς οὐκ ἐπακτός ἄλλοθεν, Αὐτόχθωνes ἔφηνεν. Et ex Isocr. Paneg. init.

A Ταύτην γὰρ οἰκοῦμεν, οὐχ ἑτέροισ ἐκβαλόντες, οὐδὲ ἐρήμην καταλαβόντες, οὐδὲ ἐκ πολλῶν ἐθνῶν μιγάδες συλλεγέμεντες· ἀλλ' οὕτω καλῶς καὶ γνησίως γεγόναμεν, ὥστ' ἐξ ἧσπερ ἔφηνεν, ταύτην ἔχοντες ἅπαντα τὸν χρόνον διατελοῦμεν, αὐτόχθωνες ὄντες: rursus, Μόνους γὰρ ἡμῖν τῶν Ἑλλήνων τὴν αὐτὴν τροφὴν καὶ πατρίδα καὶ μητέρα καλέσαι προσήκει: Panath. "Οντας δὲ μήτε μιγάδας, μήτ' ἐπὶ λυδας, ἀλλὰ μόνους αὐτόχθωνas τῶν Ἑλλήνων, καὶ ταύτην ἔχοντας τὴν χώραν τροφὴν ἐξ ἧσπερ ἔφηναν. Id ipsum Demosth. etiam declarat in Epitaphio, his verbis, (1390.) Εἰς ὅλην κοινῇ τὴν ὑπάρχουσαν πατρίδα, ἧς αὐτόχθωνes ὁμολογοῦνται εἶναι· μόνοι γὰρ πάντων ἀνθρώπων, ἐξ ἧσπερ ἔφηναν, ταύτην ἔκτισαν, καὶ τοῖς ἐξ αὐτῶν παρέδωκαν: ubi etiam dicit reliquarum urbium ἐπηλύδων cives similes esse filiis adoptivis, Athenienses autem esse γνησίῳ γόνῳ τῆς πατρίδος πολίτας. Strabo quoque 8. init. e Thuc. docet, eos λεπτήν τε καὶ τραχεῖαν οἰκοῦντας χώραν, fuisse ἀπορρήτους, καὶ αὐτόχθωνas νομισθῆναι διὰ τοῦτο, κατέχοντας τὴν αὐτὴν αἰεὶ, μηδενὸς ἐξελαύνοντος αὐτοῦ, μηδ' ἐπιθυμοῦντος ἔχειν τὴν ἐκείνων. Meminit et Cic. hujus appellationis, Or. pro Flacco, Quæ (sc. Atheniensium urbs) vetustate ea est ut ipsa e sese suos cives genuisse dicatur: et eorum eadem terra, parens, alitrix, patria dicatur. Unde etiam ap. Aristoph. Σφ. (1076.) sibi videntur Μόνους δικαίως εὐγενεῖς, cum sint αὐτόχθωνes et ἰθαγενεῖς, atque aborigines. Item ap. Thuc. 6. init. Sicani post Læstrygonas πρῶτοι φαίνονται ἐνοικισάμενοι τὴν Σικελίαν, καὶ πρότεροι αὐτῶν, διὰ τὸ αὐτόχθωνes εἶναι. ["Wakef. Ion. 601. 749. S. Cr. 4, 10. Thom. M. 392. 793. Markl. Suppl. 653. ad Xen. Mem. 3, 5, 12. Heyn. ad Apollod. 1057. Mær. 141. et n., ad Anton. Lib. 202. Verh., Bibl. Crit. 1, 3. p. 37. ad Diod. S. 1, 13. De igne, D. R. ad Longin. 262." Schæf. Mss. Hesych.: Αὐτόχθων ἐστία· ἡ τοῦ Χείρωνος παρῶσιν ἐν τοῖς ὄρεσι διῆγεν: v. Eust. II. Ψ. p. 1332. et Etym. M. * Αὐτόχθωνος, Æsch. Ag. 545. πανώλεθρον Αὐτόχθωνον πατρώον ἔθρισεν δόμον, pro συν' αὐτῇ τῇ χθονί.]

C [*Βαθύχθων, i. q. βαθύγειος, Æsch. S. c. Th. 310. aia. "Wakef. Georg. 151." Schæf. Mss.]

Μεσόχθων, Mediterraneus, μεσόγαιος, [Dionys. Hal. A. R. 1, 49. p. 123.]

["Περίχθων, Jacobs. Anth. 9, 210. Orpheus de Terræ Mot. 57." Schæf. Mss.: Anal. 3. Lectt. p. 186. ὠκεανός.]

Σεισίχθων, Motor s. Quassator terræ, ἐννοσίγαιος. Ambo epitheta sunt Neptuni, ex eo quod terræ motus ciere crederentur: unde et vocabulo ΣΥΝΟΝ. Ἐννοσίχθων dicebatur. Gell. 2, 28. Ventorumque vi accidant terræmotus, specus hiatusque terræ subeuntium, an aquarum subter in terrarum cavis undantium fluctibus pulsibusque: ita ut videntur existimasse antiquissimi Græcorum, qui Neptunum ἐννοσίγαιον καὶ σεισίχθωνα appellarunt. Seneca Q. N. 6, 23. Spiritus intrat terram per occulta foramina, quemadmodum ubique, ita et sub mari. Deinde cum est obstructus ille trames, per quem descenderat, reditum autem illi a tergo resistens aqua abstulit, huc et illuc fertur, et sibi ipsi occurrens terram labefaciat. Ideo frequentissime mari opposita vexantur, et inde Neptuno assignata est hæc movendi potentia. Quisquis primas literas Græcas didicit, scit illum ap. Hom. ἐννοσίγαιον vocari. Ita tamen hæc Neptuni epitheta sunt et cognomina, ut interdum etiam nomina sint. Hesiod. 'Α. (104.) ταῦρεος ἐννοσίγαιος. Od. Γ. (6.) ἐπὶ θῖνι θαλάσσης ἱερὰ ρέζον· Ταύρους παμμέλανας ἐννοσίχθωνι κυανοχαίτῃ, M. (107.) Οὐ γὰρ κεν ῥύσαιτό σ' ὑπέκ κακοῦ οὐδ' ἐννοσίχθων. Itidem σεισίχθων substantive pro Neptuno usurpatum legitur tam ab Hom. et Hesiodo quam aliis. ["Ad Dionys. H. 1, 302. ad Diod. S. 2, 41. Heyn. Hom. 5, 568. ad Herod. 561. *Υπόχθων, Aristot. Pepl. 45." Schæf. Mss. Anal. 1, 183.]

Ἐγχθόνιος, Qui in terra est. Pro Terrenus, Testaceus, affertur ex Epigr. ["Jacobs. Anth. 8, 359." Schæf. Mss.]

Ἐπιχθόνιος, Qui super terra est s. vivit, ἐπίγειος.

Od. Θ. (479.) Πᾶσι γὰρ ἀνθρώποισιν ἐπιχθονίοισιν αἰοῖδοι Τιμῆς ἔμμοροι εἶσι καὶ αἰδοῦς, Omnibus, qui super terra sunt s. in terra degunt, hominibus. Itidem Il. A. (266.) ἄνδρας ἐπιχθονίους vocat Homines: ad differentiam τῶν ἐπουρανίων θεῶν καὶ δαιμόνων. ["Cf. Biagi ad Monum. Gr. Naniana p. 7. 37." Boiss. Mss. "Heyn. Hom. 4, 319. Eichst. Quæst. 69. Wolf. ad Hesiod. 93. Valck. Callim. 297." Schæf. Mss. Indigena, Dionys. P. 1093.]

Καταχθόνιος, (opp. præcedenti ἐπιχθόνιος, ut κατά-γαιος opp. τῇ ἐπιγαίῳ,) est Subterraneus, Qui sub terra degit μυχῶ χθονὸς εὐρυδοείης, ut manes tartarei et inferi s. infernales, et rex eorum Pluto, ὁ καταχθονίοισιν ἀνάσσει. Idem Pluto ab Hom. (Il. I. 457.) vocatur Ζεὺς Καταχθόνιος, Jupiter subterraneus s. infernalis. Qui Latinis Summanus esse creditur quasi summus deorum manium. Idem Καταχθόνιος Ἀΐδας dicitur in Χθόνιος infra. ["Jacobs. Præf. ad Exerc. 1. p. xvii. ad Charit. 265. 308. 367. Græv. Lectt. Hes. 561." Schæf. Mss.] AT Κατάχθορος, Hes. ὁ λιπαρός, ὁ τρόφιμος, Pinguis, Nutriendi vim habens.

Μεταχθόνιος, Terrestris, ut quidem e Nonno (Jo. 248.) affertur μεταχθόνιος χιτῶν pro Terrestris tunica. [Conf. c. μεταχρόνιος, Apoll. Rh. 2, 300. 3, 1151. 4, 952. 1269. 1385. 1568. "Sublimis, Ruhnk. Ep. Cr. 207. Voss Myth. Br. 1. p. 203. Wolf. ad Hesiod. p. 91. Heyn. p. 150." Schæf. Mss.]

["Υπερχθόνιος, Manetho 2, 26.] Ὑποχθόνιος, (ut καταχθόνιος,) itidem Subterraneus, Qui sub terra est: ut θεοὶ ὑποχθόνιοι, Hesiod. de Diis inferis et manibus. ["Callim. 1. p. 424. ad Charit. 478=265. Fac. ad Paus. 2, 395. Toup. Opusc. 2, 39." Schæf. Mss.]

Χθόνιος, Terrestris, ἐπίγειος s. ἐπιχθόνιος: ut πρὸς τὴν γῆν, Aristot. de Mundo, Turbo igneus qui e terra sursum versus se contorquet, Turbo terrestris. Soph. (Aj. 202.) χθονίους Ἐρεχθεΐδας vocat quos alii αὐτόχθονας Ἀθηναίους, quod natos se crederent ex illa ipsa terra quam tenebant, non ἐπὶ λυδας nec μὴ γάδας. Itidemque in CEd. C. (942.) p. 302. Τοιοῦτον αὐτοῖς Ἀρεὸς εὐβουλον πάγον Ἐγὼ ξυνήδειν χθόνιον ὄνθ' appellans Areopagum χθόνιον itidem pro αὐτόχθονα, ideoque εὐγενῆ. || Interdum pro ἐπιχωρίους etiam ponitur, i. e. Qui hujus vel illius territorii est, Ex hac vel illa regione ortus, Indigena, ut Apoll. Rh. 2, (504.) χθονίης παρεκάτθετο νύμφαις, Schol. ταῖς ἐπιχωρίους, Indigenis nymphis, Nymphis illius territorii: [Herod. 6, 134. θεοί.] || Accipitur etiam pro καταχθόνιος s. ὑποχθόνιος, ut Eur. quoque Schol. annotavit; exponens enim hæc verba Hecubæ, (79.) Ὡ χθόνιοι θεοὶ σώσατε παῖδ' ἐμὸν, scribit χθονίων nomine intelligi non solum τοὺς ἐπιχθονίους s. τοὺς ἐπάνω τῆς γῆς, i. e. τοὺς ἐγγχωρίους καὶ ἐντοπίους, verum etiam τοὺς ὑποχθονίους, s. τοὺς ὑποκάτω τῆς γῆς. Itidem ap. Soph. Aj. (839.) p. 50. καλῶ δ' ἄμα Πομπαιὸν Ἑρμῆν χθόνιον εὖ με κοιμίσαι, Subterraneum Mercurium: CEd. C. (1564.) ὁ χθόνιος θεὸς, O subterraneæ deæ, i. e. Furiae et Erinnyes. Sic et ap. Plut. Rom. (28.) οἱ χθόνιοι θεοὶ, Inferi dii, Tartarei dii, qui habitant μυχῶ χθονὸς εὐρυδοείης, secundum Hesiod. Itidemque ap. eund. Plut. Soph. (8, 565.) narcissum florem ἀρχαίων μεγάλων θεῶν στεφάνωμα, τούτεστι τῶν χθονίων, προσηγόρευκε. Nec non Ζεὺς Χθόνιος dicitur ὁ Πλούτων s. Ἀΐδης, ut Hesiod. Schol. testatur, qui et Καταχθόνιος et τοῖς ὑπένερθεν ἀνάσσει. (Latius autem accipitur cum Aristot. de Mundo dicit, Ὡς δὲ τὸ πᾶν εἰπεῖν, Οὐράνιος τε καὶ Χθόνιος ὀνομάζεται ὁ Ζεὺς: nec enim ibi tam Subterraneum signif. quam Terrestrum et totius terræ tenentem imperium.) Rursum Soph. CEd. C. (1728.) p. 327. Ἱμερὸς ἔχει με τὰν χθονίαν ἐστίαν ἰδεῖν, Inferas sedes videre, ut in Epigr. quoque, χθονία ἕκατος, Cymba inferna. Item Χθονία, pro Proserpina s. Hecate, et Regina inferorum dæmonum. Plut. Τὸν ἐν Ἑρμύνη τῆς Χθονίας νεών. Sic in Epigr. quoque sine adjectione nominis substantivi. || Χθόνια antiqui vocarunt etiam πάντα τὰ δεινὰ, ut Schol. Eur. annotat. Hæc enim Poëtæ verba in Phæn. (818.) ἂν ὁ καταχθόνιος Ἀΐδας Καδμείους ἐπιπέμπει, cum sic exposuisset, ἦν Ἑρινύς τις ἢ Ἀΐδωνεύς ἢ ἀλάστωρ ἐφῆκε τῇ πό-

λει, subjungit, πάντα γὰρ τὰ δεινὰ, χθόνια ἔλεγον οἱ ἀρχαῖοι. Sed notandum, eum pro ὁ καταχθόνιος habere ὁ κατὰ χθονὸς, quod idem valet. || Χθόνιος ἄνθρωπος dicitur etiam Homo subdolos et fraudulentus, ὡς διὰ δόλον στυγνὸς ὢν καὶ κατηφής, Eust. 1496., ubi synonyma habet ὑπουλος, σκοτομήτης, σκοτοιβόρος. || Χθόνιος est et Nomen propr. ap. Schol. Apoll. Rh. ["Musgr. Hel. 351. 1363. Hipp. 1201. Ion. 1441. Wakef. 1462. Jacobs. Anth. 6, 240. 8, 359. 9, 381. 10, 29. Antip. Sid. 104. Brunck. Apoll. Rh. 189. (4, 1398.) CEd. C. 1606. 1727. Abresch. Æsch. 2, 58. Gesner. Ind. Orph., ad Anton. Lib. 166. Verh., Ruhnk. Ep. Cr. 275. Valck. Callim. 287. Hipp. p. 291. Eur. Phæn. 1331. Steinbr. Mus. Tur. 1, 164. Toup. Opusc. 2, 6. Wolf. ad Hesiod. p. 120. 125. Græv. Lectt. Hes. 561. ad Herod. 575. Fraudulentus, Beck. ad Eur. Phæn. p. 227. De Spartis, Heyn. ad Apollod. 581. Χθ. Ἑρμῆς, Lobeck. Aj. p. 353. Χθ. θεοί, Porphyrius p. 39. Kuster. Χθονία, Musgr. Herc. F. 616. Jacobs. Anth. 3, 285. Χθόνια, ibid."]

B Schæf. Mss. I. q. καταχθόνιος, Friedemann. de Med. Syll. Pentam. Gr. 343. * Χθονιαφόρος, * Χθονιαφόρος, Wakef. Eum. 787. Stanl. ibid. Abresch. Æsch. 2, 109." Schæf. Mss. * Χθονήρης, i. q. χθόνιος, Hes.]

[* Χθόνος, Nom. propr., Excerpta e Damascio Ms. de Principiis ap. Wolf. Anecd. Gr. 3, 254. Ἐχειν δὲ καὶ ἐπὶ τῶν ὤμων πτερὰ ὀνομάσθαι δὲ Χθόνον ἀγήρατον: 257. Φερεκίδης δὲ ὁ Σύριος ζῶντα μενεῖναι αἰεὶ, καὶ Χθόνον καὶ Χθονίαν τὰς τρεῖς πρώτας ἀρχὰς κ. τ. λ.]

[* Χθόα, i. q. χθών, Schneidero susp. Ab Hes. exp. σῶμα: nisi leg. Χθόνα· σῆμα, s. χῶμα: χθών enim Eid. est ἡ γῆ ἀπὸ τῆς χύσεως. * Χθόινος, i. q. χθόνιος, Hes.]

AT VERO Χθαμαλός, licet significatione tenuis ad χθών pertineat, a χαμαὶ tamen derivatum esse putatur pleonasmo literæ θ. Signif. enim Humilis, Depressus, i. e. Terræ vel prorsus æqualis et par, ideoque planus s. complanatus, vel saltem Parum a terra se attollens, Parum a terra assurgens. Philo de Mundo, Εἰ μὴ γενέσεως ἀρχὴν ἔλαβεν ἡ γῆ, μέρος ἐπανεστὼς οὐδὲν ἂν ἔτι αὐτῆς ἐωρᾶτο, χθαμαλὰ δ' ἦδη τὰ ὄρη πάντα ἐγεγέννητο, καὶ οἱ γεώλοφοι πάντες ἰσόπεδοι τῇ πεδιάδι, Montes humiles facti essent et complanati fuissent. Ubi nota sibi opponi τὰ ἐπανεστῶτα et τὰ χθαμαλὰ, s. τὰ ἰσόπεδα τῇ πεδιάδι. Pro Humilis, Depressus, Non multum a terra assurgens, Non altus, Od. M. (101.) Τὸν δ' ἕτερον σκόπελον χθαμαλότερον ὄψει, Ὀδυσσεῦ: Il. N. (633.) αὐτὰρ ὑπερθε Τείχος ἐδέδμητο χθαμαλότερον. ["Jacobs. Anth. 6, 401. Heyn. Hom. 6, 487. Toup. Opusc. 2, 212." Schæf. Mss. Od. I. 25. Arat. 992. * χθαμαλόφρων, unde * Χθαμαλοφροσύνη, Greg. Naz. Carm. 16, 40. Opp. 2, 92. * Χθαμαλοφρονέω, 137.] Χθαμαλοπτήτης, ὁ, Humivola, (ut Altivola dicitur a Cic.) i. e. Non multum a terra se attollens volatu. Aristot. H. A. 9, 36. de accipitrum generibus, Οἱ δὲ λείοι καὶ οἱ φρυνολόχοι, εὐβιώτατοι καὶ χθαμαλοπτήται. [* Χθαμαλότης, Gl. Humilitas, Eust. Il. A. p. 766. ult.] Χθαμαλῶ, Humilem reddo, Terræ s. Solo æquo, Complano, [Joseph. B. J. 3, 6, 2.]

[* ΧΙΑΠΟΝ, τὸ, plur. Χίδρα, Hes. στάχυνες νεογενεῖς, ἡ τὰ ἐξ ὀσπρίων ἄλευρα, ἡ σίτος νέος φρυγτόμενος, ἡ τὰ ὀσπριώδη σπέρματα. "Kuster. Aristoph. 112. (Ἰππ. 803.) Act. Traj. 1. p. 256." Schæf. Mss. Alex. Trall. 7. p. 95. Aristoph. Εἰρ. 595. et Schol., Alcman Athenæi p. 648. Schn. Lex. Suppl. p. 180. Schleusn. Lex. V. T. * Χιδρίας, Aristoph. Pollucis 6, 62. πυρός.]

ΧΙΑΙΟΙ, Mille. FEM. Χίλια, NEUTR. Χίλια. Il. A. (244.) Πρῶθ' ἐκατὸν βοῦς δῶκεν, ἔπειτα δὲ χίλι ἐπέστη Αἴγας ὁμοῦ καὶ οἷς, τὰ οἱ ἄσπετα ποιμαίνοντο, Primum centum boves dedit, deinde mille pollicitus est, capras simul et oves. Et ap. Isocr. διακόσιοι καὶ χίλιοι: pro quo Idem dicit inverso ordine χίλιοι καὶ διακόσιοι. At Schol. Dem., ommissa præp. illa copulativa, Οἱ χίλιοι διακόσιοι ἄνδρες παρ' Ἀθηναίους,

Mille ducenti viri. Et ap. Plat. Apol. Socr. (§. 25.) "Ὁφείλεν ὁ κατήγορος χιλίας δραχμὰς, οὐ μεταλαβὼν τὸ πέμπτον μέρος τῶν ψήφων, Mille drachmas debebat accusator, qui quintam suffragiorum partem non tulisset. Et ap. Hermog. χιλίας δραχμὰς virgini pro dote jubetur dare, qui eam vitiauit. Apud Aristoph. autem χιλίαι πόλεις Schol. exp. πολλαί, finitum numerum pro infinito accipiens. Est porro et singularis numeri aliquis usus. NAM Χιλίη ἵππος ap. Herod. legimus pro χίλιοι ἵπποις, Mille equites. Quibus similia exempla vide in "Ἴππος. ["De singul., v. Bentl. Ep. ad Hemst. p. 105. Xen. K. Π. 410. (4, 6, 2.)" Schæf. Mss.]

Χιλιόδυναμος, Mille viribus s. virtutibus prædita. Ita vocatur a Cappadocum gente herba illa, quam alii Polemouiam, alii Philetæriam appellant, teste Diosc. 4, 8. Itidem et Plin. 25, 6. Polemoniam alii Philetæriam a certamine regum inventionis appellant: Cappadoces autem Chiliodynamam. [* Χιλιόκράτωρ, i. q. χιλιάρχης, Tzetz. Ch. 3, 719. p. 52.] Χιλιόκωμος, Mille vicos s. pagos habens. Strabo 12. p. 245. Οὐ πλάτῃς τὸ πρῶτον τελέως, ἔπειτα πλατύνεται, καὶ ποιεῖ τὸ χιλιόκωμον καλούμενον πεδίον, ["Ammian. 23, 3, 5." Schæf. Mss.] Χιλιόναυς, Mille instructus navibus, habens naves. Eur. Or. (352.) Ὡ χιλιόναυν στρατὸν ὁρμήσας Εἰς γῆν Ἀσίαν, Χαῖρε: tot enim erant Græcorum naves, sc. χιλίαι πρὸς ταῖς ῥνέ. M. C. LV. [Iph. A. 174. ἐλάταις χιλιόναυσιν, pro ἐλατίναϊς ναυσὶ χιλίαις. "Const. Manass. Chron. p. 49. Meurs." Schæf. Mss.] Χιλιοναύτης s. Χιλιόναυτος, Mille nautas habens: ut χιλιοναύταν στόλον dixit Æsch.: qui voce comp. Χιλιοναύτολος a Strab. vocari dicitur, exponiturque Classis mille navium: pro quo diceretur tamen potius χιλιόναυς. Itidem vero ex Eur. (Iph. T. 141.) χιλιοναύτα κόπη affertur pro Mille navibus. Χιλιόσταλτος, Mille valens aut constans talentis, ut Plut. Pericle (12.) dicit ναοὺς χιλιόσταλτους, [Alexis Athenæi p. 236. "Valck. Adonias. p. 314." Schæf. Mss. * Χιλιόφορος, Dio Cass. 826, 22. πλοῖον. * "Τρισχιλιόφορος, ad Dionys. H. 1, 535." Schæf. Mss. * Χιλιόφυλλος, Diosc. 4, 103. * Χιλιόχρυσος, Alex. Trall. 11. p. 194=643.]

Χιλιάρχος, sive Χιλιάρχης, ὁ, Qui mille viris præest, Mille militum tribunus, s. simpliciter Tribunus militum, Tribunus militaris, Tribunus, ut e Suida patet: Δεκαπέντε, πρὸς τοῖς τριακοσίοις ἑτῶν ἀπὸ τοῦ πρώτου συνουρισμοῦ τοῦ ἄστεος διαγεγονότων, χιλιάρχοι τὴν ἀρχὴν Ῥωμαίων παρελήφασιν: circa id tempus enim tribuni militum consulari potestate creati sunt, ut videre est ap. Liv. ["Ad Charit. 454. ad Diod. S. 2, 163. 293. Zeun. ad Xen. K. Π. 677." Schæf. Mss. Ælian. V. H. 1, 21. Corn. Nep. Conone 3. Æsch. Pers. 384. * Ἀρχιχιλιάρχος, Orig. in Fabric. Cod. Pseud. V. T. 766. * Συγχιλιάρχος, Joseph. A. J. 19, 1, 5.] Χιλιαρχία, ἡ, Imperium in mille viros s. equites, Præfectura mille virum s. militum, Tribunatus militum, Tribunatus militaris, Plut. Camillo: [Cæsare 5. Polyæn. 236. "Ad Diod. S. 2, 293. * Χιλιαρχικός, 320." Schæf. Mss.] Χιλιαρχέω, Mille viris s. militibus præsum, Sum tribunus militaris, Tribuni militum officio fungor. Unde particip. χιλιαρχῶν dicitur ὁ χιλιάρχος s. χιλιάρχης. [Lucian. 979. 987. Joseph. B. J. 3, 4, 1. "Ad Diod. S. 2, 293." Schæf. Mss.]

Χιλιέτης, ὁ, sive Χιλιετής, ὁ, ἡ, Millennis, Mille annorum. Athen. 15. Σὺν οὖν ἔστιν, ὡ μουσικώτατε, τὴν χιλιετὴ μου ταύτην ζήτησιν ἀπολύσασθαι, Mille annis agitatam quæstionem dissolvere, Bud. Affertur et χιλιετής ὁ βίος, pro Mille annis vita servata. Χιλιετία, ἡ, Spatium mille annorum, Mille anni, Areth. [* Χιλιετηρίς, idem, Suid. v. Κόδρατος. * Χιλιοετηρίς, Georg. Cedren. p. 3. * Τρισχιλιετής, Hierocl. 262. * Χιλιονταετής, Phot. Bibl. 471. "Fischer. ad Paterph. 87." Schæf. Mss. * Χιλιονταετία, Euseb. H. E. 3, 28. * "Χιλιονταετηρίς, i. q. χιλιοετηρίς, Chrys. in Ps. p. 1. Cotel. Cf. Ἐκατονταετηρίς. Sic * Χιλιοντάς pro χιλίας novissimis Scriptt. in usu est. Du Cange Gloss. 1752." Schn. Lex. Suppl.]

Χιλιόμβη, Sacrificium e mille bobus s. aliis animalibus. Eust. 1454. Ὅτι δὲ οὐ μόνον ἑκατόμβαι, ἀλλὰ καὶ χιλιόμβαι ἦσαν παρὰ τοῖς παλαιοῖς, δηλοῖ ὁ

A γράψας ὅτι ἐν τῇ Μιλτιάδου νίκη χιλίας χιμαίρας Ἀθηναῖοι τῇ Ἀγροτέρᾳ Ἀρτέμιδι ἔθυσαν. ["Ad Herod. 23. 531." Schæf. Mss. Julian. Or. 7. "Joseph. Hyponm. c. 74." Schleusn. Mss.]

Χιλίωρος, pro Mille annorum tempus, e Lycophr. affertur; sed puto ibi aliquid deesse.

Δισχιλίοι, Bis mille; ut Plut. Fabio dicit βούς δις χιλίας, Bis mille boves, s. Duo millia boum, [Aristoph. Σφ. 660.] Sic Τρισχιλίοι, Ter mille. Aristoph. in Pluto τρισχιλίας ψυχὰι, Animæ ter mille, Animarum tria millia: [A. 711. τοξόται. * "Τρισχιλιοτριμύριοι, 33000, ut videre licet a Theocr. 17, 86. Tzetz. Ch. 3, 67." Elberling. Mss.] ET Τετρακισχιλίοι, Quater mille, Quatuor millia. ET Πεντακισχιλίοι, Quinquies mille, Quinque millia. Plato de LL. Πεντακισχιλίας οἰκήσεις. ET Ἑξακισχιλίοι, Sexies mille: Thuc. (2, 13.) Ἑξακισχιλίων ταλάντων, Sexies mille talentorum, Sex millium talentorum. ET Ἑπτακισχιλίοι, Septies mille: ut ἑπτακισχιλίας δραχμαί, Drachemæ septies mille, Septem millia drachmarum. ET Ὀκτακισχιλίοι, Octies mille, Octo millia. NEC NON

B Ὀκτακισχιλίων ἄσπιδος, Herod. (5, 30.) pro ὀκτακισχιλίων ἄσπιδιφόροι, Octo millia scutatorum: UT Πεντακισχιλίων ἄσπιδος, Lucian. (3, 303.) Quinque millia clypeatorum. ET Ἑννεακισχιλίοι, SEU Ἐννακισχιλίοι, Novies mille. ET Δεκακισχιλίοι, Decies mille, Decem millia. Itidemque deinceps Ἐνδεκακισχιλίοι, Δωδεκακισχιλίοι, Τρισκαίδεκακισχιλίοι, et Εἰκοσακισχιλίοι, Τριακοντακισχιλίοι, Τεσσαρακοντακισχιλίοι, Πεντηκοντακισχιλίοι, Ἑξηκοντακισχιλίοι, Ἑπτηκοντακισχιλίοι, Ὑγδοκοντακισχιλίοι, Ἐννενηκοντακισχιλίοι, Ἑκατοντακισχιλίοι, Χιλιακισχιλίοι, Μυριακισχιλίοι, et sic in infinitum usque, præmittendo semper nomini χίλιοι adverbium ejus numeri quo multiplicare ipsum volumus. Hom. vero non cum adverbio numeri simplicis, sed cum ipso simplici numero composuit hoc χίλιοι, DICENS Ἐννεάχιλοι ET Δεκάχιλοι, pro ἑννεακισχιλίοι ET δεκακισχιλίοι, ut Il. E. (860.) ὁ δ' ἔβραχε χάλκεος Ἄρης Ὅσσον τ' ἑννεάχιλοι ἐπίαχον ἢ δεκάχιλοι Ἀνέρες ἐν πολέμῳ. Ubi etiam simul nota e penultima syllaba nominis χίλιοι exemtum fuisse ἰῶτα: ad eorundem vero compositorum formam fingi posse et alia, in metro sc., χίλοι illud addendo numero simplici: ut Τετράχιλοι, Πεντάχιλοι: nam δίχιλοι ET τρίχιλοι sunt κακόφωνα. "In VV. LL. affertur et Δεκάχιλοι ἄνδρες, pro Decem millia virorum."

Χιλιόπλάσιος, Milleplex, vel potius Milleplex, i. e. Millies auctus, Mille accessionibus amplificatus, Themist. p. 33.: ubi etiam μυριοπλάσιος, δεκαπλάσιος, leguntur. [* Χιλιόπλασιος, LXX. Deut. 1, 11. * Χιλιόπλασιων, Symm. sec. Cod. Coisl. 2 Sam. 18, 3. Σὺ γὰρ χιλιόπλασιων ἡμῶν, Tu enim millies potior es nobis. * Χιλιόκιπεντηκονταπλασιών, Cleomed. Cycl. Theor. 2. p. 227.]

Χιλιόστος, Millesimus: ut ἡ χιλιόστη μοῖρα, Mille-sima pars: pro quo et χιλιόστη dicitur sine adjectione substantivi, ut μυριοστή. NEC NON Χιλιόστὺς, ὅς, ἡ, pro χιλιόστη μοῖρα, Millesima pars. Et in exercitu χιλιόστὺς dicuntur Mille viri, milites: χίλιοι ἄνδρες, teste Suida, qui hæc affert e quodam quem non nominat, Τῶν δὲ ἱππέων καθ' ἑκάστην χιλιόστυν δράκων ἡγεῖτο ἐπὶ κάμακος ἀνατεταμένους. ["Cattier. Gazoph. 109." Schæf. Mss.] Rursum Hesychio χιλιόστη est τέλος ἀπὸ τῆς θυσίας, Tributum quoddam e sacrificio: forsitan Millesima sacrificii pars, quæ dabatur sacerdotibus vel aliis. Idem χιλιόστη Bud. interp. Cohors millenaria, Numerus millenarius, afferens e Xen. K. Π. 6, (3, 6.) Καὶ σὺ, ὦ Φαρνύχε καὶ Ἀσιαδάτα, τὴν τῶν ἱππέων χιλιόστην, ἧς ἑκάτερος ἡμῶν ἀρχει, μὴ συγκατατάττετε εἰς τὴν φάλαγγα. Sed ibi potius scr. χιλιόστυν per υ in ultima syllaba, ut in præcedente e Suida loco; atque ita habet mea quoque Ed. p. 99. AT Χιλιαστὺς, quod in VV. LL. legitur, exponiturque itidem Numerus mille milites continens, mendosum esse et ipsum dico, ac pro eo scr. Χιλιόστὺς. Porro ut Χιλιόστὺς dicitur Millesimus, ita et comp. VOCE Ἑξακισχιλιόστὺς, Unus e sex millibus, s. Unusquisque e sex millibus. ["Codin. Orig. p. 7." Boiss. Mss. Amphil. 164. Method. 346. * Ἑπτακισχιλιόστὺς, ibid.] Ad ejus formam alia etiam fingi queunt: ut

δισχιλιοστὸς, τρισχιλιοστὸς, et sic deinceps, adverbiali numero addendo illud χιλιοστὸς.

Χιλιάς, ἄδος, ἡ, Numerus mille continens, simpliciter Mille, s. Mile, ut Quadrigarius ap. Gell. 1, 16. Ibi occiditur mille hominum. Lucil. Hunc mili passum qui vicerit atque duobus. Et, Tu mili nummum potes uno quædere centum. Cic. Qui L. Antonio mile nummum ferret expensum. Et rursum, Quo in fundo facile mille hominum versabatur valentium. Hic enim Mile non pro eo ponitur, quod Græce χίλιοι dicitur, sed quod χιλιάς: et sicuti una χιλιάς, et duæ χιλιάδες, ita unum mile et duo milia, certa atque directa ratione dicitur. Hæc inter alia ibi Gell. ["Adj., Charit. 593." Schæf. Mss. Manetho 4, 66. Arcad. 163. χιλιάδων, μυριάδων, Attice.] Et voce COMP. Δισχιλιάς, ἄδος, ἡ, Duo millia, Numerus bis mille continens, [LXX. 1 Macc. 9, 4.]

["Χιλιάζω s. *Χιλιάω, Mille annos ago, Tzetz. Ch. 9, 657. 671. 678. 682." Elberling. Mss.]

Χιλιασταί, οἱ, Hæretici quidam dicebantur, Lat. Millenarii s. Miliarii, ut Augustin. et Hieronym. vocant: ille, de Civit. Dei 20, 7. hic autem Comm. in c. ult. Jeremi., ubi de horum erroribus vide quæ scribantur: nec non ap. Philastrium et Epiphanium ac Irenæum. Restrinxerant autem ad mille annos impletionem quarundam prophetiarum.

["Χιλιάκις, Gl. Millies.]

"Ἐπιχιλάδιον, Millesimum, χιλιοστὸν," [Hes.: vide Knst.]

Χιλίω, Mille drachmis multo, Mili drachmarum multo: unde ap. Hes. Χιλιοθῆναι, χιλίας δραχμὰς ζημιωθῆναι: et ap. Harpocr. ac Suid. e Lycurgo in Aristog. χιλιοθέντα pro χιλίας ὀφλοντα, subaudiendo δραχμὰς. (Ita enim repono pro χίλια σοφὰ ὄντα, quod in Ms. etiam Suidæ exemplari legi demiror.) Idem vero et χιλίωσαι afferunt ex ejusd. Lycurgi Or. in Cephisod. || Ceterum notandum est, quædam e superioribus derivatis admittere dipthongum, etiam in prima syllaba, ut pro χιλιοστὸς SCRIBITUR Χειλιοστὸς: unde ap. Hes. Χειλιοστύες, quod exp. αἱ φυλαί, Tribus: quomodo supra χιλίαρχοι, Tribuni, Tribuni militum. Itidem pro Χίλιοι SCRIBITUR Χείλιοι: quod Æolicum esse tradunt Etym. et Lex. meum vetus. Similis vero scripturæ ratio dicitur in seq. Χιλός.

ΧΙΑΟΣ, ὁ, Pabulum; peculiariter jumentorum: ut est fœnum, avena, et similes aliæ vel herbæ vel semina, quibus vesci jumenta consuevere vel viridibus vel aridis. Apud Suid. Τὰ δὲ κτήνη πάντα χιλῶ ἔνδον ἐτρέφετο, e Xen. (K. 'A. 4, 5, 19.) Itemque ex Herod. (4, 140.) Διὰ τῆς ἐτέρης χώρας, τῇ χιλὸς τε ἵπποις καὶ ὕδατα ἦν. Item e quodam, quem non nominat, "Ὅσος τε σίτος καὶ χιλὸς ἐν τῇ χώρᾳ, εἰσω τευχῶν κομίζεσθαι, Quidquid frumenti et pabuli erat in regione. Sic Arrian. 3, (7, 6.) Καὶ χιλὸς τοῖς ἵπποις καὶ τὰ ἐπιτήδεα. Et rursum, Χιλὸς τοῖς ἵπποις πολὺς ταύτη ἦν. Et Plut. "Ἦν γὰρ οὔτε σίτος τοῖς ἀνδράσιν ἄφθονος, οὔτε τοῖς ὑποζυγίοις χιλὸς. Item et ἐπιμελεῖσθαι χιλοῦ dicitur eques et ἐπὶ χιλὸν ἐξέρχεσθαι, cum sibi de pabulo prospicit et pabulatum exit. Xen. Ἰππαρχ. (6, 3.) Ἐν δὲ ταῖς φρουραῖς χοῇ καὶ χιλοῦ καὶ σκηνῶν καὶ ὕδατων, καὶ τῶν ἄλλων ἐπιτηδείων φανερὸν εἶναι ἐπιμελούμενον: K. Π. 6, (3, 4.) p. 97. Οἱ δὲ ληφθέντες, ἀνερωτῶμενοι ὑπὸ τοῦ Κύρου ἔλεγον ὅτι ἀπὸ τοῦ στρατοπέδου εἶεν, προελθούσιεν δὲ ἐπὶ χιλὸν, οἱ δ' ἐπὶ ξύλα, παρελθόντες τὰς προφυλάκας. Itidemque alibi sæpe. Nec non et τὸν χιλὸν καταπατεῖν, Conculcare pabulum quod adhuc in viridi herba est: ut ap. Arrian. (1, 12, 17.) Τὸν τε χιλὸν ἀφανίζειν καταπατοῦντας τῇ ἵππῳ, καὶ τὸν ἐν τῇ γῇ καρπὸν ἐμπιπράναι. Ubi de fœnis, avenis, hordeisve nondum demissis dicitur, ut et ap. Suid. in h. l. Ὁ χιλὸς ἐν χέρσῳ φύεται: quod exp. χόρτος, Gramen. Hes. vero et eid. Suidæ est non solum ὁ χόρτος s. ὁ χόρτος τῶν βοσκημάτων, sed etiam τροφή, βρώσις, καὶ πᾶν ἄλλο χόρτασμα: (ut de Quavis esca s. Resculenta dici putandum sit.) Quorum hic fem. etiam genere DICIT Χιλή, ille NEUTRO Χιλὸν, innuit: neuter tamen ullo allato exemplo vel citato

auctore. ["Χιλὸς, Jacobs. Anth. 8, 280. Act. Traj. 1. p. 257. Toup. Opusc. 1, 222. Wassenb. ad Hom. 130. Koen. ad Greg. Cor. 138. ad Herod. 307. 711. Conf. c. χυμὸς, ad Diod. S. 1, 199." Schæf. Mss. I. q. τροφή, Eudocia p. 84. cf. 225. Ælian. H. A. 7, 8. "Χιλή, Anna C. 381." Elberling. Mss.]

"Ἀχιλος, Inops pabuli, Pabulum non habens, Destitutus pabulo: ut regio carens fœno, gramine, aliisque similibus, quibus equi aluntur. Exp. generaliter etiam ἀτροφος, Nutrimiento carens. Nec non [ab Hesychio] πολύχορτος, hic ἐπίτασιν habente α, ut in ἄξυλος pro πολυξύλος.

QUIN ET Ἀχιλεὺς putatur ita nominatus, quoniam οὐ μετέσχε χιλοῦ, sed μυελοῖς ἐτρέφετο ὑπὸ τοῦ Χείρωνος: fertur enim Chiro medulla cervina eum aluisse: cujus etymi Eust. quoque meminit p. 14., ubi varias enumerans etymologias, hanc etiam ponit, ἡ ἀπὸ τοῦ α στερητικοῦ, καὶ τοῦ χιλὸς, ὁ ἐστίν ἡ ἐκ τῶν σπορίμων τροφή: οὐ γὰρ χιλῶ, φασίν, ἦτοι Δημητριακῶ καρπῶ, ἐτράφη ὁ ἦρως, ἀλλὰ ζῶων μυελοῖς, βρεφόμεν. (ἴσως δὲ καὶ δημῶ προβάτων, κατὰ τὸν Ὀμηρικὸν Ἐκτορίδην Ἀστυνάκτα) εἰτα κρέασι τοῖς ἐκ τοῦ κυνηγετεῖν, ὅτε ὁ Χείρων ἐπαιδαγωγῶγει αὐτόν. Estque hoc etymon multo simplicius et verisimilius illo, quod e præsagio ei hoc nominis inditum fuisse ait, ex eo sc. quod ἄχος Ἰλιεῦσιν allaturus erat: quamobrem Euphorion quoque id secutus est, ita de eo canens, Ἐς Φθίην χιλοῖο καθ'ἡε πάμπαν ἄγευστος, Τοῦνεκα Μυρμιδόνες μιν Ἀχιλέα φημίξαντο, Veruntamen licet in hoc vocab. χιλὸς longum sit, non Ἀχιλεὺς scribi solet simplici λ, sed Ἀχιλλεὺς geminato λ, euphoniæ causa, ut volunt Gramm.: nonnunquam etiam simplici λ scriptum secundam syllabam corrigit, contra primitivi sui naturam, licentia quadam poetica, ut metro satisfiat: velut Il. B. (769.) "Ὀφρ' Ἀχιλεὺς μῆριεν. Et alibi, "Ω Ἀχιλεῦ. Itidemque in obliquis casibus Ionice formati, Π. A. initio, Μῆριν ἄειδε, θεῖ, Πηληϊάδεω Ἀχιλῆος, P. (78.) "Ἄλλω γ' ἢ Ἀχιλῆϊ, (709.) Ἐλθεῖν εἰς Ἀχιλῆα. At περὶ Ἀχιλλεὺς τοῦ ἐν Σκύρῳ, s. τοῦ εἰς Σκύρον ἐκτεθέντος ὑπὸ Θέτιδος τῆς μητρὸς, multa Philostr. Junior Eik. 1. init. et in Heroicis, (cujus etiamτροφὰς Philostr. Senior conscripsit,) et post eum Eust. 1187. Meminit Ejust. et Plut. (6, 123.) ubi hanc πρὸς τὸν Ἀχιλλεῖα τὸν ἐν Σκύρῳ καθήμενον ἐν τῷ παρθενῶνι γεγεννημένην ἐπιπληξιν ὑπὸ τοῦ Ὀδυσσεὺς affert, Σὺ δ', ὦ τὸ λαμπρὸν φῶς ἀποσβεννύς γένους, Ζαῖνεις, ἀρίστου πατρὸς Ἑλλήνων γεγώς. ["Markl. Iph. p. 20, 280. Porson. Hec. 110. p. 10. Ed. 2. Conf. c. Ὀδυσσεὺς, Boiss. Philostr. 644. Heyn. Hom. 7, 412. Ἀχιλλεὺς δρόμος, Markl. Iph. T. 436. Musgr. ibid. Ion. 496. Brunn. Soph. 3, 504. ad Paus. 111. Achilles nautis propitius, ad Lucian. 1, 286. T. H. ad Dial. p. 79." Schæf. Mss. Aristot. Phys. 6, 9. "Heronis Γεωμετρούμενα et Heliodori Optica: Κατὰ ἀνάκλασιν, ὥστε ἡ ἀπὸ πάσης τῆς ὀψews θεωρία καὶ ἀπὸ παντὸς μέρους τοῦ ἡλίου ὁ φωτισμός γίνεται." Schn. Lex. * Φιλοαχιλλεὺς, Eust. Il. A. p. 11, 32. * Φιλαχιλλεὺς, Od. A. p. 452, 23. * "Ἀχιλλεΐδης, Diodor. Sard. 6. Christod. Ecphr. 57." Schæf. Mss.] Ἀχιλλεῖος, Achilleus, Quo Achilles usus est: ut Ἀχιλλεῖοι σπόγγοι, Achilleæ spongiæ, Spongiæ quibus Achilles in vulneribus curandis usus est, (Chirurgiæ enim peritus fuit et medicina, a Chirone eas edoctus,) de quibus Aristot. H. A. 5, 16. et Plin. 9, 45. Item Ἀχιλλεῖος πόα, Herba Achillea, qua itidem usus esse ad vulnera comperitur. Plin. 25, 5. Invenit et Achilles discipulus Chironis, qua vulneribus mederetur, quæ ob id Achilleos vocatur. Hac sanasse Telephum dicitur. De eadem Diosc. 4, 36. ubi σιδηρίτις etiam nominatur. Sunt et Ἀχιλλεῖοι κριθαί, [Hordeaceæ Achilleæ, nempe placentæ, Casaub.] de quibus intelligendum hoc Aristoph. (Ἰππ. 819.) Ἀχιλλεῖων ἀπομάττη, pro σιτησεως τῆς ἐν πρυτανείῳ μετέχεις: ubi solebant ἀπομάττεσθαι κριθῶν Ἀχιλλεῖων, i. e. καθαρῶν καὶ εὐγενῶν. Quin et μάζα quædam Ἀχιλλεῖος nominabatur, cujus Athen. meminit (114.) et (269.) afferens e Pherecr. Ἀχιλλεῖος μάζαις κοχυδούντες. Idem Athen. (43.)

meminit et Κρήνης Ἀχιλλείου, referens ex Aristobulo, ἐν Μιλήτῳ κρήνην εἶναι Ἀχιλλεῖον καλουμένην, ἥς τὸ μὲν ῥεῦμα εἶναι γλυκύτατον, τὸ δ' ὑφ' ἐστῆ-
κός, ἀλμυρόν: ex eo autem nominatus sic videtur
fons iste, quoniam Milesii ajunt ex ejus aqua περι-
βάσασθαι τὸν ἥρωα, cum occidisset Strambelum Le-
legum regem. At Ἀχιλλεῖον πλάκα Tragicus quis-
piam ap. Hes. vocat τὴν Ἀχιλλέως νῆσον τὴν Λεύκην
λεγομένην, περὶ ἣν καὶ δρόμοι Ἀχιλλέως εἰσὶ. Meminit
vero et Strabo Ἀχιλλεῖον δρόμον, p. 135. (ubi me-
morat et ἄλλος καλούμενον ἱερὸν Ἀχιλλέως,) et Ἀχιλ-
λείου κώμης, pagina sequente: cujus mentio ap. Xen.
quoque Ἑλλ. 4, (8, 17.) Et Plin. 5, 30. Fuit et Achil-
leon oppidum, juxta tumulum Achillis conditum
a Mitylenæis, et mox Atheniensibus, ubi classis
ejus steterat in Sigeo. Idem vero et præcedentium
meminit, sc. Achilleῖον δρόμον, Achilleῖον insulæ,
quam et Achillis insulam vocat: tumuli etiam et
ædis Achillis. Est denique et Ἀχιλλεῖος εὐχὴ Pro-
verbialiter dicta, qua sc. viri fortes et præclari, in-
digne a suis tractati vel expulsi, imprecantur ipsis
ut aliquando opera sua egeant: sumta appellationis
occasione ex illo ejus ap. Hom. dicto, Ἡ ποτ' Ἀχιλ-
λῆος ποθὴ ἔξεται ὕλας Ἀχαιῶν. Vide Suid., et Plut.
Camillo (13.) p. 245. meæ Ed. [“ Eur. Hec. 124.
126. 221. Iph. A. 241. Musgr. 312. Markl. p. 280.
Tro. 39. Brunck. Soph. 3, 504. Aristoph. 3, 37.
Heyn. Hom. 4, 111. 7, 677. Boiss. Philostr. 430. 438.
Ἀ. πλάξ, Brunck. Soph. I. c. Ἀχιλλῆϊος, 404. * Ἀ-
χιλλεῖον, Fabric. Bibl. Gr. 1, 326. * Ἀχιλλεῖτις, ad
Herod. 425.” Schæf. Mss.] Pro Ἀχιλλεῖος porro
feminino genere dicitur ET Ἀχιλλῆϊς: ut Ἀχιλλῆϊς
κριθὴ vocatur a Theophr. quæ ab aliis Ἀχιλλεῖος no-
minatur: ut H. Pl. 8, 10. et C. Pl. 3, 26. 27. Sed
in horum posteriorum locorum priore perperam ap.
eum legitur Ἀχελλῆϊς, in posteriore Ἀχιλλαῖς. Apud
Gal. quoque in Lex. Hippocr. pro Ἀχιλλῆϊάδας scr.
Ἀχιλλῆϊδας, ubi Ἀχιλλῆϊάδας κριθᾶς ab Hippocr.
nominari scribit τὰς εὐτραφεῖς καὶ μεγάλας, appellatas
ab Achille quodam agricola. Recte ap. Erot. Ἀ-
χιλλῆϊδες, κριθῶν εἶδος: cujus ab Aristoph. quoque
et Soph. fieri mentionem tradit. [“ Brunck. Aristoph.
3, 37. Soph. 3, 505.” Schæf. Mss.]

Εὐχίλος, opp. superiori Ἀχίλος. Signif. enim
Abundans pabulo et alimonia. Pro quo ET Εὐχίλος
scribitur, cum diphthongo, (ut χεῖλος pro χιλὸς re-
periri, infra docebo,) velut ap. Hes. Εὐχίλον, εὐ-
τροφον, εὐχορτον. [Lycophr. 95. “ Εὐχίλοτερος, ab
εὐχίλος, Pabulo qui bene nutritur, de equo dicitur
Xen. Equ. (1, 12.) p. 737., ubi tamen doctiss. Cam.
videtur Var. Lectt. secutus, dum vertit, Melioris de
pastu succi, quasi esset εὐχυλότερος. Vulgatam au-
tem Leuncl. in Sylburg. Ed. 934., Qui pabulo melius
fruatur. Et hoc meo judicio præferendum. Notari
igitur oportet in Lexx. εὐχίλος non tantum de Eo
dici, qui nutrit vel pastum præbet, ut εὐχίλος γῆ ap.
J. Poll. idem ac εὐνομος, sed etiam de Eo qui bene
nutritur, ex hoc loco. Sicque etiam intelligendus
Hes., cum εὐχίλον interpr. εὐχορτον. Vis hoc pro-
blem quoque, frustrantibus te H. Stephano, Pollucis
Interpretibus aliisque? Faciam ex Aristot. H. A. 8,
8. Ὅποιον ἂν, (sc. ὑποζύγιον) ἦττον δυσχεραίνει
τὸ ποτὸν, τοῦτο μᾶλλον εὐχορτον. Quod si vero εὐ-
χυλος in Xen. I. c. placeat magis, similem tamen ha-
bebis defectum in iisdem Lexx. supplendum. Ego
vero, si suppleas, adjicias eadem velim opera * εὐχύ-
λως ex Hippocr. π. Γυν. 1. p. 238.” Gramm. Spec.
Suppl. Lexx. e Xen.: Aristot. de Part. Anim. 3, 14.
Εὐχυλοτέροις τῶν ζῶων.]

Χιλόω, Pasco: ut equum pabulo in præsepe inje-
cio pascimus alimusque, s. saginamus. Et pass.
Χιλοῦσθαι, Pasci, Ali, Saginari, σιτίζεσθαι, παχύνε-
σθαι, ut Hes. exp. (At pro χιλωθῆναι, quod ap. Eund.
legitur, exponiturque ζημιωθῆναι χιλίας δραχμὰς, re-
poneudum χιλωθῆναι, a χιλίῳ.) Rursum ἵππον
χιλοῖ, qui ei χιλὸν et pabulum offert quod comedat,
Pabulum præbet. Xen. K. Ἀ. 7, (2, 12.) Διὰ γὰρ
τὸν φόβον τὰς μὲν ἡμέρας ἐχίλον τοὺς ἵππους, τὰς δὲ
νύκτας ἐφυλάττετο. [“ Schol. Æsch. Suppl. 549.
“ Valck. Diatr. 286. * Χίλωμα, ibid.” Schæf. Mss.

A Pabulatio, Phot. Bibl. 738.] Χιλωτήρ, ἦρος, ὁ, Camus,
s. Fiscella quæ ori equi circumponitur, e vertice loro
aut funiculo aliquo suspensa, in quam sænum aliudve
pabulum conjicitur: idque ea potissimum de causa,
ne equus alicubi subsistere cogatur, et pabulum ca-
pere: cujusmodi fiscellas s. potius reticula hodie,
que mulis dossuariis circumponi videmus. Hesychio
τὸ τοῖς ὑποζυγίοις ἀπὸ κορυφῆς ἐξαρτῶμενον, ἐν ᾧ ἡ
τροφή. Tale quod fere erat etiam ἡ φορβεῖα s. ἡ φορ-
βέα: legimus enim in Hippiatr. Τὰς δὲ φάτνας ὑψηλο-
τέρας εἶναι δεῖ, ὥς ἀνηρτῆσθαι ἀπ' αὐτῶν τὰς φορβέας.
καὶ ἀνανεοῦσας λαμβάνειν τὴν τροφήν. Et equus, cui
ejusmodi fiscella circumposita est, dicitur τὴν φορ-
βεῖαν περιτεθεῖσθαι s. περιεζῶσθαι τὴν φορβεῖαν:
quamobrem et περιστόμιον nominatur.

Ἐκχιλόω, unde pass. ἐκχιλοῦσθαι, e quo præteriti
perf. PARTICIP. Ἐκκεχιλωμένος, Desolatus, Versus,
veluti in locum in quo nihil aliud quam χιλὸς nascitur.
Eust. 773. e Paus. Ἐκκεχιλωμένη, ἐψυγμένη, ἐξημελη-
μένη, κεχερσωμένη ἐπεὶ ὁ χιλὸς ἐν χέρσῳ φύεται τοῦτο
δὲ ἐστὶ χόρτος. Itidemque in Lex. meo vet. et ap. Etym.
ac Suid. Ἐκκεχιλωμένη ἐψυγμένη, ἡ κεχερσωμένη.
ὅτι χιλὸς ἐν χέρσῳ φύεται τοῦτο δὲ ἐστὶ χόρτος ὅλον
ἐξημελημένη. Brevius ap. Hes. Ἐκκεχιλωμένη, ἐψυ-
γμένη, ἐκκεχερσευμένη. Sed notandum est tam ap.
Eust. et Etym. et Suidam, quam in Lex. meo vet.
scriptum esse communi consensu exemplarium ἐψεν-
σμένη: pro quo ego ex Hes. reposui ἐψυγμένη, cum
id mihi magis esse consentaneum videretur. Dicitur
igitur locus aliquis ἐκχιλοῦσθαι, cum vel neglecto
cultorum vel frigorum gramine et herba virenti nu-
datur ac sylvestrem naturam induit atque χερσώδη.
Ita enim potius interpretandum puto quam In χιλοῦ
naturam abire, ut ea loca in quibus nihil nisi χιλὸς
s. χόρτος nascitur, ut Paus. interpretandum esse in-
nuit.

Περιχιλόω, Abunde pasco, Bene sagino et pinguem
reddo. Pro quo ET Περιχειλόω scribitur, ut χεῖλος,
pro χιλὸς. Hoc autem et neutraliter accipitur, ut ex
Hes. patet, περιχειλοῦντες exponente ἀντιάδην κορε-
σθέντες, (nisi potius reponendum ibi sit adverbium
ἄδην,) ut sit Abunde saturati. Sed perperam non-
nunquam pro περιχειλόω derivato e χεῖλος, reperitur
περιχιλόω, ut ap. Xen. Ἰππ. (4, 4.) p. 548. meæ Ed.
Εἰ λίθων στρογγύλων ἀμφιτόμων ὅσον μνασίων ἀμάξας
τέτταρας καὶ πέντε χύδην καταβάλλοι περιχιλώσας σι-
δήρῳ, ὥς ἂν μὴ σκεδαννύωνται: scr. enim ibi cum
J. Poll. quoque περιχειλώσας, licet omnes Edd. ha-
beant sine diphthongo περιχιλώσας. Est autem περι-
χειλώσαι σιδήρῳ, Summas oras et margines ferro ob-
ducere et conjungere, Labra ferro jungere.

Χιλεύω, i. q. χιλώω, Pasco, Sagino, sc. sæno aliove
pabulo, quod jumentis offerri solet. Theophr. C. Pl. 2,
23. (=2, 17, 6.) Τοῦτοις καὶ τοῖς βοῦς καὶ τὰ ὑπο-
ζύγια χιλεύουσι καὶ ἀνατρέφουσι. Hoc pabulo pascunt
saginantque boves et jumenta. (Sic enim scr. pro
χυλεύουσι.) Et ap. Hes. Χιλεύει στρατὸν, σιτοδοτεῖ
στρατὸν, τρέφει. || Pascor, Depascor, ea signif. qua
Virg. dicit Pasci sylvas, arbuta, Depasci artus, i. e.
νέμεσθαι. Nicander Θ. (635.) Παρθένιον ναίουσι
λέπας, τόθι Κλέζος ἀεργοὶ Ἴπποι χιλεύουσι, Ubi Cle-
zos cessantes equi pascuntur, νέμονται, ut Schol.
exp. qui et τρέφονται ἐσθίοντες s. ἐσθίουσιν exp., quæ
cum accus. Κλέζος, qui est Nomen loci, non satis
apte jungi possunt.

[* Χίλων, i. q. χιλὸς, Etym. M. 322.]

Porro sciendum est, ε in hisce e χιλὸς derivatis,
atque adeo in ipso Χιλὸς, asciscere sibi ε, et primam
syllabam diphthongo scribi, NIMIRUM Χεῖλος pro
Χιλὸς. Id quod ex Eust. patet, 772. “Ὅτι δὲ ἡ χλόη
καὶ χεῖλος ἐλέγετο, δηλοῖ Αἴλιος Διονύσιος, εἰπὼν,
Χεῖλος, πόα, χόρτος παρ' αὐτῷ δὲ καὶ διὰ διφθόγγου
γράφεται ὁ τοιοῦτος χιλὸς, ὥς ἡ αὐτοῦ στοιχειακὴ ἀκο-
λουθία βούλεται. Sic Χιλόω ET Χεῖλεω pro χιλώω
et χιλεύω. Unde ap. Hes. χεῖλοῦσθαι, παχύνεσθαι,
σιτίζεσθαι: et χεῖλοῦται, μεγαλύνεται, αὔξεται: pa-
bulo enim jumenta fiunt habitiora et crassiora. Item,
Χεῖλεῖν στρατὸν, σιτοδοτεῖ στρατὸν, τρέφει. Nec non
ipsum Χεῖλος legitur ap. Eund., itidemque exp. τρο-
φή, βρώσις, χόρτος, καὶ πᾶν ἄλλο χόρτασμα. Quan-

quam hæc duo postrema, *χειλέναι* et *χειλὸς*, ap. eum non cum diphthongo scripta sunt, sed simplici *ι*, posita tamen in serie eorum nominum quorum initium est *Χει*. Unde per diphthongum ab eo scripta fuisse satis liquet. SED ET *Χειλωτήρ* ap. Eund. extat pro *χιλωτήρ*, sc. in expos. φορβειά. Φορβειά, inquit, ἡ αὐλητικὴ στομίς· λέγεται δὲ καὶ ὁ χειλωτήρ: indicans, vocab. illud φορβειά significare non solum τὴν αὐλητικὴν στομίδα, verum etiam τὸν χειλωτήρα, i. e. Camum s. Fiscellam quæ ori jumentorum circumponitur, injecto fæno aut alio pabulo, ut docui in *Χειλωτήρ* ex Eod. (Hoc ipsum vero *χειλωτήρ* aliquando signif. et τὴν αὐλητικὴν στομίδα: sed tunc aliam habet originem, ut ii testantur, qui φορβειὰς fuisse dicunt δέρματα τὰ περὶ τὸ στόμα τῶν αὐλητῶν προσδεσμεύμενα s. περικείμενα τῷ στόματι τῶν αὐλητῶν, ἵνα μὴ σχισθῇ τὰ χεῖλη αὐτῶν, καὶ σύμμετρον τὸ πνεῦμα πεμπόμενον, ἥδειαν τὴν φωνὴν τοῦ αὐτοῦ ποιήσῃ: derivatur enim ea ratione a *χείλος*, et *χειλωτήρ* nominatur ejusmodi αὐλητικὴ στομίς, quoniam labris circumponitur s. circumligatur, ut intentiore flatu non rumpantur.) Sic *Εὔχειλος* et *Περιχειλόω* pro *Εὐχίλος* et *Περιχίλόω*. Verum non sequitur ut quemadmodum *χιλὸς* cum suis derivatis asciscit interdum e ad *ι* in prima syllaba, ita vicissim *χείλος* cum suis hoc ipsum e abjicere posse credamus.

XITΩΝ, ὦνος, ὁ, (pro quo **IONICE** *Κιθών*, transpositis aspiratis, ap. Herod. sæpe,) Tunica. Duobus modis usurpatur. Interdum enim de interiore tunica dicitur, significans τὸ προσεχῶς περικεχυμένον τῇ σαρκὶ ἱμάτιον, s. τὸ τῆς σαρκὸς ἀμέσως ἐχόμενον ἱμάτιον, quem propterea ἐχέσαρκον *χιτῶνα* appellat. Valer. Max. Tunica interior, Varro Intusium et subuculam: Apul. Interulam: Gell. Intimam tunicam. Ovid. simpliciter etiam Tunica, ut cum dicit, Sic etiam tunica tangitur illa sua. Et Pugnabat tunica se tamen illa tegi. Et rursum, Illic nec tunicam sibi sit posuisse pudori. Il. B. (42.) de Agamemnone e somno surgente, "Εξετο δ' ὀρθωθείς, μαλακὸν δ' ἐνδυνε *χιτῶνα*, Καλὸν, νηγάθεον: Od. O. (60.) de Telemacho itidem surgente e lecto, Σπερχόμενός ῥα *χιτῶνα* περὶ χροῖ σιγαλόεντα Δύνειν, καὶ μέγα φᾶρος ἐπὶ στιβαροῖς βάλετ' ὦμοις: Il. B. (262.) Εἰ μὴ ἐγὼ σε λαβὼν, ἀπὸ μὲν φίλα εἴματα δύσω, Χλαῖναν τ' ἡδὲ *χιτῶνα*, τὰ τ' αἰδῶ ἀμφικαλύπτει· Αὐτὸν δὲ κλαίοντα τοῖς ἐπὶ νῆας ἀφήσω Πεπληγὼς ἀγορήθεν ἀεικέσσι πληγῇσι. E quo loco satis perspicuum est de Intima tunica dici, qua se post lænam exuta, aliquis flagris cæditur, quæque pudenda tegit. Sic rursum Od. Ξ. (341.) Ἐκ μὲν με χλαῖνάν τε *χιτῶνά* τε, εἴματ', ἔδυσαν· Ἀμφὶ δὲ μοι ῥάκος ἄλλο κακὸν βάλον ἡδὲ *χιτῶνα*, Ῥωγαλέα. In quibus duobus posterioribus Il. χλαῖναν præmisit, quoniam ea prius exuitur quam tunica. Apud Suid. *Χιτῶνά* γ' ἔχων οὐλαν ἐρίων ὑπένερθε. Sic Metellus ap. Plut. περὶ Ἀδολεσχίας dicit, Εἰ ᾧμην τὸν *χιτῶνά* μοι συνεδέναί τοῦτο τὸ ἀπόρρητον, ἀποδυσάμενος ἂν αὐτὸν, ἐπὶ πῦρ ἔθηκα. Non minus frequenter de Exteriore tunica dicitur, significans τὸ ἐπιπολῆς περιβόλαιον, idque vel lineum vel laneum, sed ἀπαλώτερον. Hesiod. Ἀ. (287.) de aratoribus, ἐπιστολάδην δὲ *χιτῶνας* "Εσταλτο, Tunicas succincti s. induti erant. Xen. K. II. 7. init. Ὀπλισμένοι τοῖς αὐτοῖς Κύρῳ ὅπλοις, *χιτῶσι* φοινικοῖς, θώραξι χαλκοῖς, Puniceis tunicis: ut Lacedæmonii quoque ἐν τοῖς πολέμοις φοινικίσιν ἐχρῶντο, Punicei coloris tunicis. Idem Xen. 1. Μέγαν ἔχων *χιτῶνα*: 6, (4, 1.) *Χιτῶνα* πορφυροῦν ποδῆρη στολιδωτὸν τὰ κάτω. Sic Plut. Symp. 4, (5. fin.) *Χιτῶνα* ποδῆρη φορῶν. Et Paus. Attic. Ἀγαλμα τῆς Ἀθηνᾶς ὀρθόν ἐστίν ἐν *χιτῶνι* ποδῆρει. Athen. 5. Ζωωποῦς ἐνδεδυκταὶ *χιτῶνας*, Tunicas bel-luatas. Idem 10. (p. 440.) e Phalæci quodam Epigr. Χρυσωτὸν κροκόεντα περιζῶσασα *χιτῶνα*, Auratam croceoque imbutam colore tunicam s. auratam crocotam. Crocotam enim vocant tunicam croceo colore tinctam. Philo V. M. 3. Σφιγγομένων τοὺς ἀνειμένους κόλπους τῶν *χιτῶνων*, Laxos tunicarum sinus: ut et Babylonii ap. Athen. et Plut. Apophth. (p. 661.) Ἐφόρου κολπωτοὺς *χιτῶνας*. Ubi κολπωτοὶ et

A ἀνειμένοι *χιτῶνες* sunt quas Lat. vocant Sinuosas tunicas, laxas, solutas, fluentes: ποδῆρεις autem, quas talaris: Homero [Od. T. 242.] et Hesiodo *χιτῶνες* *τερμύοντες*: quibus similes sunt ὀρθοστάδιοι s. στατοὶ *χιτῶνες*, Rectæ tunicæ. Sunt vero et *συρτοὶ* *χιτῶνες*, Tunicæ quæ cum longissimæ sint, σύρονται et trahuntur, ut quas Caudatas hodie vocant. [Apoll. Rh. 3, 875. Duris ap. Schol. Eur. Hec. 934.] Eæ autem cum σφίγγονται et ζώννυνται, vocantur *ζωσταί*. At *χιτῶν κόκκινος* ὑπὲρ τῆς στρατηγικῆς σκηνῆς διατεινόμενος, apud Romanos erat τῆς μάχης σημεῖον, ut Plut. docet in Fabio. Item *στρεπτοὺς* *χιτῶν* de lorica dicitur, quoniam ex annulis tortis est ea tunica. Hom. Il. Φ. (31.) Τοὺς (ἱμάντας) αὐτοὶ φορέεσκον ἐπὶ στρεπτοῖσι *χιτῶσι*, E. (113.) Αἶμα δ' ἀνηκνέτιζε διὰ στρεπτοῖο *χιτῶνος*. Idem et χαλκῆους *χιτῶνας* novit, et Ἀχαιοὺς s. Τρῶας χαλκοχίτωνας, quos et χαλκεοθώρακας appellat: *χιτῶνα* χάλκεον, et χάλκεον θώρακα appellans Æreum s. Ferreum thoracem. Itidem Loricam vel Thoracem æneum simpliciter vocat *χιτῶνα*, sine materiam significantis substantivi adjectione: ut Il. B. (416.) Ἐκτόρεόν τε *χιτῶνα* περὶ στήθεσσι δαΐζας. Similiter ὡς ὅπλον ὑπόκειται *χιτῶν*, iu hoc ap. Eund. loco E. (736.) de Pallade, Πέπλον μὲν κατέχευεν ἑανὸν πατρός ἐπ' οὐδεὶ, Ἡδὲ *χιτῶν* ἐνδύσα Διὸς νεφεληγερέταο, Τεύχεσιν ἐς πόλεμον θωρήσσετο. Sed in his postremis duobus Il. de Militari tunica simpliciter accipi queat, cui arma superinduuntur. Ab eod. Poeta dicitur et λαῖνον ἔσασθαι *χιτῶνα*, Lapideam induere tunicam, qui obruitur lapidibus et λιθόλευστος γίνε-ται: Il. Γ. (57.) ἡ τέ κεν ἤδη Λαῖνον ἔσσο *χιτῶνα* κακῶν ἐνεχ' ὅσσα ἔοργας. Metaphorice etiam ἀρετῆς vel δόξης *χιτῶνα* dicitur ἀποδύεσθαι aliquis: Athen. (281.) de Dionysio quodam Heracleota, Ἀντικρυς ἀποδύς τὸν τῆς ἀρετῆς *χιτῶνα*, ἄνθινα μετρηψιάσατο, καὶ Μεταθέμενος καλούμενος ἔχαιρε, Exuta virtutis tunica: (507.) de Platone, e Dioscoridis Commentariis, Ἐσχατον τὸν τῆς δόξης *χιτῶνα* ἐν τῷ θανάτῳ αὐτῷ ἀποδύόμεθα, ἐν διαθήκαις, ἐν ἐκκομιδαῖς, ἐν τάφοις: e quibus ipsius Plut. verbis φιλόδοξον eum fuisse colligit. || Tribuitur porro *χιτῶν* aliis rebus etiam, ut bulbo, ut oculo, ut aliis corporis partibus quæ membrana s. pellicula teguntur veluti tunicula, nec non animantibus quibusdam. Aristot. de tinearum quodam genere, Ἐάν τις τὸν *χιτῶνα* περιέλῃ, ἀποθνήσκει: unde Plin. Est tinearum genus tunicas suas trahentium quo cochleæ modo: eæ spoliatae expirant. Athen. (64.) e Theophr. de bulborum ἐριφορῶν quodam genere, Ἐχει δὲ τὸ ἐριον ὑπὸ τοὺς πρώτους *χιτῶνας*. Unde idem Plin. 19, c. 2. Theophrastus auctor est, esse bulbi genus circa ripas amnium nascens, cujus inter summum corticem eamque partem qua vescuntur, esse laneam naturam, e qua mapalia vestesque quædam conficiantur. Ubi nota *χιτῶνας* eum interpretari Cortices, non Tunicas: cum tamen et ipsæ tribuuntur ejusmodi bulbis, nec non ipsis arboribus, ut ap. Virg. qua se medio trudent de cortice gemmæ, Et tenues rumpunt tunicas. De oculorum vero, testium, cerebri, costarum aliarumque corporis partium *χιτῶσιν* et tunicis, hæc Gorr. *Χιτῶν*, inquit, Tunica: est pars corporis simplex, alba, nervosa, lata, plana, valida, tenuis, facileque dilatibilis: hanc Græci nunc ὑμένα, nunc μήνιγγα indifferenter appellant: res enim eadem est, sed rationes diversæ. Nam cum partem aliquam vestit, *χιτῶν*: cum cerebrum foris integit, μήνιγξ: alias ὑμὴν dicitur. Verum τοῦ ὑμένος nomen a substantia, τοῦ *χιτῶνος* vero, ab usu inditur. Siquidem membrana costas succingens, utroque nomine vocatur: membrana quidem, ab essentia; tunica vero, ab usu, ut docet Gal. de Anat. Administr. 7. Idem certe Gal. κερατοειδῇ ὑμένα, Membranam corneam vocat, quam Alex. Aplr. κερατοειδῇ *χιτῶνα*, Corneam tunicam, in oculo sc. Utuntur enim et Latini vocabulo Tunicae in hac signif. Sic J. Poll. 2. Καλεῖται δὲ τις περικάρδιος ὑμὴν, ὁ διαφράττων τὸν θώρακα, ὅς καὶ *χιτῶν* ὀνομάζεται. Porro derivant Gramm. hoc vocab. a χέω, propterea quod περιχεῖται τῇ σαρκὶ, s. τῷ σώματι. ["Thom. M. 638. 914. Diod. S. 1, 283. 425. Wakef. Trach. 602. 831. S. Cr.

5, 65. Jacobs. Anth. 9, 41. 472. Brunck. Aristoph. 1, 276. Heyn. Hom. 5, 132. 729. 8, 636. 638. ad Mær. 416. Toup. Opusc. 1, 568. Xen. Eph. p. 4. ad Charit. 301. Plut. Mor. 1, 549. Neue Bibl. d. Sch. W. II. K. LIV. 238. Zeun. ad Xen. K. Π. 32. 426. ad Herod. 496. 539. Paus. 1, 399. Musgr. ad Hec. 933. Voss Myth. Br. 1, 125. Wassenb. ad Hom. 60. Scaligerana Secunda p. 256. Athen. 1. p. 7. Tela aranearum, Huschk. Anal. 137. Jacobs. Anth. 9, 303. Toup. Opusc. 2, 89. Emendd. 2, 536. Thorax, Jacobs. Anth. 11, 158. Heyn. Hom. 6, 141. 451. 7, 213. De reti, Huschk. Anal. 137. Jacobs. Anth. 9, 303. De mœnibus, 11, 52. ad Herod. 566. (7, 139.) X. λαῖνος, Heyn. Hom. 4, 462. X. τριγλοφόρος, Toup. Add. in Theocr. 401. Opusc. 2, 89. Plur., Plut. 5, 226. H." Schæf. Mss. Corpus, Empedocles ap. Stob. Phys. 141. Araneæ tela, Achill. Tat. 176. Χιτών, Interula, ἱμάτιον, Vestis superior s. Pallium, Luc. Evang. 6, 29. Λίνεος κιθών, Ionicus vestitus, Herod. 5, 87. Schol. Clem. Alex. Pæd. 2, 10. p. 238. "Κιθών, Wessel. Diss. Herod. 66." Schæf. Mss.] "Κιθών autem, Hes. πῶμα πίθου, "Operculum dolii." [* Χιτωνοπώλης, Gl. Sagarius.] Ἀβροχίτων, ὠνος, ὁ, ἡ, Molli indutus tunica: μαλακὸν ἐνδεδυκὼς χιτῶνα, ut Homericus Agamemnon. Sed in malam plerumque partem de eo, qui nimis molliter vestitus est, dicitur. [Æsch. Pers. 541. Const. Manass. Chron. 114. "Wakef. Ion. 199. Phil. 393." Schæf. Mss.]

Ἀχίτων, Qui sine tunica est, Tunicam non habens: ut Plut. Probl. Rom. quærit, Διὰ τί τοὺς παραγγέλλοντας ἄρχειν, ἔθος ἦν ἐν ἱματίῳ τοῦτο ποιεῖν ἀχίτωνας: sc. ἵνα μὴ δεκαζώσων, ἀργύριον ἐν τῷ κόλπῳ κομίζοντες: ut et in Coriol. (14.) dicit, "Ἀζωστον ἐβούλοντο προΐεναι καὶ ἀχίτωνα τοῖς πολίταις τὸν δέον αὐτῶν, ὑποψία διανομῆς ἀργυρίου καὶ δεκασμῶν. Rursum in Probl. Rom. Ἀχίτῶνες ἐπὶ τὰς ἐπαγγελίας κατήσαν. ["Diod. S. 1, 425. Jacobs. Anth. 9, 472. Kuster. Aristoph. 53. ad Herod. 416. ad Xen. Mem. 1, 6, 2. Valck. Adoniaz. p. 400." Schæf. Mss.]

Διχίτων, Duas habens tunicas, Duabus tectus s. involutus tunicis, [Theoph. Protosp. 819. Διχίτωνα ἔντερα παχέα.]

Θηλυχίτων, Muliebri indutus tunica: ut Babylonii, qui κολπωτοὺς χιτῶνας ἐφόρου. ["Antip. Sid. 27. ad Lucian. 1, 397. 2, 236." Schæf. Mss.]

Λευκοχίτων, Alba indutus tunica, Tunicam candidam habens s. gerens. Metaph. Hom. ἡπάτα λευκοχίτωνα dicit Hepata alba tunica intacta: quoniam ejusmodi pellicula s. membranula veluti tunica vestiuntur. [* Λυσιχίτων, Nonn. D. 5. p. 164.]

Μελαγχίτων, Nigra vestitus tunica, Atra amictus tunica, Pullam tunicam s. vestem gestans: ut ap. Æsch. (Choeph. 9.) αἱ μελαγχίμοις πέπλοις πρέπουσαι χοηφόροι. Ab eod. Æsch. (Pers. 119.) tropice μελαγχίτων φρὴν dicitur Mens mœsta et tristis, metaphorice ab iis qui pulla s. atra veste mœrorem et luctum præ se ferunt: [vide Blomf. Gloss.]

Μονοχίτων, Una tantum indutus tunica, Simplici amictus tunica: ut qui lineam tantum tunicam s. interulam gestat. Utitur Hes. in exponendo οἰοχίτων, quatenus compositum est ex οἶος significante ὁμός, Solus. [Plut. Sulla 25. "Jacobs. Anth. 7, 337. Exerc. 2, 127. ad Herod. 416. Valck. Adoniaz. p. 336. Musgr. ad Hec. 933. Zeun. ad Xen. K. Π. 426." Schæf. Mss. "Apud Athen. 589. memoratur virgo, quæ ἀναμπεχόνος καὶ μονοχίτων ἦν, Stulam non erat indutus, sed unam simplicem tunicam." Schw. Mss. Diod. S. 580. Schol. Od. Z. 489. Lucian. 3, 394. * Μονοχιτωνένω, Unicam habeo tunicam, Theodorus Abucara ap. Suicer. Thes. Eccl.]

Πολυχίτων, opp. præcedenti μονοχίτων: signif. enim Multis amictus tunicis, Pluribus vestitus tunicis, Qui pluribus tunicis integitur: ut πολυχίτων κάλαμος, Theophr. C. Pl. 3, 26. quem ἀπαθῆ ὑπὸ τοῦ ψύχους esse dicit.

Ἰποχίτων, Qui sub tunica est, Subter tunicam latens, [Gl. Subucula. * Χρυσοχίτων, Epigr. Philippi 20.]

Χιτωνάριον, τὸ, Tunicula. Lucill. Epigr. in Philosophos, εἴ τις ἀχαλκεῖ, Μηκέτι πεινάτω, θεῖς τὸ χιτωνάριον, Deposita tunica et sumto pallio Philosophico. Vide et Χιτωνισκάριον. ["Brunck. Aristoph. 1, 276." Schæf. Mss.]

Χιτώνιον, τὸ, itidem Tunicula; sed peculiariter de Muliebri tunicula s. tunica: ut Lucian. quoque testatur in Lexiph. (25.); reprehendit enim ibi Lexiphanem, qui χιτώνιον putaret dici etiam τὸν ἀνδρείον, et δουλάρια nominari τοὺς ἄρρενας τῶν ἀκολουθῶν: et mox subjungit, Ἄ τίς οὐκ οἶδεν, ὅτι χιτώνιον μὲν, γυναικὸς ἐσθῆς· δουλάρια δὲ, τὰ θήλεα καλοῦσι; Id ipsum vero et auctoritate receptorum Scriptorum probare libet. Plut. (6, 596.) "Ὅπως αὐτῇ χιτώνιον ὑφάνη σύμμετρον, Ut tuniculam sibi aptam texeret: (8, 307.) Σοὶ δὲ, ὦ πάτερ, Μιλησίαν χλαμύδα, τῇ δὲ μητρὶ παραλουργὸν ὠνησόμεθα χιτῶνιον: aliquanto post, Χιτῶνια τῶν γυναικῶν ἀμπεχόμενοι. Aristoph. Πλ. (984.) Καὶ ταῖς ἀδελφαῖς ἀγοράσαι χιτῶνιον. Athen. (590.) de Phryne meretrice, Ἦν δὲ ὄντως καλὴ ἐν τοῖς μὴ βλεπομένοις· διόπερ οὐδὲ ῥάδιον ἦν αὐτὴν ἰδεῖν γυμνῇ· ἐχέσαρκα γὰρ χιτῶνιον ἡμπείχετο. Rursum tamen idem Lucian. sui oblitus, in Commentario περὶ τῶν ἐπὶ Μισθῷ συνόντων (37.) dicitur χιτώνιον pro Virili etiam tunica usurpasse. Vide et Χιτωνισκάριον. ["Thom. M. 914. Brunck. Aristoph. (Πλ. 984.) 1, 276. 2, 17. 24. 3, 170. ad Lucian. 2, 349. Ammon. 148. Alciph. 188." Schæf. Mss. Muliebri tunica, Dio Chrys. 1, 242.]

Χιτωνίσκος, ὁ, Tunicula: eo differens a præcedente, quod viris quoque tribuatur, non tantum mulieribus. Viris quidem, ut ap. Dem. 242 (= 583.) "Ὅστε με φοβηθέντα τὸν ὑμέτερον θόρυβον, θοιμάτιον προέσθαι, καὶ μικροῦ γυμνὸν ἐν τῷ χιτωνίσκῳ γενέσθαι φεύγοντα, ἐκεῖνον δὲ ἔλκοντα. Ubi etiam de Interiore s. Intima tunica dicitur, i. e. Interula s. Intusio. Athen. 12, Χιτωνίσκον ἐνδεδυκὼς ποδήρη μέχρι τῶν καρπῶν χειρίδας ἔχοντα, ut et ap. Virg. tunicæ manicas habent. Eod. in I. Antiphanes, Λευκὴ χλανὶς, φαῖς χιτωνίσκος, καλὸς, Πιλίδιον ἀπαλὸν, εὐρυθμὸς βακτηρία: in descriptione habitus Philosophici. Mulieri autem tribuitur ap. Eund. 13. (p. 590.) ubi Hyperides patrocina Phrynæ meretrici, cum dicendo nihil se efficere videret, et judices eam condemnaturi viderentur, Παραγαγὼν αὐτὴν εἰς τοὺς μανέας, καὶ περιφρήξας τοὺς χιτωνίσκους, γυμνά τε τὰ στέρνα ποιήσας, τοὺς ἐπιλογικούς οἴκτους ἐκ τῆς ὀψεως αὐτῆς ἐπερρήτορευσεν. Promiscue et virili et muliebri sexui ap. Plut. (7, 305.) Ζῶα θηρεύοντες ἄνθρωποι δορὰς ἐλάφων περιτίθενται, καὶ περωτοῖς ἀμπεχόνται χιτωνίσκους, ἀγρὰς ἐπιχειροῦντες ὀρνίθων. Hinc et aliud DIMIN. Χιτωνισκάριον, τὸ, itidem Tuniculam significans vilem. Sed placet subjungere discrimen quod Ælius Dionysius inter χιτῶν et diminutiva ex eo derivata statuit. Sic igitur ille ap. Eust. 1166. Χιτῶν, ὁ ζωστὴς καὶ γυναικείος· ὁ δὲ ἀνδρείος, χιτωνισκάριον· ὁ τινες ἐπερὶ δὴ τὴν τὸ δὲ βραχὺ, χιτωνισκάριον· χιτώνιον δὲ καὶ χιτωνάριον, λεπτὸν ἐνδυμα γυναικεῖον πολυτελές. Ubi etiam hæc duo, illorum posteriorum, χιτωνάριον et χιτώνιον, exempla affert, e Menandro, λελουμένη γὰρ ἡ εἰσαῖρα καὶ διαφανὲς Χιτωνάριον ἔχουσα. Et ex Aristoph. Ἐνδὺς τὸ γυναικεῖον τοδὶ χιτώνιον. Sed quod ad χιτώνιον attinet, facile quidem ei assentiar, cum e multis exemplis id pateat: ad reliqua vero quod attinet, promiscue ea et virili et femineo tribui generi, ex iis manifestum est Auctorum quos citavi locis. ["Χιτωνίσκος, Thom. M. 638. 914. Brunck. Aristoph. 1, 276. (Πλ. 984.) Ammon. 148. ad Xen. Mem. 2, 7, 5. et Ind., Valck. p. 245. Mær. p. 416. et n., Alciph. 130. et n." Schæf. Mss. * Χιτωνίσκιον, Osann. Sylloge Inscr. 1, 11, 30. p. 79.]

[* Χιτωνία, Tunica, Melampod. Divin. e Næv. p. 508. * Χιτώνη, Epith. Dianæ, Callim. H. in Jov. 77. * Χιτωνίζω, Gl. Tunico.]

XION, ὄνος, ἡ, (perperam in VV. LL. ὁ, ἡ,) Nix. Il. X. (152.) Ἡ δ' ἐτέρῃ θέρει προρέει εἰκνία χαλάδῃ, Ἡ χιόνι ψυχρῇ, ἡ ἐξ ὕδατος κρυστάλλῳ, de scaturigine quadam, s. fonte æstate frigidissimo: ut et Athen. (43.) e Ptolemæo refert εἶναι κρήνην τινὰ νῆμα ἀνιέν

σαν χιόνος ψυχρότερον· ἐξ ἧς πολλοὺς μὴ πίνειν, ἀποπαγήσεσθαι προσδοκῶντας. Rursum II. K. (7.) ὅτε πέρ τε χιῶν ἐπάλυνεν ἀρούρας: Od. E. (476.) ἔπειτα χιῶν γένητ' ἥντε πάχνη Ψυχρή: T. (205.) Ὡς δὲ χιῶν κατατῆκετ' ἐν ἀκροπόλοισιν ὕρεσφιν. Plut. Symp. 3. Ἐν τοῖς νοτεροῖς τόποις ἡ προσήλοις αἱ χιόνες ρέουσι: 6. docet ὅπως δεῖ τὴν χιῶνα διαφυλάττειν, ut et Athen. (125.) ubi quidam χιῶνα ἔπινον, et οἱ οἰνοχόοι ἔμισγον τοῖς συμπόταις εἰς τὸ ποτὸν χιόνος, ut sc. esset frigidius. Rursum ap. Plut. de Fort. Alex. I. 2. Βάθουσι χιόνων κατακεχωσμένα ἔθνη, Altitudine nivium obrutæ gentes. Et proverbialiter II. K. (437.) Λευκότεροι χιόνος, θείειν δ' ἀνέμοισιν ὅμοιοι. Quomodo autem fiat ἡ χιῶν, vide ap. Aristot. de Mundo, nec non in Meteor., sed et ap. Suid. [“ Musgr. Tro. 1067. (Andr. 214.) Jacobs. Anth. I, 1. p. 36. 8, 235. Ruhnke. ad Xen. Mem. 225. X. λύεται, Villosius. ad Long. 175. De usu ejus æstivo, ad Xen. Mem. 2, 1, 30. Jacobs. Anth. I, 1. p. 35.” Schæf. Mss. Plur., Philostr. 69. II. M. 278. ὥστε νιφάδες χιόνος πίπτουσι θαμειαί: cf. Aristot. de Mundo 4, 7.] AT Χιῶν, ὡνος, ὁ, Platonici cujusdam nomen est, cujus Epistolæ aliquot hodieque extant.

Χιονόβας, Per nives gradiens, ὁ χιόνος στειβων, ὁ διὰ χιόνος βαδίζων. Exp. tamen in VV. LL. Nive conspersus. [* Χιονόβατος, Arrian. Ind. 6. ὄρεα, sed leg. χιονόβλητα. * Χιονοβλέφαρος, Anal. 2, 253. “ Jacobs. Anth. 9, 248.” Schæf. Mss. Dionys. in Arat. Oxon. p. 49.] Χιονόβλητος, Nive obrutus s. conspersus, Nivibus tectus, ab Jove perfusus. Sonat enim ac si diceret, In quem Jupiter nives ejaculatus est aut dejecit. Aristoph. N. (270.) Εἴτ' ἐπ' Ὀλύμπου κορυφαῖς ἱεραῖς χιονοβλήτοις κάθησθε. Sunt enim τὰ ὑψηλὰ τῶν ὀρῶν χιονόβλητα, Schol. Χιονοβόλος, Qui nives cœlitus jaculatur, ut Jupiter qui ningit. Potest dici et de ipso cœlo s. aere. Rhetor quidam ap. Plut. (6, 693.) Χιονοβόλος ἡ ὥρα γινομένη λειποβοτανεῖν ἐποίησε τὴν χῶραν. [Strabo 628.] Χιονοβόλεω, Nivibus dejectis obruo. Diod. S. Ἡ δὲ τοῦτων χῶρα κεῖται μὲν ὑπ' αὐτὰς τὰς ἄρκτους, χιονοβολεῖται δὲ πᾶσα: [2, 276. 361. Strabo 1055. “ Perizon. Curt. Vindic. 125.” Schæf. Mss. * Χιονοθρέμμων, Eur. Hel. 1339.] Χιονόκτυπος, i. q. χιονόβλητος: nam ut βάλλω, ita et κτυπέω significat iuterdiu τυπῶ, πλήττω, Verbero, Ferio. Soph. Aj. (701.) p. 42. Πᾶν ἀλίπλαγκτε, Κυλλανίας χιονοκτύπου πετραίας ἀπὸ δειράδος φάνηθι, i. e. τῆς ὑπὸ χιόνος τυπτομένης, Schol. [“ Lobeck. Aj. p. 324. * Χιονόντυπος, ibid.” Schæf. Mss.] Χιονότροφος, Qui nivibus alitur, Nivibus victitans. Eur. Phœn. (809.) ὦ θάθεν πετάλων πολυθηρότατον νάπος Ἀρτέμιδος, χιονότροφον ὄμμα, Κιθαίρων: [“ Valck. p. 301. Diatr. 202.” Schæf. Mss. * Χιονοφεγγής, * Χιονόφεγγος, Chrys. 6, 324. 465.] Χιονόχροος, Qui nivei est coloris, Nivi colore similis, Niveus. Apud Athen. 4. Παρέφερων ἐν κανέοισι μάζας χιονοχρόας. [Χιονόχρους, Const. Manass. Chron. p. 6. 46. 187. Meurs. * Χιονόχρους, Eur. Hel. 216. * Χιονωπὸς, Nonn. D. 17, 43.]

Χιονώδης, [contr. e * Χιονοειδής,] Nivosus, Nivalis, Nivibus oppletus s. obrutus. Affertur e Dionys. P. Item, Niveus, Albus s. Candidus in modum nivis, Epigr. [“ Jacobs. Anth. 9, 99. Lucian. Ep. 9. Ruhnke. Ep. Cr. 152. 194. Timæi Lex. 122. Toup. Opusc. 2, 56. Emendd. 2, 206.” Schæf. Mss. Nicander A. 150.]

Χιονόεις, idem. Nicand. A. (512.) de remedio sanguisugis potis adlibendo, Καὶ σὺ τὸτ' ἐν δεπάεσσι κεραϊόμενον ποτὸν ὕξεν Νείμειας, ποτὲ δαῖτα συνήρεα χιονόεσσαν, Πολλάκι κρυστάλλοιο νέον βορέησι παγέντος: jubet offerri acetum, nives aut glaciem; cum enim δαῖτα χιονόεσσαν dicit, nives comedi jubet. Diosc. vero ψυχρὸν ὕδωρ ἐν τῷ στόματι διακρατεῖν. Schol. tamen ibi χιονόεσσαν δαῖτα exp. τὴν ὑπὸ χιόνος παγεῖσαν, Nivali glaciata frigore. [“ Musgr. Tro. 1067.” Schæf. Mss.]

Χιόνεος, Niveus, Nivalis, ut χιόνεαι νιφάδες, Epigr. Ibid. χιονὴ λίθος, ut ap. Athen. (525.) Asiæ de Samiis, Πεπνυκασμένοι εἵμασι καλοῖς, Χιονόοισι χιτῶσι πέδον χθονὸς εὐρέος εἶχον. Et ap. Nonn. χιονὴ χροή,

PARS XXXI.

A Niveus color, i. e. Candidus: ut Hes. quoque χιονέαν exp. λευκήν, item φωτῶδη. [Nonn. Jo. 247. “ Musgr. Tro. 1067. Jacobs. Anim. 121. Anth. 8, 207. 10, 152. 406. 12, 301. Wakef. S. Cr. 3, 73.” Schæf. Mss. “ Item * Χιόνιος, s. * Χιόνινος, si vera scriptura ap. Athen. 375.” Schw. Mss. * Χιόνιον, τὸ, Nomen collvrii, Alex. Trall. 2. p. 142=47. * Χιονικός, Gl. Niveus.]

Χιονόω, Nive operio, Nivibus tego s. obruo, χιονοβολῶ: unde κεχιονωμένος, Opertus nivibus. Diog. L. de Diogene Cynico, Χειμῶνος ἀνδριάντας κεχιονωμένους περιελάμβανε, Statuas nive perfusas s. opertas. Ubi tamen quidam Codd. habent κεχιονισμένας, ut infra docebo. Exp. etiam Dealbo, Niveo colore imbuo. Unde ap. Hes. Χιονωθήσονται, λευκανθήσονται, λαμπρυνθήσονται. Videtur accipi etiam pro In niveam naturam converto, s. In nivem transformo. Χιονωτὸς φύσις, Nivalis natura, Aqua aut humor qui sua natura nivalis est. Nonn. Jo. c. 4. (p. 52.) ὅπῃ πάρος ἐς χύσιν οἶνον Ξανθὸν ὕδωρ ποίησε, φύσιν χιονωτὸν ἀμείψας, Nivali natura mutata.

Χιονίζω, i. q. χιονόω s. χιονοβολῶ, Nive perfundo, conspergo, obruo. Unde pass. voce aliquis vel aliquid χιονίζεσθαι dicitur: ut χιονοῦσθαι et χιονοβολεῖσθαι s. νίφεσθαι, cum nivibus perfunditur s. operitur, veluti cum ἀγάννιφον ὄρος ap. Hom. interpr. τὸ ἄγαν νιφόμενον s. χιονιζόμενον. Sic κεχιονισμένοι ἀνδριάντες, Statuæ nive perfusæ s. conspersæ. Diog. L. in V. Diog. Cyn. 207. μεὰ Ed. Θέρους μὲν ἐπὶ ψάμμου ζεσπῆς ἐκυλινδεῖτο, χειμῶνος δὲ ἀνδριάντας κεχιονισμένους περιελάμβανε, πανταχόθεν ἐαυτὸν συνασκάων. Idem et γυμνοῖς ποσὶ χιῶνα ἐπάτει, p. 211. || Impersonaliter etiam ap. Herod. (2, 22.) ἐχιόνιζε, Ningebat, Bud. ut ὕε, Pluebat. || Rursum χιονίζω active, Dealbo et niveum reddo. Hes. enim χιονίζει exp. λευκαίνει. [“ Schol. Nicandri Θ. 252.” Wakef. Mss. * “ Χιονισμός, Hes. v. Νιφετός, Apollon. Lex. v. Νιφάδεσσι.” Boiss. Mss. * “ Καταχιονίζω, Hes. v. Κατανίφεται.” Wakef. Mss. “ Ὁ * χιονίτης Συμεών, Monum. Cotel. 2, 270.” Boiss. Mss.]

C “ Χιῶν, Ningens, Nivem emittens. Hesiodus, “ ἀφρὸς δὲ περὶ στόμασιν χιῶντι Λεῖβεται, Spuma “ circum os stillat quasi ningenti, VV. LL.”

“ ΧΛΑΖΩ, ψοφῶ, Sibilo, θρυλλοῦμαι, VV. LL. e “ Pind., cujus tamen locum non afferunt.” “ Κε- “ χληδέναί, Hes. ψοφεῖν, [et προσλαλεῖν.] “ At “ κεχλιδότα, Idem affert pro ἀνθοῦντα, Florentem.” “ Κεχλαδᾶν, Eid. est χάσκειν: afferenti et κεχλαδοῦ- “ σι pro χάσκουσι: [vide ibi nott. Pind. Ὁ. 9, 3. κεχλαδῶς: “ Videtur fuisse χλάζω, ut κλάζω, κράζω, unde καχλάζω: et * χλήζω, unde κέχληδα, Dorice κέχλαδα, unde α productur.” Heyn. Idem Π. 4, 318. κεχλάδοντας ἦβη:—“ A * κεχλήδω, πλήθω, Juvenili vigore, tanquam succo, turgentibus. A χλάζω, Dorice pro χλήζω, factum esse debet * κεχλάδω, (non κεχλαδάω, ut Schmidius facit,) pro κεχλήδω, unde κεχλάδων: κεχλάδοντας scripsi pro κεχλαδόν- “ τας: nam α producta esse debet; neque adeo aor. secundus locum habet h. l.: Schol. exp. πληθόντας, “ et Etym. M. κεχλαδῶς (Ὁ. 9, 3.) ἀντὶ τοῦ ὁ πληθύνων. “ Pergit Schol. Κυρίως δὲ χληδός, (vel χληδός, cf. Hes. h. v. et Pauw. ad h. l.) ἡ μετὰ ἥχου τῶν ὑδάτων “ ρύσις, μιμητικῶς εἰρημένη ὥς καὶ βρόμος πυρός. Illud “ χληδός a χλήζω ductum esse debuit, hoc autem a “ χλῶ, (a quo Etym. M. ὄχλος ducit,) χλάω, χλάζω, “ χλήζω. Fuit et χλίω pro θρύπτω: unde ἐγγλῖειν “ Æsch. Suppl. 921. et χλιαρός: cf. infra ad Π. 9, 66. “ Duplex autem significatus hic verbis inesse videtur, “ primum copiæ, proprie aquarum, tum strepitus, “ quem multæ aquæ fluentes faciunt. Alter significa- “ tus supra Ὁ. 9, 3. alter vero, ille prior, h. l. obti- “ nere videtur, ut sit Juventæ vigore plenum esse, κε- “ χλάδειν ἦβη: cf. Abresch. ad Hesych. his vocc. “ Supra 281. ἦβη κυμαίνει. Quod autem altero loco “ pro interpretatione in Scholiis affertur, τῷ τῆς ἀκμῆς “ ὑπεραίροντας θερμῷ, suspicor Scholii auctorem vitiose “ κεχλιδόντας legisse, vel κεχλιδύτας, tanquam α χλίω, “ χλιδῇ, χλιδᾶν. Apud Hes. κεχλιδότα· ἀνθοῦντα.

Bodl. C. κεχλαδότης cum metri vitio." Heyn. Cf. Buttmi. ad Pind. Fr. Dithyramb. 6, 3. p. 70. Heyn., Etym. Gud. v. Χλίδοντα, Schn. Lex.]

"Καχλάζω, Strepito, Resono, ut idem Hes. καχλά-
ζει exp. ψοφεῖ, τρύζει. Ac proprie volunt τὸ κύμα
"dici καχλάζειν, cum φερόμενον ἐπὶ τοὺς κάχληκας
"ψοφεῖ καὶ ἤχει: præsertim in litore, ubi fluctus
"agitati per lapillos strepitant et resonant. Alii
"vero volunt esse ὠνοματοποιημένον, significans
"τοῖον ἦχον ἀποτελεῖν. Theocr. 6, (11.) τὰ δὲ νῦν καλὰ
"κύματα φαίνει "Ασυχὰ καχλάζοντα. Apoll. Rh. 2,
"(570.) καχλάζοντος ἀνέπτυνε κύματος ἄχνην. Ex
"Eur. vero (Hipp. 1211.) et καχλάζειν ἄφρον affer-
"tur pro Spumam concitare τῷ καχλάζειν. Hes.
"rursum et ipse dicit verbum hoc γεγονέναι ἀπὸ
"τῶν κυμάτων, et significare τετάραται, ἐπαίρεται,
"φλεγμαίνει. Idem tamen exp. etiam κιχλίζει,
"ἄθροως γελᾷ." ["Καχλάζω, Mitscherl. ad Achill.
Tat. 272. Toup. ap. Warton. ad Theocr. 2. p. 248.
Add. in Theocr. 393. Valck. ad x. Id. p. 95. Phœn.
p. 89. Hipp. p. 293. ad Mær. 215. Heringa Obs. 223.
(* Καχλαδίας, 223.) Wakef. Trach. 1089. Plato Epigr. 13.
Brunck. Apoll. Rh. p. 77. 98. (l. c. et 1266.) * Καχλάδω,
Huschk. Anal. 111." Schæf. Mss. Pind. O. 7, 2. Φιάλαν—'Αμπέλον ἔνδον
καχλάζου-σαν δρόσω, Schol. πεπληρωμένην οἴνω, al.
κινουμένην, ἀναπηδῶσαν. Philostr. 116. Φιάλαν, ἐν ᾗ
στάλαγμα ἐκάχλαζεν ἀκηροτάτου πόματος. Dionys.
Hal. 6. p. 1041. Νᾶμα πλούσιον καὶ τὰς μεγάλας
κατασκευὰς καχλάζον. De pluviis, Lycophr. 80. De
mari, Diod. S. 1, 211. De flumine, Dionys. P. 838.
Vide de h. v. multa in Blomf. Gloss. ad Æsch. S. c.
Th. 110. Pr. 90.] "Καχλαίνει, Hes. ἐκ θορύβου
"ταράσσει." "Κάχλασμα, τὸ, Strepitus et sonitus
"quem οἱ κάχληκες a fluctibus agitati cient. Ab
"Eust. II. Ψ. dicitur exponi βράσμα, ζέσις: quod
"potius πάφλασμα dicitur: quanquam et Suid. κα-
"χλάζει exp. non solum ταράττεται, φλεγμαίνει, sed
"etiam βράττει, Ebullit, fervendo sc." [Καχλάζω,
Gl. Scateo, Scaturio, Ebullio. * Καχλάξ. Bullit.
* Καχλασμός. Scaturigo. * 'Ανακαχλάζω, Wolf.
Anecd. Gr. 2, 324. "Wakef. Trach. 1089." Schæf.
Mss. Opp. K. 1, 275. Σικελικῆς Αἰτνῆς ἀνεκάχλα-
σεν ἀέναον πῦρ. * 'Ανακάχλασις, Schol. Æsch. Pr.
367.] "Ἐπικαχλάζω, Superne strepito, ut strepi-
"tat unda spumam simul emittens," [Arrian. 240.
"Brunck. Apoll. Rh. 173." Schæf. Mss. * Ὑπερ-
καχλάζω, Philostr. Icon. 3, 11. Lucian. 2, 115.]

"Κάχληξ, ἡκος, ὁ, i. q. κάχληξ et χάλιξ, Calculus,
"Lapillus; proprie vero ita nominantur Lapilli per-
"petua in aquis volutione attriti, quales in flu-
"minum ripis et maris litoribus leguntur, undarum
"agitatione æstuque ejecti. Unde reddi solet Cal-
"culus marinus, Lapillus marinus. Possis et Cal-
"culus litoreus, ut Ovid. Arena litorea. Diosc. 2.
"75. Ἐψηθὲν δὲ πᾶν γάλα στεγνωτικὸν γίνεται κοι-
"λίας, καὶ μάλιστα τὸ διαπύροις κόχλαξιν ἐξικμασθέν.
"Et mox, "Αχρὶς ἡμίσεος τοῖς κόχλαξιν ἐψηθὲν. Sic
"Gal. τῶν κατὰ Τόπους, l. 8. Γάλα ὄνειον ἢ γυναι-
"κεῖον ἢ βόειον κοχλάκων ἐναφεψημένων πινόμενον.
"Sunt qui Silices interpretentur, Celso l. 6. cap.
"de Dentium Dolore, præcipientur in pelvem silices
"candentes demitti debere, sic ut aqua tegantur,
"hominemque cum hiantē ore vaporem excipere.
"Rursum Diosc. 3, 151. de aspleno, Φύεται ἐν τοῖ-
"χοις καὶ πέτραις ταῖς ἀπὸ κοχλάκων, In parietibus
"petrisque siliceis: saxa enim grandiora, litorea in

"primis, e silicibus et calculis litoreis coiere:" [leg.
ἐν πέτραις καὶ τοίχοις τοῖς ἀπὸ κ.] "Ubi quidam
"nescio cur κοχλάδων scribant, cum et Par. et Ald.
"Ed. recte habeant κοχλάκων." ["Callim. l. 1. p.
456." Schæf. Mss. Diosc. 5, 153.] "Κοχλακώδης,
"Siliceus. Theophr. H. Pl. 9, 10. de sylvestri rha-
"phano, Φιλεῖ δὲ ὀρεῖνὰ χωρία καὶ κοχλακώδη. Pro
"quibus Plin. 26, 8. Nascitur in montosis asperis,
"aliquando et in herbosis. Affertur et VERB. Κο-
"χλάζω pro Ebullio: quod supra καχλάζω, παρὰ
"τοὺς κάχληκας." [Κοχλάζει, Gl. Scaturit. * Κό-
χλασμα, Phav. Lex. 104. Hes. 123.]
"Ἀχλαξ, Suidæ et Lex. meo vet. est ἡ λιθώδης
"καὶ ψαμμώδης ἄμμος, vel ὁ μικρὸς λίθος, Arena lapi-
"dosa, Sabulum, Silex: qua signif. et κόχλαξ dici-
"tur et κάχληξ. Apud Etym. perperam scriptum
"Ἀχολάξ pro hoc ἄχλαξ."

ΧΛΕΥΗ, ἡ, Risus, Derisio, Illusio, Ludibrium. He-
sychio γέλως, ἐμπαιγμός, χλευασμός. Herodian. (7, 8,
5.) Οὐ θαύματος, ἀλλὰ χλεύης καὶ γέλωτος ἄξια, Non
admiratione sed illusione et risu digna: et 4, (8, 4.)
Χλεύης ἄξιας εἰκόνας, Ridiculas imagines. Item ali-
quid χλεύην ποιεῖν vel τίθεσθαι dicitur quispiam, qui
id in ludibrium vertit s. ludibrio habet et deridet.
Philo V. M. 1. Χλεύην τίθεται τὰ ἐπίγεια, Ludibria
censet terrena hæc. Et ap. Athen. (335.) in Epigr.
quodam Philænidis meretricis, Μῆ μ', ὦ μάταιε ναῦτα,
τὴν ἀκραν κάμπτων, Χλεύην τε ποιεῖ καὶ γέλωτα καὶ
λάσθην, Ne me ludibrio habeas, nec irrideas. ["Thom.
M. 915. Wakef. Trach. 888. Jacobs. Anth. 6, 386.
10, 125. Boiss. Philostr. 476. Ruhnck. ad H. in
Cer. 195. Matth. ad Gloss. Min. 29. ad Mær. 406.
ad Lucian. 1, 257. ad Herod. 468. 603." Schæf.
Mss.]

Χλευάζω, F. ἄσω, i. q. χλεύην ποιοῦμαι s. τίθεμαι,
Ludos facio, Ludifico s. Ludificor, Illudo, Irrideo,
etiam Subsanno, Cavillor. Aristot. Rhet. 2. Ὀργί-
ζονται δὲ τοῖς καταγελῶσι καὶ χλευάζουσι καὶ σκώπτου-
σιν' ὑβρίζουσι γάρ. Plut. (8, 205.) loquens de Aga-
thocle Syracusanorum tyranno, Σὺν γέλωτι χλευά-
ζων Κερκυραίους ἐρωτῶντας διὰ τί πορβοῖη τὴν νῆσον
αὐτῶν, "Ὅτι νῆ Δία, εἶπεν, οἱ πατέρες ὑμῶν ὑπεδέ-
ξαντο τὸν Ὀδυσσεά: iocabatur enim se Cyclopi ab
Ulysse excæcati injuriam vindicare. Herodian. 4,
(9, 5.) Ἐκείνον δὲ χλευαζόντων, ὅτι δὴ μικρὸς ὢν,
Ἀλέξανδρον καὶ Ἀχιλλέα, γεννασιότατους καὶ μεγίστους
ἥρωας, ἐμμεῖτο, Irridentibus ipsum. Apud Eund. 2,
(1, 22.) Pertinax Læto et aliis sibi imperium offe-
rentibus, Οὐ παύσεσθε, inquit, χλευάζοντες πρε-
σβύτην; Non desinetis seni homini illudere, Senem
hominem ludos facere s. ludificari: omnino enim
putabat eos ad se interficiendum a Commodo mis-
sos, cum illi contra imperatoriam dignitatem defer-
rent. Rursum Plut. Oth. Πολλὰ βλάβοςφημα χλευά-
ζοντες ἀλλήλοις ἔγραφον, Multa convitia et maledicta
irrisationibus et cavillis mixta alter ad alterum mitte-
bat. Act. 2, (13.) Χλευάζοντες ἔλεγον ὅτι γλεῦκος
μεμεστωμένοι εἰσὶ, Cavillantes et ludificantes dice-
bant ebrios esse. Pass. Χλευάζομαι, Irrideor, Ludi-
ficor, Subsannor. Athen. 2. Ἡ πον δεινῶς ὠργίσθη-
σαν, χλευάζεσθαι ἐβόησαν, quoniam sc. quidam κατε-
πέρδετ' αὐτῶν ὡς ληρούντων. Philo V. M. 3. Παρ' οἷς
χρηρεῖα μὲν γυναικῶν, γέλως, καὶ οἰκτρόν κακόν' ἐρη-
μία δὲ παίδων ὀρφανῶν, οἰκρότερον τοῦ προτέρου χλευά-
ζεται: Superiore calamitate miserabilius illuditur.
["Thom. M. 915. Lucian. 1, 24." Schæf. Mss.
Aristoph. B. 375. Æschin. Dial. Socr. 2, 16. Schleusn.
Lex. V. T.] Χλευασμός, ὁ, Derisio s. Irrisio, Illu-
sio, Cavillatio, Cavilla. Dem. (254.) "Ὅστις ὑμῶν οἶδε
τινα αἰσχύνῃν συμβᾶσαν τῇ πόλει διὰ τοῦτο τὸ ψή-
φισμα, ἢ χλευασμὸν, ἢ γέλωτα. Plut. Symp. 9. Ὡς
οὐκ ἦν τὸ ἐρώτημα χλευασμὸς οὐδὲ ὑβρις: de Def. Orac.
Ἐπικουρείων δὲ χλευασμοὺς καὶ γέλωτας οὔτι φοβη-
τέον, Epicureorum irrisiones et cachinnos nihil mor-
ror. Et ap. Paus. Att., Ptolemæus octavus ἐπικλήσιν
Φιλομήτορος ἔσχεν ἐπὶ χλευασμῶ: cavillo enim quo-
dam et derisione ei id cognomenti impositum fuit,
quippe cum nullus rex comperiat μισηθεὶς eis τό-
σονδε ὑπὸ μητρός. Ita nominatur et Figura quædam

rhetorica, de qua Jul. Rufin. Χλευασμός, inquit, est A Ironiæ proxima figura, cum aliquos amara oratione non sine derisu insectamur ac lædimus. Latine dicitur Insectatio. Et rursum, Χλευασμός, s. Ἐπικερτόμησις, risum excitat, et severe proposita vafre excutit, eludens personas aut rerum comparisonem. [Ernesti Lex. Techn. Gr. Rhet. v. Εἰρωνεία. "Thom. M. 915." Schæf. Mss. LXX. Ps. 43, 15. 78, 4. Jerem. 20, 8. Hes. v. Χλεύει.] Affertur et Χλεύασμα pro eod. [LXX. Job. 12, 4. Cypriani Confess. 1. Bened.] Χλευασία, ἡ, i. q. χλευασμός, Aristot. injuriæ contumeliosæ ac petulantis speciem esse docet, Top. 6. Καθ' ὅσον οἱ τὸν προπηλακισμόν ὕβριν μετὰ χλευασίας ὀριζόμενοι· ἡ γὰρ χλευασία ὕβρις τις. [Dem. 705. "Thom. M. 915." Schæf. Mss.] Χλευαστής, ὁ, Irrisor, Illusor. Aristot. Rhet. 2. Τοῖς μὴ ὑβρίστοις μὴ δὲ χλευασταῖς. Idem eod. 1. Ἐξαγγελτικοὶ δὲ καὶ οἷς ἡ διατριβὴ ἐπὶ ταῖς τῶν πέλας ἀμαρτίαις· οἷον χλευασταῖς καὶ κωμωδοποιοῖς. ["Thom. M. 915." Schæf. Mss. Schleusn. Lex. V. T.] Ejusmodi irrisor dicitur ET Χλευαστικός, ET Χλευάζ. J. Poll. enim (9, 149.) synonymos ponit σκωπτικὸν, γελοιαστὴν, χλευαστὴν, χλευαστικὸν, χλεύακα: quorum tamen hoc postremum esse dicit κωμικώτερον. At σκωπτικὸς et χλευαστικὸς terminatione sua quandam proclivitatem s. propensionem denotant, Eum significantia Qui est sua natura propensus in σκώμματα et χλευασίας, Qui naturæ quadam inclinatione amat σκώπτειν et χλευάζειν. ["Χλευαστικός, Callim. 1. p. 531. Jacobs. ad Anth. Palat. 459. ad Il. Δ. 6." Schæf. Mss. Amphil. 50. * Χλευαστικῶς, Cyrill. Hier. 200. J. Poll. 6. p. 679. * Χλευαστὸς, unde * Ἀχλεύαστος, Athau. 1, 69. 79. 2, 302.]

[* "Διαχλευάζω, Cinnam. 4. p. 232. Toll., Jo. Damasc. Ep. ad Theoph. de Imag. 130. Euseb. V. C. 3. 1. p. 397." Boiss. Mss. Orig. c. Cels. 193. "Toup. Opusc. 1, 495." Schæf. Mss. Demosth. 1221, 26. Chrys. in Ep. ad Rom. Serm. 30. T. 3. p. 226. Æschin. Dial. Socr. 3, 2. J. Poll. 4, 32. Athen. 694. * Ἐγχλευάζω, Schol. Aristoph. Ἰππ. 343. * Ἐκχλευάζω, Liban. 4, 699. J. Poll. 6, 199. Symm. Prov. 14, 9. * Προσεκχλευάζω, Demosth. 704. προσεκχλευακὸς ὕμᾱς φανήσεται.] Ἐπιχλευάζω, ET Καταχλευάζω, Illudo, Irrideo, Ludificor, Irrisione et cavillis insector, ἐπισκώπτω, καταμωκῶμαι. ["Ἐπιχλευάζω, Aster. Homil. 68." Boiss. Mss. Plut. 6, 347. "Abresch. Lectt. Aristæn. 277. Καταχλευάζω, ibid. Dionys. H. 5, 207." Schæf. Mss. * Καταχλευαστικός, Schol. Lucian. Apul. de Merc. Cond. c. 9. J. Poll. 6, 200. * Καταχλευαστής, unde * Καταχλευαστικῶς, ibid. * "Περιχλευάζω, Nilus Epist. 166." Boiss. Mss. * Προσχλευάζω, Polyb. 4, 16, 4. Schol. Aristoph. O. 542. * Συγχλευάζω, Una vel Pariter illudo, irrideo, Chrys. in Matth. Hom. 87. T. 2. p. 537, 14. Ἐπ' ἡνὺν ἅπαντες, καὶ συνεχλεύαζον, καὶ συνέσκωπον.]

XAIAINΩ, F. ανῶ, Tepefacio, Modice calefacio; interdum etiam simpliciter Calefacio. Coquus quidam ap. Athen. (379.) Ἄν δ' ὑστερίῃ τῆς τεταγμένης ἀκμῆς, (si venerit postquam τὰ ὕψα θερμὰ παρετέθη, ut ibid. loquitur quidam,) Ὡστ' ἡ προσηπτήσαντα χλιαίνειν πάλιν, Ut recalefacienda sint quæ tostata ante fuerant. Diosc. 1, 49. de ratione conficiendi olei myrti, Ἴσον δὲ τῷ χυλῷ ἐλαίου ὀμφακίνον μίσγων χλιαίνει ἐπ' ἀνθράκων ἕως ἂν συνεψηθῇ, subjectis carbonibus calefac. Soph. ap. Athen. (604.) in Epigr. quodam, Ἡλῖος ἦν, οὐ παῖς, Εὐριπίδῃ, ὅς με χλιαίνων Γυμνὸν ἐποίησεν, Sol erat qui me calefaciens nudum reddidit. Pass. voce et signif. Lucian. Lexiph. (14.) Καὶ χλιανθεῖς, (sc. τῇ εὐζωροτέρᾳ πόσει,) ἥδιον ἀκούοιμι τῶν χειροσόφων τούτων, τοῦ τε αὐλητοῦ καὶ τῆς βαρβιτωδοῦ: meracior enim potu incalescunt et corpora et animi. ["Thom. M. 807. 915. ad Charit. 529. Jacobs. Anth. 6, 108. 11, 306. Brunck. Aristoph. 1, 31. (A. 386.) Ruhnk. Ep. Cr. 298. ad Timæi Lex. 276. Toup. Opusc. 2, 74. Valck. Anim. ad Ammon. 136." Schæf. Mss. Aristoph. Ἐκκλ. 64. Κεχλίαγκα, Hesychio τεθέρμαγκα.]

Χλιανσις, ἡ, Tepefactio, etiam Tepor, Tepiditas, ut i. sit q. χλιαρότης.

Χλίσμα, τὸ, Fomentum s. Medicamentum tepidum, ut est aqua vel oleum tepidum in spongia, vel alia re similem usum præbente. Utitur aliquoties Hippocr.: ut, in lib. de Diætâ in Morb. acut. Οὐδὲν δὲ κωλύει καὶ πρὸς τὰ ἄλλα ἀλγύματα τῶν πνευρέων χλίσματα προστιθέναι καὶ κηρώματα: de Morb. 1. Τὸ δὲ ἐκ τῆς σαρκὸς ὑπὸ τε φαρμάκων καὶ ποτῶν διαχέεται, καὶ ὑπὸ χλιασμάτων προστιθεμένων ἐξωθεν· ὥστε τὴν νοῦσον σκιδνασθαι ἀνὰ πᾶν τὸ σῶμα: 2. Ἦν μὴ τοῖσι χλίσμασιν ὑπακούῃ: Epid. 5. Ἐθεραπεύετο δὲ χλίσμασι, ἀσκίοισι, καὶ πυρίσι ὀρύβων ὄλον τὸ σῶμα. Ubi χλίσματα et ἀσκία videtur nominare Utriculos tepido oleo aut aqua plenos, quibus admotis fovetur pars aliqua corporis læsa.

Ἀναχλιαίνω, i. q. simplex χλιαίνω, Tepefacio, [Aristot. Probl. 22, 7. * Διαχλιαίνω, Hippocr. 674. * Ἐπιχλιαίνω, 219. Lucian. 2, 228. * Παραχλιαίνω, Hippocr. 574. 660. 672. * Ὑποχλιαίνω, 1012.]

Χλιαρός, Tepidus, Egelidus: cui opp. ψυχρός, Frigidus s. Gelidus, et ὑπερζεστός, Effervefactus, ap. Aristot. de Mundo: et synonymum habet εὐκρατός s. μετὰ κρας, ita sc. temperatus ut nec frigidus sit nec fervidus, sed mediæ cujusdam sit temperiei, ut Gal. docet, eis τὸ κατ' Ἱητροῖον Comm. 3. Τὸ δὲ εὐκρατον ἐν τῷ μεταξύ ἐστὶ τοῦ τε μηδέπω θερμαίνοντος, ὃ χλιαρὸν καλεῖται· καὶ τοῦ δάκνοντος ἤδη θερμοῦ καὶ λυπουντος, ὃ δὴ ζέον ὀνομάζεται. Athen. (123.) Τὸ δὲ χλιαρὸν ὕδωρ Ἀθηναῖοι μετὰ κρας καλοῦσι: [Herod. 4, 181. al. λιάρων.] Rursum Gal. ad Gl. Ἐλαίω δὲ χλιαρῷ καὶ πολλῷ καὶ μαλακαῖς χερσὶν ἀνατρίβειν, Oleo tepido perfricare. Sic χλιαρὰ ἐδέσματα dicuntur Edulia tepida. Et ὕδωρ χλιαρὸν, Aqua tepida. Synes. Οἱ Ἀσκληπιάδαι τοῖς δυσμετέτοις ὕδατος χλιαροῦ διδῶσι, Medici ægre vomentibus aliquid aquæ tepidæ porrigunt. ["Thom. M. 862. Jacobs. Anth. 6, 418. Brunck. Aristoph. 1, 31. 3, 103. Fr. 267. ad Justin. M. 194. ad Diod. S. 2, 199. Heyn. Hom. 6, 265. 267. 8, 271. Toup. Opusc. 1, 269." Schæf. Mss. Pind. Π. 9, 66. Ἀγανῆ χλιαρὸν γελάζεις Ὀφρύϊ, al. * χλιαρὸν, quod ab Hes. exp. ῥνπαρὸν, λεπτόν, * τρυχαλέον, ὥχρον. Vide Χλάζω. * Χλιαροψύχιον, Gl. Tepidarium. * Χλιαρῶς, Hippocr. 890.] Χλιαρότης, Tepiditas, [Procl. Paraphr. Ptol. 1, 20. p. 53.] Apud Hes. vero legitur ET Χλιερὸν, τὸ ἐνθερμόν: ut i. sit q. χλιαρὸν, [Ionice. "Thom. M. 862. ad Diod. S. 2, 199." Schæf. Mss.] "Χιαρός, ap. Hes., i. q. "χλιαρός." [* Χλεμερὸν, Eid. χλιαρὸν, θερμόν: * Χλεμυράν· χλοανθοῦσαν: * Χλαμυραὶ· τρυφῶσαι: * Χλαβόν· εὐτραφές.]

Pro eod. Χλιαρός, initiali demta litera, DICTUR ET Λιαρός. Frequens ap. Hom., ut Il. X. (149.) de duobus ap. Scamandrum fontibus, s. scaturiginibus, Ἡ μὲν γὰρ ὕδατι λιάρῳ ῥέει, ἀμφὶ δὲ καπνὸς γίνεται ἐξ αὐτῆς ὥσπερ πυρὸς αἰθομένοιο· Ἡ δ' ἐτέρῃ θέρεϊ προῖκε εἰκῆα χαλάζῃ, Ἡ χιόνι ψυχρῇ, ἢ ἐξ ὕδατος κρυστάλλῳ. Ubi nota τῷ χλιαρῷ s. λιάρῳ opponi summe s. extreme frigidum: ideoque λιάρων hic Athen. simpliciter accipit pro θερμόν, Calidum: sic exponens λιάρων, (41.) Ἀρὰ γε τοῦτο λιάρων ἐστίν, ἀφ' οὗ πυρὸς ἀτμὶς καὶ καπνὸς ἐμυρὸς ἀναφέρεται. Ibid. dicit eund. Hom. εἰδέναι καὶ τὴν χλιαροῦ φύσιν πρὸς τὰ τραύματα. Ideoque Eurypylum vulneratum ex eo καταιονεῖν: sc. Il. A. fin., ἀπ' αὐτοῦ δ' αἷμα κελαιὸν Νίξ' ὕδατι λιάρῳ, ἐπὶ δ' ἦπια φάρμακα πάσσε, Atrum sanguinem tepida ablue aqua. Idem rursum (477.) et αἷμα λιάρων vocat Sanguinem tepidum s. calidum. Idem porro et οὔρον λιάρων dicit Ventum temperatum et placidum: qui non nimium vehemens est et impetuosus, sed lenis et placidus, ut Od. E. (268.) et H. (266.) Οὔρον δὲ προέηκεν ἀπ' ἡμῶν τε λιάρων τε. Sic Apoll. Rh. 2, (1033.) λιάρῃ γὰρ ὑπὸ κνέφας ἔλλιπεν αὐρῇ: [3, 876. 1069. "Brunck. ad Eund. p. 91. 234. ad Anacr. p. 112. Ed. 1. Heyn. Hom. 5, 123. 6, 203. 265. 267. 553. Casaub. ad Athen. 85. Heringa Obs. 210. Toup. Opusc. 1, 269. ad Il. A. 829." Schæf. Mss. Dionys. P. 1078. Il. E. 164. Opp. A. 2, 279. λιάρὸς καὶ ἀθέσφατος ἰδρώς.] SIC ET Λιασμα pro χλίσμα reperitur. Axionicus ap. Athen. (342.) Χλωρῷ τρίμματι βρέξας, ἢ τῆς ἀγρίας ἄλμης λιάρμασι σῶμα λιπάνας, πυρὶ παμφλέκῳ παραδώσω.

Ubi ἄλμης λίασμα vocat ἄλμην λιάραν, Muriam tepidam, s. ἄλμην θερμὴν, ut ibid. appellat. Eodemque modo et Λιαίνω dici posset pro χλιαίνω. [Ἐλιάνθη, Hes. ἐχλιάνθη. Cf. Λελιγμένος.] Certe Læna pro χλαῖνα dicunt Latini etiam.

Ἀκροχλῖαρος, ὁ, ἡ, Summa parte tepidus, Leviter et in superficie tepidus. Diosc. 2. de albumine ovi loquens, Ὡμὸν δὲ ῥοφηθὲν, αἰμορροῖδος δῆγμασι βοηθεῖ· ἀκροχλῖαρον δὲ, πρὸς κύστεως δηγμοὺς καὶ ἔλκωσιν νεφρῶν: [Parab. 1, 94. Hippocr. 394. 573. Gal. Ἀκροχλ. ὅπερ ἂν ἡ μέσον ἀκριβῶς τοῦ τε ψυχροῦ καὶ τοῦ θερμοῦ. * Ἀκροχλῖαρος, Hippocr. 671.]

[* Χλιαῖω, Calidus sum, Nicander Ἀ. 110. χλιόωντι ποτῶ, al. χλιόνετι, ab adj. * Χλιόεις. Idem ap. Athen. 3. p. 126. Ἡρέμα δὲ χλιαόν, al. χλιαρόν.]

XΛΑΙΝΑ, ἡ, Læna; Vestis duplicata, quæ τῶ χιτῶνι exteriori superindui solebat, hyeme præsertim, ut frigus a corpore arceret: unde et παρὰ τὸ χλιαίνειν ipsum derivant Grammatici: inter quos Eust. dicit esse *μανδυοειδὲς καὶ χιτῶνος παχύτερον περίβλημα*. Talia sunt quæ equitantes ceteris vestimentis superinduimus. Porro τῶ χιτῶνι superindui solitam hanc vestem, patet ex Hom. Sic enim ille II. B. (262.) Εἰ μὴ ἐγὼ σε λαβὼν, ἀπὸ μὲν φίλα εἴματα δύσω, Χλαῖνάν τ' ἠδὲ χιτῶνα: Od. Ξ. (341.) Ἐκ μὲν με χλαῖνάν τε χιτῶνά τε, εἴμας, ἔδυσαν, Exuerunt mihi lænam tunicamque, quibus vestitus eram vestimentis. Prius enim detrahitur alioqui superior s. exterior vestis, postea interior. Sic Φ. (118.) Ulysses arcum intenturus, ἀπ' ὧμοῖν χλαῖναν θέτο φοινικέεσσαν. Fuisse autem et διπλῆν, Idem docet his verbis, T. (225.) χλαῖναν πορφυρέην οὐλὴν ἔχε διος Ὀδυσσεὺς Διπλῆν, αὐτὰρ οἱ περόνη χρυσοῖο τέτυκτο Αἰνέοισι διδύμοισι. Π. K. (133.) Ἀμφὶ δ' ἄρα χλαῖναν περονήσατο φοινικέεσσαν, Διπλῆν, ἑκταδίην, Lænam purpuream, eamque duplicem et amplam. Quomodo et Festus esse dicit Genus vestimenti habitus duplicis, Serv. proprie Togam duplicem; at Nonius, Vestimentum militare, quod supra omnia vestimenta sumitur. Ad frigus autem arcendum præcipue gestari solitum, idem Hom. docet, qui χλαῖνας modo (Π. Π. 224.) ἀνεμοσκεπέας, modo (Od. Ξ. 529.) ἀλεξανέμους cognominat: et Æsch. a quo ejusmodi διπλῆ χλαῖνα vocatur *χειμάμννα*, Hyberni frigoris propulsatrix: ut J. Poll. quoque annotavit χλαῖναν fuisse non solum ἰμάτιον ἐπὶ τῶ χιτῶνι, sed etiam novæ Comædiæ Scriptt. χλαῖνας vocasse μόνα τὰ παχέα ἰμάτια: affertens e Theopompo Comico, Χλαῖνάν σοι * ἐνεπιλαβὼν Λακωνικὴν: commemorans simul inter *χειμάστρα* s. *χειμερινὰ ἰμάτια*, χιτῶνας μαλλωτοὺς, χιτῶνας μαλλοῖς δασεῖς, χιτῶνας ἀμφιμίτους. Veruntamen et *μονομίτους* simplicesque χλαῖνας fuisse, ex Hom. rursum discimus, nec non ex J. Poll. etiam. Sic enim ille II. Ω. (230.) Ἐνθεν δώδεκα μὲν περικαλλέας ἔξελε πέπλους, Δώδεκα δ' ἀπλοῖδας χλαῖνας, τόσσους δὲ τάπητας. Hic vero 7, 13. de vestimentorum generibus, Εἰσὶ δὲ χλαῖναι, αἱ μὲν, ἀπλοῖδες, αἱ δὲ, διπλαῖ, citans etiam ipse Homerum testem, et has Attice, διπλησίδας ac διβόλους, illas vero, ἀπλησίδας appellari annotans. Atque adeo Idem scribit Atticos τὸ λεπτόν nuncupare χλαῖναν, τὸ ἱππικὸν vero, χλαμύδα. || Ceterum χλαῖνα dicitur etiam non solum ἐπὶ τῶν φορομένων καὶ μαλακωτέρων, verum etiam ἐπὶ τῶν ἐγκοιμήτρων καὶ δασέων: ut et J. Poll. annotavit fuisse *ἐνεύναιον περιβόλαιον*, s. ἰμάτιον εὐναῖον καὶ παρενναῖον, μέγα καὶ δασύ: itidemque ap. Comicos χιτῶνα εὐνητήρα. II. Ω. (646.) de Achille, δμῶῃσι κέλευσε Δέμνι' ὑπ' αἰθούσῃ θέμεναι, καὶ ῥήγεα καλὰ Πορφύρε' ἐμβαλέειν, στορέσαι τ' ἐφύπερθε τάπητας, Χλαῖνας τ' ἐνθέμεναι οὐλας καθύπερθε ἐσασθαι. Itidemque Od. Γ. (349.) Ὡ (sc. πενιχρῶ) οὔτε χλαῖναι καὶ ῥήγεα πόλλ' ἐν οἴκῳ, Οὐτ' αὐτῶ μαλακῶς οὔτε ξεινοῖσιν ἐνεύδειν. Αὐτὰρ ἐμοὶ πάρα μὲν χλαῖναι καὶ ῥήγεα πολλά: ubi ῥήγεα fortassis vult Linteamina, et χλαῖναι Operatoria crassiora et villosa, vel e lana vel e tomento: qualia tegmina sunt ap. Cic. Superiores vero e vestimentorum genere χλαῖνας, Penulas etiam nominare possimus, restringendo ad τὰς *χειμαμύνας* s. *ἀνεμοσκεπέας* aut *ἀλεξανέμους*: cum in Proverbio dicatur Ἄestate penulam deteris: et ap. Juv. legamus, fre-

meret sæva cum grandine vernus Jupiter, et multo stillaret penula nimbo. Quanquam Penula potius est quæ Græce φαινόλης: sed hoc Græcum e Latino illo factum esse credibile est. ["Jacobs. Anim. 235. 317. Anth. 1, 1. p. 21. 44. 7, 39. 11, 197. 12, 335. Tullius Gem. 4. Kuster. Aristoph. 75. ad Anton. Lib. 157. Verh., Matth. ad Gloss. Min. 29. ad Mær. 408. Voss Myth. Br. 1. p. 125. Ammon. 146. 147. Wakef. S. Cr. 1, 77. ad Callim. 1. p. 115. Heyn. Hom. 8, 636. Græv. Lectt. Hes. 570. De reti, Jacobs. Anth. 9, 303. Huschik. Anal. 137. Χλ. λινούλκος, Toup. Add. in Theocr. 401. Opusc. 2, 89.: μαλακῇ, μεγάλῃ, Rubnk. Ep. Cr. 57. Ilgen. ad Hymn. 490. Μιᾶς ὑπὸ χλ., Wakef. Trach. 539. Jacobs. Anth. 7, 39. Ὑπὸ τὴν μίαν οἵχεσθαι χλ., Valch. ad Theocr. x. Id. p. 150. cf. Bergler. ad Alciph. 176. Jacobs. ad Anth. 1, 1. p. 21. 44." Schæf. Mss. Vestis lanea, Philostr. 242. Corpus humanum, Æsch. Ag. 881=845. Blomf., Aristoph. Σφ. 1132. II. K. 131. Π. 224. Od. Ξ. 500. 521. Ω. 275. Schn. Lex. Schleusn. Lex. V. T.]

Χλαινοθήρας, ὁ, Lænarum venator, ut qui in balneis insidiantur lavantium vestibus, ["Phryn. Ecl. 206." Schæf. Mss. * Χλαινουργός, unde * Χλαινουργική, Gl. Sagaria.]

Ἀχλαῖνος, ὁ, Læna carens, Lænam non habens. Simonides ap. Athen. (125.) Τὴν ῥά ποτ' Οὐλύμπω περὶ πλευρὰς ἐκάλυψεν Ὡκὺς ἀπὸ Θρήκης ὀρνύμενος βορέας, Ἀνδρῶν δ' ἀχλαῖνων ἔδακε φρένους. ["Ad Callim. 1. p. 115. Toup. Opusc. 1, 420. Simonid. 99. Wakef. Alc. 772." Schæf. Mss. * Ἀχλαῖνία, Eur. Hel. 1297.] Δύσχλαινος, Mala s. Trita et lacera indutus læna: ut Homericus Ulysses εἰμένος κακὸν ῥάκος ἠδὲ χιτῶνα Ῥωγαλέα. Et generaliter *δυσεῖμων*, κακοῖμων, Male vestitus. Δυσχλαῖνία, ἡ, Mala s. Detrita et lacera læna; aut generaliter Vestis squalida et pannosa. Eur. (Hec. 240.) Δυσχλαῖνίᾳ τ' ἄμορφος. ["Wakef. S. Cr. 1, 73." Schæf. Mss. Eur. Hel. 423.] Μεγάγχλαινος, Atra indutus læna, Nigram s. Pullam gerens lænam, ut in luctu solent incedere *μεγάγχλαιοι καὶ μελαγχίτωνες*, Atrati et pulchri; atra enim veste s. pullo amictu luctus indicium dant. Moschus in Epitaphio Bionis (27.) Σείο, Βίων, ἔκλαυσε ταχὺν μόρον αὐτὸς Ἀπόλλων, Καὶ Σάτυροι μύροντο, μελάγχλαιοί τε Πρίηποι. [Strabo 3. p. 265. Herod. 4, 107. Steph. B. p. 546. "Wakef. Alc. 445. Eum. 353." Schæf. Mss. * Φιλόχλαινος, Nonn. D. 37, 150.]

Χλαινώ, Læna induo s. amico aut operio. In Epigr. legitur simpliciter pro Induo. ["Philipp. 60. Wakef. Ion. 1169." Schæf. Mss. Nonn. D. 1, 372.] Χλαῖνωμα, τὸ, Læna, Vestimentum quod pro læna gestatur. Ex Epigr. χλαῖνωμα λέοντος, pro Spolium leonis: pro quo malim Læna e spolio leonis, Exuvium leonis quod loco lænæ gestatur. ["Philipp. 52. Wakef. Herc. F. 1065." Schæf. Mss.] Ἀναχλαινώ, significans itidem Læna vestio. Exp. tamen et generaliter Vestio, Induo. [Nonn. D. 9, 250, 8. χιτῶνας. "Musgr. Bacch. 404. * Διαχλαινώ, ad Liv. 1, 223." Schæf. Mss. Nonn. D. 2, 166. * Ἐγχλαινώ, Lycophr. 974. 1347. "Wakef. Alc. 438." Schæf. Mss. * Καταχλαινώ, Suid. 2, 277.]

[* Χλαινίζω, * Χλαινιστής, * Περιχλαινίζω, * Περιχλαινισμός, Herodian. Epimer. 149." Boiss. Mss.] Περικχλαινίζεται, Hes. περικαλύπτεται et καλλωπίζεται, χλανίδι sc.; Suidas item περιβάλλεται: ["melius περιχλαινίζεται, ut ap. Phot.]

[* Χλαινιον, Epigr. adesp. 20." Schæf. Mss.]

Χλανίς, ἰδος, ἡ, itidem Læna: sed μαλακωτέρα. Læna tenuior et mollior, quæ tunicæ superinduebatur. Lucian. (1, 835.) Τῆς χλανίδος τοῦ Ἀλεξάνδρου ἐπειλημμένος. Longin. (43.) Πολυτελεῖς στρωμναὶ, καὶ χλανίδες, τὰ μὲν ἀλουργεῖς, τὰ δὲ ποικιλιτὰ, τὰ δὲ λευκά. Ephippus Comicus ap. Athen. (347.) Σεμνὸς σεμνῶς χλανίδ' ἔλκων. Anaxilas ap. Eund. (548.) Ξανθοῖς τε μύροις χρῶτα λιπαίνων, Χλανίδας θ' ἔλκων. Aliud exemplum habes in Χιτωνίσκος, ubi Philosopho tribuitur. Est vero et *feminarum χλανίς*: Chæremon Comicus ap. Athen. (608.) Ἡ δ' ἐκραγόντων χλανίδων [—ιδίων] ὑπὸ πτύχας ἔφαινε

μηρόν. ["Musgr. Suppl. 110. Tro. 199. Jacobs. Anth. 1, 1. p. 21. 24. 7, 39. ad Xen. Mem. 2, 7, 5. et Ind., Valck. p. 245. Brunck. Lectt. ad Anal. p. 2. ad Anton. Lib. 157. Verh., Wassenb. ad Hom. 66. Ammon. 146. ad Xen. Eph. 157. ad Lucian. 1, 403. ad Herod. 269. ad Charit. 384. De quant., Aristoph. Fr. 220." Schæf. Mss. * Χλανιδοποιός, s. * Χλανιδουργός, unde] Χλανιδοποιία, SIVE Χλανιδουργία, ἡ, Lænæ ejusmodi tenuioris et mollioris confectio vel contextio, Lænæ ejusmodi conficiendæ texendæque ars; ab J. Poll. enim inter τῆς ὑφαντικῆς εἶδη utrumque ponitur, ut et e Xen. 'Απ. 2, (7, 6.) χλανιδοποιία affertur pro Arte lænas s. penulas conficiendi. [J. Poll. 7, 33. 48. Lex. Xen. * Χλανιδόω, unde * Χλανιδωτός, Gl. Sagatus.] Inde et DIMIN. Χλανίδιον, τὸ, Ejusmodi lænula. Hesychio ἱμάτιον λεπτόν, itidemque Polluci. Merito igitur Tragicus quidam ap. Plut. Symp. 6, 6. dicit λεπτοσπαθῆτων χλανιδίων. Et Eubulus Comicus ap. Athen. 13. παρθενικὰ τρυφερά χλανίδια μαλακά: [vide Χλανίς. "Thom. M. 914. Markl. Suppl. 110. Musgr. ibid." Schæf. Mss. * Χλανιδίσκιον, Aristæn. Ep. 1, 11. 20. 11, 46. nisi leg. * Χλανισκίδιον: v. Schn. Lex. Suppl.] Item et aliud DIMIN. Χλανίσκος, e quo rursum aliud DIMIN. Χλανίσκιον. Ambo ap. J. Poll. 7., ubi ait, Χλανίς δέ, ἱμάτιον λεπτόν· χλανίδια δ' αὐτὸ καὶ χλανίσκια ἐκάλον. ["Χλανίσκιον, Brunck. Aristoph. 3, 78. ('Α. 519.) Thom. M. 914. Jacobs. ad Anth. 1, 1. p. 22. Alciph. 176. et n." Schæf. Mss. * Χλανισκίδιον, Aristoph. Eir. 1002.] Apud Hes. vero HABES χλανίαι, περιβολαί. ET Χλανίτιδες, οἱ ὄρμοι παρθένων, Torques et monilia quibus virgines utuntur. [ITEM * Χλᾶνος· τὸ περὶ τοὺς τραχήλους δάσος. "Bast Lettre 125." Schæf. Mss.]

SED ET Χλαμὺς ejusd. cum χλαῖνα originis esse videtur. Est enim et ipsa περιβόλαιον, quod χιτῶνι superindui solet, unde et ἐφεστρίς interdum ei additur, ut ap. Athen. (215.) de Lysia Epicureo, tyranno Tarsensi, Πορφυροῦν μὲν μεσόλευκον χιτῶνα ἐνδεδυκώς, χλαμύδα δ' ἐφεστρίδα περιβεβλημένος πολυτελεῖ. Fuisse autem ἀνδρικήν ἐσθῆτα, J. Poll. testatur, et usus docet; passim enim viris tributum legitur hoc vestimentum: ut ap. Plut. Apophth. et in Polit. Præc. Ἀναλαμβάνων τὴν χλαμύδα, ὅποτε μέλλοι στρατηγεῖν, de Pericle. Et in Alcibiade, Τῇ ἀριστερᾷ χειρὶ τὴν ἑαυτοῦ χλαμύδα περιελίξας. Et ap. Athen. (212.) de Athenione quodam, Ἀφ' ἧς ἐξῆι χλαμύδα λαμπρὰν ἐκ σύρων, καὶ περικείμενος δακτύλιον χρυσοῦ. Sic ap. Herodian. 7, (5, 7.) Χλαμύδι πορφυρᾷ περιβάλλουσι, Purpuream chlamydem circumponunt, Gordiano sc. seni, quem imperatorem creant, 5, (3, 25.) Τὴν τε πορφυρὰν χλαμύδα περιβαλόντες εἶχον ἐνδον, Purpurea indutum chlamyde. Et aliquanto ante, de Macrino, Ἀπορρίψαντα δὲ τὴν χλαμύδα τὴν βασιλικὴν λαθεῖν, Abjecta chlamyde regia, s. imperatorio paludamento: 4, (7, 4.) de Antonino Caracalla, Πολλὰς δὲ τὴν Ῥωμαϊκὴν ἀποθέμενος χλαμύδα, ἡμφιέννυτο τὰ Γερμανῶν περιβλήματα: mox, "Ἐν τε χλαμύσιν ἀργύρῳ πεποικιλμένας ἐώρατο, In chlamydidibus argento variegatis, quibus uti solitos Germanos ait. Itidem ap. Lucian. (1, 150.) Ἀντὶ μαλακῆς χλαμύδος ταύτην τὴν διφθέραν σοι περιτίθεικεν. Ubi ut aliquis alicui χλαμύδα περιτίθῃσι, ita ipse περιτίθεται: ut ap. Plut. Au Seni capessenda Resp. Κὰν μηδέποτε τὴν χλαμύδα περιτίθται. J. Poll. χλαμύδας fuisse ait alias * ὀλοεύκοις, alias παρυφεῖς s. περιπορφύρους, quas a novæ Comædiæ Scriptt. vocari εὐπαρύφους. Tales autem sunt chlamydes purpura prætextæ, s. quæ purpureum habent limbum, ut ap. Virg. Æn. 4. Dido Sidoniam picto chlamydem circumdata limbo: 5. Victori chlamydem auratam, quam plurima circum Purpura Mæandro duplici Melibœa cucurrit. Paludamentum etiam vocata fuit hæc ipsa chlamys, teste Nonio. Præcipue autem militiæ fuit usitata, et ap. Macedonas rotunda ac circularis fuisse dicitur: ut e Plut. etiam patet, in Alex. (26.) 1247. Τῶν δὲ ἀλφίτων λαμβάνοντες ἐν πεδίῳ μελαγγεῶ κυκλοτερῇ κόλπον ἦγον· οὐ τὴν ἐντὸς περιφέρειαν εὐθεῖαι βάσεις ὥσπερ ἀπὸ κρασπέδων εἰς σχῆμα χλαμύδος ὑπελάμβανον. Quid autem intersit inter χλαῖναν et χλαμύδα,

vide ap. Ammon. ["Boiss. Philostr. 381. Penzel. ad Strab. 1. p. 319. Jacobs. Anth. 1, 1. p. 21. 24. 43. 6, 138. 324. 7, 31. 39. 8, 118. 11, 197. Exerc. 2, 34. ad Diod. S. 2, 200. Ind. Xen. Mem., ad Anton. Lib. 157. Verh., Brunck. Lectt. ad Anal. p. 2. Matth. ad Gloss. Min. p. 28. ad Mær. 139. Wassenb. ad Hum. 66. Ammon. 147. Valck. ad p. 146. ad Xen. Mem. 245. ad Herod. 269. ad Xen. Eph. 157. Bergler. ad Alciph. 176. ad Lucian. 1, 366. 403. ad Charit. 384. Infantis, Oudend. ad Suet. Tib. 6. Accus. χλαμὺν, Jacobs. ad Anth. 1. p. 24." Schæf. Mss. Philostr. V. A. 5, 38. Themist. Or. 10. p. 130. Aristoph. A. 987. Ephebica chlamys, Apul. Met. 10. p. 254. * Χλαμυδοειδής, Strabo 2. p. 176. 179. 180., 11. p. 789., 17. p. 1143. "Ad Diod. S. 2, 200." Schæf. Mss.] Χλαμυδοποιία, QUÆ ET Χλαμυδουργία, ἡ, Ars conficiendi chlamydas. Testatur J. Poll. (7, 33.) ambo legi ap. Xen. atque in ead. signif. in Apomn. [2, 7, 6. Imo tantum hoc. Pro illo in Xen. legitur χλανιδοποιία: et J. Poll. videtur usus esse Codice vitiosus, atque adeo illa vocabb. male distinxisse.] Subjungit tamen idem Poll. Ἡδὲ δὲ εἴκειν εἶναι ταλασιουργίας μὲν ἢ χλαμυδουργίας, ὑφαντικῆς δὲ ἢ χλαμυδοποιίας. Itidem vero χλαμυδοποιός et χλαμυδουργός dici potest Qui conficit chlamydes. Et χλαμυδοποιὸς ac χλαμυδουργικός, Qui ad artificem illum pertinet, s. Quo opifex ille utitur, veluti si dicam χλαμυδοποιὸν ἐργαλεῖον. ["Ad Charit. 385." Schæf. Mss. * Χλαμυδοφόρος, poëtice * Χλαμυδηφόρος, Theocr. 15, 6.] Χλαμυδοφορέω, Chlamydem fero s. gesto, J. Poll. 7, c. 13. ubi dicit Thessalicas chlamydas dictas fuisse Θετταλικά πτερὰ, et ἐντεθετταλίσμεθα pro χλαμυδοφορούμεν.

Χλαμύδιον, τὸ, Chlamydicula, Parva chlamys. Sæpe pro simplici χλαμὺς ponitur, ut ap. Plut. Erot. 1344(—9, 24.) cum dixisset, Οἱ δὲ φίλοι καλὸν καλῶς ἐν τῇ χλαμύδι καὶ τῇ διβολῇ συναρπάσαντες, εἰς τὴν οἰκίαν παρήνεγκαν, subjungit paulo post, "Ἀμα δὲ αἱ γυναῖκες ἐνδον αὐτοῦ τὸ χλαμύδιον ἀφαρπάσασαι περιέβαλον ἱμάτιον νυμφικόν: p. 1340. Ἐμνάτο μενράκιον ἐκ χλαμύδος, ἐπὶ παιδαγωγείσθαι δέομενον. ["Diod. S. 2, 323. Jacobs. ad Anth. 1, 1. p. 25. Longus p. 4. Vill., Toup. Opusc. 1, 330. Emendd. 2, 35." Schæf. Mss. Athen. 240. Hierax Stobæi Serm. 237.]

Χλαμυδός, Chlamyde induo. Unde ap. Athen. 2. (p. 47.) Μειράκιον κεχλαμυδωμένον, Adolescens chlamyde indutus: χλαμύδα περιβεβλημένος, Chlamydatus, Paludatus: Cic. Antonius demens ante lucem paludatus. ["Schneid. Theophr. 198." Schæf. Mss. * Χλαμυδωτός, Chlamydatus, nescio unde affertur.]

Χλαμὸς, quoque ap. Hes. legitur post Χλαμὺς, et exp. χλαῖνα.

ΧΑΙΩ, i. q. θρύπτω, Hes. Signif. autem θρύπτω inter alia Deliciis frango, Luxu effemino. ["Wakef. Trach. 281. ad Timæi Lex. 276." Schæf. Mss. Æsch. Suppl. 234. Choëph. 131. * Χλίζω, unde κεχλιότα, Hes. ἀνθοῦντα. Vide Schn. Lex.] At Χλαιοῦται, quod Idem affert pro σχίζεται, Finditur, Scinditur, est a ΤΗΕΜ. Χλιώ. ["Ad Timæi Lex. 276." Schæf. Mss.]

Ἐγχλίω, i. q. ἐντρυφῶ, Hes. [Æsch. Suppl. 911. "Wakef. Trach. 281. ad Timæi Lex. 276." Schæf. Mss.]

Χλιδή, ἡ, i. q. τρυφή, Deliciæ, Luxus, etiam Effeminata mollities. Xen. K. Π. 4, (5, 17.) Μάλα πως ἡμεῖς οὐκ ἐν χλιδῇ τεθράμμεθα, ἀλλὰ χωρικῶς. Herodian. 5, (2, 14.) Ὅρῶντες δὲ τὸν Μακρίνον ἐν χλιδῇ καὶ τρυφῇ διατρώμενον: erat enim ἀβροδίατος, προῆει τε πόρπαις καὶ ζωστήρι χρυσῷ καὶ λίθοις τιμίσις πεποικιλμένοις κεκοσμημένος. Idem vestem delicatam, s. eam qua uti solent homines deliciis et luxui dediti, χλιδὴν appellat eod. l. (5, 5.) de Heliogabalo loquens, Ἦν τε αὐτῷ τὸ σχῆμα μεταξὺ Φοινίσσης ἱερᾶς στολῆς καὶ χλιδῆς Μηδικῆς, Polit. Forma habitus inter Phœnissam stolam ac Medorum amictum. Item capitis χλιδαὶ sunt Capilli delicatiores et molliores. Cincinni

s. Cirri, οἱ βόστρυχες καὶ πλόκαμοι. Soph. El. (52.) A τύμβον καρατόμοις χλιδαῖς στέφαντες, Sepulcrum s. Bustum desectis capite cincinnis delicatis coronantes. Quomodo et hoc Phocyl. accipi potest (200.) "Ἀρσεσιν οὐκ ἐπέοικε κόμη, χλιδαὶ δὲ γυναιξί. Nisi generaliter hic χλιδῆς vocabulo Delicias luxumque intelligere malis. Hesychio χλιδῆ est non solum τρυφή, sed etiam ἱμάτιον χειμερινόν, Vestis hyberna, Vestimentum hyemale. ["Brunck. Soph. 3, 469. Thom. M. 915. Musgr. Suppl. 547. Dan. iuit. Markl. Iph. p. 371. Valck. Phœn. p. 84. 505. ad Mœr. 407. Timæi Lex. 276." Schæf. Mss. Clem. Alex. 303. Æsch. Pers. 445. 1007.]

Χλιδανός, Delicatus, Luxuriosus, τρυφερός, Hes. et J. Poll. 6, c. 39. [Plut. Alcib. 23. Eur. Cycl. 498. Æsch. Pers. 544. "Ad Charit. 744." Schæf. Mss.] Χλιδανός, Delicate, Luxuriose, Molliter. J. Poll. in h. l. c. βίαιον esse dicit. Χλιδανόσφυρος, ὁ, ἡ, Habens pedum malleolos delicatos et molles; vel, e parte accipiendo totum, Molles delicatosque s. Teneros habens pedes. Anacr. (6, 7.) de rosa, Ὑπὸ βαρβίτῳ δὲ κούρη Κατὰ κισσοῖσι βρέμοντας Πλοκάμοις φέρονσα θύρσους Χλιδανόσφυρος χορεύει. Quos versus olim sic reddidi, (et quidem reponens * κατακίσσοισι a κατακίσσος,) Citharas et ad sonantes Teneris puella plantis Agitat choros, strepentem Hederis geritque thyrsus.

Χλιδαίνω, i. q. θρύπτω, et χλιδαίνομαι i. q. θρύπτομαι, Luxu frangor, Deliciis effeminor. Interdum etiam simpliciter Frangor, Effeminor, addito aliquo dativo instrumentali, ut ap. Xen. Σ. (8, 8.) Οὐχ ἀβρότῃ χλιδαινόμενον, οὐδὲ μαλακίᾳ θρυπτομένον, ἀλλὰ πᾶσιν ἐπιδεικνυμένον ῥώμην τε καὶ καρτερίαν.

Χλιδάω, (pro quo ET Χλιδῶ dici paroxytonos tradit Lex. meum vetus et Etym.,) i. q. χλιδαίνομαι et θρύπτομαι, s. τρυφάω, Luxui deditus sum, In deliciis vivo. J. Poll. 6, c. 39. synonymos ponit τρυφᾶν, θρύπτεσθαι, ἀνατεθρύφθαι, ἰδνπαθεῖν, ἐκδεδιγῆσθαι, χλιδᾶν. ["Thom. M. 915. Valck. Phœn. p. 62. 85. 504. Matth. ad Gloss. Min. p. 29." Schæf. Mss. Æsch. Pr. 971. Soph. El. 360. Pind. O. 10, 99.] Χλιδήμα, τὸ, Luxus, Deliciæ, etiam Id ipsum cui ἐγγχλιδῶμεν, ut ita dicam: veluti est luxuriosior et delicatior corporis cultus. Ex Eur. certe (Iph. A. 74.) affertur pro Cultus, Amictus, Vestis, φόρημα, Paludamentum. Vide et Χλιδός.

Διαχλιδάω, i. q. χλιδάω, nisi quod præp. διὰ hic Continuationem quandam actionis signif. Unde videtur esse PARTICIP. Διακεχλιδῶς, ut e χλιδάω sit præt. med. κέχλιδα: [vide Χλιδῶ.] Utitur autem eo participio Archippus Comicus ap. Plut. Alcib. init., ubi filium Alcibiadis irridens, ait, Βαδίζει διακεχλιδῶς θοιμάτιον ἔλκων, ὅπως ἐμφορῆς μάλιστα τῷ πατρὶ δόξειεν εἶναι, Κλανσαυχενεύεται τε καὶ τραυλίζεται. ["Wyttenb. ad Plut. de S. N. V. 38. Brunck. Aristoph. 2, 202." Schæf. Mss. Διακεχλιδέναι, Hesychio θρύπτεσθαι: Διακεχλιδῶς διαρρέων ὑπὸ τρυφῆς. * Ἐγχλιδάω, unde] "Κατεγχλιδάω, Delicias facio, Delicatusculum et morosiusculum fastidio rejicio, Fastidiose me indulgeo, ut amasius amasiave fastidiosa "et delicata. Athen. 13." [p. 577. e Machone,] "de Lamia, Ἀποδοκιμαζούσης δὲ πάντα, καὶ πάννυ κατεγχλιδῶσης τῷ βασιλεῖ. Idem κατατρυφᾶν et ἐντρυφᾶν dicitur." ["Wakef. Trach. 281." Schæf. Mss.] Καταχλιδάω, i. q. κατατρυφάω, [Luxu et fastu meo insulto alicui. Cum gen. construit Posidonius ap.] Athen. (212.) de Athenione quodam, Τὸ παράδοξον τῆς τύχης θαυμάζοντες, εἰ ὁ παρέγγραφος Ἀθηνίων εἰς Ἀθήνας ἐπ' ἀργυρόποδος κατακομίζεται φορείου καὶ πορφύρων στρωμάτων, ὁ μηδέποτε ἐπὶ τοῦ τρίβωνος ἑωρακὸς πορφύραν πρότερον, οὐδενὸς οὐδὲ Ῥωμαίων ἐν τοσαύτῃ φαντασίᾳ καταχλιδῶντος τῆς Ἀττικῆς. Prolixè autem ibi describitur ipsius ἡ χλιδῆ. [Hippocr. 27, 14.] Ὑπερχλιδάω, Supramodum luxuriosus sum, In deliciis modum excedo. Item, Insolentia et petulantia modum supero, Soph. Tr. (285.) p. 341. Κεῖνοι δ' ὑπερχλιδῶντες ἐκ γλώσσης κακῆς, Αὐτοὶ μὲν ἄδου πάντες εἰσ' οἰκήτορες, Πόλις δὲ δούλη, Schol. ὑπερεντρυφῆσαντες τῇ καθ' Ἡρακλέους λοιδορίᾳ, et ὑπερηφάνως λοιδορησάμενοι τῷ Ἡρακλεῖ.

Χλιδῶνες, οἱ, Brachialia, Armillæ, etiam Monilia: ex eo sic nominata, ut videtur, quod οἱ χλιδῶνες ipsis utantur: præsertim cum Herodianus in descriptione χλιδῆς Heliogabali (5, 5, 4.) inter alia dicat eum περιδερβάις τε καὶ ψελλίοις κεκοσμηθῆναι. Hesychio κόσμος, ὃν αἱ γυναῖκες περὶ τοῖς βραχίοσιν εἰώθασιν φορεῖν καὶ τοὺς τραχήλους. J. Poll. quoque inter περικάρπια numerat hos χλιδῶνας: addens tamen, eos interdum etiam τοῖς περὶ τοὺς βραχίονας ἐπονομάζεσθαι καὶ τοῖς περὶ τοὺς πόδας. Athen. Ἐφόρον χλιδῶνας περὶ τοῖς βραχίοσιν. Diod. S. 18. p. 643. Καὶ περὶ τοὺς τραχήλους χλιδῶνας λιθοκολλήτους. Sic ap. Plut. (7, 260.) Spartiatæ dicunt Venerem διαβαίνουσαν τὸν Εὐρώταν, τὰ μὲν ἔσοπτρα καὶ τοὺς χλιδῶνας καὶ τὸν κεστὸν ἀποθέσθαι, δούρυ δὲ καὶ ἀσπίδα λαβεῖν, κοσμουμένην τῷ Λυκούργῳ. Itidem ap. Eund. (6, 548.) ubi vulg. Edd. habent, Μὴ νόμιζε περιεργίας ἀφέξεσθαι τὴν γυναικα καὶ πολυτελείας, ἂν ὅρᾳ σε μὴ καταφρονούντα τούτων ἐν ἑτέροις, ἀλλὰ καὶ χαίροντα χρυσώσεσιν ἐκπωμάτων καὶ γραφαῖς οἰκηματίων καὶ χλιδῶσεσιν ἡμιόνων καὶ ἵππων περιδερβάις, pro illo χλιδῶσεσιν leg. putō χλιδῶσιν. Nam VERBALIS Χλιδῶσις, a quo esset istud χλιδῶσεσι, nullum reperio exemplum, nec etiam verbi χλιδῶω, a quo foret istud χλιδῶσις. Si tamen invenirentur, significaretur hoc verbo χλιδῶω, Luxuriose orno, et verbali χλιδῶσις, Luxuriosus ornatus: sequendo usum quem haberet in illo loco Plut., si mendi suspectum non haberemus. Apud Suid. vero legitur ET Χλιδῶναι, κόσμου περὶ τοὺς βραχίονας καλοῦνται δὲ βραχίωλια. Verum et hic nominativus mihi suspectus est. At paroxytonos Χλιδῶν, Nomen proprium est ap. Plut. ["Χλιδῶν, Bekk. Anecd. 354." Boiss. Mss. "Jacobs. Anth. 7, 106. Aristoph. Fr. 250. ad Diod. S. 2, 279. Valck. Phœn. p. 43." Schæf. Mss. Asius Athenæi 12. p. 525. Chandler. Inscr. Part. 2. No. 4, 1. Schleusn. Lex. V. T.] Χλιδωνόπους, Qui circum pedes habet χλιδῶνας, i. e. Ornamenta luxuriosa, ut sunt torques, aut alia similia quæ ornatus gratia tibiis circumdantur. Hes. χλιδωνόπουν esse dicit τὸν χλιδῶνας περὶ τοὺς πόδας ἔχοντα, i. e., inquit, περισκελίδας. [* Βοτρυχλιδῶν, Ornatus muliebris, Clem. Alex. 210. ex Aristoph.]

Χλιδός, τὸ, i. plane q. χλιδήμα s. χλιδῶν, Ornamentum luxuriosius. Dixit enim ἱππικὸν χλιδός Ion in Agamemnone, pro χλιδήμα, quoniam sc. οἱ ἐποχοῦμενοι τοῖς ἵπποις ἐχρῶντο κόσμου χάριν πλατυσῆμοις χιτῶσιν, ἃς καλασίριδας καὶ ξυστίδας τινὲς λέγουσιν, Hes. Ubi χλιδήμα accipitur pro Vestē s. Vestimento luxuriosiore: et ἱππικὸν χλιδός vocari innuit Vestem qua utebantur equites, qui luxuriosiore cultu solebant exornari. Sunt enim quædam περιπόρφυροι s. παρυφεῖς et εὐπάρυφοι χλαμύδες, ut supra docui. || ΑΛΙΟQUI Χλιδός habet et aliam longe diversam signif., Dem. 200 (= 1278.) Αὐτὸς ἐξῆμαρτε, πρῶτον μὲν τὴν ὁδὸν στενωτέραν ποιήσας, ἐξαγαγὼν ἔξω τὴν αἵμασιαν, ἵνα τὰ δένδρα τῆς ὁδοῦ ποιήσειεν εἴσω, ἔπειτα δὲ τὸν χλιδὸν ἐμβάλῳν εἰς τὴν ὁδόν· ἔξ ὧν ὑψηλοτέραν τὴν ὁδὸν καὶ στενωτέραν πεποιῆσθαι συμβέβηκεν. Etenim, teste Harpocr. et Suida, πᾶν πληθος nominatur χλιδός: estque veluti quispiam σωρός, i. e. Cumulus s. Acervus, maxime vero τῶν ἀποκαθαρμάτων τε καὶ ἀποψημάτων, καὶ ἡ τῶν ποταμῶν πρόχωσις, καὶ πολὺ μᾶλλον τῶν χειμάρρων, id quod et χέραδος nominatur. Idem addunt etiam, videri ibi oratorem dicere ὅτι χροῦν καὶ φρυγανώδη τινα ἐκ τοῦ χωρίου σωρὸν ὁ Καλλικλῆς εἰς τὴν ὁδὸν ἐμβέβληκεν: idque patere e sequentibus ap. ipsum verbis. Aliquanto enim post dicit, Οἵτινες αὐτοὶ τὴν αἵμασιαν προαγαγόντες, καὶ τὴν ὁδὸν ἀνακεχωκότες, ἑτέροις βλάβης δικάζονται: innuens se synonomos accipere εἰς τὴν ὁδὸν χλιδὸν ἐμβάλλειν, et τὴν ὁδὸν ἀναχοῦν, Humum fossitiam aggerere in viam, Purgamenta ramentaque et silices, ut ita fiat altior. Utitur vero et iterum eo vocab. ibid., dicens, Ἰνα δ' εἰδῆτε ὅτι καὶ εἰς τὴν ὁδὸν χλιδὸν ἐμβέβληκασι, καὶ τὴν αἵμασιαν προαγαγόντες, στενωτέραν τὴν ὁδὸν πεποιήκασι. Et ante ipsum Æschylus in Argivis, teste Harpocr., afferente ex eo versum quendam qui sic desinit, καὶ χλιδὸν βαλῶν. Porro quod ad scripturam illius vocis

cabuli attinet, ap. Suid. habetur τὸ χλίδος, neutro genere et per ἰῶτα: ap. Harpocr. masc. genere, et per ἦτα SCRIPTUM Χλῆδος: ["Schol. Pind. Π. 4, 318." Boiss. Mss.:] ap. ipsum vero Dem. masc. genere et per ἰῶτα. Ac quod ad Harpocratianam attinet scripturam, habetur eadem ap. Hes. quoque sua serie, sed mutato accentu; oxytonos enim ap. euni legitur, Χλῆδος, ὁ σωρὸς τῶν λίθων. [Vide Χλάζω. * "Χλῆδος, Munc. ad Anton. Lib. 43. Verh." Schæf. Mss.] Sic vero ET Χλιδάω ET Χλιδῆς ap. eum scribuntur pro Χλιδάω et Χλιδῆς. Χλιδῆς, inquit, σπάδων, θαλάσας, εὐνοῦχος. Et Χλιδῆ, τρυφᾷ: item φρίκη, ῥίγος.

Porro pro Χλιδῆ ap. Hes. legitur ETIAM Χλόδη, et Χλοιδᾶν pro χλιδᾶν. Hæc enim ap. eum reperio, idque sua serie, Χλόδη, ἐκλυσσις καὶ μαλακία: et Χλοιδᾶν, διέλκεσθαι καὶ τρυφᾶν: itidemque χλοιδῶσι, θρυπτονται. Affert vero et χλοιδέσκουσαι pro γαστρίζουσαι, a ΤΗ. Χλοιδέσκω. [*Κέχλοιδεν, Eid. διέλκετο: *Κεχλοιδασμένος διελκυσμένος: *Χλοάζεσθαι γαστρίζεσθαι. *Κιχλιδιάω, s. Κιχλοιδιάω, i. q. χλιδάω, J. Poll. 6, 185.] B

XΛΟΑ, sive Χλόη, ης, ἡ, Herba virens, Gramen; vel etiam generaliter Viride germen; interdum generalius adhuc, Herbæ, Folia, Fœnum: ab Hes. enim et Suida exp. βοτάνη, φύλλα: ab Eust. χλὸς, χόρτος: quanquam non idem esse χλόην ac πόαν Lucianus innuit, dicens Οὐ χλόην, οὐ πόαν: ideoque Marcellus ap. Diosc. annotat, χλόην esse in plantis quod in eis viret, i. e. frondes et folia. Aristot. de Mundo, Γη πεποίκιλται χλόαις μυρίαῖς, Terra variegata est infinito virentium herbarum plantarumque numero. Alii, Terra distincta est herbarum varietate. Greg. Naz. Eis τόπον χλόης κατασκηνῶν, In locum virenti gramine compascuum. In arbore χλόη dicuntur Virentia folia, ut ap. Philon. V. M. 3. Λέγεται μέντοι καὶ τῶν ἐν ἔαρι βλαστάνειν εἰσθότων δένδρων ἡ ἀμυγδαλῇ πρῶτον ἀνθεῖν, εὐαγγελιζομένη φορὰν ἀκροδρῶν, καὶ ὕστατον φυλλορρόειν, τὴν ἐπέτειον πρὸς μήκιστον ἀποτείνουσα τῆς χλόης εὐγρηάν, Turn. Longissime viriditatis suæ senectutem prorogantem. Rursum pro Herbis virentibus quæ in cibos sumuntur, ap. Athen. (293.) e Sotade, Ἐν λοπάδι μεγάλη ταῦτα λιγῶς προσαγαγῶν, Χλόην, κύμινον, ἄλας, ὕδωρ, ἐλάον. Et aliquanto post e Dorione, de coccyge pisce, Δεῖν αὐτοὺς ὅπτην παρασχίσαντας κατὰ ῥάχιν, καὶ παρηδύνειν χλόη, τυρῶ, ῥοτῇ, σιλφίῳ, ἀλὶ, ἐλαίῳ: ut hodieque petroselinum viridibus folia virentia admisceri cibis consueverunt. || Cereris epith., ut Eust. 772. ait Χλόην dici non solum τὴν γῆθεν φυομένην, (unde χλουήν denominari,) sed ἐπιθετικῶς etiam τὴν Δήμητρα, veluti cum dicitur Χλόης Δήμητρος ἱερὸν παρά που τὴν Ἀττικὴν: et p. seq. ita appellari ait διὰ τὸ κατ' ἀρχὰς χλοερὸν τῶν ἀναφυομένων. Vel etiam χλόην vocari pro ξανθῇ, sc. ἀπὸ τοῦ τὸν σῖτον ξηραίνόμενον ὑπόπυρρον γίνεσθαι. A Latinis certe Poëtis Flava Ceres nominatur, itidemque ab Hom. ξανθὴ Δημήτηρ, quoniam ejus beneficio segetes flavescere ac maturari credebantur. Et tunc pertineret magis ad χλόος significans Pallor. Meminit ejusd. Cereris et Athen. (618.) in Ἰουλος. ["Χλόα, Markl. Suppl. 259. Wakef. Ion. 1456. Cereris epith., Fac. ad Paus. 1, 81. Valck. Anim. ad Ammon. 91. Brunck. Œd. C. 1600. Χλόη, Toup. Opusc. 1, 36. 2, 130. *Χλόη, Nom. propr. pastorale, Longus p. 7. Vill., Brunck. Aristoph. 1, 56. *Χλόεια, ibid." Schæf. Mss. Χλόη, Seges, Xen. Œc. 17, 10. Vide Schn. Lex. Nom. propr. Valck. Schol. in N. T. 2, 69. *Χλοηκόμος, unde] Χλοηκόμω, Virenti herba s. gramine como, s. sum comans. Ex Epigr. χλοηκομέειν affertur pro Virere. ["Jacobs. Anth. 8, 261." Schæf. Mss. * "Χλοηνόμος, Sapient. Indor. p. 90. 100. (ubi leg. ὠμοβόρῳ) 106." Schæf. Mss. *Χλοοποιός, Herbas produciens, Cyrill. Hier. 180. *Χλοοποιέω, Herbas produco, Cæsarius Dial. 1. Interrog. 43. "Υδατος τὸ χλοοποιεῖν καὶ σῆπειν. *Χλοητόκος, Lucian. 3, 647. *Χλοηφάγος, Plochin. Dram. 113. ubi v. Maïttair., Philo de Vict. 835.] Χλοηφόρος, Viridem herbam s. Viridia gramina ferens. Aliis, Ferens viriditatem, Germanians, [Eur. Phœn. 649. 656. LXX. Sap. 19, 7.

A Lobeck. Phryn. 643. Empedocl. Sphæra 142.] Χλοηφορέω, Herbam s. Gramen viride fero, etiam Herbesco s. Herbascō. Theophr. H. Pl. 8, 6. "Υδωρ δέ, ὅταν μὲν χλοηφορήσῃ καὶ κνήσῃ, πλείον ἅπασι ξυμφέρει, Cum virentia germina emiserunt, Cum virere cœperunt. Arethas, Πᾶν γὰρ τὸ σπέρμα χλοηφορεῖ πρὸς τροφήν τοῖς ζῶσιν ὑπὸ Θεοῦ τεταγμένον. [Kust. ad Suid. v. Κομᾶ. "Valck. Anim. ad Ammon. 128." Schæf. Mss. Philo de Temulent. 241. Julian. c. Cyr. 2, 55. Schol. Nov. Apoll. Rh. 1, 545. *Ἀχλοηφόρος, vide Ἀβότανος.]

Χλοανθῆς, Virens florensque: aliis Virens. [Nicander Θ. 550. Fabric. B. Gr. 2, 638.] Χλοανθέω, Virens floreo, ut Hes. quoque χλοανθεῖν exp. χλωρὸν ἀνθεῖν. ["Idem v. Χλεμυράν." Wakef. Mss.] Χλοανγῆς, Vire nitens, Virentium splendorem referens. Aliis, q. d. Virenter splendens. Lucian. [3, 197.]

"Ἀχλος, s. Ἀχλος, ὁ, ἡ, Vireo destitutus, Non "virens, Hippocr. Coac. Progn. ubi ei jungitur ξηρόν," [Eur. Hel. 1343. Greg. Naz. 100. Toll., Opp. 'A. 2, 496. *Ἐγχλος, Nicander Θ. 506. 615. 676. 683. 885. "Ἐγχλος, Musgr. Iph. T. 400." Schæf. Mss. *Ἐπίχλος, Opp. 'A. 1, 131. Nicander 'A. 474.] Ἐύχλος, Bene virens, Vireo decorus, Viriditate elegans: κήπος, Nonn. [Jo. 212. Opp. 'A. 1, 131. Soph. Œd. 6. 1600. Δημήτηρ. "Τoup. Opusc. 1, 287." Schæf. Mss. *Κατάχλος, ἄγαν χλωδῆς, Erotian. Gloss. Hippocr.] "Μεσόχλος, Semivirens, "Dimidia e parte virens, ut Nicander Θ. 753. μεσο- "χλόον ἐντὸς ἀρούρης, Schol. μήτε λίαν σκληρᾶς, μήτε "λίαν ἀπαλῆς." [*Ὑπόχλος, i. q. ὑπόχλωρος, Callim. H. in D. 80.]

Χλωδῆς, [contr. e *Χλοσείδης,] Virenti gramine similis, Herbaceus, Viridis; Gal. enim ap. Hippocr. χλωῶδες exp. χλωρὸν, et Erot. χλωῶδει ap. Eund. χλωρῶ καὶ ἰκτερώδει, annotans πεποιῆσθαι τὴν λέξιν ἀπὸ τῆς χλόης. Qui cum dicit ἰκτερώδει, intelligit etiam Flavum s. Pallidum colorem, qualis est icteri.

Χλορὸς, idem, vel simpliciter Viridis, Virens, ut Hippocr. χλοηροῖσι λαχάνοισι, Virentibus oleribus. Gal. exp. τοῖς κηπαιοῖς ἡδύσμασι, Hortensibus condimentis. Ex hortis enim virentes herbæ accipiuntur ad condiendos cibos. ["Χλορὸς, *Χλορηῆς, Brunck. ad Bacch. 107. Musgr. ibid." Schæf. Mss.]

Χλοερὸς, Viridis, Virens, Herbidus, Herbaceus. Apoll. Rh. (1, 546.) χλοερὸν πεδίον, Viridis campus, Campus herbis virens. Nec enim tam ob colorem quam ob ipsas herbas et gramina χλοερὸν nominatur. At ros cum χλοερὸς dicitur, signif. potius Qui in virentibus herbis est, ut in Epigr. χλοερῆς τίς φθόνος ἐστὶ δρόσου; Prosæ etiam Scriptt. utuntur pro Herbido s. Herbaceo, et Viridi s. Virenti. Plut. (8, 575.) Τὰ δὲ ὑδρηνόμενα αἰεὶ τὴν τροφήν διακεῖ, καὶ σύμμετρον ἀντέχει καὶ παραμένει ἀγίρω καὶ χλοερᾷ: (367.) Εἰ τοίνυν ἴαμα τῆς δυσχρηστίας ἐκέκινῃς ἐμίξαμεν τὴν σκιὰν αὐτοῖς, ἢ τὴν ὕψιν ἀπεστρέψαμεν ἐπὶ τι τῶν χλοερῶν καὶ προσηγῶν: oculi enim offensi viriditatis aspectu recreantur. Signif. etiam Pallidus, qua de signif. infra in Χλώρασμα. ["Jacobs. Anth. 8, 268. 12, 451. Præf. ad Bion. et Mosch. p. xxx. Markl. Suppl. 599. Epigr. adesp. 416. ad Mær. 403. ad Diod. S. 1, 209." Schæf. Mss. Flavus, de melle, Nonn. D. 26, 187.] Χλοεροτρόφος, Alens herbida s. virentia, In quo herbacea et viridia proveniunt. Eur. Phœn. (833.) διδύμων ποταμῶν πόρον ἀμφὶ μέσον Δίρκας, χλοεροτρόφον ἃ πεδίον Πρύπαρ Ἰσμηνοῦ καταδεύει, Schol. *βοτανοτρόφον. [*Χλοερῶπης, fem. *Χλοερῶπις, Paul. Sil. Ecphr. 255. χλοερῶπιδος ἄνθεα πέτρης, i. q. χλοερᾶς, χλωρᾶς.]

Χλωρός, i. q. χλοηρός s. χλοερὸς, ex iisque factum per crasin. De eo autem infra seorsim dicam, propter derivatorum multitudinem.

Χλοάω, Vireo, (χλοηκομέω s. χλοηφορέω,) ut in Epigr. legimus χλωῶσας ἀμπέλους, Vites virentes: cum se germinant et frondent. At χλοάουσι χιλοὶ affertur pro Flavescunt gramina: quo fortassis modo et Χλοάουσα βῶλος accipiendum, quod ex Epigr. affertur, ut sit ἡ ὥχρᾶ οὔσα. Apud Nicandr. Θ. (777.) de scorpionum generibus, Ἄλλος δὲ χλοάων, Schol. exp. itidem χλωρός: nam aliquanto post, cum dixisset

scorpionum genus aliud esse λευκόν, aliud πυρρόν, aliud ζοφόν, aliud χλοάον, aliud ἐμπέλιον, aliud ἐναλίγκιον αἰγιαλῇ καρκίνῳ, aliud ἰσῆρες ἅντα παγούροις, subjungit, Τὸν δὲ μελίχλωρον, alium autem pallentem mellis colore, μελιτόχρουν s. κηροειδῆ: ostendens iis verbis sese χλωρὸν in præcedente l. accepisse non pro Pallido, sed pro Viridi. Itidemque in eod. Ther. libro, aliquanto ante, (236.) de aspidis ictu, ἡ δ' ἐπὶ οἱ σὰρξ Πολλάκι μὲν χλοάουσα βαρεῖ ἀναδέδρουμ οἶδει, "Ἄλλοτε φοινίσσουσα, τὸτ' εἶδεται ἅντα πελιδνή." Ἄλλοτε δ' ὕδατόν κνέει βάρος: Sæpe virens: ut et Numenius eam dicit ὑπόχλωρον ἔλκος κοιλαίνειν, teste Schol. qui et ipse exp. χλωρά. Quin etiam addit, Diogeniano χλοάειν esse καλῶς αὔξεσθαι καὶ βλαστάειν: Theoni autem in Commentario χλοάουσα esse οἰδοῦσα, Tumens. Sed istud οἰδοῦσα huic loco non convenire, ostendunt sequentia illa verba, βαρεῖ ἀναδέδρουμ οἶδει: alioqui enim idem bis dixisset. [Nicander Θ. 30. 438. 569. "Jacobs. Anth. 8, 203. 9, 163. 10, 84. Probl. Arithm. 19. Kuster. Aristoph. 121. De papillis succi plenis, Toup. ap. Warton. ad Theocr. 2. p. 298." Schæf. Mss. Philo J. 1, 30.] Ἐγγλοῦσθαι, Hes. ἐμφῦναι. [Ἐγγλοῦ, Nicander Θ. 154. "Ἄλλω δ' ἐγγλοῦσα λεπίς, Schol. *ἐγγλωρίζουσα.]

Χλοάω, i. q. χλοάω, ex eoque factum. Unde ap. Hes. Χλοάζει, ἀνθρὺς ἔστω, ἀνθρῆται: et Χλοάσουσι, βλαστήσουσι. Idem vero et χλοάζεσθαι affert pro γαστρίζεσθαι. ["Jacobs. Anth. 10, 69. 84. Matth. ad Gloss. Min. 29." Schæf. Mss. Nicander Θ. 576. 917. Aristot. Mirab. 178.] Χλοάσμα, de quo in Χλωράσμα. [*"Συγχοάζομαι, Simul vescor, epulor, Pseudo-Chrys. Sermon. 78. T. 7. p. 480, 18. Συνδιατᾶται αὐτῷ, συννέμεται, συγχοάζεται, εἰσέρχεται, * συναναπίπτει τῷ ἤδη πεπτωκότι ὑπὸ τὴν ἀμάρταν." Seager. Mss.]

Χλοοῦσθαι quoque pro Virere et Germinare affertur, ut i. sit q. χλοάειν s. χλοάζειν. [Vide Χλοιοῦσθαι.]

[* Χλοαίνομαι, Viresco, Greg. Nyss. 3, 427.]

[* "Χλοανός, ἡ, ὄν, Viridis, Anonymus ap. Ale-
mann. ad Procop. p. 25." Schn. Lex. Suppl.]

Χλόωνης, per contr. sive per crasin actum E Χλοεύνης, testantur Gramm. et Lexicographi fere omnes, Hes., Suidas, Etym., Eust. nec non brevium in Hom. Scholl. Auctor: ut sit Qui in virenti gramine cubat, Cubilia sua habens in virentibus herbis, ὁ ἐν τῇ χλόῃ εὐναζόμενος, καὶ ἀνετος, ideoque ἄγριος. Epith. ap. Hom. est apri, ut Il. I. (535.) de apro Calydonio, Ὡρσεν ἐπὶ χλόωνη σὺν ἄγριον ἀργιόδοντα "Ὅς κακὰ πόλλ' ἔρδεσκεν, ἔθων Οἰνῆος ἀλῶν, (Od. I. 191.) Θρέψεν ἐπὶ χλόωνη σὺν ἄγριον οὐδὲ ἐψέει Θηρί γε σιτοφάγῳ, ἀλλὰ βίῳ ὕληντι. Itidemque ap. Hesiod. 'A. (168.) Ἐν δὲ συῶν ἀγέλαι χλοῦνων ἔσαν, ἐν δὲ λέοντες: quos enim ibi σὺς χλοῦνας appellat, paulo post κάπρους nominat. Verum eo nomine intelligunt non solum τὸν ἐν χλόῃ εὐναζόμενον, sed et τὸν ἀφριστὴν καὶ εὐμεγέθη, in primis autem τὸν ἐκτομίαν. Inter quos est Aristot. quoque; is enim H. A. 6, 28. illum posteriorem Homeri locum affert, ut probet τῶν ἀρρένων καὶ ἀγρίων συῶν τοὺς τομίας μείζους γίνεσθαι καὶ χαλεπωτέρους: subjungens etiam, Γίνονται δὲ τομιαί διὰ τὸ νέοις οὐσίῳ ἐμπίπτειν νόσημα κνησμῶν εἰς τοὺς ὄρχεις· εἴτα ξυόμενοι πρὸς τὰ δένδρα, ἐκθλίβουσι τοὺς ὄρχεις. Itidemque Plut. (9, 631.) ex eod. Aristot. tradit, Homerum χλοῦνην nominasse σὺν τὸν μοιόρχιν: nam τῶν πλείστων προσκνημένων τοῖς στελέχεσι θρύπτεσθαι τοὺς ὄρχεις. Sic vero et Ælian. in lib. de Providentia χλοῦνην nominasse τὸν ἀπόκοπον testatur Eust. 772. Æschylum quoque eod. modo usurpasse hoc vocab. dicens. His tamen non assentitur Aristoph. Grammaticus in lib. περὶ Ὀνομασίας Ἑλικίων, sic scribens, Καλοῦνται τῶν ὕων τινὲς μοιολί· τάχα δ' ἂν παραπλήσιος εἴη τοῖς τοῖς ὁ χλόωνης κατὰ τε χαλεπότητα καὶ ἀλκήν· οἱ δὲ ἐκτομίας λέγοντες, τελείως ἀπὴρτηνται τοῦ ὑποκειμένου. Cum quo aliquatenus facit Suidas quoque; nam et ipsi χλοῦνης est μοιός, Solivagus s. Solitarius, ideoque ferus: addenti has etiam exp. πλήκτης, κακούργος, χαλεπός. Meminit tamen idem Lexicographus et superioris,

A χλοῦνην nominari dicens etiam τὸν ἀπόκοπον, subjungensque inter alia, Καὶ γυνάνδρος ἀνὴρ, διὰ τῶν Ἐπικοῦρου λόγων τὴν ψυχὴν ἐκνευρισθεὶς καὶ θῆλυς γυνόμενος, ὁ χλόωνης τε καὶ γύννις. Itidemque in Γύννις, de Epicuro, "Ἦν (τὴν ἡδονὴν) ἐκείνος ὕμνει, ὁ χλοῦνης τε καὶ γύννις. Eidem rursum Suidæ, itidemque Hes. χλοῦναι sunt non solum οἱ ἐν τῇ χλόῃ εὐναζόμενοι, sed etiam λωποδύται. Quod porro attinet ad gen. plur. χλοῦνων, Gramm. fere omnes annotant eum non περισπᾶσθαι juxta regulam, sed παροξύνεσθαι, veluti a nomin. χλοῦντος contr. e χλόεντος: [Arcad. p. 134. "Χλόωνης, Thom. M. 916. Χλοῦνης, * Χλοῦνις, Stanl. Eum. 188. Heyn. Hom. 5, 651. Matth. ad Gloss. Min. 29. Menagiana 3, 228. Toup. Opusc. 1, 474." Schæf. Mss. Aper, Opp. 'A. 5, 25. Callim. H. in D. 150. Toup. ad Suid. v. Τηκεδόνι, Alexander Ætolus Athenæi p. 699. Nicander Fr. 2. Schn. Lex.]

Χλοῦνιος, Aprugnus, vel etiam Suillus, Porcinus; Suid. enim χλοῦνιον dici scribit τὸ χοίρειον: AT Χλοῦνιον sine diphthongo, Loci esse nomen proprium. Apud Hes. vero LEGITUR Χλοῦνιάζεσθαι, κινύρεσθαι, Quiritari, Lamentari. ET Χλοῦνός, χρυσός, Aurum. Quorum illud, a χλοῦνης forsan dictum est, quod significet κινύρεσθαι in modum χλοῦνων dolentium; hoc vero potius e χλοῦς derivatum significante Pallorem: sequendo ea quæ dicuntur de χλωρὸς pro Pallido.

Χλόη etiam dicitur pro χλόῃ, Ionice inserto ι, (ut ποίη pro πόῃ.) ITEMQUE Χλοιάω pro χλοάω: NEC NON Χλοιοῦσθαι pro χλοοῦσθαι, ut ap. Hippocr. legimus χλοιοῦνται: quod idem est ac si dixisset χλωραίνονται, teste Gal. Lex. [* Ἐκχλωιόμαι, Hippocr. 219. a Gal. expositum * ἐκχλωραίνονται: vide etiam nott. ad Erot. v. * Ἐγγχοιόμηναι. "Heringa Obs. 111. 214." Schæf. Mss.] Sic vero ET Χλοιώδης pro χλωώδης invenio ap. Eund., ut cum in Κωακαῖς Προγνώσει dicit χλοιώδεα οὐρα, Urinas quæ χλοῖης colore sunt: i. e. Virides, vel etiam Pallide virentes.

C Χλόος, i. q. χλόῃ, quatenus quidem Viriditatem s. Viorem signif. Ita tamen id ipsum pro Viore s. Viriditate accipitur, ut simul significet etiam Viorem s. Viriditatem pallidam s. vergentem in pallorem, qualis est herbarum flaccescentium et arescentium; ariditate enim viror ille plantarum in pallorem vertitur. Unde ab Hes. et aliis exp. ὠχρίασις, ὠχρότης. Apoll. Rh. 2, (1218.) χλόος εἶλε παρειάς, Pallor corripuit genas s. ora. Nicander 'A. (583.) ἄγει χλόος ἥτε θέαψου: (592.) καὶ πύξιοιο χλόον κατεχέυατο γυλίοις: thapsi enim et buxi lignum est pallidum s. flavum. Ovid. oraque buxo Pallidiora gerens. Pro eod. χλόος DICTUR Χλοῦς, per contr., ut νοῦς pro νόος, et χοῦς pro χόος. Utitur autem eo Hippocr., ap. quem Gal. ipsum exp. χλωρότης. ["Jacobs. Anth. 6, 167. Heyn. Hom. 8, 98. Valck. Anim. ad Ammon. p. 15. ad Il. Y. 421." Schæf. Mss. Apoll. Rh. 3, 297. 4, 1279. Conf. c. ἀχλὺς, Spitzner. de Versu Gr. Her. 67.]

Sequitur Χλωρὸς cum suis derivatis.

D Χλωρὸς, per crasin factum e χλοερὸς s. χλοερὸς, idem cum ipsis significat: sc. Viridis s. Virens, Herbidus s. Herbaceus. Vel, Virens in modum germinum recens e planta pullulantium. Od. Π. (47.) τῷ δὲ συβώτης Χεῦεν ὑπὸ χλωρὰς ῥῶπας καὶ κῶας ὑπερθεῖν. Et ap. Plut. (8, 512.) quærit quidam πῶς ἐκ τῶν λευκῶν καὶ τῶν μελάνων κνᾶμων ὅμως χλωρὸν γίνεται τὸ ἔνθος. Itidem ap. Soph. (Aj. 1075.) ἀμφὶ χλωρὸν ψάμαθον exp. nonnulli Circum viridem arenam, ut Virg. dicit, Viridi in litore, et Viridissima gramine ripa: χλωρὰν accipientes pro χλοηφόρον, Herbidam s. Herbiferam, Virentem herbis. Alii tamen malunt interpretari Fulvam s. Pallidam: quidam et Recentem. Nam has signif. habere vocab. χλωρὸς docebo. || Χλωρὸς ergo interdictum opp. τῷ ξηρῷ s. αὐρῷ, ut ap. Lat. quoque Viridis sicco, veluti cum Cic. dicit, Ignem e lignis viridibus atque humidis fieri jussit. Nec enim viridia ligna dicuntur hoc loco ratione coloris, sed succi. [Ab Hes. exp. ὑγρὸς, et ἀπαλός.] Od. I. (320.) Κύκλωπος γὰρ ἔκειτο

μέγα ρόπαλον παρὰ σηκῷ Χλωρὸν, ἐλαίνεον, τὸ μὲν ἔκταμεν ὄφρα φοροίη Ἀθανθὲν, Viride, quod exciderat ut arefactum gestaret. Sic Hesiod. Ἔργ. 2, (361.) Μῆδ' ἀπὸ πεντύζοιο θεῶν ἐνὶ δαυτὶ θαλεῖη Ἀῖον ἀπὸ χλωροῦ τάμνειν αἰθωνι σιδῆρῳ. Cum vero caseus, caro aut simile quid χλωρὸν dicitur, signif. potius Recens, νεαρός, πρόσφατος: interdum etiam Tener ac mollis, ἀπαλὸς καὶ μαλακός. Athen. (53.) de amygdalis, Λυπεῖ δ' ἦττον τὰ χλωρὰ τῶν ξηρῶν, καὶ τὰ βεβρεγμένα τῶν ἀβρόχων, καὶ τὰ πεφρυγμένα τῶν ὤμων: (309.) Ἡ δὲ τῶν χλωρῶν κωβίων σέρξ χαννοτέρα ἐστὶ καὶ ἀλιπεστέρα, καὶ χυλὸν ἐλάττονα καὶ λεπτότερον ἐναφίησι. Itidem χλωρὸς τυρὸς dicitur ὁ νεοπαγῆς, ἀπαλὸς τε ἔτι καὶ μαλακός, Caseus recens, tenerque adhuc et mollis. [Aristoph. B. 567.] Sed et μέλι χλωρὸν, Il. A. (630.) interpr. πρόσφατον, Recens, (quod tamen et Pallidum reddi potest,) et χλωρὸν ἄνθος, ap. Diosc. 3, 90. Flos recens. Metaph. vero Gorgias ap. Aristot. Rhet. 3. Χλωρὰ καὶ ἔναιμα τὰ πράγματα: quam metaphoram hic dicit esse ἀσαφῆ, utpote sumtam πόρρωθεν. Apud Hes. Χλωρὸν τε καὶ βλέποντα, pro Bene valentem, Virgentem viribus corporis, et veluti virentem adhuc, ut Menander quoque χλωρὸν vocavit τὸ ἀκμάζον, teste Suida. Lat. etiam metaphorice utuntur suo Viridis: veluti cum Virg. dicit Viridis juventa, Cruda viridisque senectus: Catull. Flore viridissimo puella: Ovid. Ævum viride: Sil. Animi virides ausis. At Seneca, Obiit viridis, pro Ætate adhuc viridi. Huc pertinet ap. Theocr. γόνυ χλωρὸν: quod imitans Flaccus, dixit, Dumque virentem genua. || Rursum χλωρὸς ratione coloris, dictum signif. Ita viridis ut in pallorem vergat, vel simpliciter etiam Pallidus, Referens colorem herbarum foliorumque flaccescentium et arescentium; arentes enim herbæ virorem illum pristinum paulatim amittunt et pallorem induunt: ut ap. Hippocr. Epid. 6. annotat Gal. γλώσσας ab eo χλωρὰς dici eo sensu, quo in quotidiano usu dicere solent sese vidisse χλωροὺς τινάς, sc. iis ἂν ἐπὶ τὸ χολωδέστερον ἢ χρῶα μεταβάλλῃ, τῆς ὥχρας δηλονότι χολῆς: est enim χολῆς species quædam ὥχρα, quacum pene eadem est ἡ λεκιθώδης, Quæ luteum s. vitellum ovi refert colore suo. Itidemque Comm. 2 in Progn., ubi idem Hippocr. dicit χλωρὸν πτύελον, (diversum id faciens ἀπὸ τοῦ ξανθοῦ,) annotat rursum idem Gal. χλωρὸν dici solere ἐπὶ τε τοῦ ὥχρου καὶ τοῦ καλουμένου ἰώδους: i. e. non solum poni pro Viridi, qualis est color æruginis, et pro Prasino, quem πρασοειδῆ nuncupant, sed etiam pro Pallido. Sic vero et alibi sæpe annotat, χλωρὸν dici interdum i. q. ὥχρον, interdum τὸ οἶον ἰώδες τῇ χρώα, s. τὴν ἰώδη χροάν ἔχον. Asiaticæ autem gentis proprium esse usum ait τοῦ χλωροῦ ἀντὶ τοῦ ὥχρου: cum enim vident ὥχροὺς τινάς, dicit eos interrogare, quamobrem οὕτω γεγόνασι χλωροί; μηδὲν διαφέρειν ἡγούμενους χλωρὸν εἶπέν καὶ ὥχρον. Atque adeo antiquum esse hunc usum scribit I Comm. in Progn. Alioqui communi usu solere dici pro Viridi, veluti cum κράμβαι et θριδακίαι vocantur χλωραί: quod χρώμα esse μελάντερον ἐρυθροῦ, καὶ οἶον ἀρχὴν τινὰ τοῦ μελαίνεσθαι τε καὶ πελιδνοῦσθαι, ψύξεως ἐργαζομένης αὐτὸ, καθάπερ καὶ τὸ μέλαν. Celsus quoque ita interpr., ut cum pro his e Progn. Ὑδαρές δὲ κάρτα ἢ λευκὸν ἢ χλωρὸν ἢ ἐρυθρὸν ἰσχυρῶς ἢ ἀφρῶδες διαχωρεῖν, πονηρὰ ταῦτα πάντα, sic habet 2, 4. Utique si quod descendit, est perliquidum aut albidum aut pallidum aut spumans, periculosum est. Et pro his ex iisd. Progn. Τὸ χρώμα προσώπου χλωρὸν τε ἢ καὶ μέλαν ἔδον, καὶ πέλιον ἢ μολεῖδῶδες, ipse 2, 6. Color cutis aut niger aut perpallidus. Solet igitur χλωρὸν vocare Hippocr. quod alii ὥχρον, (colorem vicinum τῷ ξανθῷ καὶ λεκιθώδει,) Lat. Pallidum s. Perpallidum: quod vero iidem Lat. Viride, ipse modo ἰώδες appellat, modo πρασοειδές: quoniam sc. æruginis et prasi color viridis est. Simili modo Plin. χλωρὸν accepit ap. Diosc. Hæc enim ipsius verba, 3, 79. de smyrnio, Φλοῖον ἔχουσα ἔξωθεν μὲν μέλανα, ἐνδοθεν δὲ χλωρὸν ἢ ὑπόλευκον, ipse sic vertit 27, 13. Cortex ejus foris niger, intus pallidus. Sic accipiendum et ap. Hesiod., cum Ἄ. (231.) dicit ἐπὶ χλωροῦ ἀδάμαν-

PARS XXXI.

tos: cum idem Plin. scribat 37, 4. adamantis genera quædam pallere, ac inter alia Cyprium vergere in æreum colorem: cum tamen quidam colore translucido non multum differant a crystallo. Itidem vero Hom. μέλι et ἔλαιον vocat χλωρὸν, οἶνον autem et νέκταρ ἐρυθρὸν, teste Athen. (43.) Quin etiam δέος ab eo χλωρὸν nominatur, sed pro χλωροποιόν, quoniam eo facies pallescit, ut Il. H. (479.) et Od. M. (243.) τοὺς δὲ χλωρὸν δέος ἦρει, P. (67.) μάλα γὰρ χλωρὸν δέος αἰρεῖ: [sic Pallida mors, Horat.] Pro quo χλωρὸν δέος Apoll. et Nicander χλόος dicunt. Sed possis hic istud χλωρὸν δέος interpretari etiam Decolorem metum, (pro Eo qui decolores efficit,) ut ap. Soph. Tr. (1064.) ἐκ δὲ χλωρὸν αἰμὰ μου Πέπωκεν ἡδὲ, Actius vertit, Jam decolorem sanguinem omnem exorruit. ["Markl. Suppl. 399. Hel. 1205. Wakef. Trach. 1055. Anyte 19. Crinag. 37. Jacobs. Anth. 7, 229. 8, 232. 268. 9, 164. 360. Præf. ad Bion. et Mosch. p. xxx. Heyn. Hom. 5, 207. 392. Longus p. 5. Vill., Eichst. Quæst. 62. ad Mær. 47. Matth. ad Gloss. Min. 29. Voss Myth. Br. 1. p. 148. Toup. Opusc. 1, 526. ad Hom. V. p. 64. Græv. Lectt. Hes. 606. ad Lucian. 1, 503. Musgr. Cycl. 67. Pallidum faciens, Wolf. ad Hesiod. p. 79. De lacrymis, Wakef. Trach. 847. Brunck. 849. ad Eur. Med. 906. Anyte 18. Jacobs. Anth. 7, 390. Τυρὸς, χλ., Kuster. Aristoph. 69. Mær. 403. et n. ubi et de χλωρῇ συκῇ, Bergler. ad Alciph. 110. Χλ. μέλι, τυρὸς, Heyn. Hom. 6, 228. Χλ. γόνυ, Brunck. Soph. 3, 485. Toup. Append. in Theocr. p. 26. Valck. ad Röver. p. xxiv. Αἶμα χλ., Eur. Hec. 125. Χλωρὸς σάρξ, Wakef. S. Cr. 3, 157. cf. Athen. 1. p. 13." Schæf. Mss. Recens, de rore, Pind. (N. 8, 68.) De aqua, Eur. Fr. 94. Flavus, de auro, Artemid. 67. Τὰ χλ., Olera, Angl. Greens, Ælian. V. H. 877. Cf. Χλωραίνω. Χλ. τυρὸς, Phryn. Bekkeri 73. Οἶνον χλωραὶ σταγόνες, Eur. Cycl. 67. * Χλῶρος, τὸ, i. q. χλωρίασις, Erot. Cf. Ὠχρός, et Ὠχρος. * Χλωροειδής, Græv. Lectt. Hes. 606." Schæf. Mss.] Χλωρόκομος, Qui viridi coma est, Viridans comis: στέφανος, Eur. (Iph. A. 759.) Corona e viridibus arborum comis, Corona frondea; frondes enim arborum virent. [* Χλωροκόπος, unde * "Χλωροκοπέω, Herbas virides succido, Tenera ætate occido, Pseudo-Chrys. Serm. 26. T. 7. p. 319, 42." Seager. Mss. * Χλωρόμελας, Gal. 5, 483. Bas. * Ὑποχλωρόμελας, Hippocr. 1175. * Χλωροποιός, Schol. brev. Il. H. 479. Schol. Pind. N. 8, 68. Il. 4, 138. Eust. Od. A. p. 26, 8. Heyn. Hom. 5, 392. Wolf. ad Hesiod. p. 79." Schæf. Mss. * Χλωρόπιλος, Ælian. H. A. 16, 2.] Χλωροσαῦρα, Viridis lacerta, Virg.: Schol. Theocr. 2, (58.) exponens hæc verba, Σαῦράν τοι τρίψασα, αἶτ, σαῦραν ibi ab eo nominari τὴν κοινῶς λεγομένην χλωροσαῦραν: [Schol. ad 7, 22. Du Cange Glossar. p. 1753. * "Χλωροφάγος, Const. Manass. Amat. 4, 53." Boiss. Mss.] Χλωροφαγέω, Virentibus herbis vescor, Viridi gramine pascor. Scribit Bud. χλωροφαγεῖν in Hippiatr. dici de equis qui in campis herbosis pascuntur: quod fieri ad creandum novum sanguinem.

D "Αείχλωρος, Semper virens, etiam Perpetuo pallore flavens. Nicander, αείχλωρος μολόθουρος, Semper virens: [imo verba sunt Euphorionis ap. Schol. ad Eund. Ἄ. 147. * Διάχλωρος, Philo de 7 Mirac. p. 7.] Ἐγχλωρος, Virorem in se habens, Virens, Viridis. Pro Prope viridis affertur e Nicandro. AT Ἐγχωρος, quod pro hoc ἐγχλωρος reperiri ajunt, mihi non potest non esse suspectum. ["Villois. ad Long. p. 54. Casaub. ad Athen. 60." Schæf. Mss.] Ἐυχλωρος, Bene virens, Pulcre viridans, Viore decorus. Simpliciter tamen exp. Viridis, itidemque τὸ εὐχλωρον, Viriditas. [Theophr. H. Pl. 3, 5, 2. nisi leg. ἐγχλ. * Ἡμυχλωρος, Gl. Semiviridis.] Μελάγχλωρος, Colorem habens atrum pallore mixtum, Qui ita pallet ut simul aliquid nigredinis habeat admixtum, Pallidus simul nigerque, etiam Viridis simul nigerque. Sunt enim colores quidam nigri ita obscuri, ut in atros vergant. [Aret. 20, 6. 30, 37. 44, 30. 50, 17.] Habent hoc μελάγχλωρος pro μελάγχρους exempl. quædam ap. Hippocr. Epid. 6. (p. 1170.)

ut annotavit Gal. Comm. 1. ["Prava lectio ap. Plat. de Rep. 5, 19. al. melius *μελιχρούς* s. *μελιχλῶρος*. * *Μεγαλόχλωρος*, Polemo Phys. 1, 3. sed male pro * *μελάνωχρος* s. *μελίχλωρος*." * *Μελανόχλωρος*, Procl. Paraphr. Ptol. 16. p. 204. * *Ὀλύχλωρος*, Diosc. 4, 127. * *Πολύχλωρος*, Hippocr. Epid. 2. p. 689. Lind., Sect. 7. p. 88. Foës. sed leg. * *πολύχλωρος*.] Ὑπόχλωρος, Subviridis, Aliquantum viridis, Aliquatenus virens. Item, Suppalidus, Aliqua e parte pallens. [Gl. Luteus.] Hippocr. Progn. "Ἐτι δὲ πονηρὸν καὶ σμικρὸν τε ἐὼν καὶ γλίσχρον καὶ λευκὸν καὶ ὑπόχλωρον. Unde Cels. 2, 4. Præter hæc periculum ostendit id quod excernitur, si est exiguum, glutinosum, læve, album, idemque suppalidum. Sic Athen. (33.) 'Ἀφ' ἧς οἱ γινόμενοι οἶνοι εἰσι μὲν ἡρέμα ὑπόχλωροι, ἐμφαίνοντές τι ἐν αὐτοῖς λιπαρόν. ["Const. Manass. Chron. p. 119." Boiss. Mss.]

Ἀποχλωρίας, ὁ, Hes. οὐ ἀπὸ αἰσχύνης ἢ μανίας ἡ χροία τῆς ὄψεως ἀλλάσσεται, Cui in facie color mutatur e pudore aut insaniam. Videtur autem intelligendum de mutatione in pallore, quia *χλωρός* significat Pallidum: quanquam pudore potius erubescimus.

Χλωρότης, ἡ, Viriditas, Viror. Plut. Symp. 5. Μάλιστα τῶν καρπῶν ἡ χλωρότης καὶ τὸ τεθληῖναι τῷ μήλω παραμένει. || Palliditas, Pallor, ὠχρότης. Frequens ap. Hippocr. Idem vero Plut. dicit de Orac. Pyth. (7, 554.) τοὺς ἀνακερανύντας ἀργύρῳ χρυσὸν videri sibi νοσώδη χλωρότητα καὶ φθορὰν ἀκαλλῇ παρέχειν, Morbosum pallorem; pallent enim e morbis, ut etiam e fame. Unde Hesiod. 'Α. (265.) Χλωρῇ, αὐσταλέῃ, λιμῷ καταπεπτηνῖα. Et in Ps. 67. (14.) Χλωρότης χρυσίου, Pallor auri. Sunt enim quædam ejus genera, quæ pallescant, ignobiliora sc.; nam præstantiora rutila sunt et fulva.

Χλωρίτης, ὁ, Viridans, Virens, ut *χλωρίτης λίθος*: de quo hæc Plin. 37, 10. Chlorites herbacei coloris est. Sed fortasse scr. *Χλοίτης* eo in l.

Χλωρίων, ὁ, ET Χλωρεὺς, Avis nomen e colore. Aristot. H. A. 9, 22. 'Ὁ δὲ χλωρίων, χλωρός ὅλος οὗτος τὸν χειμῶνα οὐχ ὁράται, περὶ δὲ τὰς τροπὰς τὰς θερινὰς φανερός μάλιστα γίνεται. Unde Plin. 10, 29., Chlorion quoque, qui totus est luteus, hyeme non visus, circa solstitia procedit. Idem Chlorionem vocat, quem Aristot. *χλωρέα*, ut videbunt qui conferre volent quæ hic scripsit H. A. 9, 1. ille autem 10, 74. de avium inter se dissidijs. Atque ita, Plinio iudice, ejusd. avis hæc nomina essent: cum tamen Aristot. utriusque mentionem faciens, eo loco distinguere alterum ab altero videatur: *χλωρέας* Gaza appellat Luteones, et *χλωρίωνας*, Vireones: quos ab Alex. Trall. *χλωρους πυργίτας* nominari ajunt: *χλωρέως* meminit Hes. quoque, dicens esse ὀρνίθιον *χλωρόν*. ["Χλωρίων, Villos. ad Long. 291." Schæf. Mss. Χλωρεὺς, Æliau. H. A. 5, 48. * Χλωρίς, ἰδος, ἡ, Avis, 4, 47. Aristot. H. A. 8, 3. "Munck. ad Anton. Lib. 65. Verh." Schæf. Mss. * Χλωράς, Gl. Glumea.]

Χλωρήϊς, ἰδος, idem Virens, Viridans, Viridis. Nicander Θ. (88.) κάμπην Κηπέην δροσέσσαν ἐπὶ χλωρήϊδα νῶτω, Viridem in dorso; sunt enim erucæ tales. Idem *χλωρήϊς* vocatur Lusciuia, quoniam luteus orbis collum ejus circumdat: ["Verh. ad Anton. Lib. 71. LB." Schæf. Mss.] UNDE Χλωραύχην etiam nominata fuit a Simonide, ut testatur brevium Scholl. in Homerum Auctor: qui tamen et has nominis rationes affert, *χλωρήϊδα* dici etiam posse διὰ τὸ ἐν χλωροῖς διατρίβειν, vel διὰ τὸ ἅμα τοῖς χλωροῖς φαίνεσθαι: vere enim apparet, et in virentibus arborum frondibus sedens, dulce modulatur melos, ut Hom. quoque docet his verbis Od. T. (518.) 'Ὡς δ' ὅτε Πανδρέου κόρη χλωρήϊς ἀπρὸν Καλὸν αἰδεῖσιν ἔαρος νέον ἱσταμένοιο, Δενδρέων ἐν πετάλοισι καθεζομένη πικνοῖσι. ["Ruhnk. Ep. Cr. 82." Schæf. Mss. Simonides ap. Eust. Od. p. 710, 44. Etym. M. 813, 7. Schol. Od. l. c.] AT Χλωρίς, ἰδος, ἡ, Nomen propri., Od. A. [280.]

Χλωρεῖον, τὸ, Suidæ εἶδος ζώου, procul dubio a colore.

Χλωραίνω, Viridem reddo, ut *μελαίνω*, Nigrum reddo, et *λευκαίνω*, Album reddo, et *ερυθραίνω*, Ru-

bore perfundo. Unde *χλωρανθεῖς*, quod Suid. ap. Soph. extare ait pro *χλωρός γεννηθεῖς*. ["Brunck. Soph. 3, 533." Schæf. Mss.] Inde et VERBALIS Χλώρασμα derivari potest, et accipi pro *χλωρότης*. Viror s. Pallor, ut *μέλασμα* pro Nigrore s. Macula nigra. Legitur autem ap. Hippocr. Epid. 6. (p. 1169.) ubi ait, Φλέβες κροτάφων οὐχ ἰδρυμέναι, οὐδὲ χλώρασμα λαμπρόν. Quæ verba Gal. Comm. 2. dicit esse ἀσαφῆ, quemadmodum in aliis quoque ῥήσεσιν, in quibus utitur voce *χλωρός*, non posse certo cognosci qualemnam colorem indicet: nec minus incertam esse eorum scripturam, qui *χλόασμα* ibi legunt. Videmus enim, inquit, etiam num in ipsius Hippocratis patria et tota nostra Asia *χλωρά* nominari et Olera et Arbores Plantasque, quæ quasi *χλοερά* sunt. Itemque *χλωράζειν* dicimus jumenta τὰ τὴν ἐαρινὴν βοτάνην ἐσθίοντα, Quæ vernas herbas comedunt, s. Quæ depascuntur herbas verno tempore virentes. Hominum etiam quosdam *χλωρούς* vocant, non eos quidem qui habeant similem τῇ χλόῃ colorem, (viridem sc.,) sed potius qui ὠχρόν, i. e. Pallidum. Incertum igitur est utrum τὴν ὀπωχρον χροάν, i. e. Colorem suppalidum, Hippocr. nomet *χλωράν* τε καὶ *χλοεράν*, (id quod non paucis accidere videmus,) an τὴν χλόῃ παραπλησίαν, quod raro admodum fieri cernimus. Hæc fere ille: qui etiam addit, quosdam ἐξηγητὰς ταύτην τὴν ἀσάφειαν θελήσαντας φυνγεῖν, scripsisse *χρῶμα* pro *χλώρασμα*. Nota autem illic et VERB. Χλωράζω pro eo quod in Hippiatr. est *χλωροφαγῶ*, Viridi pascor gramine, Virides depascor herbas. Idem in Lex. suo Hippocratico hoc ipsum *χλώρασμα λαμπρόν* exp. *χλωρότης λαμπρόν* * *διανουμένην*, καὶ ἐπὶ τὸ ὑδαρῶδες ῥέπουσα, Pallor splendore quodam lucido nitens, et in aqueam naturam vergens.

Χλωρίζω, Viridi sum colore, Viridantes herbas et virentia germina colore imitor, Vireo: ut *χλωρίζουσα* ἱασπις ap. Areth. in Apoc. Viridis iaspis, Viridem colorem præferens. Idem metaph. dicit Χλωρίζον κήρυγμα τοῦ εὐαγγελίου καὶ ἀμάραντον, Virens vigsque, ut ap. Horat. Genua virent pro Vigent et firma sunt. || Palleo, Pallidus sum, ut affertur e Levit. 14, (37.) Κοιλὰς χλωρίζουσα pro Vallis pallore deformis. ["Villois. ad Long. 290." Schæf. Mss. * Ὑποχλωρίζω, Orig. 3, 450.]

Χλωρίασις, ἡ, Viror, Viriditas, Pallor, Palliditas. Utitur eo vocab. Hes., in exponendo *χλόος*, adjungens ei synonymum ὠχρότης: [item in vv. Χλωρόν δέος.] Dicitur autem ut ὠχρίασις: quod sicut ab ὠχρίῳ derivatur, ita huic verbali *χλωρίασις* fingere possemus VERBUM Χλωρίῳ pro Viridis sum, Vireo, Pallidus sum, Palleo. ["Non est quod hoc verb. fingamus. Utitur eo, præter Longum, Hippocrates. Vide Foësi Econ. s. v." Schæf. ad Long. 137. Schol. Æsch. Pr. 134. * Χλωράω s. * Χλωρέω, unde *χλωρήσαντα*, Julian. Cæs. 24. al. rectius *χλοήσαντα*." Schn. Lex.]

XNAYΩ, Carpo, Vellico. Hes. enim *χναύων* exp. *περικνίζων*, *περιτίλλων*: itidemque *Χναύει*, *λαμβάνει*, *κνίζει*, et *Χναύεται*, *περικνίζεται*, *λαμβάνει*. Eust. 1063. *χναύειν* exp. *λίχνως ἐσθίειν*, Catillonum more vorare et deglutire: afferens e Comico quodam ap. Athen. (58.) πάντα ταῦτ' ἐχναύομεν. Item, Ὀμοῦ τε *χναύειν* *μαίνισι* *σηπίδια*. Alibi hoc ipsum *χναύειν* exp. *καταπίνειν*, derivari dicens e *χνάω*, ut *χραύω* e *χράω*. Locus autem ille posterior, quem ex Athen. affert, est ap. eum Eubuli Comici, (65.) At (370.) paulo aliter legitur: sic nimirum, Κοινῇ τε *χναύειν* *τευθισι* *σηπίδια*, et Ephippo Comico tribuitur, non Eubulo: utrobique præmissum habens hunc versum, Τίλλειν τε φάττας καὶ κίχλας ὁμοῦ σπίνους. ["Casaub. ad Athen. 117. Toup. Opusc. 1, 491. Musgr. Cycl. 357." Schæf. Mss.]

Χναύμα, τὸ, Id ipsum quod aliquis *χναύει*, i. e. Quod carpitur, et catillonum gulosorumque more deglutitur, ut sunt edulia delicatiora. J. Poll. 6, c. 9. scribit *χναύματα* a Comiciis vocari τὰ περικύματα, alio nomine dicta *νωγαλίσματα*. Hesychio vero *χναύματα* sunt τὰ βρώματα, et τὰ τῶν κρεῶν ἀπανθρα-

κίσματα: ut sint Particulæ a carnibus recisæ, quæ super carbonibus tostæ devorantur. ["Toup. Opusc. 1, 491." Schæf. Mss. Fragmentum, Zenob. 5, 73.] Χναυμάτιον, τὸ, forma diminutiva, ut ap. Athen. ex Aristoph. (368.) Δαιταλεῦσιν, Καὶ δελφακίων ἀπαλῶν κωλαὶ Καὶ χναυμάτια πτερόεντα. Ubi πτερόεντα χναυμάτια esse videntur Aviculæ quæ χναύονται et gulose devorantur, utpote apparatæ delicatius.

[* Χναύστης, unde] Χναυστικός, Qui libenter χναύει, Qui χναύμασι delectatur, i. e. Catillo, Gulosus, Inlians cibis delicatioribus. Posidippus Comicus ap. Athen. (662.) τὴν γλῶσσαν εἰς ἀσχήμονας Ἐπιθυμίας ἐνία τε τῶν ἡδυσμάτων, Κάθαλος, κάτοξους, χναυστικός. [* Χναυρὸς, Delicatus, Suavis, sc. cibus, Pherecrates Comicus ap. Athen. 269." Schw. Mss. Cf. Eund. 423. et J. Poll. 6, 59.]

[* Ἀποχναύω, Deglutio, Eur. Cycl. 356. "Musgr. ibid. Toup. Opusc. 1, 491." Schæf. Mss. * Παραχναύω, i. q. παραγεύομαι, Ælian. H. A. 1, 47. τῶν πυρῶν.]

¶ Χνός quoque (pro quo per contr. DICITUR Χνός, ut χλοὺς pro χλόος, et νούς pro νόος) ejusd. est originis cum præcedentibus, ut indicat Hes., cum χνός exp. ξυσμός, i. e. Rasio: addens tamen et χνός, ὁ χνός τοῦ γενεῖαν ἀρξαμένου, i. e. Lanugo: ut hæc lanugo χνός dicta sit, quoniam ξέσθαι potest, s. primi pili qui in gena erumpeutes radi possunt. Callim. H. in A. (37.) Καὶ κεν αἰεὶ καλὸς, καὶ αἰεὶ νέος· οὐποτε Φοῖβον Θηλείαις οὐδ' ὅσπον ἐπὶ χνός ἦλθε παρειᾷς, Nunquam ne tantillum quidem lanuginis Phæbi malis lævibus s. glabris obortum est: ideoque nunquam rasæ sunt. At Aristoph. N. (978.) Τοῖς αἰδοίοις δρόσος καὶ χνός ὡσπερ μήλοισιν ἐπὶνθεται. Ubi nota eum usurpasse verbum ἐπανθεῖν: ut J. Poll. quoque l. 2. χνοὺν esse dicit τὴν πρῶτην τριχῶν περὶ τὰς παρειὰς ἀνθῆν, Pilos qui primi in malis efflorescunt. Nota etiam dixisse μήλοισι, ut ap. Virg. G. sunt tenera cana lanugine mala. ¶ Molle etiam toluentum, quo culcitrae inferciuntur, χνός nominatur, quod e tenera lana mollive villo sit: ut genarum lanugo tenerrima est et mollissima. Scribit enim J. Poll. 10, c. 8. ἐπὶ τῶν τυλείων s. κρεφάλων dici posse χνοὺν, cum Aristoph. iu. Babylonis dicat, Ἐχεῖς ἄχυρα καὶ χνοὺν. Ubi similem usum habere μούν ait. Hesychio τὰ λεπτά τῶν ἀχύρων etiam χνοὺς sunt. ¶ At ἀλὸς χνός dicitur ἡ ἀκαθαρσία, ut Eust. e veteribus tradit, i. e., inquit, ἡ ἐν ἅλλοις ἀλὸς ἄχρη, Maris spuma. Dicitur itaque hæc spuma χνός, quoniam est veluti lanugo mari innatans. Od. Z. (224.) de Ulysse naufrago, Αὐτὰρ ὁ ἐκ ποταμοῦ χροῖα νίζετο δῖος Ὀδυσσεὺς Ἀλμνῇ, ἥ οἱ νῶτα καὶ εὐρέας ἄμπεχεν ὤμους· Ἐκ κεφαλῆς δ' ἔσμηχεν ἀλὸς χνόον ἀτρυγέτοιο. ¶ Χνός, Hes. etiam φόφος, φθόγγος. ["Bast Lettre 51. Thom. M. 536. Jacobs. Anth. 8, 123. 203. 220. 9, 43. 10, 68. 11, 280. Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 1, 136. Aristoph. Fr. 223. Ruhnk. Præf. ad H. in Cer. p. x. Valck. Adoniaz. p. 409. Toup. ad Longin. 336. ad Callim. 1. p. 48. Spuma, Ruhnk. Ep. Cr. 150." Schæf. Mss. Ernesti Lex. Techn. Gr. Rhet.: Dionys. H. de C. VV. 410. Schæf., Greg. Cor. 654. 662. Schæf.: Theophr. H. Pl. 2, 8, 4.: C. Pl. 6, 10, 7. Ἡ ἐν τῷ χνοὶ πικρότης, ubi tamen Schneid. χροὶ dedit, v. Lobeck. Phryn. 454.]

[* Ἀπρίχνος, Anthol. Epigr. 6, 564. Phrynichus Bekkeri p. 20. "Jacobs. Anth. 8, 203. Valck. Adoniaz. p. 409." Schæf. Mss. Barker. ad Etym. M. 1103. Philostr. Icon. 3, 6. ἰούλος, i. q. ἄρτι χροᾶζων.] Ἀχνος, SIVE Ἀχνός, Lanugine carens, Impubis, ὁ μὴ ἔχων χνοὺν: ὑπήνη, Epigr., Barba sine lanugine. Imberbe mentum, Impubes malæ, Malæ nulla tectæ lanugine: quales sunt Apollinis, cujus Θηλείαις οὐδ' ὅσπον ἐπὶ χνός ἦλθε παρειᾷς. ["Jacobs. Anth. 8, 389. ad Charit. 216. 218. Ruhnk. Ep. Cr. 238." Schæf. Mss.] "Ἐγχνος, s. Ἐγχνός, Lanuginem "in se habens, In quo inest lanugo, Lanuginosus," [Nicander Θ. 762. "Villois. ad Long. 54. Casaub. ad Athen. 60." Schæf. Mss.] Ἐπίχνος, SIVE Ἐπίχνός, Lanugine tectus, Super quo lanugo est s. conspicitur, Lanuginosus. Apud Hes. perispomenως legitur Ἐπιχνοῦν, ἐπεσκοτισμένον, i. e. Obtenebra-

tum, Tenebris desuper opertum. [Hippocr. 80. Ἀμματα ἐπὶχνοῦν ἔχοντα.] "Ἰσόχνος, Æque lanuginosus, Epigr." ["Jacobs. Anth. 9, 43. Wakef. Trach. 69." Schæf. Mss. * Νεύχνος, i. q. ἄρτι γενεῖάσκων, Greg. Naz. Epigr. 165. * Πολύχνος, Multa lanugine tectus, Athen. 66. φύλλα." Schw. Mss. * Πρωτόχνος, Lucian. 5. p. 318.]

Χνωδής, Lanuginosus. Diosc. de Apollinaris herbæ tertio genere, Λιπαρὸς καὶ ἀπαλὸς καὶ χνωδής, καὶ τὸ σπέρμα λευκὸν ἔχων. Unde Plin. Apollinaris quartum genus molle, lanuginosum, pinguius ceteris, candidi seminis. Itidem Theophr. H. Pl. 1, 21. Τῶν ἀνθῶν τὰ μὲν ἔστι χνωδῆ, τὰ δὲ, φυλλώδῃ: χνωδῆ αὐτὴν ἀνθῆν esse dicit veluti vitis, mori, hederæ. Apud Diosc. vero 4, 150. de elleboro Galatico et Cappadocico, ubi vulg. Edd. habent λευκότερος καὶ χνωδής, Marcell. et alii interpr. Pulvere quodam obsitus, Pulverulentus: unde patet eos legisse χωδής. Itidemque paulo ante pro χνοῦν ἀφίεις ἐν τῷ θραύεσθαι reponunt χοῦν iidem, sic interpretantes ea verba, Frangendo pulverem emittit. ["Bast. Lettre 51(=Ep. Cr. 76.) Toup. Opusc. 1, 70. Heringa Obs. 50. Apoll. Dysc. 81. sic enim lego pro χρ." Schæf. Mss. Clem. Alex. 216. Athen. 82. Conf. c. χρωδής, ad Greg. Cor. 726. * Χνωδῶς, Gal. 2, 3, 36. Ald.]

[* Χνόιος, Lanuginosus, Anacr. 29, 19. παρειήν. "Fischer. p. 116. * Χνοάεις, Wakef. Herc. F. 396. Georg. p. 132. * Χνιαρὸς, Toup. Opusc. 1, 269. (Cf. Μνιαρὸς.)" Schæf. Mss.]

Χνοῶ, SIVE Χνοᾶζω, Lanugine obsitus sum. Dicitur interdum de ipsis genis aut pubescente adolescente, ut Lucian. (3, 76.) Ἀγένειον ἀκριβῶς, οὐδ' ἐπ' ὀλίγον χνωῶντα τὰς παρειὰς. At e Soph. (Ed. T. 72.) χροᾶζων ἄρτι λευκανθὲς κᾶρα, pro ἀνθῶν. Interdum de ipsis pilis lanuginosis, ut ap. Apoll. Rh. 2, (43.) Τοῖος ἦν Διὸς υἱὸς ἔτι χροᾶσντας ἰούλους Ἀντέλλων, Schol. τοὺς ἰούλους ὡς χνοῦν ἀναφύοντας ἔχων: accipiens ἰούλων nomine τὰς ἐξανθήσεις τῶν γενείων, qui ἰούλοι i. sunt q. χνοὺς. ["Jacobs. Anth. 1, 1. p. 48. 8, 203. 9, 163, 10, 68. 12, 166. Brunck. Apoll. Rh. p. 83. 107. (2, 779. 3, 225.) Kuster. Aristoph. 121. Valck. Adoniaz. p. 409. ad Charit. 216. Wakef. S. Cr. 3, 59. ad Callim. 1. p. 48." Schæf. Mss. Tryphiod. 341.]

Ἐπιχνοᾶω, Sum ἐπὶχνός. Apoll. Rh. addito dat. instrumentali ἐθειραῖς, 1, (671.) dixit, Τῇ καὶ παρθενικαὶ πίστερς σχεδὸν ἐδριώοντο Ἀδμήτες, λευκῇσιν ἐπιχνοᾶσαι ἐθειραῖς. Ubi Schol. exp. ὡς χνοῦν ἔχουσαι τὰς λευκὰς φρυγμένας τρίχας. [* Ἐπιχνοᾶζω, Valck. Adoniaz. p. 409. (Schol. ad v. 130.)" Schæf. Mss.]

Ἀναχνοαίνω autem TANQUAM A χνοαίνω: unde ap. Aristoph. Ἀ. (791.) de porculo, Αἰ δ' ἂν παχυνθῇ κᾶναχνοανθῇ γ' ἐν τριχί, Κάλλιστός ἐστι χοῖρος Ἀφροδίτῃ θύειν, pro δασυνθῇ: quoniam χνός dicitur ἡ πρώτη θριξ καὶ λεπτή, i. e. ἐὰν ἀκμάσῃ καὶ ἡβήσῃ. Schol. Est igitur hic ἀναχνοαίνεσθαι i. q. χροᾶν s. χροᾶσντας ἰούλους ἀντέλλειν, ut Apoll. Rh. loquitur.

Χνόη, ἡ, i. q. χνός s. χνοὺς, quatenus quidem signif. φόφος, φθόγγος: (cui signif. postremus locus datus fuit.) Scribit enim Hes. χνόην dici τὸν τῶν ποδῶν φόφον, Strepitum pedum. Alioqui χνοῖαι Eid. sunt αἱ χοινικίδες, αἱ τοῦ ἄξονος σύριγγες, Modioli, Axis fistulæ, s. Fistulæ quibus iminittitur axis, ut Suid. quoque et Schol. Soph. χνόας exp. τὰς τοῦ ἄξονος σύριγγας, El. (719.) p. 113. ubi de equestri certamine sermo est, Φεῖδοντο κέντρων οὐδέν, ὡς ὑπερβάλοι Χνόας τις αὐτῶν καὶ φρυάγμαθ' ἵππικᾶ. Sed addit Suidas, σύριγγα dici non solum αὐτὴν τὴν ὀπὴν τοῦ τροχοῦ, sed etiam τὸ εἰς τὴν ὀπὴν τοῦ τροχοῦ ἐμβαλλόμενον μέρος τοῦ ἄξονος, Axis eam partem quæ modiolis s. foraminibus rotæ inseritur: ut χνοῖαι dicantur etiam τὰ * ἀκραζόνια, περὶ ἃ αἱ χοινικίδες, quæ et * παραξονίτιδες nominantur: quo modo accipiunt ap. Æsch. S. c. Th. (157.) p. 75. Ἐλακὸν ἄξόνων βριθομένων χνοῖαι: quanquam et ibi χνοῖαι ac σύριγγες synonymia esse queunt, cum aliquanto post, (210.) p. 78. idem Tragicus dicat, ἔδεισ' ἀκούσασα τὸν ἄρματοκτύπον ὄττοβον, ὅτι τε σύριγγες ἐκλαγξαν ἐλῖτροχοι:

cum enim αἱ σύριγγες τοῦ τροχοῦ περὶ τὸν ἄξονα ἐλίσσονται, κλάγγουσι καὶ ἀρματοκύπερος ὅττοβος ἀκούεται. Ita tamen ut præcedens quoque expositio vera esse possit: dicente Homero, καὶ ἔβραχε φήγιος ἕζων. Metaphorice idem Tragicus, (ibid. 377.) Σπουδῇ δῶκων πομπίμους χνόας ποδῶν, vocans χνόας ποδῶν τὰ ἄκρα τῶν ποδῶν, vel παραβόλως τὸ συνεχές κίνημα τῶν ποδῶν, Schol. qui et ibi subiungit, χνόην vocari τοῦ ἄξονος τὸ ἄκρον τὸ ἐντιθέμενον τῇ χοινικίδι, Extremam axis partem, quæ modiololo inseritur. [“ Heyn. Hom. 5, 131.” Schæf. Mss. Eur. Rhes. 118. ἀντύγων χνόας.] Pro eod. Poetæ DICUNT Χοιόη, Ionico more inserto, ut testatur idem Schol. Æsch.

“ Κνόη, SIVE Κνοῦς, dicitur ὁ ἐκ τοῦ ἄξονος ἡχος, “ Sonitus s. Strepitus quem rotarum axes edunt, “ quem nonnulli Poëtarum Latinorum appellant Genitum: item ὁ τῶν ποδῶν ψόφος, Pedum strepitus “ s. plausus. Nonnulli vero κνοῦν quidem esse volunt “ τὸν ἡχον, Sonum s. Sonitum: κνόην autem μέρος “ τοῦ ἄξονος, τὴν χοινικίδα, Modiolum rotæ. Hæc Hes.” [Phot. Κνοῦς· τὸ πρὸς τῷ ἄκρῳ ἄξονι τοῦ τροχοῦ.]

XOINIE, ἡ, Mensura quæ continet sextarios duos, s. cotylas quatuor, ut Marcell. Emp. tradit, et Paul. Ægin., qui etiam dicit esse octavam partem modii Italici s. Ægyptii. At Fannius multo maiorem facit χοίника, tribuens ei quatuor sextarios; sic enim ille in poematio de mensuris, At cotylas, (quas, si placeat, dixisse licebit Heminas,) recipit geminas sextarius unus: Qui quater assumtus fit Graio nomine chœnix. Contra multo minorem faciunt quidam: a quibus esse dicitur mensura aridorum Attica, continens cotylas tres s. sextarium unum et dimidium, s. duas libras mensurales et quadrantem. Ita ut in varietate ista tutius sit Græcum retinere vocab. Athen. 5. Χοίника κριθῶν εἰς τέσσαρας ἡμέρας διεμέτρει τοῖς ἀνθρώποις Ἀθηναίοις. Apud Herod. 3. et 7. χοῖνιξ frumenti tantum est quantum homini uno die satis sit: unde Alexarchus Uranopolis conditor ap. Athen. 3. (p. 98.) τὴν χοίника appellat ἡμεροτροφίδα: et Hesychio χοῖνικες sunt αἱ ἀπὸ μέρους τροφαί. Item Pythagorici ἐκώλουν ἐπὶ χοῖνικος καθῆσθαι, eo præcepto iubentes μὴ σκοπεῖν τὰ ἐφ’ ἡμέραν, ἀλλὰ τὴν ἐπιούσαν αἰεὶ προσδέχεσθαι, ut docet Athen. 10. Itidemque Plut. Symp. 7, 4. Μετὰ τῆς Πυθαγορικῆς χοῖνικος, ἐφ’ ἧς ἀπηγόρευκε καθῆσθαι, διδάσκων ἡμᾶς αἰεὶ τι τοῦ παρόντος εἰς τὸ μέλλον ὑπολιπεῖν, καὶ τῆς αὔριον ἐν τῇ σήμερον μνημονεύειν: ut reprehendantur ii, qui τὴν ἐφ’ ἡμέραν χοῖνικα λαβόντες, de cetero nihil sunt solliciti. Nota autem huius mensuræ ap. Græcos fuit diphthongus οι superposita literæ χ, hoc modo χοῖ, ut docet Paul. Ægin. Alii vero dicunt fuisse χ cum ν superimposito. || Χοῖνικες vocabantur etiam Pedicæ quædam, quæ dicuntur fuisse lingua crassa et rotunda, in quæ crura immittebantur. Non ii male, cum ap. Demosth. (270.) legamus, de Tromete patre Æschiniis, Ἐδοῦνευε παρ’ Ἑλπίᾳ τῷ πρὸς τὸ Θησεῖον διδάσκοντι γράμματα, χοῖνικας παχεῖας ἔχων καὶ ἕζλον. Et ap. Aristoph. Πλ. (275.) αἱ κνήμαι δέ σου βοῶσιν Ἰου ἰού, τὰς χοῖνικας καὶ τὰς πέδας ποθοῦσαι. Ubi speciei subijunxit genus ad vitandam amphibologiam; sunt enim χοῖνικες, πέδαι τινές, ἐαυτὴν βαθεῖαι καὶ περιφερεῖς, ut ex Hes. et Schol. Aristoph. discimus, qui etiam addit, χοῖνικα nominari πᾶν περιφερές. Itaque intelligimus χοῖνικας nominatas fuisse ejusmodi πέδας quod chœnicis modo essent et περιφερεῖς et βαθεῖαι et παχεῖαι. Apud Suid. vero χοῖνικες, οἷς τὰς περιούδας μετροῦσιν Αἰγύπτιοι, masc. genere, et ambiguum qua signif. [“ Ad Diod. S. 1, 557. 2, 355. Brunck. Aristoph. 2, 93. Kuster. 127. Heyn. Hom. 6, 149. Xen. K. A. 1, 5, 6. et Schn., Toup. Opusc. 1, 236. ad Herod. 91. 593. Wessel. Diss. 190. Matth. ad Gloss. Min. 31. Clark. ad Il. R. 267. Toup. ad Longin. 393. cf. Plut. Mor. 1, 44. Bergler. Alciph. 331. ad Lucian. 1, 472. Vinculum, Toup. Opusc. 2, 241. ad Herod. 32. Toup. Emendd. 3, 120. An subaudiatur? Valck. Adoniaz. p. 388.” Schæf. Mss. Et Mensuram notat et Id quod ea metimus, Suid. v. Μάστακα. Od. T. 28. οὐ γὰρ ἄεργον ἀνέξομαι, ὅς κεν ἐμῆς γε Χοῖνικος ἀπτηται,

Schol. τροφὰς λαμβάνει· τὸ τε μετροῦν καὶ τὸ μετρούμενον, χοῖνιξ: cf. Thuc. 4, 16. Perizon. ad Ælian. V. H. 1, 26. Vinculum, Valck. Schol. in N. T. 1, 537.: Jambl. Protr. 347.]

Χοινικομέτρης, ὁ, Qui chœnice metitur s. demetitur et distribuit. Athen. (272.) ex Epitimaō refert, Corinthiorum urbem usqueadeo εὐδαιμονῆσαι ὥς κτήσασθαι δούλων μυριάδας ἕξ καὶ τεσσαράκοντα: eamque ob rem Pythiam ipsos vocasse χοινικομέτρας: procul dubio quoniam iis quotidie suam χοῖνικα ἐμέτρουν: erat enim ἡ χοῖνιξ ἡ μεροτροφίς, ut supra docui. Vide et Σιτομέτριον.

Διχοῖνικος, ὁ, ἡ, Duas capiens s. continens χοῖνικα, Duarum chœnicum capax, ut διχοῖνικον μέτρον: pro quo, omisso subst., dicitur simpliciter etiam διχοῖνικον, Mensura duas continens chœnices. Aristoph. N. (640.) Ὑπ’ ἀλφитаμοιβῶ παρεκόπη διχοῖνικα, Duabus chœnicibus defraudatus sum, ἐπλάνησέ με τῇ μέτρῳ πούσῃτι δύο χοῖνικας, Schol.

Ἡμιχοῖνικος, Dimidiam chœnicem capiens. Item ἡμιχοῖνικον, sc. μέτρον, Mensura dimidiam continens chœnicem. Modii semissem dicitur vertisse Marcell. ap. Diosc. 5. Verum et ἡμιχοῖνιξ dici potest pro ἡμιχοῖνικον, ut Τριμηχοῖνιξ ET Πενθημηχοῖνιξ: quæ ap. Theophr. leguntur H. Pl. 8, 4. Οἱ μὲν ἀθληταὶ ἐν τῇ Βοιωτίᾳ τριμηχοῖνικα μόλις ἀναλίσκουσιν Ἀθηναῖς δὲ ὅταν ἔλθωσι, πενθημηχοῖνικα ῥαδίως. Unde colligit Bœotium triticum esse gravius. Est autem τριμηχοῖνιξ, Chœnix cum dimidia: et πενθημηχοῖνιξ, Dnæ chœnices cum dimidia: tres enim semichœnices conficiunt unam cum dimidia: et quinque, duas cum dimidia. [Ἡμιχοῖνιξ, Hippocr. 497, 12. 580, 27. * Ἡμιχοῖνικιον, 572, 5. 580, 26.]

Ὀμοχοῖνιξ, Qui eadem chœnice victitat, ut ὁμοχοῖνικες dicuntur milites vel servi Qui eand. participant chœnicem, et eod. demenso victitant; (solebat enim cuius χοῖνιξ quotidie dari: unde et ἡμεροτροφία nominata fuit:) s. Qui dimensum, quod acceperunt, conferunt, et communes ex eo sumtus faciunt, ὁμοῖσιτοι. Plut. Symp. 2, 10. Οὐ μόνον ὁμοροφίους, ἀλλὰ καὶ ὁμοχοῖνικας καὶ ὁμοσίτους, τῷ πάσαν σέβασθαι κοινωνίαν: ubi etiam magis probat nostri sæculi consuetudinem, quæ ἐκ κοινοῦ δειπνοῦμεν, quam veterem qua πρὸς μερίδας.

Τετραχοῖνικος, Quatuor continens s. capiens χοῖνικας. Item τετραχοῖνικον, sc. μέτρον, Mensura quatuor chœnicum capax, Diosc. 1, 39. ubi Hermolaus interpr. Octo sextarios, Ruell. Modium, Marcell. Semodium.

Τριχοῖνικος, Trium chœnicum capax. Aristoph. pro Trium chœnicum pretio dignus; ap. eum enim τριχοῖνικῶν ἐπῶν exp. Schol. τριῶν χοῖνικῶν ἕζων στίχων, ideoque εὐτελῶν: Σφ. (480.) Θυδὲ μὴν γ’ οὐδ’ ἐν σελίνῳ πού’στιν οὐδ’ ἐν πηγάνῳ. Τοῦτο γὰρ παρεμβάλομεν τῶν τριχοῖνικῶν ἐπῶν. [“ Apud Athen. 151. memoratur τριχοῖνικος ἄρτος.” Schw. Mss.]

Χοινίκιον, τὸ, SIVE Χοινικίς, ἰδος, ἡ, Modiolus. In qua signif. primum dicitur de Modiololo rotæ vel alterius instrumenti, i. e. Foramine longo et rotundo cui axis immittitur: ut cum Gal. Comm. 2. εἰς τὸ περὶ Ἀγῶν scribit, τὴν καλουμένην χοινικίδα τοῦ τροχοῦ, πλήμνην ὑπὸ τῶν ἰώνων λέγεσθαι: itidemque Hes. χνόας nominari τὰς χοινικίδας et τὰς τοῦ ἄξονος σύριγγας, Modiolos, Fistulasque quibus axis inditur. Itidem quos Vitruv. 10, 17. Modiolos in balista vocat, Turn. χοινικίδας Græce vocari ait Advers. 2.: ubi citatis quibusdam ipsius verbis, subiungit, Modioli sunt qui a Græcis appellantur χοινικίδες: suntque formæ rotundæ ac turbinate, indunturque foramini: idque perspicui potest e sequenti capite Vitruvii, in quo ita scribitur, Tum vero modioli arei in ea capitula includuntur, et in eos cuneoli ferrei, quos ἐπισχίδας Græci vocant, collocantur. Dicitur et de Chirurgorum quodam instrumento. Cels. 8, 3. Exciditur vero os duobus inodis. Si parvulum est quod læsum est, modiololo, quem χοινίκιον Græci vocant; si spatiosum, terebris. Et mox, Modiolus ferramentum concavum teres est, imis oris ferratum, per quod medium clavus, ipse quoque interiore orbe cinctus, demittitur. Paul. Ægin. 6, 90. de fracturis in capite, Ἡ δὲ διὰ τῶν πριόνων τε καὶ χοινικίδων χει-

ρουργία τοῖς νεωτέροις ὡς μοχθηρὰ διαβέβληται. ["Χοινίς, Kuster. Aristoph. 6. Heyn. Hom. 5, 130. 131. 8, 427. Valck. Hipp. p. 297. Anim. ad Ammon. 197. Steinbr. Mus. Tur. 1. p. 330. Pro χοῖνιζ, Lucian. 3, 266." Schæf. Mss. Compes, Appian. 2, 571. Strabo 12. p. 821. Schol. Callim. L. P. 14.]

Verum ET Χοινίκη dicitur pro χοινίς. Apud Hes. enim legimus, Χοινίκη, τοῦ τροχοῦ, ἐν ᾧ στρέφεται ὁ ἄξων, Modiolus in quo axis volvitur. In curru tamen ipse potius modiolus cum rota vertitur circumagiturque, axis autem permanet immobilis.

[* Χοινικιαῖος, Inscr. ap. Chandler. Marin. Oxon. Pl. xxi. πόπανον: cf. Athen. 14. p. 351. Schw. Κοτυλίσκος, πλακοῦς ὁ ἐκ τρίτου μέρους τῆς χοίνικος γινόμενος. Vide Schn. Lex. Suppl. v. Πόπανον.]

XOIROΣ, ὁ, (ή,) Porcus, Sus, ὅς s. οὗς. Plut. (8, 764.) Ἐκτεμεῖν καὶ τοὺς χοίρους. Plato de LL. 2. Θυσσάμενους οὐ χοῖρον, ἀλλὰ τι μέγα καὶ ἄπορον θῦμα, Non porcum, sed magnam aliquam et ægre parabilem hostiam. Aristoph. ΠΑ. (307.) Ὑμεῖς δὲ γρυλλίζοντες ὑπὸ φιληδίας Ἐπεσθε μητρὶ χοῖροι. Ubi nota de porcis juvenis dici, qui matrem adhuc sequuntur, ut Aristoph. Grammaticus ἐν τῷ περὶ Ἑλικίων scribit τῶν συνῶν τὰ μὲν ἤδη συμπεπηγότα, vocari δέλφακας: χοίρους autem, τὰ ἀπαλὰ καὶ ἐνικμα: ideoque τὰ τέλεια convivis apposita fuisse, ut ap. Hom., τὰ τε δμῶεσσι πάρεσσι Χοῖρε', ἀτὰρ σιάλους γε σῶας μνηστῆρες ἔδουσι. De ejusd. animantis ætate ita Cratinus, ἤδη δέλφακες, χοῖροι δὲ τοῖσιν ἄλλοις. Fem. etiam genere usurpatum reperitur, idque Ionico more, ut testatur Atheu. (375.) afferens ex Hipponacte, σπλάγχνοισιν ἄγριος χοῖρον. Ibid. e Ptolemæo, χοῖρον υἱὸν ἔχοντα. Porro de porco aut porca juvenca dici Aristoph. rursum indicat Ἄ. (781.) ubi quidam interroganti, Αὔτα ὅτι χοῖρος; respondet, νῦν γε χοῖρος φαίνεται, Ἀτὰρ ἐκτραφεῖς γε, κύσθος ἔσται πέντ' ἐτῶν: et mox dicenti, κέρκον non habere, respondet, Νέα γάρ ἐστιν, ἀλλὰ δελφακουμένα, Ἐξεῖ μεγάλην τε καὶ παχείαν κήρυθραν. Ubi nota prius vocari χοῖρον, Ejusmodi porculum, postea Adultum nominari δέλφακα. Sed ludit ibi in ambiguo Aristoph., χοῖρον vocabulo innuens etiam τὸ γυναικεῖον αἰδοῖον. Ideoque ibid. quidam, sublatis puellæ vestibibus, et monstrato pudendo, dicit, Ἡ οὐ χοῖρος ἔσθ' ἂδ'; Et mox id ipsum τὸ αἰδοῖον esse ait χοῖρον Ἑλλάνων νόμῳ, i. e. χοῖρον a Græcis nuncupari. Quamobrem alter subjungit, Ἀλλ' ἔστιν ἀνθρώπου γε, Ita, est χοῖρος, sed est χοῖρος hominis. Cujus signif. Varro quoque meminit, sic scribens R. R. 2, 4. Nam et nostræ mulieres, maxime nutrices, naturam qua feminæ sunt, in virginibus appellant porcum, et Græce χοῖρον: significantes esse dignum insigni nuptiarum; in conjunctione enim nuptiali porcus immolatur. Idem aliquanto post ait Porcus Græcum esse nomen antiquum, sed obscenratum, quod nunc eum vocent χοῖρον. || Χοῖρος est etiam Nomen Nilotici piscis, Athen. [312. "Brunck. Soph. 3, 411. Aristoph. 1, 98. Thom. M. 916. Wakef. Eum. 283. Stanl. ib. et 453. Pudendum muliebri, Jacobs. Anth. 8, 8. 11, 328. Brunck. Aristoph. 1, 70. 3, 89. 175. Kuster. 89. 219. Toup. Opusc. 1, 569. De genere, Brunck. Aristoph. 3, 92." Schæf. Mss. Od. E. 73.]

Χοιροβοσκός, ὁ, Qui porcos pascit, Porcorum pastor, Subuleus, Porculator, συφορβός, συβώτης, [Gl. Porcarius.] Est et Grammatici cujusdam cognomentum. ["Toup. Opusc. 2, 66." Schæf. Mss. Schol. Il. Φ. 282. * Χοιροβοσκέω, Theod. Prodr. f. 54.] Χοιρογρύλλιος, ὁ, dicitur ὁ ἀκανθόχοιρος s. ὕστριξ, i. e. ἐχῖνος χερσαῖος, Echinus terrestris, Suid. [Gl. ἐχῖνος χερσαῖος, Erinaceus.] Legitur hoc vocab. Levit. 11, (5.) ubi nus ejus vetatur: legitur et ap. Schol. Aristoph. (Eip. 527.) sed unico λ. [Interpr. ad Hes., Suid. v. Γύλιος, Hieronymus in Ep. ad Suniam: Sciendum est, animal esse non majus hericio, habens similitudinem muris et ursi, unde et in Palæstina ἀρκτόμυς dicitur: Mus jaculus Linnæi. Cf. Γύλιος, Γρύλλος, et Schn. eid. Lex., qui * Χοιρόγρυλλος scribit.] Χοιρόθλιψ, Qui χοῖρον libidinose contrectat et manu premit, Muliebris pudendi (id enim χοῖρος etiam no-

minatur) contrectator, i. e. Lascivus, Libidinosus. Aristoph. Σφ. (1364.) Ὁ οὗτος, τυφεδανὲ καὶ χοιρόθλιψ, Ποθεῖν ἐρᾶν τ' ἔοικας ὠραίας σαρῶ. Ubi Schol. quoque χοιρόθλιβα nominari ait τὸν τὸ γυναικεῖον αἰδοῖον ἀποθλίβοντα. Id etiam κληρορίζειν dicitur s. κλητοριάζειν. ["Toup. Opusc. 1, 428." Schæf. Mss. * Χοιροκέφαλος, Jo. Malal. 1, 152." Elberling. Mss.] Χοιροκομεῖον, τὸ, Textile e vimine plexum in quo porcelli saginantur. Suidas esse dicit πλεκτὸν ἄγγειον ἐν ᾧ τοὺς νέους ἔτρεφον χοίρους περιδήσαντες: vel τὸν πάτταλον ἐν ᾧ δεσμεύοντες τοὺς χοίρους ἔτρεφον. Itidem Schol. Aristoph. esse dicit ἄγγειόν τι κανωτὸν ὅπου οἱ χοῖροι τρέφονται, Vas forma canistri, in quo porcelli aluntur. Aristoph. Σφ. (844.) Τούτ' ἐστὶ; χοιροκομεῖον ἐστὶας. Ab eod. Comico (Λ. 1073.) legati Spartani dicuntur incedere ὥσπερ χοιροκομεῖον περὶ τοῖς μηροῖσιν ἔχοντες, quoniam veniebant ἐγκεκολπωμένα τὰ ἱμάτια ἔχοντες. Suid. infra χοιροτροφεῖον pro eod. [Vide Brunck., et Schn. Lex. "Toup. Opusc. 1, 569." Schæf. Mss. * Χοιροκτόνος, Æsch. Eum. 283. "Wakef. et Stanl. ibid. Abresch. Æsch. 2, 41. Porson. Or. 909. Pierson. ad Mær. 13." Schæf. Mss. * Χοιρομάνδριον, Etym. M. 736.] Χοιροπίθηκος, Simia porcaria, Gazæ ap. Aristot. H. A. 2. Χοιροπώλης, ὁ, Porcorum venditor, Qui porculos venditat. Aristoph. Ἄ. (818.) Ἀνθρωπε, ποδαπός; Heus tu, cujas es? Respondet alter, χοιροπώλας Μεγαρικός. ["Idem Fr. 275." Schæf. Mss.] Χοιροπωλέω, Porcum vendo. Dicitur etiam femina χοιροπωλεῖν, cum suum vendit porcum et quæstui habet, cuius eum prostituens. E quo Prov. Ἀκροκορινθία ἔοικας χοιροπωλήσειν, pro ἔοικας μισθαρήσειν ἐν Κορίνθῳ: multæ enim illic meretrices erant. Atque adeo Corinthiis peculiaris esse videtur usus iste vocabuli χοῖρος pro Pudendo muliebri. Suid. [v. Χοῖρος, Plutarchi Proverbia n. 92. Schol. Aristoph. O. 296. * Χοιρόσακος, i. e. χοῖρου αἰδοῖον, Hes.] Χοιροσπέλεθος, Succerdæ, Stercus porcinum. Ita cognominatur Anchusæ species quædam, ut patet e Paulo Ægin. 7, 17. sic scribente in βοτανικῷ quodam emplastro, Λαπάθου, ῥυπελαίου, ἀγχούσης τῆς χοιροσπελέθου, (ἐστὶ δὲ ἡ ὀνύκκεια,) * ἔπταεῦρον, ἡρνογλώσσου, ἀνὰ ὁ γ'. Hujus autem onocleæ anchusæ meminit Plin. 22, 20. 21. et ante eum Diosc. 4, 23. neuter tamen facta hujus vocab. χοιροσπέλεθος mentione. Χοιροσφάγος, ὁ, Porcorum jugulator, Qui porcos jugulat et mactat. Hesychio θύτης: qui ea expositione videtur innuere, χοιροσφάγον nominari proprie Eum qui in sacrificiis porcos mactat. [* Χοιροσφαγεῖον, Gl. Confectorium. * "Χοιροσφάκτης, Bondam Var. Lect. 217." Schæf. Mss.] Χοιροτροφεῖον, τὸ, Locus in quo porculi aluntur s. nutrituntur saginanturque, χοιροκομεῖον supra. J. Poll. 7. Σὺς εὖς, ὕφεος, σύφος, χοιροκομεῖον χοιροτροφεῖον δὲ ὁ, τε σύφος καὶ πλέγμα τι ἐν ᾧ χοῖροι τρέφονται: 10, 36. ubi agit περὶ οἰκιδίων ἐν οἷς τρέφεται τὰ ζῶα, Χοιροτροφεῖον δὲ, ἐν ᾧ χοῖροι τρέφονται. Ubi etiam addit, vocabulo hoc uti Eupolidem et Phryn., idemque et χοιροκομεῖον appellari ab Aristoph. Ἄ. Itaque χοιροτροφεῖον ac χοιροκομεῖον dicitur modo Hara s. Stabulum in quo curantur nutriunturque porci, modo Domuncula e vimine plexa in qua itidem saginantur porci s. porculi. [Schol. Il. Α. 678. Hesychio est etiam περιζῶμα γυναικεῖον: "leg. * Χοιροστρόφιον, Zona pudendi muliebris." Perger. Vide Schn. Lex. * Χοιροφορέω, ad Lucian. 1, 466." Schæf. Mss. Phot. v. Περιστίαρχος. * Χοιροφόρημα, Hes. χοιρίδιον. * Χοιροπάλης, i. q. χοιρόθλιψ, Epith. Bacchi, Clem. Alex. Protr. 25. p. 33. Potter., Schol. Æsch. Pers. 1067. * Χοιρέλαφος, Cosmas Indopl. 11, c. 7.]

[* Ἡμίχοιρον, Gl. Tegus.]

Καλλίχοιρος, ή, Pulcros porculos pariens. Aristot. H. A. 6, 18. Εἰσὶ δὲ τῶν ὕων αἱ μὲν εὐθὺς καλλίχοιροι μόνον, αἱ δ' ἐπαυξόμεναι τὰ τέκνα καὶ τὰς δέλφακας χρηστὰς γεννῶσι. Ubi synonymiws nota poni καλλίχοιρους ὕας et τὰς χρηστὰ τέκνα γεννῶσας, Quæ egregiam procreant sobolem. Gaza vertit Fœcundæ prolis laudabiles.

Μετάχοιρος, sive Μετάχοιρον, Porcellus qui in

utero matris læsus post statum solemneque tempus parlu editur. Aristot. de Gen. Anim. 2. fin. "Ἔστι δ' ὁ γίννος ὥσπερ τὰ μετὰ χοῖρα ἐν τοῖς χοίροις· καὶ ἐκεῖ τὸ πηρωθὲν ἐν τῇ ὑστερᾷ, καλεῖται μετὰ χοῖρον· γίνεται δὲ τοιοῦτος ὡς ἂν τύχη τῶν χοίρων. Et rursum cum dixisset eod. modo pygmæos fieri, Καὶ γὰρ οὗτοι πηροῦνται τὰ μέρη καὶ τὸ μέγεθος ἐν τῇ κήσει, καὶ εἰσι ὥσπερ μετὰ χοῖρα καὶ γίννοι. Idem Aristot. H. A. 6, 18. de suis loquens, 'Ἐν δὲ τῇ κήσει ὁ ἂν βλαφθῇ τῶν τέκνων, καὶ τῷ μεγέθει πηρωθῇ, καλεῖται μετὰ χοῖρον· τοῦτο δὲ γίνεται ὅπου ἂν τύχη τῆς ὑστερας. Vocat igitur μετὰ χοῖρον Quod in utero post conceptum fuerit oblæsum, ita ut mutilum partu edatur: quod in equino genere et mulino γίννος nominatur, i. e. Mannus s. Mannulus: in humano νάνος, πυγμαῖος, Nannus, Pygmæus, Pumilio. J. Poll. vero ita vocari ait Porcellos, serius natos s. serotino editos partu, (fortasse vero et Serotinos dicere possis, ut dicuntur Serotina poma, et Serotini pulli,) Editos partu solito tardiore. Sic enim ille 1, (251.) c. 12. Χοῖροι, σῦες τέλειοι, ὅς ἀγάλακτοι καὶ γαλαθηνό· καὶ τὰ ὀψίγονα, μετὰ χοῖροι: 6, 9. Τὰ δὲ ὀψίγονα τῶν ὕων, μετὰ χοῖρα. Itidemque 1. 7. Καὶ τὰ ὀψίγονα τῶν ὕων καὶ μικρά, μετὰ χοῖρα. Ubi recte addidit μικρά: ut hæc plena μεταχοίρων sit definitio, μετὰ χοῖρα nominari Fœtum porcæ s. scrofæ qui in utero post conceptum oblæsus mutilatusque editur, nec non serius, ac minor quam pro more. [Schn. ad Varron. R. R. 432.]

[* Πολυχοῖρία, Porcorum copia, Polyb. 12, 4, 8.: Schw. autem πολυχειρία restituit.]

Υποχοῖρις, ἰδος, ἦ, Oleris species quædam est ap. Theophr. H. Pl. 7, (7, 1. 7, 11, 4.) cujus Plin. quoque meminit, 21, 15. his verbis, Reliqua vulgarium in cibis apud eos herbarum nomina, Chondrilla, Hypochœris et Caucalis. Porcelliam Gaza vocare maluit ficto vocabulo novo, more suo, quam cum Plinio Græcum retinere.

[* "Χοῖρῳδης, Porcinus, Spurcus, Immundus, Turpiter voluptatibus deditus, Chrys. in Jo. Hom. 2, 557." Seager. Mss. "Herodian. Epim. 153. Const. Manass. Chron. p. 125. e var. lect. Saracenica Sylb. p. 34. 70. Etym. M. 311." Boiss. Mss. Method. 338. βίος, Chrys. in Gen. 159. * Χοῖρῳδία, Schol. Aristoph. Ἰππ. 982.]

Χοῖρειος, Porcinus, ut ὕειος et σῦειος, Suillus: ἐγκέφαλοι, Athen. (65.) Sic χοῖρειον εἰργεῖν κρεῶν, Porcina s. Suilla carne prohibere, Gal. ad Gl. 1. ["Thom. M. 865. Bernard. Rel. 34." Schæf. Mss. Symm. Theod. Esaiæ 66, 17.] Notandum porro est, citra diphthongum etiam reperiri scriptum ΜΟΔΟ Χοῖριος, ΜΟΔΟ Χοῖρεος. Ac demto quidem ε, e Diosc. 5. affertur χοῖριος κοιλία, Venter suillus, (ubi etiam nota esse fem.,) itidemque e Gal. ad Gl. 2. κύστις χοῖρία, Vesica porcina. Demto autem ι, ap. Hom. legimus χοῖρεα, s. κρέα, Porcinæ s. Suillæ carnes. Od. Ε. (81.) "Ἔστιε νῦν, ὦ ξεῖνε, τὰ τε δμῶεσσι πάρεσσι Χοῖρε', ἀτὰρ σιάλους γε σῦας μνηστῆρες ἔδουσι, Comede porcinas, vel potius Comede e porculis juvenis; vocat enim hic χοῖρους Porculos recenti editos partu, et adhuc ἀπαλούς καὶ ἐνίκρους: σιάλους σῦας autem, Adultos porcos s. sues, τὰ ἤδη συμπεπηγότα καὶ τέλεια, quæ δέλφακες etiam nominantur, ut in Χοῖρος supra annotavi ex Aristoph. Gramm. At nostra ætate porculi lactentes et teneri adhuc, non famulis servari solent, sed in delicatis habentur dapibus, adultorum autem vetulorumque suum carnes præ illis negliguntur. Unde Gal. quoque bonos hosce viros irridens scribit, Οἱ δὲ μνηστῆρες οὐκ οἶδ' ὅπως τοὺς σιάλους ἤσθιον: ita enim vocatos fuisse porcos qui essent ὑπὲρ τοὺς τελείους. Quibus subiungit, ἀναισθητοτάτους πάντων εὖς fuisse εἰς διάγνωσιν εὐπέπτων τε ἅμα καὶ ἡδέων ἐδεσμάτων.

[* Χοῖρικὸς, Tzetz. Educ. Fil. 263. κόπρος." Elberling. Mss. * Χοῖρινος, Gl. Porcarius, quo adj. utitur Plin. 11, 37.]

Χοῖρινη, ἡ, sc. δορὰ, Porcina pellis, Spolium suis s. porci, i. q. φορίνη. Item χοῖρινη dicitur Seta porcina, ἡ θριξ τοῦ χοίρου, ut Suid. accipit in Aristoph. Σφ. (349.) Οὐτῷ κῑτῷ διὰ τῶν σανίδων μετὰ χοῖρινης περιελθεῖν: ut sit, Usque adeo cupio per tabulas

A seta porcina penetrare. Penetrare autem illum velle, ostendunt hæc sequentia, "Ἔστιν ὅπῃ δῆθ' ἦντιν' ἂν ἐνδοθεν οἷός τ' ἦς διορύξαι, εἰτ' ἐκδύναι. Et hæc, Πάντα πέφρακται, οὐκ ἔστιν ὅπῃς οὐδ' εἰ σέρφῳ διαδυναι. Obiter igitur item hic nota usum VERBI Περιέρχομαι. || Χοῖρινα dicuntur item Conchæ marinæ, quibus olim in suffragiis ferendis utebantur. J. Poll. 8, c. 1. de judicialibus quibusdam vasis et instrumentis, Κημὸς, καδίσκος, ἔχινος, ψήφος, χοῖρινα, κλεψύδρα. Et mox, Πάλαι γὰρ χοῖριναις ἀντὶ ψήφων ἐχρῶντο, αἵπερ ἦσαν κόγχαι θαλάττιαι. Itidem Aristoph. Schol. ex Epaphrodit Lex. tradit χοῖρινas fuisse κόγχας τινὰς, sc. θαλασσίας, iisque iudices usos fuisse ἀντὶ καὶ πρὸ τῶν ψήφων. Id quod ex ipso etiam Aristoph. patet, Σφ. (333.) "Ἡ δῆτα λίθον με ποίησον, ἐφ' οὗ τὰς χοῖρινas ἀριθμοῦσι, Super quo conchas marinas numerant, quibus iudices in ferenda sententia utuntur. Idem per jocum Ἰππ. (1332.) dixit, "Ὅδ' ἐκείνος ὁρᾷν τεττιγοφόρος, ἀρχαίῳ σχήματι λαμπρὸς· οἱ χοῖρινων ὄρων, ἀλλὰ σπονδῶν: Non conchas marinas et judiciales redolens calculos. Suidas quoque dicit fuisse κόγχας θαλασσίους, αἷς ἐν τοῖς δικαστηρίοις ἐχρῶντο Ἀθήνησι: Hes. τὰς θαλασσίας ψήφους. [Causaub. ad Athen. 3, 30. Porcellanas vertit.] || Χοῖρινα ap. Athen. (647.) in Placentarum genere, itidemque ap. Eust. 1753. ["Ad Lucian. 2, 31. Brunck. Aristoph. 2, 214." Schæf. Mss.]

Χοῖριον, sive Χοιρίδιον, τὸ, Porculus s. Porcellus, Porcus parvulus, ut Cato loquitur. Aristoph. Ἀ. (747.) γρυλλίζετε καὶ κοῖζετε, Χήσετε φωνῶν χοιρίων μυστηρικῶν: mox, ἡ λῆς πρίασθαι χοῖρια; Visne emere porculos? aliquanto post, Ἐνεγκάτω τις ἐνδοθεν τῶν ἰσχάδων τοῖς χοιρίδιοις, Ferat aliquis foras porculis e caricis. Solebant enim caricis pasci porculi ut caro eorum esset delicatior: unde et ficata porculorum jecora nominantur. Ubi etiam nota fictitium VERB. Κοῖζειν: κοῖζειν enim porculi dicuntur cum λέγουσι suum κοῖ κοῖ, ut ex illo l. patet. Verum et ex ambiguo ibi ludit, χοῖριον s. χοιρίδιον nomine innuens τὸ γυναικεῖον αἰδοῖον, ut ap. Eund. Σφ. (1353.) senex quidam meretrici ait Ἐγὼ δ', ἐπειδὴν οὐμὸς υἱὸς ἀποθάνῃ, Λυσάμενος, ἔξω παλλακὴν, ὃ χοῖριον, Liberatam te e lupanari habebō pellicem, o porcule; (nam et porcus dicitur natura qua feminæ sunt, teste Varrone.) Unde idem senex ibid. nominatur χοιρόβλιψ, utpote qui libidinosius contrectet et manu premat τὸ τῆς πόρνῃς χοῖριον s. χοιρίδιον. ["Brunck. Aristoph. 3, 90. ad Charit. 239. Χοιρίδιον, ibid. Thom. M. 480. 588. Jacobs. Anth. 9, 255. Brunck. l. c. "Ἄλλα λέγει Μεγκελῆς, ἄλλα τὸ χ., Lucillius 84. et Jacobs." Schæf. Mss.] "Χυρροῖδια, i. q. χοιρίδια, Porcelli, ap. Hes." [* Χυρρίον, Eid. στρεπτόν, ὃ δεσμεύουσι τοὺς χοίρους. * Χοιρίσκος, Lucian. Mer. Dial. 7.]

[* "Χοιρεῶν, Suile, Tzetz. Ch. 11, 431. 433." Elberling. Mss.]

Χοιρεᾶται, οἱ, q. d. Porcales, Porcarii, Porculatores, dicti fuere a Clisthene Sicyonis tyranno, tribules quidam urbis Sicyoniorum, per derisionem mutato pristino nomine. Qua de re et supra, T. 3, 1153. [v. Ὑάται.]

Χοῖρας, ἄδος, ἡ, Porcula, Scrofula. Peculiari nomine χοῖράδες dicuntur πέτραι λεῖται ἐν θαλάσῃ, ἡ ἐξοχαί, ἡ ὄχθη πετρῶν, Suid. Aliis, Saxa sub mari nigra, aliquantulum eminentia, ut porco nanti similia videantur: [Dorsum immane mari summo, Virg. Æn. 1, 110.] Sic Eur. quoque Schol. χοῖράδα nominari scribit πασαν πέτραν ἐξέχουσαν καὶ περικλυζομένην θαλάσῃ, σπήλαιον ἔχουσαν, Quamlibet rupem e mari eminentem, quæque undis marinis circumluitur, et cavum antrum habet: id quod ipse Tragicus innuit, sub fin. Androm. Ἐλθὼν παλαιᾷς χοῖράδος κοῖλον μυχὸν Σηπιάδος, ἴδεν. Idem alibi Δήλιος χοῖράδες dicit, Delii scopuli. Theocr. petras symplegadas etiam χοῖράδας appellat, 13, (24.) de Argo navi, "Ἄτις κυανεᾷν οὐχ ἤψατο συνδρομάδων ναῦς, Ἀλλὰ διεξείξε, βαθὺν δ' εἰσέδραμε Φᾶσιν, Αἰετὸς ὡς μέγα λαῖτμα· ἀφ' οὗ τότε χοῖράδες ἔσταν: e quo tempore factum est ut petræ illæ, quæ navi prætereunte concurrere solebant et collidi, postea steterint et immotæ man-

serint. In Epigr. legimus etiam χοιράδας ἐς πέτρας, addito subst. quod in præcedentibus omissum est. [Pind. Π. 10, 81. Χοιράδος πέτρας ἄλκαρ.] || Χοιρὰς dicitur etiam Struma. Χοιρὰς, inquit Gorr., Struma : est tumor durus glandularum, quæ in cervice, alis et inguinibus sunt : ortus non e calida quidem materia, neque ad suppurationem tendente, sed pituitosiore et frigidiore : qui subinde affluens strumam non modo duram, sed miræ etiam magnitudinis, aliquando excitat. Quanquam accidit interdum (licet raro) ut non ex humore pituitoso, sed ex ipsa carne struma consistat : et tunc non aliud est quam caro superflua, materiæ accessione augescens. Omnis autem struma includitur membrana, quemadmodum steatoma, atheroma, meliceris : et nascitur plerumque in priore cervicis parte, aut in altera, aut utrimque, una aut duæ aut plures. Ceterum differunt inter se magnitudine, natura, loco, ortu, multitudine, et vasorum complicatione. Magnitudine, quod aliæ parvæ, aliæ magnæ, aliæ mediocres. Natura, quod aliæ mansuetæ, aliæ malignæ sunt. Mansuetæ quidem, citra inflammationem, citra dolorem, moderatam duritiem habent, et tumorem circumscriptum, rotundum et æqualem. Malignæ vero inflammationes habent et dolores pulsantes et tumorem inæqualem, in quo vasa prominent, et contactu medicamentisque efferantur. Loco, quod aliæ anteriori, aliæ ab altera, quædam ab utraque parte colli oriantur : quodque aliæ sub cute sint, aliæ magnis vasis penitus insideant. Ortus, quod aliæ sublimes et quasi pendulæ sint, facile huc et illuc mobiles, aliæ insertæ fixæque. Multitudine, quod una aut plures geuerantur. Vasorum complicatione, quod aliæ venas et arterias implicatas habeant, aliæ omnino non habeant. Dicitur autem χοιρὰς vel ἀπὸ τῶν χοιράδων πετρῶν, vel a porcis, in quorum gutture frequentes ejusmodi tumores reperiuntur. Alii vero a multiplici partu porcorum uomen desumunt putant. Hæc ille. Vide et Cels. 5, 28. ["Wakef. Eum. 9. Abresch. Æsch. 2, 2. Thom. M. 805. ad Eur. Tro. 89. Jacobs. Anth. 8, 206. 272. 11, 328. Lollius Bass. 5. Rupes, Paus. 1, 288. Theogn. 590. ad Anton. Lib. 226. Verh., Ruhnk. Ep. Cr. 89. 151. Bergler. ad Alciph. 60. Toup. Opusc. 1, 375. Lennep. ad Phal. 50. Struma, Jacobs. Anth. 9, 350." Schæf. Mss. Arnaldi Animadv. 249. * Χοιραδόλεθρον, Diosc. 4, 138.] Χοιραδῶδης, [contr. e * Χοιραδοειδής,] Strumosus. Plut. (8, 640.) "Ὡς περ ἐν τοῖς σώμασι τὰ χοιραδῶδη καὶ ἀδενῶδη φύματα θερμότητές τινες καὶ ὑγρότητες αἱματώδεις ἐνδημιουργοῦσι. [* Χοιραδικός, Herodian. Epim. 153.]

Χοίριλλος autem, sive Χοίριλος, Nomen propr. ap. Athen. (345.) et Suid. ap. quem ET Χοίριλη, ἡ Ἐκάβη : forsan quod multiplici prole scrofam æquavit ; fecundissimum enim id animal est, fecunditatis numero ad vicanos pertingente : bisque anno parit, ut Plin. docet. [* Χοίρακος, Nom. propr., Athen. 4. p. 173. : indicante Barkero in Ep. Cr. ad Boiss. 275.]

[* Χοιριάζω, unde * Ἀποχοιριάζω, Bekk. Anecd. 424. Ἀπεχοιρίασεν ἀπεσκήρτησεν οἱ δὲ ἀπέπληξεν ἀπὸ τῶν χοιράδων : 439. Ἀποχοιριάσαι ἀποσκήρτησαι καὶ ἀπολακτῆσαι. Καὶ ἀποχοιριάζειν ἀποσοβεῖν, ἐξελαύνειν τὸν χοῖρον· ἐνιοὶ δὲ διὰ τοῦ κ ἀποσκηρύριάζειν. Vide notata ad Hes. vv. Ἀπεχειρίαζεν, Ἀποκυρίαζειν, Schm. Lex. v. Σκηρτάω.] "Χυρβιάζω, i. q. " σκηρτῶ, Hes." [v. nott. ad Eund. II. cc.]

XOAH, ἡ, Bilis, Fel. Est omnis humor in nobis calidus, siccus. Isque duplex : unus, naturalis, qui χολή simpliciter dicitur : alter, qui a naturæ mediocritate recedit. Naturalis ille dicitur qui sanguini mistus, utilis est alendo corpori, colore flavus aut sup pallidus, sapore amarus, consistentia tenuis, et flori vini similis, viribus calidus et siccus. At quæ a naturæ modo bilis recessit, jam non simpliciter bilis dicitur, sed addito nomine vitium designante. Multiplex enim est, quod magna sit excessus caloris et aliarum qualitatum latitudo. Sunt autem hujus istæ fere omnes differentiæ, quarum Medici meminerunt, a colore aut consistentia nominatæ.

A Ἐρυθρά, Rubra : quæ vel sanguinis serum est acre et mordax, vel ad tenuem sanguinem consistentia proxime accedit : sed quoniam non concrescit ut sanguis, extra vasa effusa, idcirco bilis vocatur. Ἰσατώδης, Glastea, s. Glastum colore cæsius referens, qui quidem magis est colore brassicæ fuscus. Acerima autem ea est, calidissima et mordacissima, jam atræ bili consistentia, colore et viribus proxima : extremamque inter omnia bilis genera malignitatem obtinet. Ἰώδης, Æruginosa s. Æruginis colore, quæ viridis est : valde acris, calida et mordax est, et proxima isatodei, sed nondum tam maligna. Κνανίη, s. κνανίζουσα, Cærulea : quæ cum isatode videtur esse eadem ; est enim isatidis color hujusmodi. Λεκτιώδης, Vitellina, h. e. Ovorum crudorum vitello colore et consistentia similis : crassa autem ea est et summe flava, media fere inter naturalem bilem et eam quæ ad summam malignitatem pervenit. Μέλαινα, Nigra s. Atra : quæ bilis genus jam excessit, et in alia humoris specie continetur. [Aret. 17, 52. 29, 20.] Ac χολή μέλαινα dicitur quidem communi signif. Omnis humor crassus et niger, s. sanguinis limus fuerit, sive sanguis ustus, sive bili supra modum torrida, sive alio quovis modo genitus : verum proprie sic appellatur Humor præter naturam ex ustione redditus mordax, acidus, acerbus, splendidus, exedens, malignus : qui effusus in terram, ebullit, eamque fermenti et aceti modo attollit, et ulcera insanabilia excitat : tamque insuavis est ut eam nec musca, nec mus, nec aliud quodvis animal degustare velit. Hæc autem ἀκριβής μέλαινα χολή manifesto distincta est ἀπὸ τοῦ μελαγχολικοῦ s. μέλανος χυμοῦ : hic enim inter elementa corporis censetur cum sanguine confusus ad generationem nutritionemque animalis, nihil habens acidi, nihil acris, nihil erodentis, sed veluti sanguinis limus, fæci vinorum crassorum proportionem respondet. Eum lien ad se attrahit, jecur et sanguinem expurgans, eoque ad sui nutritionem alterato utitur, ejusque reliquias ad ventriculum expellit, una cum aliis excrementis vacuandas. Veruntamen si diutius in corpore retineatur, (per alvum enim aut vomitum excerni solet,) nec vacuetur per meatum aliquem visibilem aut occultum, jecur gravat et debilitat, transmutaturque et putrescit, et a febre inflammante uritur : fitque bilis illa atra exquisita, de qua modo diximus. Ξανθή, Flava : proxime ad naturalem bilem accedens, quam mediam esse oportet inter pallidam et flavam. [Aret. 17, 46.] Ὀφρυνώδης, Obscura : quod bilis epitheton habetur ap. Gal. Comm. 4. in I. 6. Epid. videturque significare τὴν κνανίην καὶ τὴν ἰσατώδη. Πρασσοειδής s. πρασώδης, Porracea : viridis ea est ut ἡ ἰώδης : sed illa a vehementiore calore acrior, mordacior, crassior : πρασώδης vero, multo minus acris, mordax crassaque est. Πυρρά, Rufa : quæ cum fiat a calore minus intenso quam flava, rufus autem color inter pallidum et flavum medius sit, fit ut propter colorum vicinitatem sæpe nomina ipsa confundantur, ut scribit Gal. de Cris. 1, 12. Ὑγρὰ, Liquida, h. e. Multo sero aut alio humore perfusa. Ὑδατώδης, Aquosa : eadem cum τῇ ὑγρᾷ. Ὑτέρυθος, Subrubra : quæ cum sanguinis sero aut tenuiore sanguine mistam habet substantiam alterius a sanguine coloris. Φαῖα, Fusca : eadem quæ et ὀφρυνώδης et κνανίη dicitur. Χλωρὰ, Viridis vel Pallida : utrumque enim significat τὸ χλωρόν, ut supra e Gal. docuimus. Sed quæ proprie viridis est, bile pallida et crocea tingitur. Ὠχρὰ, Pallida : omnium moderatissima et minimum calida, amara mordaxque : humidior minusque flava, ut quæ permistum habeat pituitosum humorem tenuem, vel aquosum aliquod excrementum. Hæc nomine bilis, cum absolute et sine alia adjunctione dicitur, frequentius quam flava intelligitur, quoniam minorem caloris excessum, qui omnis contra naturam est, significat. Gorr. Porro notandum est, hoc vocab. non semper promiscue significare Bilem vel Fel, sed alicubi quidem denotare Bilem, alicubi Fel. Bilem, ut ap. Plut. (9, 653.) "Ὡς περ οἱ Σοφοκλέους ἱατροὶ Πικρὰν χολὴν κλύζουσι φαρμάκῳ πικρῷ, Amaram bilem eluunt pharmaco amaro. Fel, ut ap. Eund. (8, 186.) Ὑαλνὴς χολὴ καὶ φύκης πυτία,

θηρίων τᾶλλα μιᾶρῶν, ἔχουσί τι πρὸς τὰς νόσους χορήσιμον. Et alibi, Χολαῖς καὶ πυτίαις ἱατρευόμενοι, Animantium fellibus et coagululis. Interdum tamen utrumque simul hoc vocabulo significatur, veluti cum ap. eund. Plut. et Athen. nec non ap. Medicos aliquis dicitur χολὴν ἐμεῖν, Bilem vomere s. Fel. Et rursum cum Comicus quidam ap. Athen. init. 6. dicit, Ταῦτ' οὐχὶ πικρότερον ἔστιν αὐτῆς τῆς χολῆς; An non hæc ipsa bile et ipso felle amariora sunt? insignis enim fellis bilisque est amaror, ut e supra dictis patet. Dicitur χολὴ etiam ἐπὶ τῆς ὀργῆς, [Aret. 20, 35.] ut Lat. quoque vocab. Bilis. Ita enim Plautus, Fames et mora bilem in nasum concijunt. Pers. Acri bile tumet. Idem, Commota fervere bile. Et rursum, calido sub pectore mascula bilis Intumuit. Horat. Tumet bile jecur. Rursum Plaut. Atra bili percita est. Athen. 3. Οὐκ ὦον με χολὴν ἔχειν. Apud Eund. 11. e Comico quodam, Κινεῖται γὰρ εὐθύς μοι χολὴ Ἐξ οὐπερ ἔπιον ἐκ τοιαύτης (μικρᾶς κύλικος) φάρμακον, Statim enim mihi bilis in nasum concitur. Itidem ap. Aristoph. B. init. Bacchus famulo suo cavendum monet ne dicat se πιέζεσθαι, subjungens, πάνν γὰρ ἔστ' ἡδὴ χολὴ, Admodum enim acri bile mihi jecur jam tumet. Et Comicus quidam ap. Athen. 10. Πικρὰν γὰρ καὶ μεστήν γυναικείας χολῆς. Ἡ τῶν γὰρ ἀνδρῶν ἐστὶ πρὸς κείνην μέλι: sunt enim mulieres ὀργιλώτεραι et ὀξύθυμότεραι quam viri. Sed et Lucian. (3, 154.) Ἐνδοκόντα τὸ χεῖλος ὑποτρέφειν τὴν χολήν: (1, 112.) Ἐπιδείξαιό τινα χολὴν ἀνδρώδους καὶ νεανικοῦ Διὸς. Alicubi tamen non tam Iram quam Fastidium et nauseam signif. Plut. Symp. 7, 7. Ταῦθ' οἱ μὲν αὐστηροὶ καὶ χαρίεντες ἡγάπησαν ὑπερφυσίαν, οἱ δὲ ἄνδρες καὶ διατεθρυμμένοι τὰ ὅσα δι' ἀμουσίαν καὶ ἀπειροκαλίαν, οὐς φησὶν Ἀριστότελες χολὴν ἐμεῖν, ὅταν ἐναρμονίον ἀκούσωσιν, ἐξέβαλλον: significans, eos præ harmoniæ fastidio tantum non bilem et fel evomere. || Χολὴ dicitur etiam τὸ χοληδόχον ἄγγειον, ὀμνύμωως τῷ αὐτοῦ ὕγρῳ, teste J. Poll. 2. i. e. Vesica et Vasculum quo fel s. bilis continetur. || Rursum χολὴ pro Ipso humore positum, dicitur de sepiae atramento; id enim cum effundit, atram evomere bilem s. atrum fele vomere videtur. Nicand. 'A. (472.) Ἡ ἄτε σηπιάδος φυξίλιδος, ἦτε μελαίνει Οἶδμα χολῆ, δολόεντα μαθοῦσ' ἀγρώστορος ὀρμῆν, Schol. τῇ μελανί: [Θ. 561. et Schol. "Thom. M. 916. Dawes. M. Cr. 462. Wakef. Trach. 1035. S. Cr. 4, 9. Jacobs. Anth. 8, 239. Brunck. Aristoph. 1, 149. (B. 4.) T. H. ad Plutum p. 297. Aristoph. Eip. 66. Wytttenb. ad Plut. de S. N. V. 43. ad Mær. 406. Koppiers. Obs. 23. Valck. Phœn. p. 426. Subaudi., Bernard. ad Theoph. 1. p. 99. Χόλος, Χολή, Reiz. de Acc. 116." Schæf. Mss. * Αὐτοχολή, Ipsa bilis, vide Αὐτοπικρία.]

Χοληδόχος, Fel s. Bilem recipiens: κύστις, Gal. Vesica quæ bilem ex jecinore manantem recipit, Folliculus fellis, ex inferiore jecinoris parte cava dependens. ["Cf. Musgr. Ell. 828." Schæf. Mss. "Theod. 1, 109." Wakef. Mss. "De nomine χοληδόχος, Gal. de U. P. 4, 13. p. 381. de Adm. Anat. 6, 2. T. 4. p. 102., 9. p. 143. de Sem. 1, 16. p. 208. Nemes. de Nat. Hom. 23. p. 239. Actuar. ap. Bernard. ad Demetr. Pepag. p. 60. Nonn. Epit. c. 189. p. 108. expressum habemus Galeni testimonium, etiam * χολοδόχος in usu fuisse: Καλοῦσι δ' αὐτοὺς (τοὺς χολώδεις πόρους) οὐχ οὕτω μόνον, ἀλλὰ καὶ χοληδόχους, ἦτοι διὰ τοῦ ο γράμματος ἢ διὰ τοῦ η τὴν δευτέραν συλλαβὴν προσφερόμενοι, de Adm. Anat. 6, 12. T. 4. p. 143." Lobeck. Phryn. 635.]

Χολημοσία, ἢ, Fellis s. Bilis vomitio; Fastidium, Nausea: antecedente posito pro consequente. Plut. Symp. 6, 7. de vino percolato, Ὅσπερ χολημοσίαν καὶ τὸ βαρὺ καὶ μεθυστικὸν ἀφείς καὶ νοσῶδες, ἐλαφρὸς καὶ ἀνευ ὀργῆς ἀναμίγνυται ἡμῖν. Legitur et ap. J. Poll. 2, [214. * "Χολημοσία, Theod. Prodr. Epist. 50. in Noit. Mss. 6, 547." Boiss. Mss. Lobeck. Phryn. 706. * Χολημετέω, Herodotus Oribasii p. 80. Matth. * Χολημετέω, Philum. ap. Aët.]

Χοληγός, Bilem educens, s. evacuans et purgans, expellens. Hippocr. Γυναικ. 1. Ταύτην φάρμακον πίνσαι χοληγόν. ИTEM Χοληγαγός eadem signif. ap. Eund. de LL. in Hom. Χοληγαγὰ δὲ φάρμακα μὴ πί-

πισκε, ὥς μὴ ταρασσῇ μᾶλλον τὸ σῶμα τοῦτον, Bilem ducientia medicamenta ne propines. NEC NON Χοληγαγικός pro eod. paulo ante, (10.) Καὶ ἦν μὴ παύηται, φάρμακον πίνσαι χοληγαγικός. Sed Ionica hæc videntur esse, si mendo carent; communi enim linguæ magis convenire χολαγωγός.

Χολόβαφος, [s. * χολοβαφής,] Felle s. Bile tinctus, ET Χολοβαφίνη, Felle s. Bile imbuta; ideoque Flavus s. Aureo colore imbuta: talis enim fellis et bilis naturalis color est. J. Poll. 2. scribit Atticis χολόβαφον et χολοβαφίνην, ἐπὶ τῶν πλασμάτων dici τὴν χρυσευδίην, Quæ auri speciem gerit. Arquatos etiam s. ictero et aurugine laborantes, χολοβάφους nominari ajunt; videtur enim eorum facies perfusa esse flava bile et felle: unde ἰκτερόεις χλός, Pallor qualis est in facie ictericorum. Nicand. 'A. (475.) τῶν ἐπὶ χλός ἐδραμε γυίοις Ἰκτερόεις. [Hesych. Χολόβουφα τὰ χρυσῷ ἐμφορῶς βεβαμμένα: Aret. 16, 46. 20, 14. 30, 44. * Χολήβαφος, 41, 50. ubi vulgo χλοήβαφος χροῖη. Χολοβάφινος, Aristot. Elench. Soph. 1, 1. J. Poll. 7, 163. "Const. Manass. Chron. p. 97." Boiss. Aret. 127, 51. sic enim leg. videtur pro vulgato * χολοβάφιναι. * Χολάφινος, perperam pro χολοβάφινος, Bekk. Anecd. 72. * Χολοβαφηνός, s. * χολοβαφεινός, Schol. Nicandri Θ. 438. * Χολοειδής, Nicander Θ. 435. Aret. 45, 35. αἷμα. * Χολοζυγής, Brunck. Aristoph. 1, 31.] Χολοποῖος, Bilem conciens s. commovens, Bilem movens s. excitans. Hippocr. de Hum. circa fin. Τὸ θέρος χολοποῖον, ἢ ἐναιμον. Gal. eis τὸ περὶ Διοτίτης Ὁξέων Νοσημάτων, Comm. 2. Συμφέρεي γὰρ αὐτοῦ ὑδαρῶτερον ἐπὶ τῶν τοιούτων φύσεων δίδοσθαι τὸ μελίκρατον, ὥπως μῆτε διψῶδες εἴη μῆτε χολοποῖον, Ut ne sitim faciat, vel bilem moveat. Χολοποῖον dicitur etiam τὸ ἀβρότονον, Diosc. ["Notha 453." Boiss. Mss.]

Χολοίβαφος, i. q. χολόβαφος, Poetice metri causa inserto ι. Nicander Θ. (444.) νέρθε δὲ πῶγων Ἐπλεθ' ὑπ' ἀνθερεῶνα χολοίβαφος, i. e. χολῆς χρώματι βεβαμμένος, χολώδης, χλωρός, χρυσίζων. Χολοιβόρος, Bilis in modum exedens et erodens. Nicand. Θ. (593.) Φύρσας δὲ πλιγγῆσι χολοιβόρον ἰὸν ἐρύξεις, Abiges e parte icta venenum erodens in modum bilis s. fellis, τὸν ὁμοίως τῇ χολῇ κατατρώγοντα: bilis enim s. lel venenatorum serpentum in partem corporis injectum, eam erodit et putrefacit, prætereaque inflammat. [Lobeck. Phryn. 648.]

Χολαγωγός, ὁ, ἢ, i. q. χοληγός supra, i. e. Bilem ducens s. educens et evacuans. Gal. in Hippocr. Aphor. Comm. 4. init. Πλεονάζει γὰρ ἐν τοῖς τοιούτοις ἀπασιν ἢ ξανθὴ χολή, καὶ διὰ τοῦτο ἐξάγειν αὐτὴν ἐπιχειρήσομεν ἐκείνοις τοῖς φαρμάκοις, ὅσα δι' αὐτὴν τὴν ἐνέργειαν ὀνομάζουσι χολαγωγὰ. [Alex. Trall. 1. p. 33. * "Χολαργός, Nom. propr., Brunck. Aristoph. 3, 95. * Χολαργεύς, Bergler. ad Alciplhr. 34." Schæf. Mss.]

Ἀκρόχολος, ὁ, ἢ, In quo ἡ χολὴ ἄκρα est, Extreme biliosus, Cui subito bilis in nasum concitur, Cui subito bilis movetur s. commovetur, i. e. Qui subito ad iram concitatur, repente irascitur. Sic enim intellexisse puto Aristot. Eth. 4, 5. ubi postquam dixit, Ὑπερβολὴ δ' εἰσὶν οἱ ἀκρόχοι οἵτις καὶ πρὸς πᾶν ὀργίλοι καὶ ἐπὶ παντὶ, subjungit, ὅθεν καὶ τὸννομα. Fortasse igitur sic acceperit ἄκρος hoc in nomine ut supra in ἀκροσφαλῆς accepi: ac tale quid videntur sensisse et ii qui ἀκρόχολον exposuerunt τὸν προχείρως ὀργιζόμενον. Sunt qui ὀργίλος exponant. Sed male; nam eo loco ab Aristot. ὀργίλοι et ἀκρόχοι distinguuntur, ut a Plut. itidem ὀργιλότης et ἀκροχολία. || A Suida ἀκρόχολος exp. ὁ πρὸς ὀλίγον ὀργιζόμενος, Qui ad breve tempus irascitur. Sed si aliud non addas, iidem fuerint ἀκρόχοι qui et ὀργίλοι. ["Brunck. Aristoph. 3, 16. Wessel. Diss. Herod. 185." Schæf. Mss. Plato de Rep. 3. p. 411. Schol. Aristoph. A. 689. Lobeck. Phryn. 664.] Unde nomen SUBST. Ἀκροχολία, ἢ, Promittitudo quædam ad iram, et proclivitas. Plut. (7, 782.) Ἡ μὲν οὖν συνέχεια τῆς ὀργῆς καὶ τὸ προσκρούειν πολλάκις, ἔξιν ἐμποεῖ πονηρὰν τῇ ψυχῇ, ἣν ὀργιλότητα καλοῦσιν, εἰς ἀκροχολίαν καὶ πικρίαν καὶ δυσκολίαν τελευτῶσαν: [6, 195. 9, 231.] Ἀκροχολέω, Subito irascor, Repente ad iram excitor. Plato de LL. 5. (p. 213.) Καὶ ἀνείργοντα τὸν θυμὸν πράυνειν, καὶ μὴ ἀκροχολοῦντα, γυναικείως πικραίνόμενον διατελεῖν. [Æsop. Fab. 62. p. 313.] Le-

gitur ET 'Ακράχολος pro ἀκρόχολος, ap. Aristoph. A 1π. (41.) "Αγροικος ὄργην, κυανοτρῶξ, ἀκράχολος: nam hic ἀκρόχολος versus non admitteret. Exp. autem hoc loco Schol. ἀκράχολος, ὁ εἰς ὄργην πρόχειρος. Eust. (1243, 21.) hanc mutationem literæ o in a Atticam esse ait. [Theocr. 24, 60. "Brunck. ad Aristoph. l. c. Fr. 289. Lobeck. Aj. p. 284. Ruhnck. ad Timæi Lex. p. 8. Porson. ad Hec. 1255." Schæf. Mss. Lobeck. l. 7. Anecd. Bekkeri l. p. 77. Vide 'Ακρολόγος. * 'Ακραχόλως, Eust. 1415.] || Habetur ET ἀκραχολία ap. Hes. pro ἀκροχολία, et exp. ἡ πρόχειρος ὄργη, "Ira repentina et levi de causa, s. Pro-nitas in iram: sonat tamen potius ἡ ἄκρα ὄργη aut "ὄργιλότης." [* 'Ακρήχολος, var. lect. ap. Aristoph. l. c. * 'Ακρηχολία, Hippocr. de Morb. Vulg. 7. p. 1212=559.]

* 'Αχολος, Bile carens s. Felle, In quo nihil bilis s. fellis est. Oppositum ap. Hippocr. τῷ χολώδει, Prorrh. 1. Cum vero pharmacum aliquod nominatur ἀχολον, signif. non tam Bilem non movens, quam Bilem tollens et abigens, s. pellens, Bile et animi molestia liberans: Od. Δ. (221.) de Helena, Ἀντίκ' ἄρ' εἰς οἶνον βάλε φάρμακον ἐνθεν ἐπινον, Νη-πενθές τ' ἀχολόν τε, κακῶν ἐπὶ ληθον ἀπάντων, i. e. τὴν χολὴν παῦνον. ["Wakef. S. Cr. 5, 129. Epigr. adesp. 336." Schæf. Mss. * 'Αχολέω, unde] 'Αχολία, ἡ, Bile carere, Biliosum non esse, Stomachus bile liber, Mens non biliosa, Nulla bilis, ἀοργησία. Plut. (8, 401.) de filia, Αὐτὴ δὲ καὶ φύσει θαναμαστὴν ἔσχεν ἀχολίαν καὶ πραότητα καὶ τὸ ἀντιφιλοῦν καὶ χαριζόμενον αὐτῆς, ἡδονὴν ἅμα καὶ κατανόησιν τοῦ φιλανθρώπου παρεῖχε. Ubi perperam in superioribus Edd. legebatur ἀσχολίαν. 'Αψίχολος, Qui cito irascitur, sed facile iram deponit, ut ἀψίκωρος, Quem cito satietas capit et fastidium rei alicujus, i. e. Pronus in iram, Iracundus. In VV. LL. exp. non solum Nimis iracundus, sed etiam Plaga retis, Fornix: nullo nec exemplo allato, nec Auctore nominato.

["* 'Βαθύχολος, Const. Manass. Chron. p. 116." Boiss. Mss.] "Δίχολος ἐκφυσις, e Diosc. 3, 158. affertur pro Bifidus exortus, Biforcipes s. Divaricati cauliculi. Sed mendosa ea scriptura est, et reponebatur δίχηλος, ut quædam Edd. habent." [Ælian. H. A. 11, 29. Hesych. Δίχολοι διάφοροι. Δίχολοι γινώμαι παρὰ τὸ δίχα· ἡ δίτροποι, κατὰ μετάληψιν· Χόλος γάρ, ἡ ὄργη, καὶ τρόπος: cf. Zenob. Cent. 3, 25. Mich. Apost. 7, 81. Diogenian. 4, 31. * "Εγκολος, ad Lucian. 1, 191." Schæf. Mss.] "Ἐπίχολος, "Iracundus," ["Cattier. Gazoph. 77." Schæf. Mss. Hippocr. 1149. Philostr. 828. Τὸ ἐπίχ. ἀνειμένος, Plut. Ὀργαῖς ἐπίχολοι. Ἐπιχολωτάτη, Quæ bilem maxime auget, Herod. 4, 58. ποιή, v. nott. et cf. Ælian. H. A. 16, 26.] "Ζάχολος, Iracundus; Ζάκος, etiam Valde iratus," [Anthol. 1. p. 82. * Ζαμενίχολος, Opp. K. 3, 448. * Κατάχολος, Hippocr. 1208.] Κρυψίχολος, Qui bilem s. iram celat s. dissimulat, iram premit, ut ap. Hom. Achilles χόλον φυλάσσει, et χόλον θυμαλγέα πέσσει, veruntamen non κρύφα. [Eust. Il. A. p. 40, 40=54, 8. * Μελάγχολος, Soph. Tr. 573. iōs. * Μελαγχολώδης, Alex. Trall. 1. p. 5=13. Aret. 47, 18.]

Μελαγχολία, ἡ, Furor s. Desipientia ex atræ bilis redundantia. Lat. etiam Melancholia, et Gall. Mélancholie, sed paulo latius Græcæ vocis signif. extendendo. Μελαγχολία, inquit Gorr., est Desipientia sine febre, timorem et mæstitiam sine causa inducens. Species est τῆς παραφροσύνης: habet enim depravatam facultatis imaginatricis et ratiocinatricis motionem, multa vana animo volvens quæ metuat, magnumque inde mærorem concipiens. Sunt enim timor et mæstitia duo perpetua communiaque omnium melancholia laborantium symptomata, ut habetur ap. Hippocr. Aphor. 23. l. 6. In causa est humor melancholicus, qui, veluti externæ tenebræ omnibus pavorem inducunt, nisi vel audaces admodum vel Philosophiæ præceptis instructi confirmatique fuerint, ita colore suo atro et tenebris simili timorem parit et mæstitiam, multaque ejusmodi falsa animo repræsentat, quæ tamen vera ob facultatis ratiocinatricis depravationem reputantur. A quibus

PARS XXXI.

si quis volet melancholicos distinguere, infinitas prope reperiet eorum differentias. Tot enim erunt quot etiam cogitationum et spectrorum animo obversantium. Itaque non ex his, sed potius e sedibus in quibus humor ille melancholicus et gignitur et redundat, Medici melancholiæ species distinxerunt, quod sic ad curationem maxime pertineret. Quod quia tribus ll. contingit, ideo tres in universum melancholiæ differentiæ existunt. Siquidem ille gignitur et abundat vel in cerebro solo, vel in solis hypochondriis, vel in universo corpore. Qui in cerebro per se gignitur, et non aliunde in ipsum influit, melancholiæ eam speciem creat, quæ primario et per se facta dicitur, alterato sc. cerebri temperamento, et inde nato melancholico humore corpus ejus replente. Quæ ex hypochondriis humore eo scatentibus oritur, hypochondriaca et flatuosa appellatur, quod ex iis, sed maxime sinistro, humor atque vapor cerebrum petant, quodque flatus plurimi in ventriculo, intestinis, abdomine, totoque etiam corpore, B moveantur. Ea omnium mitissima esse solet, secundum eam quæ totius corporis vitio provenit. Pessima vero et fere incurabilis, quæ e privato cerebri affectu oritur. Cum autem duæ sint potissimum humoris melancholici differentiæ, unus, frigidus et siccus, vinorum sæci respondens, alter, calidior, acrior et ustione redditus ferocior, qui μέλαινα χολή proprie appellatur, ille morbum istum, de quo agimus, parit, ideoque febrem non habet: qui vero ab illo fit, non simpliciter melancholia, sed μελαγχολικὴ ἔκστασις, h. e. σφοδρὰ καὶ θηριώδης, nuncupatur, febremque habet adjunctam tanquam phrenitidis et inflammationis cujusdam particeps. Cic. μελαγχολίαν Furorem interpr., distinguens ab insaniam, quæ μανία est, cum scribit Tusc. 3, (5.) Græci autem μανίαν unde appellent, non facile dixerim: eam tamen ipsam distinguimus nos melius quam illi; hanc enim insaniam, quæ juncta stultitiæ, patet latius, a furore disjungimus: Græci volunt illi quidem, sed parum valent verbo: quem nos Furorem, μελαγχολίαν illi vocant: quasi vero atra bili solum mens, ac non sæpe vel iracundia graviore vel timore vel dolore, moveatur. Hæc de nomine: exemplum nunc unicum duntaxat subjiciam, quod passim, ap. Medicos præsertim, occurrat hujus vocabuli mentio, ap. Latinos etiam. Lucian. (1, 555.) Τουτὶ τὸ κακὸν οὐ πόρρω μελαγχολίας ἐστίν.

Μελαγχολικός, Melancholicus: πάθος, Affectus melancholicus, i. e. Affectus qui a melancholia s. melancholico et crasso humore oritur, ut sunt καρκίνοι, ἐλέφαντες, λέπραι, ψῶραι, μέλανε αλφοί, teste Gal. Comm. 7. in Aphor. Hippocr. Ubi ex eod. Hippocr. affert, Ἦν φόβος ἢ δυσθυμία πολλὴν χρόνον ἔχουσα διατελέη, μελαγχολικὸν τὸ τοιοῦτον: timor enim et mæror inveterati, melancholici morbi causa sunt. Apud Eund. alibi sæpe μελαγχολικὸν αἷμα et μελαγχολικὸς καὶ παχὺς χυμὸς. Ac inter alia in Aphor. Comm. 7. ait, Τὴν εἰὼν τρύγα τοῦ αἵματος ἀκριβολογούμενοι μὲν, οὐδέπω μέλαιναν χολὴν ὀνομάζομεν, ἀλλὰ μελαγχολικὸν χυμὸν καταχρώμενοι δὲ τοῖς ὀνόμασι, καὶ μέλαιναν ἔστιν ὅτε καλοῦμεν, ἐπειδὴ μικρὸν ὕστερον ἔσεσθαι μέλλει μέλαινα, φθασάντων κενῶσαι. Itidemque Comm. 4 in eosd. Aphor. Ὁ παχὺς ἐν αἵματι χυμὸς, καὶ μᾶλλον ἐτι ἢ ὅσον τρυγὴ τοῦ αἵματος, δὴ ὀνομάζειν εἰθίσμεθα μελαγχολικὸν χυμὸν. Et Gorr. Μελαγχολικός, inquit, χυμὸς, Ater et melancholicus succus: humor omnis frigidus et siccus. Est autem is naturalis et benignus, crassus, fæculeutus et niger, sanguinique mistus ad corporis nutritionem: siquidem habetur inter quatuor humores, e quibus tanquam elementis constamus et nutrimur. Idem vinorum crassorum sæci similis est, et a liene attrahitur, secerniturque a sanguine. Quod namque in sanguine crassum nigrumque, velut fæx in dolio, subsidet, sic appellatur. Est autem mitis et placidus succus, nec habet aliquid acidi, acris aut erodentis, neque in terram effusus ebullit, neque eam fermenti et aceti modo attollit, neque teter est odore, neque erodit, neque ustus est, neque in perniciem semper excernitur, quemadmodum ἡ μέλαινα χολή,

i. e. Atra bilis, exquisita, quæ omnia hæc maleficia præstat. In hoc enim ὁ μελαγχολικὸς χυμὸς differt ἀπὸ τῆς μελαίνης χολῆς, quod hæc præter naturam sit, et usta ab immodico calore, et valde maligna: ille vero, limus sit sanguinis, ad corporis nutritionem comparatus. Substantia ejus, quemadmodum et aliorum trium humorum, in alimentis quidem continetur, producitur vero a temperatura sive totius corporis sive hepatis, frigida, sicca, qualis est æstate declinante et autumno, et ex alimentis similiter frigidis et siccis, aliisque omnibus sumendis, admoventis, faciendis, educendis, frigidum, siccum, crassumque succum gignentibus. Nam et ipse temperamento suo hujusmodi est. Veruntamen si diutius in corpore retinetur, adeo ut incalescat et putrescat, facile in atram bilem exquisitam (quam μέλαιναν χολὴν vocari diximus) degenerat, et simile quiddam fæci vini usti patitur: quæ cum ante ustionem frigida et sicca sit, post ustionem tam calida redditur ut carnem urat, liquet et corrumpat. Hæc ille. Sunt porro et μελαγχολικαὶ φύσεις et μελαγχολικοὶ homines, (ut Gallice quoque dicitur Un homme mélancholique,) In quibus dominatur ὁ μελαγχολικὸς χυμὸς, et qui facile in melancholiam incidunt vel ei obnoxii sunt, Latinis itidem Melancholici. Gal. eis τὸ περὶ Διαιτῆς ὁξέων Παθῶν Comm. 3. de aceto. Ἐναντιώτατον ὑπάρχον ταῖς μελαγχολικαῖς φύσεσι, Plut. de Def. Orac. Ἡ τῶν μελαγχολικῶν τοῦ σώματος κράσις πολυνόειρος καὶ πολυφάνταστος: sunt enim melancholici insomniosi, multæque eis visorum imagines obversantur: de Discern. Amico et Adul. Ἄν ἐκεῖνος ἢ δύσκολος, αὐτὸν εἶναι μελαγχολικόν φησι: rursum, de S. N. V. (8, 223.) Ἐπιληπτικῶν παισὶ καὶ μελαγχολικῶν καὶ ποδαγρικῶν, γυμνάσια καὶ διαίτας καὶ φάρμακα προσάγοντες, οὐ νοσοῦσιν, ἀλλ' ἔνεκα τοῦ μὴ νοσῆσαι. Rursum ut sunt μελαγχολικὰ πάθη, ita μελαγχολικαὶ ἐκστάσεις, quæ a melancholico humore proficiscuntur, vel melancholiam comitantur. Plut. adv. Colot. Ὡστε παρορᾶν καὶ παρακούειν ἐν πάθεσιν ἐκστατικοῖς καὶ μελαγχολικοῖς ὄντα. Galen. Comm. 1 in Prorrh. exponens hæc verba Hippocr. Τοῖσι ἐξισταμένοισι μελαγχολικῶς, οἷσι τρόμοι ἐπιγίνονται, κακότηες, Μελαγχολικὴν, inquit, ἐκστασιν ἀκουστέον τὴν σφοδρὰν καὶ θηριώδη γίνεται δ' αὐτὴ διαβρεχούσης τὸν ἐγκέφαλον ξανθῆς χολῆς ὀπτηθείσης. Ubi etiam nota hoc ADV. Μελαγχολικῶς, Melancholice, s. Melancholicorum more; estque ibi μελαγχολικῶς ἐξίστασθαι, cum alicui atra bile s. melancholico humore mens movetur: q. d. μελαγχολικὴν ἐκστασιν pati. ["Μελαγχολικὸς, Wakef. S. Cr. 2, 18." Schæf. Mss. Μελαγχολικῶς, Hippocr. 68. 130.]

Est porro et VERB. Μελαγχολάω, i. q. Melancholia laboro s. μελαγχολικῶς ἐξίσταμαι, Præ atra bili mente motus suin, Furo; (Furor enim interdum e nimia melancholici humoris s. atræ bilis redundantia exoritur;) Vel etiam, Ex atra bile furo, E nigræ bilis redundantia insanio. Aristoph. Πλ. (366.) Μελαγχολᾷς, ἀνθρώπε. Lucian. Lexiph. (16.) Ἥλέων σε τῆς κακοδαιμονίας, ὁρῶν εἰς λαβύρινθον ἀφυκτον ἐμπεπτωκότα, καὶ νοσοῦντα νόσον τὴν μεγίστην, μᾶλλον δὲ μελαγχολῶντα. Idem in Tim. (8.) Ἀπολιπὼν ὑπ' αἰσχύνῃς τὸ ἄστυ, μισθοῦ γεωργεῖ, μελαγχολῶν τοῖς κακοῖς, Melancholico furore correptus ob hæc mala. Nam videns eos, qui ipsius beneficio divites facti erant, tam ingratos esse, ut ne aspectu quidem dignarentur, sumto ligone et diphthera terram colere instituit, insaniam quadam e mæiore illo correptus. Itidem ap. Athen. (289.) de Philippo, Πρὸς ὃν (sc. Menecratem) μελαγχολῶντα ἐπέστειλεν, Φίλιππος Μενεκράτει ὑγιαίνειν, Ad quem insanientem s. furentem. Vocabat enim sese Jovem, et jactabat sese, veluti Jovem, ægrotantibus pristinam restituere valetudinem: quamobrem ei cæca arrogantia furenti rescribens Philippus, sanam mentem optabat. Id enim ibi significat ὑγιαίνειν. ["Koppiers. Obs. 23. ad Lucian. 1, 354. Wakef. S. Cr. 2, 19." Schæf. Mss. Aret. 29, 49. 52. 30, 14.]

Ὁξύχολος, Cui bilis subito in nasum concitatur, Qui subito et acriter irascitur, Pronus et celer ad iram, Iracundus, ut ὀξύθυμος. [Clem. Alex. 841. Schol. Ari-

stoph. Σφ. 225. "Epigr. adesp. 404. Brunck. Antig. 955. *Ὁξυχόλως, ibid." Schæf. Mss. *Ὁξυχόλῳ, Tzetz. ad Hesiod. Ἔργ. 135. p. 45. Heer.] Ὁξυχολία, ἡ, dicitur Ejusmodi animi affectio, qua sc. alicui præcordia subita et vehementi inflammantur bile, Ira repentina et acris, Iracundia. [*Περίχολος, Photio ὑπέρχολος, Hippocr. 71. 217.]

Πικρόχολος, In quo redundat amara bilis, In quo flava redundat bilis, quæ amarior esse solet, ut testatur Gal. Is enim εἰς τὸ περὶ Διαιτῆς ὁξέων Νοσημάτων Comm. 3. scribit solere Medicos χολὴν simpliciter nominare τὴν ὥχραν τε καὶ ξανθὴν, Pallidam et flavam: atram autem non itidem simpliciter appellare χολὴν, sed hanc quidem vocare ὀξείαν, πικράν vero τὴν ξανθὴν: eamque ob rem Hippocr. πικροχόλους nuncupare τοὺς πλεονάζουσιν ἔχοντας τὴν τοιαύτην ὀργήν. Itidem aliquanto post, exponens hæc illius verba, Αἱ ἀπὸ ὀξέος ὀξύτητες πικροχόλοι μᾶλλον ἢ μελαγχολικοῖς συμφέρουσι, subjungit, Πικροχόλους φύσεις ὀνομάζει τὰς τὸν πικρὸν γεννῶσας χυμὸν, ὅσπερ ἐστὶν ὁ τῆς ξανθῆς χολῆς. Quocum Hippocr. loco convenit hic Ejusd. in l. de Fract. Καὶ ἦν μὲν πικρόχολος φύσει ἡ, ὀξύγλυκν εὐῶδες ὀλίγον ἐπὶ ὕδωρ ἐπιστάζοντα, τούτῳ διαιτᾶν. Rursum Gal. loco paulo ante citato, Comm. 3. in lib. de Victu in Morb. acut. Οὐκ ἐπιτήδειον γε μὴν τὸν γλυκὺν οἶνον οὐδὲ τοῖς πικροχόλοις εἶναι φησι, τούτέστι τοῖς τὴν πικρὰν χολὴν ἀθροίζουσιν. Apud eund. Hippocr. quidam sunt πικρόχολοι τὰ ἄνω, quidam τὰ κάτω. Id autem qua signif. dixerit, idem Gal. exponit Comm. 2. in eund. libr. περὶ Διαιτῆς ὁξέων Παθῶν, his verbis, Τῆς ξανθῆς χολῆς, ἣν δὴ καὶ ὥχραν καὶ πικράν ὀνομάζουσιν, ἐπιπολαζούσης μὲν τῇ ἄνω γαστρὶ, πικροχόλους εἰκότως ἐροῦμεν εἶναι τὰ ἄνω τοὺς τοιούτους ὑπιούσης δὲ δι' ἑδρας, πικροχόλους τὰ κάτω. || In Epigr. metaph. de Archilochō, πικροχόλου στόματος, Amaram effundentis bilem, Effundentis verba profecta ex amara bili. ["Jacobs. Anth. 10, 392. T. H. ad Plutum p. 297." Schæf. Mss. Alex. Trall. 1. p. 8. Valck. Schol. in N. T. 1, 439.] "Ἀπικρόχολος, Qui biliosus non est, Expers amari fellis s. Flavæ bilis, quæ omnium amarissima est: Hes. ἀπικρόχολον, τὸ οὐκ ἔχον ξανθὴν χολὴν."

"Ὑπέρχολος, Supra modum iratus; Suidas ex "Antiphonte affert ὑπέρχολος γενόμενος pro ὑπεργανακτῆσας." [Photius autem ex Antiphane. Philostr. 828.] "Ὑπόχολος, videtur dici Qui subiratus est: ut contra ὑπέρχολος antea Supra modum iratus. Ex J. Poll. tamen affertur pro μελαγχολῶν." ["Valck. Diatr. p. 34." Schæf. Mss. Alex. Trall. 5. p. 76.]

Ἐκχολόω, In bilem verto, In biliosam naturam commuto. Et pass. ἐκχολοῦσθαι, In bilem converti, In biliosam naturam abire. Gal. eis τὸ περὶ Διαιτῆς ὁξέων Παθῶν, Comm. 3. Διὰ τοῦτο καὶ τὸ μέλι πάντων αὐτῶν ἐκχολοῦται μάλιστα, διότι γλυκύτατον· εἴθ' ἐξῆς οἱ γλυκεῖς οἶνοι. Ubi dixerat εἰς γένεσιν τῆς ξανθῆς χολῆς ἐπιτηδείους εἶναι πάντας τοὺς γλυκεῖς χυμοὺς: ideoque τοῖς πικροχόλοις non offerendos, quoniam generāsi τὴν τοιαύτην χολὴν. Sic Idem de Aliment. Fac. 5. itidem de melle, Ῥαδίως ἐκχολοῦται κατὰ τὰ θερμὰ σώματα, In calidis corporibus facile mutatur in bilem. Et Paul. Ægin. 7. Τὸ δ' ἐδώδιμον αὐτοῦ, ἐλαιῶδες ὄν, ῥαδίως ἐκχολοῦται. [*Εκχόλωσις, Alex. Trall. 1. p. 31.]

Χολώδης, [contr. e *Χολοειδής,] Biliosus, Felleus: χυμοί, Biliosi humores, Paul. Ægin. 6. de absinthio, itidemque ap. Gal., discernentem ab eo τὸν μελαγχολικὸν χυμὸν et τὸ αἷμα. Sic χολώδης φύσις, Biliosa natura, ap. eund. Gal. ad Gl. 1. "Ἔστω δὲ καὶ ἡ φύσις τοῦ κάμνοντος θερμότερα τε καὶ χολωδεστέρα. Atque ut sunt φύσεις χολώδεις, ita et homines. Hippocr. in lib. de Vuln. in Cap. Τοῖσι δὲ χολώδεσι ὀφθαλμίαι ξηραὶ διὰ τὴν θερμότητα καὶ ξηρότητα τῆς σαρκὸς, Qui biliosi sunt natura, s. sunt naturæ biliosæ, iis oriuntur siccæ lipitudines ob carnis calorem et siccitatem. Qui enim biliosi sunt, sunt etiam calidæ siccæque naturæ. Unde Gal. Comm. 3. in lib. de Victu in Morb. acut. Μᾶλλον δὲ τὸ τοιοῦτον διαχωρῆμα φησιν ὑπὸ τοῦ μελικράτου γίνεσθαι τοῖς φύσει μὲν χολώδεσι, τούτέστι

τοῖς θερμοῖς ἀμέτρως. Ubi etiam sunt χολώδη διαχωρήματα, Excrementa biliosa, i. e. Excrementa permixta bile, s. Quæ biliosi et fellei coloris sunt. Cum enim dixisset τοῖς πικροχόλοις μελίκρατον utile non esse, subjungit, Ἐκχολοῦται γὰρ ἐν αὐτοῖς, ἐὼν μὴ φθάσῃ διεξελθεῖν ἢ κατ' ἔντερον ἢ κύστιν· ὥς εἰ γε διεξέλθῃ, πρὸς τῷ μὴ βλάψαι μηδὲν, ὀνίνησι μέγιστα· * συννπάγει γὰρ αὐτῷ χολώδη περιπτώματα: quia enim est χολοποιόν, atque adeo ἐκχολοῦται, necesse est excrementa etiam ejus esse χολώδη. Sic Hippocr. de Epilepsia, Καὶ μὴ διακρίνειν μήτε χολώδεα μήτε φλεγματώδεα. Et ap. Diosc. χολώδεις ἰδρώτες, Sudores biliosi, vel etiam fellei: ut ap. Plin. legimus. Est vero et color χολώδης, Qui felleus est: is est qui felli s. bili similis est: pallidus sc. aut flavus. Itidemque aliquid coloris illius respectu χολῶδες nominatur: veluti cum Gal. ap. Hippocr. tradit homines χλωροὺς nominari οἷς ἂν ἐπὶ τὸ χολωδέστερον ἢ χροὰ μεταβάλῃ, τῆς ὥχρας δηλονότι χολῆς. Sic idem Gal. ap. Eund. Χολώδη διεχώρησεν ἄκρατα, exp. ξανθὰ κατὰ τὴν χροάν ἢ πυρρὰ, Flava colore, aut Fulva. Ubi etiam subjungit, Medicos solere dicere aliquem χολώδη διαχωρῆσαι sine adjectione, ἐπὶ τῇ χολῇ ξανθῇ, τοιαύτῃ λέξει χρωμένους. Idem rursum Hippocr. Epid. 6. dicit γλώσσας χλωρὰς χολώδεις, Linguas felleo colore pallentes, quarum color vergit in felleum s. pallidum colorem. In melle quoque χολῶδες dicitur quod est naturæ s. qualitatibus biliosæ, et χολοποιόν. Hippocr. de Victu in Morb. acutis, loquens de oxymelite, Τὰς ἀπὸ μέλιτος βλάβας ταύτῃ κωλύει· τὸ γὰρ ἐν μέλιτι χολῶδες κολάζεται: mel enim χολοποιόν est, et iu πικροχόλοις præsertim ἐκχολοῦται. || Χολῶδες, Biliosum, Luc. (1, 548.) Ἀπειληγικόν τι καὶ χολῶδες ὑποβλέπει. Bilioso quodam est aspectu, Biliosam quandam naturam aspectu præ se fert. [Aret. 17, 40. "Heringa Obs. 45." Schæf. Mss. Philostr. 829. Τῆς ρίνος οὐδὲν χολῶδες.] "Ἡμιχολώδης, Semibiliosus, Hippocr. Epid. 7." [Schneidero susp.]

Χολικός, i. q. χολώδης, Biliosus. Atque ut homo quispiam χολώδης dicitur, ita etiam χολικός, Qui naturæ est biliosæ, In quo flava bilis ceteros humores, e quibus corpus constat, exuperat. Plut. (6, 384.) Οἶνον διηθεῖς πυρέττονται, καὶ χολικῷ μέλι προσφέρεις, Et homini qui naturā biliosus est, mel comedendum offers. Id enim sua natura est χολοποιόν, et ἐκχολοῦται, præsertim in πικροχόλοις, ut videre est e ll. Galeni et Hippocr. in Ἐκχολῶω et Χολώδης citatis.

Χολόεις, ὁ, Biliosus, Felleus. Nicand. Θ. (253.) de icto a vipera, Πολλάκι δ' αὖ χολόεντας ἀπήρυγε νηδύος ὄγκον, Ὡχραίνων δέμας ἀμφίς, E ventre eructavit s. evomit grumos bilis s. fellis, i. e. bilem s. fel: ut Schol. quoque ait eum periphrastice χολόεντας ὄγκους nominasse τὴν χολῇν s. τὰ χολώδη: [ibid. 302. 'A. 12. 17. 593. Opp. K. 1, 380.]

Χολήϊος, i. q. χοληγός: ut enim Erot. ap. Hippocr. χολήϊον exp. χολῆς ἀγωγόν, ita Gal. ap. Eund. χολήϊον itidem χολῆς ἀγωγόν. ["Matth. ad Gloss. Min. p. 30." Schæf. Mss.]

Χολαῖος, itidem videtur significare Biliosus s. Felleus. Suid. χολαῖον dici scribit τὸ ἥπαρ, fortassis quoniam ex ejus inferiore parte cava dependet ἡ χοληδόκος κύστις, Vesicula illa quæ felleus est receptaculum.

Χολέρα, ἡ, Morbus in quo bilis vel excernitur vel evomitur. Est perturbatio, inquit Gorr., ventris inmodica bilem per vomitus et dejectiones excernentis e continua ciborum cruditate: morbus peracutus, ut qui quarto ad summum die finiatur. Sunt autem ejus symptomata, præter vomitus et dejectiones bilis frequentissimas, defectus animi, sudores exigui, sitis, pulsus vermiculantes, musculorumque manuum ac pedum, maxime vero surarum, contractio et tensio. Idem morbus quibusdam accidit certis intervallis, omnemque corporis redundantiam educit, una cum vitiosis humoribus magnam quoque bonorum partem evacuat: tantus est impetus tantaque vis erumpentis humoris biliosi. Sunt porro qui negent hanc χολέραν dictam ἀπὸ τῆς χολῆς, sed ἀπὸ τῶν χολάδων, præsertim cum aliquando in hoc morbo

nihil bilis excernatur. Quam suam opinionem Alexandri Trall. l. 7, (14. p. 369.) auctoritate tueri nituntur, qui cum χολέραν esse dixisset ἀμετρον ἐκτάραξιν διὰ γαστρὸς καὶ ἐμέτων γινομένην ἐπ' ἀνατροπῇ καὶ κακώσει τοῦ στομάχου, subjungit ἡxc de etymo et ratione nominis, Μὴ ὑπολάβῃ δέ τις χολέραν καλεῖσθαι τὸ πάθος ὅτι ὑπὸ χολῆς εἴωθε γίνεσθαι πάντως, ἀλλ' ἐπειδὴν διὰ τῶν ἐντέρων ἐθεώρουν ἐκκρινόμενην τὴν διὰ γαστρὸς προσφερομένην ὕλην: quæ sc. ἔντερα, i. e. Intestina, appellantur a veteribus Græcis χολάδες. Ego cum Gorræo potius sentio, nec cum eo solum, verum etiam cum Celso, qui παρὰ τὴν χολῇν denominatam τὴν χολέραν innuit his verbis, 4, 11. Primoque facienda mentio est cholerae, quia commune stomachi atque intestinorum vitium videri potest. Nam simul et dejectio et vomitus est, præterque hæc inflatio: intestina torquentur: bilis supra infraque erumpit, primum aquæ similis, deinde ut in ea recens caro lota esse videatur, interdum alba, nonnunquam nigra vel varia: ergo eo nomine morbum hunc χολέραν Græci nominarunt. Hes. quoque huc facere videtur cum χολέραν esse dicit ἐκκρίσιν [al. ἔκρυσιν] κάτωθεν διὰ γαστρὸς, καὶ ἄνωθεν διὰ στόματος ἔμετον, procul dubio subaudiens gen. χολῆς. Porro duplicem facit χολέραν Hippocr. de Victu Acut. Morb. nimirum ξηράν et ὑγρὰν: de quibus hæc ibi Gal. Comm. Ὡς γὰρ ὑγρὰ χολέρα γίνεται δριμέων χυμῶν ἐκ τῆς διαφθορᾶς τῶν ἐδηδεσμένων γεννηθέντων, οὕτως ἡ ξηρὰ πνεύματος φυσώδους δριμέος. [Aret. 17, 32. 103, 45. Hesych. Χολέρα· σωλήν, δι' οὗ τὸ ὕδωρ ἀπὸ τῶν κεράμων φέρεται ἐξακοντιζόμενον: "leg. * Χολέδρα. Ita in Mesolabio Eratosthenis, (ap. Eutocium ad Archimed. p. 21.)" Scaliger. "Vide Horapoll. (Hierogl. 1, 21.) Sed vera lectio χολέρα. Vide Apollodori Poliorcetica p. 52." Is. Voss. "Vide Pauw. ad Horapoll. p. 312." Alberti. "Vide etiam Keuchenius ad Frontin. Poleni p. 253. Philonis Belopœic. p. 98. Καὶ χολέδρας ἄνωθεν κατασκευάσας, Interpr. Tubus." Schn. Lex.] Χολερῶδης, ET Χολερικός, ut ἀλγεῖν χολερῶδη τρόπον dicitur Qui sentit dolores similes eorum doloribus qui cholera vexantur. Hippocr. Coac. Progn. (205.) Αἱ * προαλήσασαι τρόπον χολερῶδεα πρὸ τῶν τόκων, τίκτονται μὲν ῥηϊδίως, πυρέξασαι δὲ, κακοθήες. Item et χολερικά πάθη dicuntur Affectus s. Morbi quales sunt cholera laborantium: Epid. 5. Βίαντι τῷ πύκτη, φύσει πολυβόρῳ ἐόντι, ἐννέβη ἐμπεσεῖν εἰς πάθεα χολερικά ἐκ κρηφαγίης. Item χολερικοί dicuntur Qui sunt obnoxii cholerae s. τοῖς χολερικοῖς πάθεσι, quos Lat. etiam Cholericos vocant. Diosc. 4, 4. de polygono, Ἀρμόζει δὲ αἰμοποϊκοῖς, καὶ τοῖς κατὰ κοιλίαν ρεύμασι, χολερικοῖς τε καὶ στραγγουριῶσι. [* Χολερικός, Diog. L. 6, 381.] Χολερίαι, Laboro cholera. Gal. τῶν κατὰ Τόπους 7, 5. Δίδου σὺν ὕδατι θερμῷ κνύθοις δυσὶν, χολερῶσι σὺν ὕδατι ψυχρῷ. Itidem Diosc. 1, 161. de malis cotoneis, Χρήσιμα κοιλιακοῖς καὶ δυσεντερικοῖς καὶ ἐμπνυκοῖς καὶ χολερῶσι, μάλιστα ὡμὰ, Cholera laborantibus, Cholericis; iidem enim χολερῶντες dicuntur qui χολερικοί. [Plut.]

Χολᾶς, ἄδος, ἡ, i. q. ἔντερον, (ut testatur etiam Alex. Trall. in Χολέρα,) i. e. Intestinum: nomine ei imposito παρὰ τὸ δέχεσθαι τὸ χολῶδες τοῦ ἥπατος. Il. Δ. (526.) οὐτα δὲ δουρὶ παρ' ὀμφαλὸν, ἐκ δ' ἄρα πᾶσαι Χύντο χαμαὶ χολάδες. Itidemque Φ. (181.) Γαστέρα γάρ μιν τύψε παρ' ὀμφαλὸν, ἐκ δ' ἄρα πᾶσαι Χύντο χαμαὶ χολάδες. Menander ap. Athen. (549.) de Dionysio Heracleota, μόνος μοι θάνατος οὗτος φαίνεται Εὐθάνατος, ἔχοντα πολλὰς χολάδας κεῖσθαι παχύν. Aristoteli H. A. 1, 13. χολᾶς est τὸ κενὸν ὑποχονδρίου καὶ λαγόνος, Cavum hypochondriorum et ilium. Gaza Cholaginem interpr. Hes. χολάδας appellari τὰ ἔντερα scribit ἀπὸ τὸν κεχαλᾶσθαι, alii etiam quasi κοιλάδας nominatas volunt. Eid. Hes. χολᾶς est etiam ἐορτὴ Διονύσου, Festum in honorem Bacchi. ["Phryn. Ecl. 137(=310. Lob.) Huschk. Anal. 66. Heyn. Hom. 4, 651. ad Mær. 404. Ammon. 148." Schæf. Mss. Aret. 103, 45. * Χολάδες, cum duplici λ, ap. Phrynichum Bekkeri p. 72. exp. αἱ τῆς γαστρὸς διὰ παχύτητα ἐπιπύξεις.]

Χόλιξ, ικος, ἡ, i. q. χολάς : nam et χολίκας dici τὰ ἔντερα testatur Schol. Aristoph., sed addens παχέα, Intestina crassa. Idemque ex Artemid. refert χολίκας dici τὰς ἐπὶ τῆς κοιλίας λεγομένας χολάδας : ex Euphronio autem, Θὺ τὰ ἔντερα καθ' αὐτὰ, ἀλλὰ πᾶν σὺν τῷ λίπει καὶ τοῖς ὑμέσιν. Idem rursum cum χολίκας esse dixisset τὰ παχέα ἔντερα, addit χολικά et ἡνυστρον poni ἐκ παραλλήλου in h. l. Ἱππ. (1179.) Καὶ χολίκος ἡνυστρον τε καὶ γαστρός τόμον, vocarique χολικά et ἡνυστρον τὰ ἐγκατώδη κρέα, Intestinas carnes, ubi tamen ἡνυστρον esse dicit etiam τὴν κάτω κοιλίαν, Inferiorem alvum : ut et Ammon., qui inter χολάδας et χολίκας discrimen facit : nam χολάδας nominari scribit τὰ ἔντερα, χολίκας autem τὰς τῶν βοῶν κοιλίας, Boum ventres : afferens ex Aristoph. ἡ βοῖδαρτων τις ἀπέκτεινε Ζεῦγος, χολίκων ἐπιθυμῶν. Sed non video quid obstet quominus hæc duo vocabula synonymiws accipi queant : nisi forte χολίκων nomine intelligantur πάντα τὰ ἔγκατα, Omnia intestina et interanea, ut sunt non solum αἱ χορδαί, sed etiam αἱ κοιλίαι, nec non pulmo, jecur, lien, cor, et alia. Rursum Schol. Aristoph. Εἰρ. (717.) "Ὅσον ῥοφήσεις ζωμὸν ἡμερῶν τριῶν, "Ὅσας δὲ κατέδει χολίκας ἐφθὰς καὶ κρέα, isto χολίκων nomine accipit itidem ut supra τὰ τῶν βοῶν παχέα ἔντερα, Boum crassa intestina : quæ etiam dicit non solita fuisse sacrificari ut reliquum corpus. Idem ibid. scribit χολικά quosdam esse dicere ἐδὸς ἰχθύος : ut et Suidas. ["Phryn. Ecl. 136(=310. Lob.) Aristoph. Fr. 224. 281. ad Mær. 404. Ammon. 148. Act. Traj. 1. p. 257." Schæf. Mss. Pherecrates Athenæi p. 269. Conf. c. κολίξ, ad Greg. Cor. 550. Phrynichus Bekkeri p. 72. Χολίκες οἱ πολλοὶ ἀρρενικῶς οἱ δ' ἀρχαῖοι θηλυκῶς. * "Χολίκιον, Thom. M. 865." Schæf. Mss. Theophr. Char. 9.]

Χολάω, Bile mihi accenditur jecur, Bile mihi jecur tumescit s. turgescit, i. e. Ira inflammor, Irascor. Lucian. (3, 158.) "Ἀνθρωπος δὲ καὶ αὐτὸς ἦν, καὶ χολᾶν [χολῆν] εἶχε καὶ ἡγάπα τινὰς καὶ ἐμίσει : de Aristide. Paulo ante dixerat, 'Ἄλλ' ὅμως κάκεῖνος συνέστη ἐπὶ τὸν Θεμιστοκλέα, καὶ συμπαρώξυνε τὸν δῆμον. Cum dat. etiam junctum reperitur, ut synonymum ὀργίζεσθαι. Jo. 7, (23.) Εἰ περιτομὴν λαμβάνει ἄνθρωπος ἐν σαββάτῳ, ἵνα μὴ λυθῇ ὁ νόμος Μωσέως, ἐμοὶ χολᾷτε ὅτι ἔδον ἄνθρωπον ὑγιῇ ἐποίησα ἐν σαββάτῳ, ἐμοὶ ἰρασκιμίνι? Mihi indignamini et succensetis? Adversum me vobis jecur bili exardescit? Porro annotat Schol. Aristoph. (Πλ. 12.) χολᾶν in communi lingua esse τὸ θυμοῦσθαι, Atticis autem τὸ μαίνεσθαι, Insanire, Furere, ut i. sit q. μελαγχολᾶν. Quo modo accipi potest in h. l. Stratonis ap. Athen. (382.) ubi cuidam roganti Πόσους κέκληκας μέροπας ἐπὶ δεῖπνον; λέγε, respondet alter, Ἐγὼ κέκληκα μέροπας ἐπὶ δεῖπνον; χολᾶς : ut furere s. insanire eum dicat, qui interroget quot meropes ad cœnam invitarit : intelligens aves, cum alter μερόπων nomine homines acciperet. Eadem interpr. convenire potest huic ap. Suid. I., quem sine Auctoris nomine, sine expositione etiam affert, Σὺ δ' εἰς τοσοῦτον τῶν μανιῶν ἐλήλυθας, "Ὅστ' ἀνδράσι πείθῃ χολῶσι. Nisi forte pro Iratis accipiendum potius sit hoc χολῶσι. At pro χολάοντα, quod ap. Hes. legitur, exponiturque ἀνθοῦντα, rependum χλοάοντα. ["Thom. M. 916. Wakef. Trach. 1035. Koppiers. Obs. 23. Furo, Insanio, ad Mær. 406." Schæf. Mss. * Ἐκχολάω, In bilem verto, Admodum iratum reddo, 3 Macc. 3, 1. Geop. 14, 19, 3. Ἐκχολῆσαι καὶ καθάραι τὰ ὄρνεα, Bile purgare : al. autem * ἐκχολῆσαι, de quo dubitari potest, cum χολίζω nusquam reperitur.] Ὑπερχολάω, Valde biliosus sum, Vehementer irascor, [Phryn. Bekkeri 68. Philostr. 828. Gal. Gloss. Hippocr. Ὑπερχολήσσει πολλῆς πληρώσει χολῆς.]

[* Χολαίνω, e χολάω, ut ὁρμαίνω ex ὁρμάω, Æsop. Fab. 369. "Tzet. Ch. 2, 570." Boiss. Mss.]

[* Χολίον, dimin. a χολῆ, M. Anton. 6, 57. Ἡ δοκεῖ σοι ἐλασσον ἰσχύειν τὸ διεψευσμένον ἢ τὸ χολίον τῷ ἰκτεριῶντι, καὶ ὁ ἰὸς τῷ λυσσοδῆκτῳ;]

Χόλος, ὁ, i. q. χολῆ significante Bilem qua jecur alicui intumescere s. turgescere dicitur, aut accendi, inflammari, ardere, uri : unde a Poëtis ponitur pro

A Ira. Il. Σ. (108.) Ὡς ἔρις ἐκ τε θεῶν ἐκ τ' ἀνθρώπων ἀπθλοῖτο, Καὶ χόλος, ὅστ' ἐφέηκε πολυφρονὰ περ χαλεπῆναι. Porro idem Hom. cum diversis verbis nomen hoc copulans, diversas phrases et loquendi formas efficit. Dicitur enim ap. eum aliquem χόλος ἰκέσθαι, δῦσαι, λαβεῖν, εἶναι s. αἰρεῖν, qui sc. irascitur; ira enim et indignatione subeunte animum alicujus et corripiente occupanteque, irasci necesse est. Il. I. (521.) ὅτε κέν τιν' ἐπιζάφελος χόλος ἴκοι, P. (399.) οὐδ' εἰ μάλα μιν χόλος ἴκοι, X. (94.) de dracone, Βεβρωκὼς κακὰ φάρμακ', ἔδν δέ τε μιν χόλος αἰνός, Σμερδαλέον δὲ δέδορκεν, T. (16.) Ὡς εἶδ' ὥς μιν μᾶλλον ἔδν χόλος, A. (387.) Ἀτρεΐωνα δ' ἔπειτα χόλος λάβεν, Π. (30.) Μὴ ἐμέ γοῦν οὗτος γε λάβοι χόλος, ὃν συ φηλάσσεις, Δ. (23.) Θ. (460.) Od. Θ. (304.) χόλος δέ μιν ἄγριος ἦρει, Il. Σ. (322.) μάλα γὰρ δριμύς χόλος αἰρεῖ, Ead. signif. E. (207.) ἐπεὶ χόλος ἔμπεσε θυμῷ, Quoniam ira incidit in animum, i. e. Quoniam ira eum invasit, et excanduit : Π. (206.) ἐπεὶ ῥα τοι ᾤδε κακὸς χόλος ἔμπεσε θυμῷ. Item χόλῳ οἰδάνεσθαι κραδίη alicui dicitur, i. e. Bile intumescere s. turgescere cor, cum sc. inflammatur et excandescit ira : Il. I. (642.) Ἀλλὰ μοι οἰδάνεται κραδίη χόλῳ, ὑπὸτ' ἐκείνων Μνήσομαι, ὥς μ' ἀσύφλον ἐν Ἀργείοισιν ἔρεξεν Ἀτρεΐδης, Cic. Corque meum penitus turgescit tristibus iris. Dicitur idem χόλον θυμῷ ἐντίθεσθαι, cum animo iras sumit et excandescit : nec non τελέσαι, pro πληρῶσαι : Il. Z. (326.) Δαιμόνι, οὐ μὲν καλὰ χόλον τόνδ' ἐνθεο θυμῷ, Od. Ω. (247.) Ἄλλο δέ τοι ἐρέω, σὺ δὲ μὴ χόλον ἐνθεο θυμῷ, Tu autem ne iras auimo sumas et succenseas, Il. Δ. (178.) Αἰθ' οὕτως ἐπὶ πᾶσι χόλον τελέσει Ἀγαμέμνων. Eid. στήθος χόλον χάζει, nec non πέσσει s. καταπέσσει. Il. Δ. (24.) Ἥρῃ δ' οὐκ ἔχαδε στήθος χόλον, Non capiebat s. continere poterat iram; de ea enim dicitur Σκυζομένη Διὶ πατρὶ, χόλος δέ μιν ἄγριος ἦρει, (513.) de Achille, ἐπὶ νηυσὶ χόλον θυμαλγέα πέσσει, I. (561.) de eod., χόλον θυμαλγέα πέσσω, Ἐξ ἀρέων μητρὸς κεχολωμένος, A. (81.) Εἴπερ γάρ τε χόλον γε καὶ αὐτῆμαρ καταπέψη. Idem dicitur ἐξακέσθαι χόλον, παύειν s. καταπαύειν, ἔαν, μεθίεναι, Δ. (36.) εἰ Ὡμίον βεβρώθοις Πρίαμον Πριάμοιό τε παῖδας, Ἄλλους τε Τρῶας, τότε κεν χόλον ἐξακέσαιτο, Tunc medereris iræ tuæ, Γ. (145.) Ὡς τὸν Ἀθηναίης δεινὸν χόλον ἐξακέσαιτο, Medicaretur et leniret iram Minervæ. Ὡς ἀνήκεστος χόλος, Immedicabilis ira, quæ nullis medelis leniri potest, O. (217.) Ἰστω νῦν ὅτι νῶϊν ἀνήκεστος χόλος ἔσται, Il. I. (260.) ἀλλ' ἐτι καὶ νῦν Παῦε', εἰ δὲ χόλον θυμαλγέα, Sine iram, s. Pone et dimitte iram, A. (192.) Ἡὲ χόλον παύσειεν, ἐρητύσειε τε θυμὸν, Od. Δ. (583.) Αὐτὰρ ἐπεὶ κατέπαυσα θεῶν χόλον αἰὲν ἐόντων, Il. A. (283.) Ἀτρεΐδῃ, σὺ δὲ παῦε τεδὸν μένος, αὐτὰρ ἐγὼ γε Λίσσομ' Ἀχιλλεῖ μεθέμεν χόλον, Od. A. (78.) Ποσειδάων δὲ μεθήσει Ὀν χόλον. Nec non σβεννύναι χόλον dicit Idem, eod. sensu quo παύειν et μεθίεναι, Il. I. (675.) Κεῖνος δ' οὐκ ἐθέλει σβέσσαι μένος, ἀλλ' ἐτι μᾶλλον Πιμπλάνεται μένεος. Sed et παύεσθαι ac μεταλήγειν χόλον dicitur ead. signif., itemque ἐκ χόλου μεταστρέφειν ἦτορ, ut ap. Hesiod. Θ. (533.) Καίπερ χωόμενος παύθη χόλου ὃν πρὶν ἔχεσκεν. Et Il. I. (157.) Ταῦτά κέ οἱ τελέσαιμι μεταλήξαντι χόλοιο, K. (107.) εἰ κεν Ἀχιλλεὺς Ἐκ χόλου ἀργαλεῖο μεταστρέψῃ φίλον ἦτορ. Apud Eund. sine verbo B. (241.) Ἀλλὰ μάλ' οὐκ Ἀχιλλεῖ φρεσὶ χόλος, ἀλλὰ μεθήμων, Achilles non irato est animo, sed iram remisit s. deposuit. Præterea χόλος alicui τεύχεται, Conciliatur, Il. O. (122.) Ἐνθα κέ τις μείζων καὶ ἀργαλεώτερος ἄλλος Πὰρ Διὸς ἀθανάτοισι χόλος καὶ μῆνις ἐτύχθη. Ubi etiam nota μῆνις cum hoc χόλος copulatum, et posteriori loco positum veluti gravius; Inveteratam enim iram significat. Cum gen. etiam dicitur Τρῶων χόλῳ, Ira et indignatione adversum Trojanos concepta, Il. Z. (335.) Οὗτοι ἐγὼ Τρῶων τόσσον χόλῳ οὐδὲ νεμέσσει Ἥμην ἐν θαλάμῳ. || Χόλος signif. i. etiam q. χολῆ, Fel, Bilis. Affertur enim ex Epigr. γόλῳ ἐχιδναίῳ pro Felle vipereo, ut et Schol. Homeri χόλῳ accipit pro χολῇ, Il. Π. (203.) Σχέρλιε Πηλεὺς νίε, χόλῳ ἄρα σ' ἔτρεφε μήτηρ. ["Ad Charit. 711. Wakef. Trach. 1035. Heyn. Hom. 4, 649. 7,

142. 177. 609. Jacobs. Exerc. 2, 154. Brunck. Phil. 328. Med. 290. Koppiers. Obs. 23. Wassenb. ad Hom. 28. Cum gen., Heyn. Hom. 7, 31. Cum dat. 4, 87. X. καὶ μῆνις, 7, 28. X. ἔχειν τινί, Steinbr. Mus. Tur. 1. p. 328. ad Herod. 631. Ἐνέχειν χόλον, 493. 631." Schæf. Mss. Greg. Cor. 426.]

Χόλιος, pro Iratus, affertur ex Epigr. [Anal. 2, 409. Χολίος, Gl. Iratus, Infestus.]

Χολώω, Bile inflammo s. accendo, Ad iram concito, Irrito, eis ὀργὴν ἐμβάλλω, s. ὀργίζω. Il. A. (78.) Ἥ γὰρ ὅτομαι ἀνδρα χολωσέμεν, Od. Θ. (205.) ἐπεὶ μ' ἐχολώσατε λίην. At Hesiod. Θ. (568.) ἐχόλωσε δέ μιν φίλον ἦτορ, Ad iram concitavit, Iratum reddidit. Passiva vox et media longe usitatior est, et non tam passivam quam neutralem habent signif., χολοῦμαι sc. significante non tam Animus mihi bile accenditur et inflammatur, et Ad iram concitor, quam Irascor, Indignor. Il. Π. (585.) κεχόλωσο δὲ κῆρ ἑτάριοι, Od. I. (480.) χολώσατο κηρόθι μᾶλλον. Hesiod. Ἔργ. (1, 137.) Ζεὺς Κρονίδης ἔκρυψε χολοῦμένους. Il. Π. (61.) οὐδ' ἄρα περ ἦν Ἀσπερχὲς κεχολώσθαι ἐνὶ φρεσὶ, Ω. (113.) Σκύζεσθαι οἱ εἰπέ θεοὺς, ἐμὲ δ' ἔξοχα πάντων Ἀθανάτων κεχολώσθαι, Iratum esse, Od. T. (324.) μάλα περ κεχολωμένος αἰνῶς, Il. B. (195.) Μῆ τι χολωσάμενος ῥέξη κακὸν νῆας Ἀχαιῶν, Iratus, Indignatus, Stomachatus, Ψ. (88.) ἀμφ' ἀστραγάλοισι χολωθείς. Interdum cum gen., subaudito ἐνεκα: (Od. A. 69.) ἀσκελὲς αἰὲν Κύκλωπος κεχόλωται, Il. Σ. (337.) σέθεν κραμένιο χολωθείς, N. (660.) Τοῦ δὲ Πάρις μάλα θυμὸν ἀποκταμένιο χολώθη: aliquanto ante, Καὶ τότε δὴ περὶ κῆρι Ποσειδάων ἐχολώθη Ὑιώνιο πεσόντος ἐν αἰνῇ δῆϊότητι. Possis tamen et absolute accipere nomen cum partic. in his tribus posterioribus Il. Item cum dat., ut χολάω quoque, et synonymum his ὀργίζομαι, Il. A. (9.) βασιλῆϊ χολωθείς, Θ. (407.) Ἥρῃ δ' οὐ τόσον νευροσίζομαι οὐδὲ χολοῦμαι, E. (421.) Ζεὺς πάτερ, ἢ ῥά τί μοι κεχολώσεται ὅττι κεν εἴπω, P. (710.) οὐδέ μιν οἷω Νῦν ἰέναι μάλα περ κεχολωμένον Ἐκτόρι δίῳ. Plut. quoque eod. modo (Marcello 21.) Κεχολωμένοι θεοὶ Ταραντίνους, Infensi Tarentinis: ποιητικώτερον usurpato hoc vocabulo, prosæ alioquin inusitato. "Κεχολώατο, Ionice pro κεχόλωντο." ["Musgr. Tro. 730. Wakef. Trach. 1035. Ruhnk. Ep. Cr. 246. Gesner. Ind. Orph. v. Ἐχ., Wassenb. ad Hom. 28. 80. ad Il. E. 310. Cum gen., Heyn. Hom. 6, 406. 7, 234. Wakef. Alc. 5. X. et κοτεῖν, Heyn. Hom. 6, 590. Κεχολώσομαι, 8, 465." Schæf. Mss. Χολοῦμαι, Dio Chrys. 1, 169.: τινά τινος, Quint. Sm. 2, 446. * Χολώω, Nonn. D. 4, 169. 5, 447. "Epigr. adesp. 306." Schæf. Mss.] Χολωτός, Iratus, etiam Iracundus, χολώδης. Il. O. (210.) Ὅππότεν ἰσόμορον καὶ ὁμῇ πεπρωμένον αἶση Νεικείην ἐθέλῃσι χολωτοῖσιν ἐπέεσσιν. Od. X. (26.) Νεικείην δ' Ὀδυσῆα χολωτοῖσιν ἐπέεσσιν. ["Heyn. Hom. 7, 43. Lucian. 2, 345." Schæf. Mss.] "Ἀυτοχόλωτος, ex Epigr. affertur pro Iracundus: videtur tamen sonare potius Qui sua sponte bilem concipit, vel Sibi ipsi iratus." ["Jacobs. Anth. 10, 235." Schæf. Mss. Anal. 2, 421.] "Διχόλωτος ἀνάγκη, ex Epigr. pro Necessitas duplicis iræ." [Aual. 2, 408. "Jacobs. Anth. 10, 204." Schæf. Mss. * Τριχόλωτος, Anal. ἀνάγκη." Schn. Lex. * Θεοχόλωτος, Arrian. Ep. 206. * Θεοχολωσία, Lydus de Ostentis p. 76." Boiss. Mss.]

Ἀμφιχολοῦμαι, Irascor circum vel propter. Annotatur in VV. LL. genitivo jungi a Greg. Naz. [Quint. Sm. 5, 575. * Ὑποχολώω, 2, 193.]

Porro e χολώω, exemitto λ, et duobus ο in ω contractis, videtur factum esse VERBUM Χώω: prorsus enim i. q. χολώω signif., i. e. Bile inflammo, Ad iram concito. Verum rarior usus est hujus activi χώω, cum contra ejus passiva et media vox usitatissimæ sint: unde ap. Hes. EST Χώσασθαι, χολώσασθαι, ὀργίσασθαι, λυπηθῆναι. Porro id ipsum interdum absolute ponitur: Il. Φ. (519.) Οἱ μὲν χώμενοι, οἱ δὲ μέγα κυδιώντες: Hesiod. Θ. (533.) Καίπερ χώμενος παύθη χόλον δν πρὶν ἔχεσκε. Interdum cum κατὰ θυμὸν, vel omisso κατὰ, cum θυμὸν: Il. Π. (616.) Αἰγείας δ' ἄρα θυμὸν ἐχώσατο, A. (429.) τὸν δ' ἔλιπ' αὐ-

τοῦ Χώμενον κατὰ θυμὸν ἐϋζώνιο γυναικός. Rursum Il. (44.) Χώμενος κῆρ: ut et ap. Hesiod. χώσατο δὲ φρένας, Animo exarsit, excanduit. Interdum cum περὶ habente suum gen., vel eo omisso, cum solo gen. Hesiod. Ἀ. (12.) Χωσάμενος περὶ βοσσί. Il. N. (165.) χώσατο δ' αἰνῶς Ἀμφότερον νίκης τε καὶ ἐγχεος ὁ ξυνέαξε, B. (689.) Κούρης χώμενος Βρισηίδος, ut et in 1. paulo ante c. Χώμενον κατὰ θυμὸν ἐϋζώνιο γυναικός, Iratum propter mulierem bene cinctam. Nonnunquam cum dat., ut χολόομαι etiam: Od. E. (215.) Πότνια θεά, μῆ μοι τόδε χώεο, Ψ. (213.) Αὐτὰρ μῆ νῦν μοι τόδε χώεο, μηδὲ νευροσίζομαι. Ubi etiam nota additum τόδε pro διὰ τόδε. || Χώεται Hes. exp. non solum θυμοῦται, χολοῦται, sed etiam μέμφεται, ὀνειδίζεται. ["Musgr. Herc. F. 1052. Heyn. Hom. 6, 401. 603. Cum gen., 4, 372. 6, 401. 7, 235." Schæf. Mss. Κεχωμένος, Quint. Sm. 2, 399.] "Περιχώσατο, ap. Hom. (Il. I. 449.) per sync. pro περιεχολώσατο, "h. e. περιωργίσθη, Admodum succensuit s. iratus "est:." [Heynio magis placuit, ὅς μοι παλλακίδος B περὶ χώσατο. Quint. Sm. 1, 741.]

XONΔΡΟΣ, ὁ, communi signif. dicitur Granum, et quod seorsim ex aliquo concrevit, ut salis frustum aut grumus, [Aristoph. Ἀ. 521.] et thuris mica s. granum, quod et χόνδρος λιβάνου a Græcis appellatur, Gorr. Sic ap. Hes. Χόνδροι ἁλῶν, παχεῖς ἄλεις, ut i. sit q. θρόμβος. Aet. 9, 39. Ἀλῶν χόνδρον ἐν τῷ στόματι κατεχέτωσαν, Grumum salis: 37. Λιβάνου χόνδρος κυναμῖτος, Thuris granum fabæ magnitudine: Theophr. H. Pl. 9, 4, (10.) χόνδρος σμύρνης, quod Herm. interpr. Gleba myrrhæ: [C. Pl. 4, 16, 2. not.] || Χόνδρος, inquit idem Gorr., quod a Latinis Alica dictus sit, nemo doctorum ignoravit: tam consentiunt omnia inter se quæ Græci περὶ χόνδρον, Latini de alica prodiderunt. Hoc unum de utroque dubitatur, an certa quædam frugum species sit, quam his nominibus veteres designarint. Gal. Tritici speciem esse τὸν χόνδρον, videtur innuere libro 1 de Fac. Alim. his verbis, Τοῦ γένους τῶν πυρῶν ἐστὶν ὁ χόνδρος. Plin. 18, 11. alicam palmam frugum appellat. At ejusd. libri c. 7. alicam inter fruges non obscure enumerat, eamque similem facit milio, panico, lenti, ciceri: frugum hæc genera, verna, quod vere serantur, appellans: et paulo post scribens, tunicas frumento plures esse, hordeum maxime nudum et alicam, sed præcipue avenam. Quibus testimoniis plerique convicti, χόνδρον s. Alicam, tritici genus esse certæque frugis nomen, arbitrantur. Verum quænam ea sit, interrogati, non possunt respondere: quod nec Theophr. [H. Pl. 4, 4, 9. 10.], nec Dioscles, nec Diosc. vel nominis solius mentionem fecerint: nec Plin. et Gal., quid sit, dixisse videantur. Est enim rarissimum τοῦ χόνδρου nomen ap. Medicos, ut Gal. memoriæ prodidit. Alii vero in media quodammodo sententia sunt, dicentes τὸν χόνδρον et alicam fruges quidem esse et pro frugibus accipi, dicique ap. Auctt. non proprio quidem nomine, sed mutuato ab ea re in quam protinus transire debent: itaque alicam pro zea dici, e qua alicam fieri notum est. Quibus non obest quod Gal. ait χόνδρον Genus esse tritici, non zeæ: quoniam zea pista satataque dicitur tertio fere anno in frumentum degenerare: e quo, præsertim in Africa, alicam fieri, Plinius auctor est. Ceterum περὶ τῆς τοῦ χόνδρου κατασκευῆς, i. e. de alicæ confectione, nemo ambigit, in modum bromi, tragi, aut ptisanæ præparari, inventumque id esse non pridem excogitatum, ut Plin. refert. Fieri τὸν χόνδρον e zea quam δίκωκον appellant, Diosc. scripsit. Est autem zea tritici species; Speltam Itali, Galli Espeltram vocant; e qua confectum χόνδρον non zeas nomine, sed potius τοῦ πυροῦ, i. e. tritici, veteres designarunt, veluti Dioscles et Philotimus, qui eum πρισάνην πυρίνην, i. e. ptisanam triticeam, appellavere. [Hippocr. 527. Χόνδρον ἢ πρισάνην πυρίνην.] At ejus parandi modum nemo Græcorum, quod sciam, prodidit præter unum Constantinum Cæsarem: qui tamen Latinus a Latinis eam videtur accepisse. Is l. 3 de Agricult-

tura his verbis eam aperit, Zea decorticata in fermentem aquam immittitur, atque exprimitur: deinde gypsum candidum contusum et arctiore cribro transmissum, arenæque candidissimæ et tenuissimæ quarta pars cum portione gypsi paulatim admiscetur, zeâ denuo probe repurgata. Id autem agendum sub canicula, ne acescat. Ubi tota repurgata fuerit, angustiore cribro cernatur. Idem Plin. quoque docet de alicâ, et præterea eam adulterinam fieri maxime e zeâ quæ in Africa degeneret, vel e granis etiam tritici quæ candidissima atque grandissima deliguntur, et semicocta in ollis, postea arefiunt sole ad initium, rursusque leniter aspersa molis franguntur. Additque aliud mirum dictu, alicæ admisceri cretam, quæ transit in corpus, coloremque et tenebritatem affert: negareque Campanos, apud quos præstantissima conficitur, aliquam confici sine eo metallo posse. Attamen Constantinus, (uti supra retulimus,) non cretam, sed gypsum injicit, quod etiam in alicâ adulterina inspergi postea declarat: de quo tamen mirandum, Græcos Medicos, alimentorum facultatem studiose perscrutantes, tacuisse. Nam ut forte creta ad deterisionem glutinosi lentique humoris, quem *χόνδρος* habet, contulerit, at gypsum vehementer nocere videbitur, quod obstruat et emplasticum sit, et ventriculo ejusque ori valde adversum. Propterea dubito plurimum num simplicior fuerit Græcorum *χόνδρος* Romanorum alicâ, eoque iuvicem discrepant quod hæc gypso constaret, ille nihil gypsi haberet. Siquidem nonnihil discriminis inter hæc fuisse, Paul. Ægin. declarat, non ita tamen ut genere et materia doceat discrepare. Neque enim dixisset alicam chondro in aliis persimilem esse, si diversa materia constare credidisset, sicut bromum, tragum et ptisanam. Dicit tantum ab alicâ alvum magis astringi. Quod si *χόνδρος* metalla ejusmodi in consortium admisisset, vix possem credere tam celebrem apud omnes futurum fuisse, ut alimentum nullum esset in arte medica tam multis abundante et luxuriante remediis, quod iu febribus tertianis et continuis, in calidis et siccis naturis, atque etiam stomachicis, frequentius exhiberetur. Nec tamen discrimen hoc tanti faciendum fuit, ut *χόνδρος* alio nomine quam Alicæ ap. Lat. diceretur: quod alia prope infinita sint, quibus diversissimæ parandi rationes, manente semper primaria præcipuaque materia, nomina non immutavere. Itaque *χόνδρος* s. Alicâ, non aliud est quam Zea, eo modo, quem declaravi, couciunata. Cujus tamen differentias tres Plinius, et post eum Constantinus Cæsar annotavit; primam quidem, quæ Minima ab eo vocatur et Cribraria; alteram vero, quæ Secundaria; tertiam, quæ grandissima est, et Exceptitia atque ἀφαίρημα appellatur. Omnes autem ejusmodi farinæ aqua aspersæ postea exiccabantur, et in grumos granaque concredebant, quæ ad usum reponebantur, a quibus τοῦ χόνδρου nomen iudicatum fuisse arbitror; *χόνδρος* enim Granum significat, et quod e continuo aliquo seorsum coucreverit, ut salis frusta et thuris micæ s. grana, quæ *χόνδρος λιβάνου* a Medicis nominantur, et de qua nunc agimus alicâ, quam et Granum ob eam causam Plin. videtur appellasse. Scribit enim 18, 11. de Alicâ disserens, E zeâ pulcrius quam e tritico fit granum, quamvis id alicæ vitium sit. Quod quidem non potest aliter quam de chondro intelligi; vitans enim verbum Græcum, Granum Latinam vocem usurpavit. Ac quamvis, quidquid in granum coaluit, *χόνδρος* vocari possit, velut τράγος et βρόμος, e zeâ tamen granum id sibi peculiariter nomen vindicavit, sicut hordei apparatus τῆς πτισσάνης nomenclaturam, quamvis τὸ πτίσσειν multis frugibus commune sit, quæ perinde atque hordeum, tundi et deglubi solebant. Ceterum duobus modis veteres τῷ χόνδρῳ utebantur, interdum integro, interdum loto: illud, *χόνδρον* simpliciter, vel *χόνδρον πτισσάνην*, i. e. Chondrum ptisanæ modo comparatum, vel, ut Diocles et Philotimus, πτισσάνην πυρίνην, hoc vero *χόνδρον πλυτὸν*, appellabant, i. e. Alicam elotam. ipsum nimirum succum alicæ cum aqua mistum. Paulo post, Porro quod ap. Aëtium ali-

quando legitur conjunctim *χόνδρος ἀλικός*, non aliud quam *χόνδρον* simpliciter significat. Ideo autem videtur utrumque nomen conjunxisse, ne quis de re ipsa ambigeret: vel quod ita forte Græcorum vulgo suis temporibus diceretur: siquidem tum is, tum Paulus multa nomina scriptis suis inseruerunt veteribus prorsus inusitata, commoditati potius quam vocabulorum proprietati et elegantiae inservientes. Hæc ille inter alia. Vide et quæ ap. Athen. sub fin. l. 3. de hoc *χόνδρῳ* disseruntur, ubi inter alia dicitur *χόνδρος* et *μύστρον* idem esse, idque e Nicandri quodam loco probatur. Ibid. cum attulisset h. Antiopl. l. 1. Ἐν ταῖς τρισὶ μὲν (sc. σπυρίσι,) *χόνδρος* ἀγαθὸς Μεγαρικὸς, dicitur Aristoph. *χόνδρον* vocasse τὸ ῥόφημα, in h. Δαιταλέων l. 1. Ἡ *χόνδρον* ἐψῶν, εἴτα μύτιαν ἐμβαλὼν, Ἐδίδου ῥοφεῖν ἄν. Apud Eund. 12. *χόνδρον* αὐτῷ Δεύσετε γάλακτι χηνός. Hesychio *χόνδρος* *τραγανός est ὁ ἀλιξ, Alicâ: qui *χόνδρον* exposuemat etiam μετὰ δαλιν μεμιγμένην ὡς πλακοῦντα. Idem vero et metaphoricum usum huic vocab. tribuit, cum hoc *χόνδρος* exp. παχὺς, μωρός. Ita ut suspicari quis possit *χόνδρον* [s. **χονδρόν*] nominari Eum qui crassus sit veluti chondrus. [Ab Etym. *ἀδρός* exp. *χονδρός*, hoc l. allato: Ἡδόμεθα γὰρ τοῖς μεγάλοις καὶ χονδροῖς. Cf. Κονάρων.] || Cartilago, Pars corporis omnium, post os, maxime terrea et solida, sensus expers. Est igitur cartilago post os siccissima et durissima: siquidem osse minus sicca duraque est. Quamvis autem diversa sit ab osse cartilago, sæpe tamen ætatis spatio cartilago in os degenerat: imo vero nulla fere sunt ossa quæ ante cartilagineas non fuerint. Ossa namque omnia et dentes genis adhuc conclusi, infautibus cartilago sunt, quæ tandem in ossa duratur, uti cartilagineas quæ inter sterni ossa continentur: *ξίφοειδές*, quod Galeno propterea nunc Os nunc Cartilago dicitur: costarum fines, coccygis extremum: acromium, quod ob id Hippocrati Os, Galeno Cartilago nominatur, et quod in cordis basi media situm est, unde arteria magna et vena arteriosa emergit; id enim minoribus animalibus mollius, grandioribus durius, maximis vel os plane est vel ossea cartilago. Ob id videtur recte scripsisse Aristot. H. A. 1, 1. cartilaginis et ossis eandem materiam esse, sola siccitate differentem. Hæc Gorr., ap. quem vide et alia de differentia cartilaginum, de duplici eorum genere et usu. Nicand. A. (123.) * περιψάουσι δ' ἀνίαὶ Θώρηκος· τὸ δὲ *χόνδρος* ὑπὲρ κύτος ἔζετο γαστρός. J. Poll. 2. *χόνδρον* vocat τὸ μέσον τῆς ῥινός, Septum cartilagineum, quod nasum medium dividit. Idem *χόνδρον* nominari ait τὸν βρόγχον s. γαργαρεῶνα, quoniam sc. cartilagineus est. ["Aristoph. Fr. 237. 260. Phryn. Ecl. 137. Jacobs. Anth. 7, 113. ad Diod. S. 1, 183. 186. 190. Toup. Opusc. 1, 555. Bergler. Alciph. 350. 399." Schæf. Mss. Arrian. 108. Ælian. H. A. 313. "Aristoph. Σφ. 737." Seager. Mss. * *Χόνδρα*, Aristot. Part. Anim. 2, 8. Schneidero susp.; qui in Lex. h. v. fusius tractavit. * *Χόνδρον*, Philes de Eleph. 8, 96. p. 264. Wernsd.]

[* *Χονδρός*, ἄ, ὄν, Grumo s. Alicæ similis, Aristot. Meteor. 2, 3. Ἄλες οὐ χονδροῖ, ἀλλὰ χανοῖ καὶ λεπτοῖ, ὥσπερ χιών: Probl. 21, 9. Ἀραιὸν καὶ χονδρόν, sc. ἀλφειον. Ælian. H. A. 6, 5. Hippocr. 668. Acad. 73.]

Χονδροκοπεῖον, τὸ, Ubi κόπτεται ὁ *χόνδρος*, Mola s. Pistrini genus, in quo alicâ tunditur s. frangitur. J. Poll. 3, (78.) *μύλωνας, χονδροκοπεῖα, ἀλφειῖα*, numerat inter ea ἵνα κολάζονται οἱ δούλοι: conjiciebantur enim olim in pistrina. Apud Hes. vero pro paroxytonis legitur, *Χονδροκόπια, μύλων ὅπου ὁ χόνδρος κόπτεται*. [J. Poll. 7, 19. "Phryn. Ecl. 138. * *Χονδροκόνειον*, 136." Schæf. Mss. Lobeck. Phryn. 310. * *Χονδροπτισσάνη*, vide *Πτισσάνη*. * *Χονδροσύνθετος*, Phile de Eleph. 70.] *Χονδρότυπος*, E cartilagine formatus, Cartilaginis figuram gerens, Cartilagineus. Ex Aristot. H. A. 9, (22.) *χονδρότυπος κεφαλὴ* pro Caput cartilagineum. [* "Χονδροφυλῆς Cartilagineus, Cartilaginosus: pro quo alias *χονδράδης*, ap. Athen. 135. e Matrone Parodo." Schw. Mss.]

Χονδράκανθος, Spinam habens e cartilagine, Pro

spina cartilaginem habens. Gal. enim *χονδράκανθα* vocare dicitur Quæ pro spina cartilaginem habent, Cartilaginea.

[* *Ἀχονδρος*, Aristot. 1, 465.] **Ἐγχονδρος*, Cartilaginem in se habens, Cartilagineus, Grumos in se habens, In grumos concretus, Grumosus: *λίβανος*, Diosc. 1, (83.) Marcell. interpr. Thus grumosum: merito dissentiens ab Hermol., qui Cartilagineum vertit.

**Υποχόνδριος*, Qui sub cartilagine est. **Υποχόνδριον*, inquit Gorr., Medici vocant Totam illam corporis humani regionem, quæ a mucronata cartilagine utrimque ad ilia usque protenditur. Nominis ratio est quod *ὑπὸ τὸν χόνδρον*, h. e. Sub cartilagine, jacet, postque eam sit. Nec vero muscoli tantum, sed et interna subjectaque illis viscera eo pariter nomine appellantur, quod sub notharum costarum cartilaginibus condita sint. Itaque *ἐπιγάστριον* ab hypochondrio non distinguitur. Gal. Comm. 1. in Epid. 3. ubi Hippocr. Hypochondrium simpliciter nominat, Dextrum interpr., propter excellentiam qua præstat alteri. Duplex enim esse hypochondrion, testatur Idem ad Gl. 1. alterum dextrum, alterum sinistrum, juxta jecur et lienem. J. Poll. 2. Καὶ μὲν δὴ τῷ μὲν ὑποκαρδίῳ χόνδρος ὑπόκειται· τῷ δὲ χόνδρῳ, ὑποχόνδριον. Apud Diosc. 1. *ὑποχονδρίων φλεγμονή* Hermolaus, Ruell. et Marc. verterunt Præcordiorum inflammatio, cum Charisio: licet præcordia sint potius *φρένες* et τὸ *διάφραγμα*. [* *Υποχονδριακός*, Alex. Trall. 7. p. 113.]

[* *Χονδρίζω*, unde] **Ἐγχονδρίζειν* duobus modis interpr.: sc. vel *χόνδρον ἐπιπάττειν* s. *καταπλάσσειν*, Chondro s. Alica perspergere, aut Ipsam cataplasmatismis modo imponere: vel, *τὸν χόνδρον ἐναρμόζειν*, Cartilaginem coaptare. Quam postremam interpr. dant huic loco Archigenis ap. Gal. τῶν κατὰ Τόπους 3, (1.) **Ἐγχονδρίσας ἐπιμελῶς ἀγκητρίασον*, Cartilagine probe coaptata fibulas imponito. [* *Ἐκχονδρίζω*, Gal. 2, 397. Τὰ ἐν τοῖς ὥσιν κολοβώματα ἐκχονδρίζειν δεῖ.]

**Συγχόνδρωσις*, ἡ, Cum ossa confervescunt, i. e. coalescunt, cartilaginis interventu, Gal. de Oss.

**Χονδρώδης*, ὁ, ἡ, [contr. e * *Χονδροειδής*,] Speciem *χόνδρου* gereus, Grumosus. Athen. 3. **Ἀσίησου πυροῦ γιγνόμενον καὶ χονδρώδους*. Item Cartilagineus s. Cartilaginosus: Aristot. H. A. 1. *χονδρώδες γὰρ ἔχει*, Cartilagineum enim habet, et proinde duriusculum. Apud Eund. τὰ *χονδρώδη*, Partes s. Appendices cartilaginosæ. Hippocr. de Fract. **Ὅτε μὲν τὸ χονδρώδες αὐτοῦ, ἀφ' οὗ πέφυκεν ὁ τένων ὀπισθεν τοῦ βραχίονος*. Apud Athen. 7. sunt etiam piscium genera quædam *χονδρώδη*, quæ et *σελαχώδη*, Latinis Cartilaginea, teste Plin. 9, 24. Tales autem esse dicit *πολύποδας*, *γαλεούς*, *κύνας*. Idem eod. l. ait, *Ὅντε δὲ στέαρ οὐτέ τι μελὴν ἔχειν τοὺς ἰχθύς τούτους, διὰ τὸ χονδρώδεις εἶναι*. [Hippocr. 585. Aristot. de Part. Anim. 2, 9. Aret. 39.] *Χονδρίτης*, ὁ, ut *ἄρτος*, Panis e chondro s. alica. Apud Athen. 12. (p. 109.) Tryphon hæc *ἄρτων γένη ἐκτίθεται, ζυμίτην, ἄζυμον, σεμιδαλίτην, χονδρίτην, συγκομιστόν*: fierique τὸν *χονδρίτην* ait ἐκ τῶν *ζειῶν*: nam ἐκ τῆς κριθῆς *χόνδρον* μὴ γίνεσθαι. [* Jacobs. Anth. 7, 113.] Schæf. Mss. LXX. Gen. 40, 16.] Est ibid. (112.) ET *Χόνδριβος ἄρτος*, de quo hæc Archestr. *Κόλλιξ Θεσσαλικός σοι ὑπαρχέτω, ὃν καλέουσι Κεῖνοι κριμματίαν, οἱ δ' ἄλλοι χόνδριβον ἄρτον*: [Schneidero leg. videtur. * *Χόνδρινος* s. * *Χόνδριλος*: "Jacobs. Anth. 7, 44." Schæf. Mss.] Apud Hes. et FEM. *Χονδρίτης*, quod exp. *παχεῖα σεμιδαλῆς*, Crassa similia: *σεμιδαλῆν* tamen et *χόνδρον* differre, Trypho innuit, cum *ἄρτον σεμιδαλίτην* diversum facit a *χονδρίτῃ*.

**Χονδριάω*, Sum *χονδρώδης* s. *θραμβώδης*: ut *χονδριῶντες μαστοὶ*, Diosc. 2, (127.) de lente, Mammæ quæ ita turgescunt ut in eis *χόνδρον* esse videantur, i. e. Grumi lactis concreti. Marc. in eum locum, Duo mammarum, inquit, in feminis vitia Diosc. conjungit: alterum, cum in grumos lac densatur, quod *χονδριῶντας μαστοὺς* vocant; alterum, quo majore impetu lactis a natura in eam partem facto tument, inflammanturque, nec possunt copiam ejus mulie-

bres mammæ ferre: quod *σπαργῶντας* appellant. Verba Diosc. sunt, *Πρὸς δὲ χονδριῶντας μαστοὺς καὶ σπαργανώσεις ἐψόμενος ἐν θαλάττῃ ἀρμόζει καταπλάσθεις*. Pro quo *σπαργανώσεις* ipse reponit *σπαργῶντας*.

**Χονδρεύω*, Facio *χόνδρον*: Hes. *χονδρεύει, σεμιδαλῆν ποιεῖ*, Similam facit.

**Χονδρίλη*, ἡ, eid. Hes. est *ἄγριόν τι λάχανον*, Agreste quoddam olus, caulem, folia et flores cichorio similia habens: unde ipsum et Sylvestris intybi speciem esse dixerunt nonnulli, *σέριδα* quoque et *κιχώριον* nominantes, teste Diosc. 2, 161. Plin. 22, 22. Chondrillon s. Chondrille, folia habet intybi, circumrosis similia, caulem minus pedalem, succo madentem amaro. Ubi nota duplici λ scribi, et neutro genere legi etiam *Χόνδριλλον*. Apud Diosc. quoque duplici λ scribitur, sed per κ ab initio, *ΝΙΜΙΡΟΝ Κονδρίλλη*, ut ap. Plin. quoque rursum *Condrylla*, 21, 15. et 17. Sed magis primam scripturam probo, quæ non solum ap. Hes. extat, verum etiam ap. Gal. et Paul. Ægin. [Vide Schn. Lex. et Ind. Theophr. v. * *Χόνδρυλλα*.]

**Χονδρίον* autem eid. Hes. est *πίναξ, κέραμος*, Discus, Cacabus; vel etiam, ut alii interpr., Patina, Vas testaceum. [I. q. *χονδροκοπεῖον*, J. Poll. * *Χονδρεῖον*, Lobeck. Phryn. 310.]

**ΧΟΡΔΗ*, ἡ, Intestinum, i. q. *χολῆς* s. *χολίξ*: quam iis nominibus intelligi putantur potius Crassiora intestina. Apud Athen. in fine l. 7. *Θύννου τέμαχος, κρέα δελφακίων, χορδαὶ τ' ἐρίφων, ἡπάρ τε κάπρου, κριοῦ τ' ὄρχεις, χολίκες τε βοός*. [* *Χορδὴ* s. *Χορδαὶ* præsertim dicuntur Intestina (ovium, vitulorum, hædorum,) in cibum parata, Lat. Lactes. Vide ad Athen. 1. p. 4. Animadv. T. 1. p. 48. Schw. Eadem notione * *Χορδάριον*, τὸ, usurpavit Alexis ap. Athen. 95." Schw. Mss.] || Frequentius *χορδὴ* nominatur ipsa Chorda s. Fides ex intestino contorto et arefacto, quæ testudini Iyrææ aut alii instrumento musico intenta sonos melodicis edit pulsu. (Od. Φ. 406.) *Ὡς δ' ὅτ' ἀνὴρ φόρμιγγος ἐπιστάμενος καὶ αἰοιδῆς, Ῥηϊδίως ἐτάνυσσε νέω ἐπὶ κόλλῳ χορδῇ*, "Αἴψας ἀμφοτέρωθεν, εὐστρεφὲς ἔντερον οἰός. Ubi clare innuit quid sit *χορδὴ μουσική*, sc. *εὐστρεφὲς ἔντερον οἰός*: nam ex ovium in primis intestinis contortis fiunt ejusmodi fides. Plato de Rep. 1. *Δοκεῖ ἂν οὖν τίς σοι μουσικός ἀνὴρ, ἀρμολόμενος λύραν, ἐθέλειν μουσικοῦ ἀνδρὸς ἐν τῇ ἐπιτάσει καὶ ἀνέσει τῶν χορδῶν πλεονεκτεῖν, ἢ ἀξιοῦν πλέον ἔχειν*; Quidam [Anacreon] ap. Athen. (634.) *Ψάλλω δ' εἰκοσι Χορδαῖσι, μάγαδιν ἔχων*. Metaph. ap. Plut. (6, 157.) e Poeta quopiam, *Κινοῦσα χορδὰς τὰς ἀκινήτους φρενῶν*. Unde ap. Erasm. in Prov. Chordas non movendas movere: ap. quem vide et aliud Prov. *Ἀντὶ χορδῆς*, Chordæ vice. Affertur porro et *χορδὴ τόξου* pro Nervus arcus, Nervus et chorda qua arcus intenditur, *νεῦρον* s. *νευρά*. [* Ernest. Obs. in Aristoph. N. (455.) p. 19. Fischer. ad Anacr. p. 5. Wyttenb. Ep. Cr. 50. Mær. 177. et n. Cibus e consecata carne, ad Lucian. 2, 336. Jacobs. Anth. 8, 239. Aristoph. Fr. 263, 281. Μηδὲν πρὸς τὴν χ., Lucian. 2, 311." Schæf. Mss. Batrach. 220.]

[* *Χορδολόγος*, unde] *Χορδολογέω*, Chordis loquor, Chordarum pulsu loquor, i. e. Fidibus cano. Alii, Chordas s. Fides deligo. Plut. (6, 326.) loquens de musicis artificibus, "Ὅταν δὲ ἀμιλλα καὶ ἀγὼν γένηται πρὸς ἐτέρους, οὐ μόνον αὐτοὺς, ἀλλὰ καὶ τὰ ὄργανα μάλλον συνεπιστρέφουσι χορδολογοῦντες, καὶ ἀκριβέστερον ἀρμοζόμενοι καὶ κατανοῦντες. [Cf. Nicet. Annal. 16, 2. τὸ τοῦ λόγου βάρβιτον.] *Χορδοποιός*, Qui chordas conficit, Chordarum s. Fidium conficiendarum artifex. [* *Χορδοποιέω*, unde] *Χορδοποιία*, ἡ, Chordarum confectio, Chordarum conficiendarum artificium. *Χορδοποιικός*, Pertinens ad ejusmodi artificem, Quo ejusmodi artifex utitur. *Χορδοποιικός*, More eorum qui chordas conficiunt. Omnia hæc ap. J. Poll. 7. *Χορδοπώλης*, ὁ, Chordarum venditor, Qui chordas s. fides vendit. J. Poll. 7. e Critia. [* *Χορδοστρόφος*, i. q. *χορδοποιός*, Procl. Paraphr. Ptol. 4, 4. p. 250. Modulator fidium, Dio

Chrys. 1, 276. * Χορδοστροφῶ, unde * Χορδοστροφία, Ælian. H. A. 17, 6. Eis τὰς τῶν ψαλτηρίων χορδοστροφίας. "At videtur esse Chordarum obductio, non Fidicula, prout vertunt Interpr." Bast. Mss. in Ind. Scap. Oxon. * "Χορδοστροφος, Brunck. Soph. 3, 413. ad Il. E. 215." Schæf. Mss. Soph. ap. Plut. 7, 787. λύρα. Bryennius Music. p. 417. Ἡ ὑπὸ τὰς χορδὰς ὑποκειμένη σάνις χορδοτόνος ὀνομάζεται. * Χορδοτόνον, τὸ, Aristot. de Audib., J. Poll. 4, 62. Nicom. Music. p. 13. Schn. Lex. * Χορδοτονῶ, unde] Χορδοτονία, ἡ, Chordarum intentio iu lyra, Bud. ex Athen. [14. p. 657.]

Χορδαψὸς, οὗ, ὁ, sive Χόρδαφος, (utroque enim modo scriptum reperitur,) dicitur Tumor tenuis intestini, ut videatur intestinum ad chordæ similitudinem convolutum, ut scribit Gal. de LL. Aff. 6. (T. 3. p. 309.) Archigenes, ut refert Aet. I. 13., χορδαψὸν τοῦ εἰλεοῦ speciem esse dicit, cum uno in loco circa tenuia intestina dolor consistit, ut admota manu durities et tumor tactui succumbat: e quo subitum periculum creari, atque ut plurimum intra tertiam vel quartam horam: quod si ad suppuracionem inflammatio vergat, aut in longius tempus trahatur, ne tum quidem abesse periculum, quanquam ex iis aliqui evadant. Celsus (4, 16.) scribit Diocleum Carystium tenuioris intestini morbum nominasse χορδαψὸν, a plerisque vero suo tempore appellari εἰλεὸν. Dicitur autem χορδαψὸς, quod qui manum loco dolenti admoverit, is veluti τῆς χορδῆς ἀπτεται, i. e. videtur sibi chordam tangere, propter magnam ex intestini inflammatione tensionem. Gorr. Itidem vero Aret. εἰλεὸν et χορδαψὸν habere magnam inter se affinitatem indicat, de ambobus tractans eod. capite: et post εἰλεοῦ definitionem subiungens, χορδαψὸν nominari ἦν πρὸς τοῖς στροφῶις καὶ πίεσις καὶ μάλλαξις τῶν ἐντέρων ἦν, καὶ πολὺ τὸ ὑπογάστριον ὑπερίσχη. Sed aliunde ipse derivat, sc. ab ἐψῆσις significante μάλλαξις, et χορδῇ quod est ἐντερον. Vide περὶ Ὁξέων Παθ. 2, 6. In equis autem χορδαψὸν esse dicit Apsyrtus in Hippiatr. "Ὅταν τὴν τροφὴν ἀναφέρῃ διὰ τοῦ στόματος ἡ μυκτῆρος. [Aret. p. 18, 20. Cæl. Aurel. 237. Alex. Trall. 10. p. 561.]

Ἀκροχορδὼν, ὄνος, ἡ, Verruca dolens quæ sub cute coit durior et paulo asperior, callosa et plerumque teres, coloris ejusdem, infra tenuis, ad cutem latior, fabæ fere magnitudine: pueros maxime infestans. Vix una tantum eod. tempore nascitur, sed fere plures: æque nonnunquam subito desinunt, nonnunquam mediocrem inflammationem concitant: sunt quæ etiam in pus vertantur. Dicitur hoc nomine propterea quod (ut ait Aetius) similis sit vertice suo resectæ chordæ secundum extremitatem, vel, (sicut existimat Celsus,) quod in imo usque adeo sit angusta, ut pendere videatur. Tota enim foras prominet, adeo ut excisa nullam radiculam relinquat. Unde et verruca pensilis a nonnullis Latine vertitur, quod basi angustiore prædita videatur pendere, summæ chordæ similis. In eo differt ἀπὸ τῆς μυρμηκίας, quod cum utrumque vitium cutis excrescentia sit, in tuberculi modum, hæc tamen præterquam quod similem formicæ mordentis sensum inducit, basim etiam habet latiore, et nigro colore prædita est, atque, ubi a chirurgo tollitur, sanguinem fundit copiosioreni quam ejus magnitudo ferre videatur. Hæc Gorr. Diosc. 2. de lacerta, Αἰρεὶ δὲ καὶ μυρμηκίας καὶ ἀκροχορδῶνας καὶ ἡλούς, Verrucas formicarias et pensiles. Et Plut. Fabio (1.) refert, eum Verrucosum fuisse cognominatum, quod haberet ἀκροχορδῶνα μικρὰν ἐπάνω τοῦ χεῖλους ἐπιπεφυκυῖαν. "Ἀκροχορδῶν, perperam in VV. LL. pro "ἀκροχορδῶν: itidemque ap. Diosc. aliquoties." [Marcell. Sid. 98. θαμινὰς ἀκροχορδῶνας ἐξακέουσι. "Plut. de S. N. V. p. 81." Schæf. Mss. Diosc. 4, 194. Paul. Ægin. 137, 50. Gl. Nævus, Verruca: Ἀκροχορδῶνων ἀνάπλεος Verrucosus: * Ἀκροχορδῶνιον Verruca: * Ἀκροχορδῶνη, ἡ μυρμηκία Verruca. * Ἀκροχορδονοειδής, unde * Ἀκροχορδονώδης, Verrucosus, Tzetz. ad Lyc. 603. 1056.]

Ἐπιχορδῖς, i. q. μεσεντέριον, i. e. Corpus membra-

A nosum in medio intestinorum situm: forsitan quod supra intestina sit et ea sustineat. Aret. de Morb. Acut. 2, 6. Καὶ γὰρ καὶ ἐπιχορδίδα τὸ μεσεντέριον ἐκκλησκον οἱ πρόσθεν, τὰ μεσσηγὺν νεῦρα καὶ ἀγγεῖα καὶ τοὺς ὑμένας τοὺς ἀνοχῆας τῶν ἐντέρων.

Ἀντίχορδος, ὁ, ἡ, Contrarias chordas habens, Contrarium sonum chordis emittens, Obsonus, Dissonus. At Hes. ἀντίχορδα exp. σύγχορδα, ἰσόχορδα, et Suid. σύμφωνα: ut ἀντὶ hic non Contrarietatem, sed Vicissitudinem s. potius Correspondentiam denotet, [Anecd. Bekk. 1, 409. ἀντιχ., σύμφωνος, ἰσοχ.: Plut. 8, 635. * Ἀπόχορδος, Clem. Alex. 413. ἀπόχορδον ᾄδειν.] Ἀχορδος, Nullas habens chordas, Qui sine chordis est: φόρμιγξ, Aristot. Rhet. 3. Ubi et τὸ ἄχορδον καὶ τὸ ἄλυρον μέλος. ["Psell. Epist. ap. Casaub. ad Athen. 1, 14." Boiss. Mss. "Valck. Phæn. p. 296. Oratt. 394. * Βαρύχορδος, Strato Epigr. 29." Schæf. Mss. Anal. 2, 366.] Δεκάχορδος, Decem habens chordas, Decem intentus fidibus: ψαλτήριον, Psalterium decem chordarum, LXX. Ps. 18. [39, 2. coll. 91, 3. 143, 10. * Δίχορδος, Athen. 183. Fabric. B. Gr. 1. p. 83. Clem. Alex. 307. * "Δίχορδον, Instrumentum Musicum, Theod. Prodr. in Notit. Mss. 6, 554." Elberling. Mss. * Ἐγχορδος, ut ὄργανα ἔγχ., Instrumenta chordis intenta.] Ἐπτάχορδος, Septem chordis constans, Septenas chordas s. fides habens: ut ἐπτ. ἀρμονίαι dicuntur Conventus qui septem fiunt chordis s. nervis. ["Wakef. Ale. 453. Heyn. Hom. 4, 703. ad Lucian. 1, 426. Fabric. Bibl. Gr. 1. p. 92." Schæf. Mss. * Εὐχορδος, Pind. N. 10, 39.] Ἰσόχορδος, Paribus s. Æqualibus constans chordis. Utitur Hes. in expositione compositi Ἀντίχορδος. Μονόχορδος, Unica constans s. intentus chorda: ὄργανον, ab Arabibus inventum, et sic cognominatum a chordarum simplicitate et numero, ut τρίχορδον, quo luserunt Assyrii, triplici chorda instructum, quod et πανδοῦραν nominarunt: unde πανδορίζειν, et Pandurizare Sidonio. J. Poll. 4, c. 9. [* Μονοχορδίῳ, Aristid. Quintil. Music. 117.] Πεντάχορδος, Quinque habens chordas s. nervos, Quinis intentus fidibus: ὄργανον, inventum a Scythiis, quod καθήπτο ἱμάσιν ὠμοβοῖνοις, Pulsabatur autem bisulcis caprarum ungulis, teste J. Poll. 4, c. 9. De pentachordis vide et Martian. Capell. 9. [Athen. 637.] Πολύχορδος, Multas habens chordas s. fides: γῆρις, Eur. (Rhes. 548.) Vox multarum fidium. [Plut. Q. S. 7, 8, 4. * Πολυχορδέω, unde] "Πολυχορδία, Chorda rum s. Fidium multitudo. Athen. 8, de Stratonice, "Πολυχορδίαν εἰς τὴν ψιλὴν κιθάρισιν πρῶτος εἰσήνεγκε:" [4. p. 183. "Heind. ad Plat. Gorg. 188." Schæf. Mss.] Πρόσχορδος, Ad chordas quadrans, Chordis consonus, simpliciter etiam Consonus, σύμφωνος. Affertur enim e Plat. de LL. πρόσχορδα φθόγματα pro Consonæ voces. Σύγχορδος, idem, Hes. in Ἀντίχορδος supra. [* Συγχορδία, Conventus, Soph. Athenæi 183. 635.] Τετράχορδος, Quatuor instructus chordis, Quaternis intentus s. constans fidibus: ut τ. ὄργανα ap. Musicos. Vide Vitruv. 5, 4. et Martian. Capell. 9. Affertur vero ET Τετραχορδικῇ pro Quæ habent quatuor chordas. Τρίχορδος, Tres habens chordas, Triplici intentus chorda: ὄργανον Assyriorum, de quo paulo ante in Μονόχορδος. ["Fabric. B. Gr. 1. p. 92. Τρίχορδον, Jacobs. Anth. 7, 353." Schæf. Mss.]

Χορδεύω, Implico et involvo, ut αἱ χορδαὶ εἰλεῖσθαι solent. Praxagora meretrix in Aristoph. Ἐκκλ. (10.) de lychno, Κὰν τοῖσι δωματίοισιν Ἀφροδίτης τρόπων Πειρωμέναισι πλησίον παραστατεῖς Χορδουμένων [Χορδουμένων] τῶν σωμάτων, Dum corpora in coitu implicantur sibi mutuo. Schol. exp. κινουμένων, hoc dici scribens, quoniam οἱ συνουσιάζοντες κινούνται. [Vide Brunck. et Suid. * Ἐκχορδῶ, Fidibus cano, Sopater ap. Athen. 4. p. 175. Τύπος * λαρυγγίφωνος ἐκτέχορδῶται. "Valck. Callim. p. 18." Schæf. Mss.]

Χορδεύω, idem. Aristoph. Τάραττε καὶ χόρδεν ὁμοῦ τὰ πράγματα Ἀπαντα καὶ τὸν δῆμον αἰὲν προσποιῶν, Ὑπογλυκαίνων ῥηματίοις μαγειρικοῖς. Ibi enim Schol. et Suid. exp. σύμπλεκε ἀλλήλοις καὶ συγκύκα, qui metaph. esse sumtam ajunt ab ἀλλαντοπώλαις: ii enim τὰς χορδὰς, i. e. τὰ ἐντερα τῶν τετραπόδων, γυμνάζουσι

καὶ πληροῦσι παντὸς τοῦ φυράματος : quorum more jubet et illum (utpote ἀλλαντοπῶλον personam gerentem) χορδεύειν καὶ ταραττεῖν τὰ πολιτικά, συνταράττειν καὶ συμφυρᾶν τὰ πράγματα, ἡδύσμασι χρώμενον καὶ ἀρτύνοντα κακίαις. Addit præterea ibid. Schol. χορδὴν esse τὸ λεπτὸν ἔντερον, Tenue intestinum, quod solent πλέκειν οἱ μάγειροι : traduci autem et taxari ibi τοῖς στρατηγοῦς, utpote ταραττοντας καὶ εἰς πλοκάς ἐμβάλλοντας τὴν πόλιν, Involventes, Implicantes, Intricantes urbem, eo sc. modo quo intestina a coquis solent involvi et sibi implicari. Hes. vero χορδεύσαι exp. κακοποιῆσαι, τεμεῖν, ut in Herodoteo etiam Lex. χορδεύων exp. τέμνων. ["Ad Eund. 472. Ernesti Obs. in Aristoph. N. p. 19." Schæf. Mss.] Χόρδευμα, τὸ, i. q. χορδὴ, Intestinum; scribit enim Schol. Aristoph. χορδὰς et χορδεύματα vocari τὰ ἔντερα, in Ἰππ. (315.) Εἰ δὲ μή σὺ γ' οἶσθα κάττυμ', οὐδ' ἐγὼ χορδεύματα. Quæ verba sunt ἀλλαντοπῶλον. [* Ἐκχορδεύω, Nicet. Annal. 5, 6.] "Καταχορδεύω, ex Herod. (6, 75.) pro Rescindo," [Lamino, Secundum longitudinem minutatim dissecō; paulo ante ἐπιτάμνων κατὰ μήκος, de eodem facto. Themist. Or. 21. p. 261. Καταχ. ἐν ταῖς βασάνοις. Euseb. H. E. 710. Καταχορδεύω, * Καταχορδέω, * Καταχορδίζω, Thour. ad Longin. 31, 2.]

Παραχορδίζειν, Dissonare a chordis, παρὰ τὰς χορδὰς φωνεῖν. Horat. id vocat Chorda aberrare pro Discrepare et Discordare. Suidæ διαφωνεῖν, ἀμαρτάνειν. Idem παραχορδίζει exp. * παράσεμνον ποιήσεις, afferens h. l. sine Auctoris nomine, προσέχων ὅπως Μηδὲν παραχορδίζει ὣν δεῖ σ' ἀποδείξαι. Sed est is Aristophanis Ἐκκλ. (295.) ubi Schol. παραχορδίζει exp. παρὰ ῥυθμὸν ποιήσης, παραφθέγγη: metaphora sumpta vel ab illis Musicis qui chordas perperam tangunt, unam pro alia vel alio in tono pulsantes, vel ab ipsis chordis alterum edentibus sonum. Suid. affert et παρακεχορδήκεν pro παρημάργηκεν: quod est a VERBO Παραχορδέω. Id autem a NOMINE Παράχορδος, quod Atticum esse testatur idem Lexicographus. Signif. vero Aberrans chorda, Absonus. ["Dawes. M. Cr. 306." Schæf. Mss.]

["* Χορδίων, Thom. M. 627. * Χορδάριον, Valck. Phœn. p. 66." Schæf. Mss. Vide Χορδή.]

ΧΟΡΟΣ, ὁ, Chorus, Choreia, Tripudium, Saltatio: tam de Actione saltandi quam de Saltantium multitudine, ut Serv. testatur, qui et ipse dicit esse non solum Saltantium canentiumve collectam multitudinem, sed etiam Coævorum cantum atque saltationem. Unde ap. Poetas, Plaudentes chori, Canori chori: item Æquales chori, Feminei chori, Virginei chori, Leves nympharum cum Satyris chori. Od. Θ. (248.) Αἰεὶ δ' ἡμῖν δαῖς τε φίλη, κίθαρις τε χοροὶ τε. Hesiod. Ἀ. (272.) τοὶ δ' ἄνδρες ἐν ἀγλααῖς τε χοροῖς τε Τέρψιν ἔχον, utpote qui sponso adducerent sponsam. Et mox, τοῖσιν δὲ χοροὶ παίζοντες ἔποντο, Chori ludentes: e quibus, Τοὶ μὲν ὑπὸ λιγυρῶν συρίγγων ἴεσαν αὐδὴν Ἐξ ἀπαλῶν στομάτων. Αἱ δ' ὑπὸ φορμίγγων ἀναγον χορὸν ἱμερόεντα. "Ενθεν δ' αὖ ἐτέρωθε νέοι κώμαζον ὑπ' αὐλοῦ. Τοί γε μὲν αὖ παίζοντες ὑπ' ὀρχηθμῶ καὶ αὐδοῇ, Τοί γε μὲν αὖ γελῶντες ὑπ' αὐλητῆρι ἕκαστος Πρόσθ' ἔκινον: atque ita πᾶσαν τὴν πόλιν θαλαίαι τε χοροὶ τε εἶχον. Ubi prolixè declarat quid χοροῦ nomine intelligatur, multitudo nimirum canentium tam viva voce quam musicis instrumentis, saltantiumque. Sic rursum, Π. Π. (182.) de nymp̄a quadam, τῆς δὲ κρατὺς Ἀργειφόντης Ἡράσας, ὀφθαλμοῖσιν ἰδὼν μετὰ μελπομένησιν Ἐν χορῶ Ἀρτέμιδος: crebros etenim Exercet Diana choros. Apud Eund. εἰς χορὸν ἰέναι s. ἐρχεσθαι pro Ire agitatam choros, Ad choreas se conferre aut certe Ad cœtum eorum qui choreas ducunt. Od. Σ. (193.) εὐτ' ἂν ἦ χαρίτων χορὸν εἰς ἐρέοντα: Π. Ο. (508.) Οὐ μὰν ἐς γε χορὸν κέλετ' ἐλθέμεν, ἀλλὰ μάχεσθαι. Dicitur et ποιεῖσθαι χοροὺς et ἡγεῖσθαι χοροῦ, Agitare choros, Celebrare s. Exercere choros, Ducere choreas. Quod postremum est potius præsuloris, i. e. ejus qui primas obtinet in ducendo choro. Hesiod. Θ. (7.) Ἀκροτάτῳ Ἑλικῶνι χοροὺς ἐνεποιήσαντο Καλούς, ἱμερόεντας. Theocr. autem dicit (13, 43.) χορὸν

PARS XXXI.

ἡρτίζοντο. Xen. K. Π. 8, (7, 1.) de Cyro, Ἔθυσσε τὰ νομιζόμενα ἱερεῖα, καὶ τοῦ χοροῦ ἡγήσατο Πέρσαις κατὰ τὰ πάτρια. Et ap. Aristot. Polit. 8. Ἐν Λακεδαιμόνι τις χορηγὸς αὐτὸς ἠύλησε τῷ χορῶ, Choro saltanti tibia cecinit. Et ap. Plut. (6, 725.) de Damonida quodam, Ταχθεὶς εἰς τὴν τελευταίαν τοῦ χοροῦ τάξιν ὑπὸ τοῦ τὸν χορὸν ἱστάντος. Item ap. Athen. 2. Ὁ χορὸς ὥρχεῖτ' ἂν ἐναψάμενος δάπεδα καὶ στρωματόδεσμα: 6. Προσόδια καὶ χοροὶ καὶ ἰθύφαλλοι μετ' ὀρχήσεως καὶ ψῶδης ἀπὴντων αὐτῶ: nec enim saltabant solum, sed cantabant etiam chori, tibiis quoque adhibitis aliisve instrumentis musicis, ut et Macrob. Saturn. 1. init. Vides quam multorum vocibus chorus constet: una tamen ex omnibus redditur. Aliqua est illie acuta, aliqua gravis, aliqua media: accedunt viris feminæ, interponitur fistula. In eodem χορῶ modo συνεπλέκοντο ἀλλήλοις, modo διύσαντο, ap. Greg. Naz. Metaphorica autem et Proverbialia sunt ἐν ἀλλοτρίῳ χορῶ πόδα τίθεσθαι, In alieno choro pedem ponere: quod est hominum περιέργων καὶ πολυπραγμόνων, alienis se immiscentium negotiis et aliorum sibi partes vendicantium. Item τοῦ χοροῦ τάζομεν; In qua chori parte statuemus? De quibus Erasm. Chiliad., ubi habes et alia. Peculiariter vero χορὸς in Tragœdiis, Comœdiis, ac Satyris dicebatur Multitudo vel virorum vel mulierum quæ saltabat et canebat inter actus, quin etiam nonnulla iuterloquebatur, histrionis personam agens. Ac olim quidem, ut Athen. docet l. 14. συνέστηκεν ἡ σατυρική ποιήσις ἐκ χορῶν μόνων, ὡς καὶ ἡ τότε τραγωδία, ideoque οὐδὲ ὑποκριτὰς εἶχε: sed Æschylus postea in Tragœdia duos histriones instituit, cum antea unus esset duntaxat, chori personarum numerum imminuit, actorem primarum partium introduxit. Itidem vero et Comœdia vetus, ut ab initio choros tantum fuit, paulatimque personarum numero in quinque actus processit, paulatim rursum velut attrito atque extenuato choro ad novam comœdiam sic pervenit, ut in ea non modo non induceretur chorus, sed ne locus quidem ullus ei relinqueretur. Nam postquam otioso tempore fastidiosior spectator effectus, tunc cum ad cantores ab actoribus fabula transibat, consurgere et abire cœpisset, admonuit Poetas choros prætermittere. Officium autem chori his verbis exp. Horat. de Arte Poet. (193.) Actoris partes chorus officiumque virile Defendat: neu quid medios intercinat actus Quod non proposito conducatur et hæreat apte. Ille bonis faveatque et concilietur amice: Et regat iratos, et amet peccare timentes. Ille dapes laudet mensæ brevis: ille salubrem Justitiam, legesque et apertis otia portis. Ille tegat commissa, deosque precetur et oret Ut redeat miseris, abeat fortuna superbis. Idem vero docet etiam qualis tibia et quales fides interponi choro canenti debeant. Ejusd. chori erant εἰσοδοὶ et ἐξοδοὶ, item στροφαὶ et ἀντιστροφαὶ inter ipsas τὰς ὀρχήσεις. De quibus omnibus hic agere prolixum esset et ab instituto alienum. Consule igitur Aristot. Poët.: [Probl. 19, 49.] Athen. (21.) nec non Schol. Soph. Demetr. Triclin. et Schol. Aristoph. aliorum etiam Comicoꝝ Tragicoꝝve Interpr. et J. Poll. 4, c. 15. Porro Poëta ipse χορὸν ab archonte ἡτει, archonem autem ἐδίδου: quem postea δοθέντα ipse εἶχε et ἐδίδασκε: ut ex iis patet quæ subjungam. Plato de LL. 7. de Tragicis Poëtis loquens, Νῦν οὖν, ὧ παῖδες μαλακῶν μουσῶν ἔκγονοι, ἐπιδείξαντες τοῖς ἀρχουσι πρῶτον τὰς ἡμετέρας παρὰ τὰς ἡμετέρας ψῶδας, ἂν μὲν τὰ αὐτὰ γε ἡ καὶ βελτίω τὰ παρ' ὑμῶν φαίνεται λεγόμενα, δώσομεν ὑμῖν χορὸν: εἰ δὲ μή, ὧ φίλοι, οὐκ ἂν ποτε δυναίμεθα. Apud Athen. (638.) Ὁς οὐκ ἔδωκεν αἰτοῦντι Σοφοκλεῖ χορὸν, Τῷ Κλεομάχῳ δ', ὃν οὐκ ἂν ἤξιουν ἐγὼ Ἐμοὶ διδάσκειν οὐδ' ἂν εἰς Ἀδώνια. Et rursum, ἴτω δὲ καὶ τραγωδίας Ὁ Κλεομάχου διδάσκαλος, μετὰ τῶν παρατιτρίων, Ἐχων χορὸν, Ἀνδιστὶ τιλλωνσῶν μέλη Πονηρά. Sic ap. eund. Athen. (350.) quidam προσποιεῖτο εἶναι Φῶνος τοῦ αὐλητικοῦ, καὶ ἔχειν ἔφασκε Μεγαροῖ χορὸν. Zeno autem ap. Plut. (6, 292.) Ὁρῶν τὸν Θεόφραστον ἐπὶ τῷ πολλοῦς ἔχειν μαθητὰς θαυματοζόμενον, Ὁ ἐκείνου μὲν χορὸς, (inquit,) μείζων, οὐμὸς δὲ συμφωνότερος, me-

taphora sumta a chorodidascalis, quorum discipuli, quos χορεύειν docent, χορός appellantur. Apud Eund. in Symp. 4. Κωνιώπων χορῶ περιφρόμενος, pro Agmine. Metaphorice itidem ap. Theodorit. H. E. 3. χορός et θίασος τῶν εὐσεβούντων, pro Christianis. Item in veteri Ecclesia χορός dicebatur τὸ σύστημα τῶν ᾄδόντων, tempore Constantini filii, in duas divisum partes, et διχῇ τοὺς Δαβιδικοὺς ψαλμοὺς ᾄδον, teste Suida. || Χορός, etiam Locus choris s. choreis agitandis destinatus, ὁ τόπος τῆς χορείας καὶ τῆς ὀρχήσεως. Od. Θ. (260.) Λεῖπναν δὲ χορὸν, καλὸν δ' εὐρύναν ἄγωνα, (264.) Πέπληγον δὲ χορὸν θεῖον ποσί.

[“Χορός, ad Phalar. 269. Thom. M. 559. 796. ad Charit. 742. Musgr. Hipp. 577. Tro. 328. Herc. F. 1025. El. 178. 1198. Wakef. Herc. F. 979. 1029. Eum. 307. Stanl. init. Jacobs. Exerc. 2, 67. Auth. 6, 238. 9, 250. 293. 399. 402. 454., Epigr. adesp. 641. Kuster. Aristoph. 13. 109. Villos. ad Long. 135. Bergler. ad Alciph. 262. 448. ad Corn. Nep. 368. Tyrwh. ad Aristot. 139. ad Herod. 468. Ind. Xen. Mem. et ad 3, 3, 12. 3, 4, 3. 3, 4, 4. 3, 5, 6. 3, 5, 18. Verh. ad Anton. Lib. p. 5. LB., Valck. Phœn. p. 87. Eichst. de Dram. p. 72. Ammon. 148. Heyn. ad Virg. 2. p. 33. Hom. 7, 560. 8, 645. Locus, Idem ad Pind. 1. p. 87. Chorus scenam relinquens, Lobeck. Aj. p. 349. In proskenio semper constitutus, Musgr. Hipp. 58. Chorum sæpe alloquuntur personæ tragicæ numero singulari, Valck. Hipp. p. 241. Brunck. Aristoph. 1, 248. :—“Qui Chorum alloquuntur, modo tanquam unicam personam, modo tanquam plures compellant. Sic etiam Chorus de se loquens, utroque numero sæpe in eadem phrasi utitur.” De partibus coryphæi, Brunck. ad Hipp. 720. χοροῦ etymon, Boeckh. in Plat. Min. 130. X. et χωρίον conf., ad Dionys. H. 3, 1488. Χορῶν et χερῶν conf., Jacobs. Anth. 8, 320. X. ἄστρον, ad Charit. 301. Ἐν ἄλλοτρίῳ χ. πόδα τίθεναι, Jacobs. Anth. 9, 292. Χορῶ καλὸς, Heyn. Hom. 7, 173. Χορὸν λαμβάνειν, Brunck. Aristoph. 1, 153. Kuster. 65.: ἰστάναι, 55.: δοῦναι, Casaub. ad Athen. 60. Χοροῦς στισαι, ad Callim. 1. p. 218. Musgr. Phœn. p. 189.” Schæf. Mss. “Aristoph. B. 548. ἐκ τῆς γνάθου Πνξ πατάξας μου ἔξεκοψε τοὺς χοροῦς τοὺς προσθίους, Dentes, Brunck.” Seager. Mss. “Series, Achill. Tat. p. 78.” Wakef. Mss. Χορός, Hes. κύκλος, στέφανος. Festus: Coronacum videatur a choro dici, caret tamen aspiratione. “Κύκλιοι χοροί, Orbiculares s. Circulares chori, cum pueri et puellæ, viri, senes, mulierculæ, manus consenuit, saltantque in orbem canentes, in theatris, Dial. 3, 20. Phot. ap. Albert. ad Hes. T. 2. p. 372. Κύκλιον χορὸν” ὃν Ἀρεῖων ἐν Κορίνθῳ πρῶτος ἔστησε: add. Xen. Œc. 8, 20. et cf. Ernest. ad Mem. 3, 4, 3.” Fischer. Ind. ad Æschii. Dial. Socr. X. et χρόνος conf., Schæf. Apoll. Rh. T. 2. p. 263. ad Greg. Cor. 849. Quo compendio scribatur, ibid. X. et δόλος conf., Spitzner. de Versu Gr. Her. 55. X. ἀρτύνειν, etc. ibid.]

[*Χοροβάτης, unde] Χοροβατέω, Suidæ τὸ εἰς χορὸν βαίνω, Choros agitatum vado. Quo sensu ex Hom. εἰς χορὸν ἵεναι et ἐρχεσθαι, item χορόνδε ἐρχεσθαι. [*“Χοροβατία, Herodian. Epimer. 152.” *Χορόδανον, τὸ, Spondylium, Diosc. Notha 456.” Boiss. Mss.] Χοροδέκτης, Qui in chorum recipit et admittit saltantes. Habebant enim olim qui scirent quinam essent inserendi choro, et quo in loco collocandi. Suidæ ὁ τοῦ χοροῦ προεάρχων, afferenti ex Incerto, “Ὡς περ οὖν παρά τινος χοροδέκτου λαβεῖν τὴν στάσιν, ut ille ap. Plut. Spartanus Damonidas ταχθεὶς εἰς τὴν τελευταίαν τοῦ χοροῦ τάξιν ὑπὸ τοῦ τὸν χορὸν ἰστάντος. Idem infra composita voce χοροστάτης. [Ælianus ap. Suid. v. Ἀσκολιάζειν: Schneidero autem e Χορολέκτης depravatam videtur. “Jacobs. Anth. 12, 299.” Schæf. Mss.] Χοροδιδάσκαλος, Chori magister, Qui docet eos, quos in chorum recipit, quomodo canere debeant, et quomodo saltare. Aristot. Polit. 3, 9. Οὐδὲ δὴ χοροδιδάσκαλος τὸν μεῖζον καὶ κάλλιον τοῦ παντὸς χοροῦ φθεγγόμενον ἑάσει συγχορεύειν. Utitur Plato quoque hoc vocab. in I. de LL. et Demosth. (520.) Τὸν διδάσκαλον διέφθευρε μου τοῦ χοροῦ, Chori mei magistrum corrumpit, Καὶ εἰ

μὴ Τηλεφάνης ὁ αὐλητὴς ἀνδρῶν βέλτιστος περὶ ἐμὲ τότε ἐγένετο, καὶ τὸ πρᾶγμα αἰσθόμενος, τὸν ἀνθρώπον ἀπελάσας, αὐτὸς συγκροτεῖν καὶ διδάσκειν ᾤετο δὲ τὸν χορὸν, οὐδ' ἂν ἡγωνίσμεθα, ἀλλ' ἀδίδακτος ἂν εἰσῆλθεν ὁ χορός. Ubi χοροδιδάσκαλον nota dici τὸν συγκροτοῦντα καὶ διδάσκοντα τὸν χορὸν, seu, ut Schol. expr., τὸν μετὰ ῥυθμοῦ καὶ προσήκοντος μέλους ᾄδειν διδάσκοντα, quem κορυφαῖον etiam et ἡγεμόνα τῶν χορευτῶν appellat, ut et Aristot. de Mundo, Ἐν χορῷ, inquit, κορυφαῖον κατάρξαντος, συνεπηχεῖ πᾶς ὁ χορός ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν ἐν διαφόροις φωναῖς. Præcentorem nonnulli vocant et Præsultorem: quoniam cantu saltuque aliis præit. [Aristoph. Ἐκκλ. 809. “Jacobs. Anth. 11, 384.” Schæf. Mss. Creuzer. Init. Philos. ac Theol. e Plat. 2, 178. *Χοροδιδασκαλέω, unde] Χοροδιδασκαλία, ἡ, Munus illud chorodidascali. E Xen. affertur pro Doctrina et peritia chori: [Χοροῦ s. Χορῶν διδασκαλία, Mem. 3, 4, 4. Plato Gorgia 57. *Χοροδιδασκαλῖος, Plato Alcib. 1, p. 125. *Χοροήθης, Hymn. Hom. 19, 3. *Χοροκῆλη, Hes. καλῶς χορεύουσα. *Χορωκῆλη, Lobeck. Phryn. 560. *Χοροκιθαρίζω, Macrobi. de Diff. Gr. et Lat. Verb. 706. Zeun., Lobeck. Phryn. 561.] Χοροκιθαριστῆς, ὁ, Qui citharam in choro pulsat. Fides enim choris adhibitas fuisse, ut et tibias, Horat. etiam testatur. Legitur ap. Suet. [Dom. 4.] Χορολέκτης, ὁ, i. q. χοροδιδάσκαλος. Synonymus enim ap. J. Poll. 4, c. 15. leguntur, ἡγεμὼν χοροῦ, κορυφαῖος χοροῦ, χορολέκτης, χοροποιός, χοροδιδάσκαλος. Fortassis autem dictus est ὁ χορολέκτης, quoniam delibebat in chorum pueros puellasque, vel quoniam ius choro λέγειν καὶ ᾄδειν incipiebat. Nisi potius scr. est χοροδέκτης, ut ap. Suid. legi supra docui. [Vide Χοροδέκτης, Ælian. H. A. 6, 11. 15, 5. “T. H. ad Plutum p. 332.” Schæf. Mss. *Χορομανῆς, Aristoph. O. 961. τρόπος. *Χοροπαίγμων et *χαροπαίγμων conf., Orph. H. 23, 2. *Χοροπαίκτης, Jacobs. Anim. 315. Anth. 8, 280.” Schæf. Mss. Anal. 2, 107.] Χοροποιός, Chori instaurator, Qui choros instaurat, etiam Chori magister. Synonymus enim ab J. Poll. ponuntur χοροποιός, χοροδιδάσκαλος, et χορολέκτης: quibus æquivalent sequens compositum χοροστάτης. Soph. (Aj. 703.) ὦ Θεῶν χοροποι’ ἄναξ Πάν: gaudet enim choris iste deus: unde et Hom. in Hymno quodam (18, 3.) vocat φυλῆκροτον, ὅς τ’ ἀνὰ πίση Δεन्द्रήεντ’ ἄμυδι φοιτᾷ χοροῖσθεσι νύμφαις. Plut. quoque pro χοροστάτης s. χοροδιδάσκαλος posuit, ut (7, 374.) Σκευῶν δὲ καὶ προσώπων καὶ ξυστίδων ἀλουργῶν καὶ μηχανῶν ἀπὸ σκηνῆς καὶ χοροποιῶν καὶ δορυφόρων δυσπραγμάτευστος λαός. [Xen. Ages. 2, 17. Aristoph. B. 353. “Porson. Hec. p. 57. Ed. 2. Phœn. 800. Valck. p. 293. 700. Musgr. p. 209. ad Herod. 468. T. H. ad Plutum p. 332. Bruuck. Aristoph. 1, 165. Kuster. 67.” Schæf. Mss. *Χοροποιέω, unde *Χοροποιία, J. Poll. 4, 106.] Χοροστάτης, ὁ, Is qui τὸν χορὸν ἵσται, s. ὁ τὸν χορὸν ἰστᾷ, ut Plut. loquitur, Qui instituit chorum, eique cantu vel saltu præit, Qui chorum symphoniacum moderatur, ὁ τοῦ χοροῦ ἐξάρχων s. κατάρχων, qui et ὁ κορυφαῖος τοῦ χοροῦ, ὁ χοροποιός s. χοροδιδάσκαλος. Julian. Cæsar in Epist. ad Jamblichum, Καθάπερ οἱ τῷ Διονύσῳ τὸν θίασον κρούσαντι πρὸς τὴν χορείαν ἀνετοὶ φέρονται, οὕτω καὶ ἡμεῖς ὑπὸ τῷ σῷ πλήτερω τὸ εἶδος ἀντηχῆσομεν, ὥς περ οἱ τῷ χοροστάτῃ πρὸς τὸ ἀνάκλημα τοῦ ῥυθμοῦ συνομαρτοῦντες, Ut qui coryphæo et magistro chori (qui Chorostates et Chorodidascalos dicitur) accinunt et respondent ad auspicatum rhythmi. [“T. H. ad Plutum p. 332. ad Charit. 291. Böttiger, quid sit etc. I. p. 5.” Schæf. Mss. *Χοροστατικός, Theophyl. 3, 706.] Χοροστατέω, Sum chorostates, Chorum instituo, Choro præeo. E quo verbo est particip. χοροστατῶν ap. Suid. quod exp. χοροῦ ἐξάρχων. Itemque Hesych. Ab eadem cum χοροστάτης origine est Χοροστασία etiam, quod idem Hes. exp. χορός, ut et Bud. afferens e Greg. Naz. Enc. Macc. Πανηγυρίς δὲ ἡμῖν ἡ ἀγγέλων χοροστασία, sc. erit in celo, sicut e Theodorito supra habuimus ὁ τῶν εὐσεβούντων χορός et θίασος. [“Vox meliore Græciæ ævo ignota occurrit ap. Dionys. P. 842. a Spanh. indicatum.” Blomf. ad Callim. L. P. 66. Epiph. Sermon. 254. “Jacobs. Anth. 8, 209. 342. 9, 402. 10, 371. Ruhnck. Ep. Cr. 293. Maith, ad Gloss. Min. p. 52.” Schæf.

Mss. Phot. c. Manich. 4, 7.] Affertur vero ET *Χοροστὰς* ἐορτῇ e Nonno (Jo. 91.) pro Festum in quo choreæ instaurantur. [Callim. Fr. 280. Spanh. ad Callim. l. c. Lobeck. Phryn. 610. * “Χοροστάδην, Theod. Prodr. 174.” Elberling. Mss. * *Χοροτερπῆς*, Nonn. D. 14, 249. 20, 24.]

[* *Χορομανῆς*, Orph. H. 51, 7. * *Χορομανέως*, Maxim. de Elect. 496. * *Χορομανία*, i. q. χορός, Anal. 3, 225. “Jacobs. Anth. 8, 308. 9, 223.” Schæf. Mss.] *Χοροῦντος*, ὁ, Qui in choro s. chorea terram pedibus plaudit s. pulsat, ὁ ἐν τῷ χορεῦντι τυπτῶν τὴν γῆν, Eust. et Suid. Vel etiam simpliciter ὁ τὸν χορὸν τυπτῶν, accipiendo χορὸν pro Ipso choreæ s. saltationis loco: ut illi qui ap. Hom. Πέπληγον χορὸν θεῶν ποσὶ. [Hymn. in Merc. 31. λύρα: “Ilgen. p. 363. Musgr. Tro. 2. Jacobs. Anim. 314. Anth. 7, 354. Heyn. Hom. 6, 643. 8, 645.” Schæf. Mss. Opp. ‘A. 3, 250. * *Χοροῦντέω*, 1, 472. K. 4, 342.] *Χοροῦντία*, ἡ, de Ipsa actione plaudendi pedibus solum inter saltandum, s. de Ipsa actione plaudendi solum in quo chori celebrantur. I. e. Chorus s. Choreia; nam et hæc de actione ipsa dicuntur. II. Ω. (261.) Ψεῦσταί τ’ ὀρχησται τε χοροῦντιήσιν ἀριστοί. [“Jacobs. Anth. 7, 401. 8, 331. 9, 273. Heyn. Hom. 6, 570. 8, 645. Heringa Obs. 269.” Schæf. Mss.] In VV. LL. habetur ET *Χοροτυπία*, pro Chorus; sed sine exemplo. [* *Χοροκτυπία*, Schol. Aristoph. A. 1309.] In præcedentibus autem *χοροῦντος* et *χοροῦντία* illud i. insertum fuit metri causa, ut in *χολοῖβρος* et *χολοῖβαρος*, atque aliis.

Χοραγὸς, Qui chorum ducit, ὁ τὸν χορὸν ἄγων, Qui choro præit, i. q. χοροστάτης et χοροποιός. Hesychio ὁ διδάσκαλος, ὁ ἑταίρος. [Eur. Hel. 1470. *Χοραγὲ τῶν καλλιχόρων Δελφίνων*, Dorice. Vide Lobeck. ad Phryn. 430.] *Χοραγεῖον*, τό, Locus in quo chori s. choreæ ducuntur. Hes. ut *χοραγὸς* exp. διδάσκαλος, ita *χοραγεῖον* exp. διδασκαλεῖον. Infra autem *χορηγὸς* et *χορηγεῖον* habebimus.

Χοραύλης, ὁ, Qui tibias in choro inflat. Præter fides enim choro tibiæ etiam adhibebantur, ut Horat. quoque testatur, et ante eum Aristot. Polit. 8., ubi ait, Καὶ γὰρ ἐν Λακεδαίμονι τις χορηγὸς, αὐτὸς ἤλυσεν τῷ χορῷ, Ipsemet choro saltanti fistula cecinit. Proverbio solet dici ap. Latinos, Malus choraules, bonus symphoniacus: de quo Eras. Chiliad. Utuntur vero hoc vocab. ap. Eosd. tum Poëtæ tum prosæ Scriptt. [Salmas. ad Scr. H. A. 491. Strabo 17. p. 1146=512. Sieb. *Χοραύλην* ἤσκησε, al. * *χοραυλεῖν*, quod melius.]

Χορηγὸς, ὁ, Dux chori, Qui chorum ducit, choro præit; Lat. etiam Choragus; i. q. χοροποιός et χοροστάτης. Hesychio ὁ διδάσκαλος, et τοῦ χοροῦ ἑταίρος, Suidæ ὁ τοῦ χοροῦ ἡγούμενος. Item Is qui ornamenta sacris choreis necessaria suis præbet sumtibus, s. Qui choros celebrandos agitandosque certa mercede suscipit a populo. Quæ signif. priore est recentior, ut Demetr. Byzantius l. 4 περὶ Ποιήματος docet, ubi χορηγὸς vocatos scribit οὐχ ὥσπερ νῦν τοὺς μισθομένους τοὺς χοροὺς, ἀλλὰ τοὺς καθηγουμένους τοῦ χορηγοῦ, καθάπερ αὐτὸ τὸννομα σημαίνει, inquit Athen. 14. Itidem vero Budæo Choragus est dux chori, et suppetitor instrumenti ludicri et expensarum. Velut ap. Plaut. in Persa, cuidam roganti, Sed πόθεν ὀνόματα? respondet alter, Abs chorago sumito. Et in Trinumo, Ornamenta a chorago hæc sumsit suo periculo. Sic in h. l. Antiphanis ap. Athen. (103.) * Π στρατηγῆσας προσῶφλεν, ἡ χορηγὸς αἰρεθεῖς, Ἰμάτια χρυσᾶ παρασχὼν τῷ χορῷ, ῥάκος φορεῖ, * Ἡ τριηραρχῶν ἀπήγαγε, Aut choragus electus, cum vel aureas ipse choro præbuerit vestes, laceram pannosamque gerit vestem. Sæpe enim fiebat ut belli duces, choragi et triremium præfecti ob nimios sumtus, quos fecerant, ad paupertatem redigerentur. Itidem Dem. c. Mid. (556.) Συνηδίκηται ὁ θεὸς, ὃ χορηγὸς ἐγὼ καθείστηκεν: et, Εἰ δὲ χορηγὸν ὄντα ὑμέτερον, ἱερομηνίας οὐσιν, ὑβρίσας φαίνεται: nam ei Midias χορηγοῦντι pugnum incusserat. Ut vero clarius adhuc pateat choragum fuisse Eum qui sumtus fecerit in chorum symphoniacum, placet hæc subjungere ex Argumento Libanii in Orationem illam, Festum (in-

quit) agitabant Athenienses in honorem Bacchi, quod a Deo illo Bacchanalia nominabant. In eo festo Tragicæ et Comici et tibicinum chori inter se certabant. Constituebantur autem chori isti a tribubus, quæ decem numero erant: et eligebatur choragus ex unaquaque tribu, qui sumtus præberet in choros illos faciendos, seu, ut ipsius utar verbis, χορηγὸς δὲ ἦν ἐκάστης φυλῆς, ὁ τὰ ἀναλώματα παρέχων τὰ περὶ τὸν χορὸν. Ubi etiam addit ὡς Δημοσθένης τῆς ἐαυτοῦ φυλῆς τῆς Πανδιονίδος ἐθελοντὴς ὑπέστη χορηγός. Itidem vero in Argumento incerti Auctoris annotatur, Ὡς ἐν τοῖς μεγάλοις Παναθηναίοις γυμνασία τινα ἐγίνοντο, καὶ προὔβάλλετο ἅψ’ ἐκάστης φυλῆς εἰς γυμνασί-αρχος, λαμβάνων χρήματα εἰς τὸ γυμνάζειν τοὺς ἐπιτελέσοντας τὴν ἐορτὴν, καὶ δώσοντας τούτων δαπάνας τοῖς τῆς ἐαυτοῦ φυλῆς καὶ ὡσαύτως ἐν τοῖς Διονυσίοις προὔβάλλετο χορηγὸς ἅψ’ ἐκάστης φυλῆς πρὸς τὸ τρέφειν χοροὺς παίδων τε καὶ ἀνδρῶν ὅς ἐλάμβανε καὶ αὐτὸς εἰς τοῦτο χρήματα. Additur ibid. de choragis, Ὡς ἐπιστάσης τῆς ἐορτῆς ἡγωνίζοντο πρὸς ἀλλήλους καὶ ἡρίζον, ὕμνος εἰς τὸν Διόνυσον ἄδοντες καὶ τῷ νικῶντι τρίπους τὸ ἄθλον ἦν. Item, Ὡς ὁ Δημοσθένης, ἰδὼν τὴν ἐαυτοῦ φυλὴν ἀτιμαζομένην παρὰ πάντων, τῷ μὴ κεκτῆσθαι χορηγὸν, αὐτεπαγγέλτον καὶ αὐτοχειροτόνητον ἐαυτὸν χορηγὸν τῇ φυλῇ κατέστησε, θέλων τε κοσμίσει τὸν αὐτοῦ χορὸν πλέον τῶν ἄλλων, ἐποίησεν αὐτὸν φορέσαι χρυσοὺς στεφάνους. E quibus duobus II. satis est perspicuum quid Demetrius supra intellexerit per τοὺς μισθομένους τοὺς χοροὺς, sc. Eos quibus chori certa quadam pecunia locabantur instituendi et exornandi cultu decente. Cum gen. quoque τραγωδῶν χορηγὸς dicitur, Qui in tragædiis chorica ornamenta suis præbet sumtibus. Vide id in Ἀντι-χόρηγος infra. || Porro ab his Choragis sumta metaphora, generaliter χορηγοὶ vocati fuere Qui sumtus aliquos præberent, Quivis præbitores, suppetitores s. subministratores. Dem. (126.) Συστραφέντες δὲ ἀνθρωποὶ πολλοὶ, καὶ χορηγὸν ἔχοντες Φιλιππον, καὶ πρυτανεύοντες παρ’ ἐκείνου. Plut. Pericle, Δαψιλῆς ἦν χορηγὸς ταῖς γυναιξί, Largus subministrator. Itidem Greg. Naz. Τῷ καὶ τοῖς ἄλλοις χορηγῷ τῶν καλῶν, Qui et aliis præbet et largitur quicquid habent rerum bonarum. Et Chrys. Καὶ τῶν ἄλλων ὑπάντων ἡ προσευχὴ χορηγὸς, Omniumque aliorum suppetitrix est precatio. I. e. Atque adeo alia omnia precatio suppetitat. Secundum illud promissum quod habemus a Christo, Petite, et dabitur vobis. Nota vero, in illo l. genere fem. usurpatum χορηγὸς, et habere adjunctum gen.: in Greg. Naz. autem loco, dativum etiam personæ, præter gen. rei. Itidem vero Hesychio χορηγὸς est ὁ ἐπιδούς τι τῶν ἰδίων, et Suidæ ὁ δότηρ. [“G. H. ad Plutum p. 270. 332. Wakef. Eum. 505. Platonius Epigr. Jacobs. Anth. 7, 201. 9, 454. Heyn. Hom. 8, 653. ad Xen. Mem. 3, 4, 3. et 5. Cæ. 2, 6. Ammon. 148. ad Charit. 291. Lucian. 1, 55. Verh. ad Anton. Lib. p. 5. LB.” Schæf. Mss. Dem. c. Mid. p. 32. Spald. Plato de LL. 2. Συγχορευτὰς τε καὶ χορηγοὺς ἡμῖν δεδωκέναι τὸν τε Ἀπόλλωνα καὶ Μούσας.]

Χορηγία, ἡ, Munus choragi, Officium quo choragus fungitur. Liban. Argum. Or. Dem. c. Mid. Φησὶ μὲν καὶ ἄλλα παρὰ τὴν χορηγίαν ὑπ’ αὐτοῦ πεπονθέναι κακῶς. Ubi quam ipse speciali vocabulo χορηγίαν nominat, Orator generaliore appellat λειτουργίαν, his verbis (p. 519.) Παρηκολούθησε παρ’ ὅλην τὴν λειτουργίαν ἐπηρεάζων ἐμοὶ συνεχῶς. Item accipitur pro Erogatione sumtuum in ludos choricos, ut ap. Plut., paulo post locum illum quem in Χοροποιῶς citavi, Καὶ χορηγία πολυτελὴς παρασκευάζεσθω. Nisi et hic pro Ipso choragi munere capere malis. || Ab hac Choragorum erogatione in ludos choricos translatus, generaliter ponitur pro Quavis erogatione et largitione s. suppetitione, nec non pro Ipso sumtu s. Impensa. Hes. et Suidæ, δόσις, παροχή. Herodian. 7, (3, 6.) Τοσαύτη τις τυραννίδος ἡ φιλοχρηματία ἐπὶ προφάσει τῆς περὶ τοὺς στρατιώτας χορηγίας, Quod prætexerat sibi esse largiendas militibus pecunias. Philo V. M. 1. χορηγία οὐδὲν ἀντειπὼν, Nihil præbere ac largiri detrectans, Nullum sumtum recusans. Plut. de Exilio, de Themistocle loquens, Χορηγία βασιλικῇ

πρυτανεύοντες: rex enim Persarum eum urbe sua pulsum tribus urbibus donavit eis ἄρτον καὶ οἶνον καὶ ὄψον: quibus nonnulli duas addunt, eis στρωμνὴν καὶ ἀμπεχόνην, ut idem Plut. in Vita ipsius et Athen. (29.) referunt. Aristot. Polit. 4. Τὴν ἀκροτάτην καὶ δεομένην πολλῆς χορηγίας ζητοῦσι μόνον. Et rursum, Ὁ φύσεως δέεται καὶ χορηγίας τυχερᾶς. Itidem l. 7. Οὐ γὰρ οἶον τε πολιτείαν γενέσθαι τὴν ἀρίστην ἀνευσυμμέτρον χορηγίας. Polyb. Ποίαις δυνάμεσι καὶ χορηγίαις; Rursum Herodian. dicit παρέχειν χορηγίαν ὕδατος pro παρέχειν ὕδωρ s. χορηγεῖν ὕδωρ, vel etiam δαψιλῶς χορηγεῖν: 8, (2, 16.) de fluvio Aqueileiam urbem circumfluente, Ὁμοῦ παρέχων τε προβολὴν τᾶφρον καὶ χορηγίαν ὕδατος, Aquarum præbens copiam. [“Ad Charit. 437. Villos. ad Long. 297. ad Xen. Œc. 2, 6. Eran. Philo 157. Lucian. 1. p. 4. ubi Interpres rectius quam Bourdelot: ad Eund. 1. p. 168.” Schæf. Mss. Χορηγία et Χορήγιον conf., Lobeck. Phryn. 517. * Χορηγικός, Plut. Aristide 1.]

Est INDE Χορηγεῖον quoque SIVE Χορήγιον, quæ idem significant cum superiore χοραγεῖον, i. e. Locus in quo chori ducuntur, Locus ducendis s. exercendis choris destinatus. Item Locus in quo chorus a chorago suis ornamentis instruitur et apparatus. Vit. 5, 9. Post scenam porticus sunt constituendæ, uti, cum imbres repentini ludos interpellarent, habeat populus quo se recipiat e theatro: choragiaque laxamentum habeant ad chorum parandum: uti sunt porticus Pompeianæ, itemque Athenis porticus Eumenici, patrisque Liberi fanum. Itidem J. Poll. 4, c. 15. χορηγίον nominari scribit τὸν τόπον, οὗ ἡ παρασκευὴ τοῦ χορηγοῦ, Ubi choragi est apparatus, Ubi choragus habet ea quæ apparando et adornando choro sunt necessaria. [“Chordagium pro Choragium leg. censet Meister. ad Vit. 10, 12. Vide N. Comment. Goett. 2. p. 183.” Schn. Lex.] Alioqui χορήγιον nomine significatur Ipsum etiam Instrumentum chori, h. e. Ea quæ instruendo adornandoque choro necessaria sunt, Ornamenta et instrumenta chorica, quæ choragus suppeditat τοῖς ἀγωνιστομένοις. Quo modo Bud. accipit in h. l. Demosth. de Æschine, (403.) Τὰ τελευταῖα δὲ ἐναγχος ἐν χορηγίοις ἀλλοτρίοις ἐπὶ τῷ τριταγωνιστεῖν ἀγαπητῶς, παρατρεφόμενον. Lat. certe ita usurparunt vocab. Choragium, ut idem Bud. p. 1008. docet. Interdum tamen et simpliciter pro Apparatu, ut cum Auctor Rhet. ad Herenn. 4. dicit, Aut aliquod fragile falsæ choragium gloriæ comparatur. At Polyb. παρασκευὰς et χορήγια copulavit in h. ap. Suid. l. Μὴ οἶον κατὰ θάλατταν τὰς παρασκευὰς καὶ τὰ χορήγια παρακομίζειν τοῖς στρατοπέδοις, μηδὲ ἐπὶ ὑποζυγίων, ἀλλ’ ἐν πήραις δέχ’ ἡμερῶν ἔχοντας ἐφόδια. [Cf. omnino Schw. Lex. Polyb. v. Χορηγεῖον.] Similiter pro Apparatu, vel etiam Loco unde apparatus depromitur, accipi potest ap. Athen. 12. (p. 546.) ubi regi Persarum beatitudine et voluptatum omni genere secundus esse dicitur rex Siciliæ, sed longe inferior, Ἐκείνῳ μὲν γὰρ ἦγε, (sed videtur scribi debere ἦγε, aut certe aliquid deesse,) Ἀσία ὅλη χορηγεῖ, τὸ δὲ Διονυσίου χορηγεῖον παντελῶς ἂν εὐτελές τι φανείη πρὸς ἐκεῖνο συγκρινόμενον. Ubi nota properispomenως scribi χορηγεῖον, sed Budæo videri scr. proparoxytonως χορήγιον. [“Subtilius si quæras, intelliges non tam Ipsum apparatusum χορηγεῖον dici ab eo Auctore cujus ibi verba citat Athenæus, quam Regionem quæ apparatus et opes suppeditat.” Schw. Mss.] Rursum tamen properispomenως ap. J. Poll. legitur, sed in prima signif., vel potius in ea signif. quæ a prima defluxit, ut cum 9. urbis quasdam partes recensens, synonymως ponit γραμματεῖα, διδασκαλεῖα, παιδαγωγεία, φωλεοί: subjungitque, Ἐκάλουν δὲ τὸ διδασκαλεῖον καὶ χορὸν, ὅπote καὶ τὸν διδασκαλον, χορηγόν, καὶ τὸ διδάσκειν, χορηγεῖν. Doricæ vero dialecti peculiarem hunc hujus verbi usum esse dicit; ita enim usurpasse Epicharmum ἐν Ὀδυσσεὶ Ἀὐτομόλῳ: at ἐν ἀρπαγαῖς eund. χορηγεῖον appellasse τὸ διδασκαλεῖον. Proprie igitur χορηγός dicitur Dux et magister chori, qui chorum ducit eique præit, docens eum quomodo canendum sit et quomodo saltandum: et χορηγεῖον, Locus in quo id fit: latius deinde χορηγός ponitur pro

A Quovis magistro, et χορηγεῖον pro Quavis schola et ludo: ut et παιδευομένων χορὸς dictus per metaph. pro σύστημα. Apud Amm. autem (148.) proparoxytonως χορήγιον pro διδασκαλεῖον. [Athen. 456. Phryn. nichus Bekkeri 72. Lobeck. Phryn. 517.]

Ab eod. χορηγός est et VERB. Χορηγέω, Quod significat Chori dux sum, Chorum duco, Choro præeo, Chorum erudio et doceo. Aliquando et generalius pro Doceo, Erudio; nam, ut in præcedente χορηγεῖον docui, solet Dorica dialectus χορηγεῖν pro διδάσκειν usurpare, veluti Epicharmus in Ulysse transfuga usurpasse comperitur. || Choragus sum, Choragi munere fungor, h. e. Choris sumtus præbeo, Choros ludis Bacchanalibus instituo, et adorno meis sumtibus, Ludos choricos meis sumtibus publice edo, exhibeo. Dem. (312.) Ἐξεληθόντι δὲ ἐκ παίδων, τὰκόλουθα τούτοις πράττειν, χορηγεῖν, τριηραρχεῖν, εἰσφέρειν. Isocr. Æginet. Τίνες γὰρ ἡ μειζώνων ἀρχῶν ἡζώθησαν, ἡ πλείω χρήματα εἰσήνεγκαν, ἡ κάλλιον ἐχορήγησαν, ἡ μεγαλοπρεπέστερον τὰς ἄλλας λειτουργίας ἐλειτούργησαν. (Ubi nota τὴν χορηγίαν vocari λειτουργίαν, ut a Demosth. quoque vocari supra docui.) Itidem Plut. de Fort. Alex. 2. de Thessalo et Athenodoro Tragicis, Ὡν ἀνταγωνιζομένων ἀλλήλους, ἐχορήγουν μὲν οἱ Κύπριοι βασιλεῖς, ἔκρινον δὲ οἱ δοκιμώτατοι τῶν στρατηγῶν. || Cum dat. etiam personæ jungitur, et signif. modo Sumtus præbeo et magnas pecunias erogo, more choragorum, modo Largior. Aristot. Eth. 4, 2. de prodigo, qui λαμπρύνεται παρὰ τὸ μέλος, ut dives esse videatur et admirationi habeatur, ἐρανιστὰς γαμικῶς ἐστιῶν, καὶ κωμῳδοῖς χορηγόν, ἐν τῇ παρόδῳ πορφύραν εἰσφέρον. Plut. de Non Fenerando (9, 302.) Οὐ γὰρ ἄρτων οὐδὲ οἶνον τιμὴν ὀφειλομεν, ἀλλὰ χωρίων καὶ ἀνδραπόδων καὶ ἡμιόνων καὶ τρικλίνων καὶ τραπεζῶν, καὶ χορηγοῦντες ἐκλελυμένως πόλεσι, φιλοτιμούμενοι φιλοτιμίας ἀκάρπους καὶ ἀχαρίστους: profusis enim largitionibus erogationibusque pecuniarum exhauriuntur ditissimis alioqui, et ære alieno se obstringunt. Nisi de illis ipsi sumtibus dicatur, quos facit qui χορηγός est: ut supra ap. Antiphanem quispiam χορηγός αἰρεθεῖς, Ἰμάτια χροσὰ παρασχὼν τῷ χορῷ, ῥάκος φορεῖ. Herodian. 3, (13, 10.) Τσαύτης οὐσῆς οἶκοι περιουσίας ὡς ἀφειδῶς καὶ δαψιλῶς τοῖς στρατιώταις χορηγεῖν. At Æschin. (88.) Σὺ δὲ πλουτεῖς, καὶ ταῖς ἡδοναῖς ταῖς σπαντοῦ χορηγεῖς. Interdum cum accus. rei, et tunc signif. Præbeo, Suppedito, Subministro, Largior. Philo V. M. 1. Διὰ παρασκευὰς ἀφθόνοους, ἃς αἱ βασιλεῖαι χορηγοῦσι, Quas regna suppeditare solent. Demosth. ad Epist. Phil. Βασιλεῖα τῶν Περσῶν χρήματα χορηγεῖν ἡμῖν προτρέψονται. Ubi nota etiam dat. personæ. Invenitur tamen junctum et cum accus. personæ et dat. rei instrumentali, ut δωροῦμαι, Dono. Polyb. 3, (63, 8.) Τὸ δὲ τῶν Κελτῶν πλῆθος δαψιλῶς μὲν ἐχορήγει τὸ στρατόπεδον τοῖς ἐπιτηδεύοις, Liberaliter donabat exercitum rebus ad victum necessariis, Liberaliter subministrabat et suppeditabat exercitui res ad victum necessarias, Largiter præbebat annonam et comæatus. Ubi transitivum est, sicuti et pass. χορηγεῖσθαι. Dicitur enim χορηγεῖσθαι aliquis, cui sumtus præbentur et subministrantur, s. Cui suppeditantur omnia, suppeditant et suppetunt omnia; (nam et neutraliter usurpatum reperitur verbum illud Suppedito. Antiphon, περὶ τοῦ χορευτοῦ loquens, (770.) Ὅπως ἄριστα χορηγοῖντο οἱ παῖδες, καὶ μηδενὸς ἐνδεεῖς εἶεν. Plut. Πομπήϊον ἔκ τε γῆς καὶ θαλάσσης χορηγοῦμενον. Aristot. Polit. 4, 2. Βούλεται γὰρ ἐκτὲρα κατ’ ἀρετὴν συνεστάναι κεχορηγημένην. Idem addito dat. instrumentali, Eth. 10, 8. dicit Solonem εὐδαίμονας censere τοὺς μετρίως τοῖς ἐκτὸς κεχορηγημένους, Qui mediocriter externis bonis suppeditantur et affluunt: ut idem Aristot. Eth. 1, (10.) tradit εὐδαίμονα dici posse τὸν κατ’ ἀρετὴν τελείαν ἐνεργοῦντα, καὶ τοῖς ἐκτὸς ἀγαθοῖς τελείως κεχορηγημένον, μὴ τὸν τυχόντα χρόνον. Item Diod. S. 2. Ἦν δὲ συνέσει καὶ τόλμῃ καὶ τοῖς ἄλλοις πρὸς ἐπιφάνειαν συντείνουσι κεχορηγημένην. Sic Cic. Si omissis his rebus omnibus, quibus nos suppeditamur, eget ille senatu, οἷς ἡμεῖς κεχορηγῆμεθα. Alioqui tamen et res aliqua χορηγεῖσθαι dicitur, pro Præberi, Suppeditari, Subministrari. Theodor. H. E.

3. Ταῖς ἄρτι χορηγουμέναις δωρεαῖς τὰς ἐλπίζομενας πιστούμενος. At Alex. Aphr. Probl. 1. Τὸ πλεῖστον τῆς τροφῆς ἐξυδαρούμενον χορηγεῖται πρὸς γένεσιν τοῦ πάθους, pro Suggestur subministraturque ad vitium illud ingenerandum. ["Simonid. 52. 70. Jacobs. Anth. 7, 201. Stephanus Præf. Gloss., Diod. S. 1, 162. 236. 2, 208. 534. 568. Dionys. H. 1, 364. 4, 2135. ad Herod. 44. Lennep. ad Phal. 166. Plut. Mor. 1, 9. 928. Eichst. de Dram. 71. Toup. Opusc. 1, 182. Emendd. 1, 136. De constr., Boeckh. in Plat. Min. 130. (203.) X. ἀνδράσι, ad Charit. 236. Pass., ad Diod. S. 1, 19." Schæf. Mss. "Cum gen., Plut. Mor. Sect. 724. Wytt. Seager. Mss. Plato Theæt. 27. de LL. 2. p. 60.]

Χορήγημα, τὸ, Id ipsum quod χορηγεῖται, Id quod subministratur s. suggeritur, χορήγιον s. χορηγία: etiam Id ipsum quo aliquid suppeditatur et instruitur, ut Plut. Othone (9.) "Ἡ Οὐίτελλῳ λαιμαργίας καὶ οἶνοφλυγίας, ἡ τρυφῆς καὶ ἀκολασίας" Ὄθωνι τὴν ἡγεμονίαν χορήγημα προθεμένους: i. e. τὴν ἡγεμονίαν fuisse "Ὄθωνι χορηγὸν τρυφῆς καὶ ἀκολασίας. [* Χορηγητὸς, unde * Ἀντοχορήγητος, Sponte instructus s. paratus, Æschin. Dial. Socr. 3, 20. εἰλαπίναι.] Ἀχορήγητος, ὁ, ἡ, Qui non χορηγεῖται et suppeditatur, Cui non subministratur, suppetit, ut ap. Aristot. Polit. 4. init. Εἰ τινι πόλει συμβέβηκε μήτε τὴν ἀρίστην πολιτεύεσθαι πολιτείαν, ἀχορήγητόν τε εἶναι καὶ τῶν ἀναγκαίων, Rebusque etiam necessariis non suppeditari, i. e. Destitui et carere s. egere rebus etiam necessariis. Idem sine casu Eth. 1, (8.) Ἀδύνατον γὰρ ἢ οὐ ῥάδιον τὰ καλὰ πράττειν ἀχορήγητον ὄντα, Non suppeditatum rebus necessariis, Cum non suppetunt s. suppeditant res ad id necessariæ. [Choros non instruens, Suid. v. Πυρρίχαις. "Jacobs. Anth. 10, 76. Kuster. Aristoph. 68. Boeckh. in Plat. Min. 65." Schæf. Mss. * Ἀχορηγησία, Inopia commeatuum, pecuniæ, etc. Polyb. 28, 8, 6.] ITIDEM Ἀχορηγία, ἡ, e Polyb. (5, 28, 4.) affertur pro Inopia commeatus, ut i. sit ἀχορηγία q. ap. Eund. οὐ χορηγεῖσθαι τοῖς ἐπιτηδεύοις. [* Δυσχορήγητος, Plut. Q. Symp. 7, 8. * Χορηγέτης, i. q. χορηγός, Jambl. V. P. 386.] Sunt inde et verba BICOMP. Ἐπιχορηγέω ET Καταχορηγέω. Est autem Ἐπιχορηγέω, Insuper præbeo, Insuper subministro et suppedito, Insuper sufficio et suggero. Exp. tamen et simpliciter Suppedito, Subministro, ut Paul. ad Col. 2. Οὐ κρατῶν τὴν κεφαλὴν, ἐξ οὗ πᾶν τὸ σῶμα διὰ τῶν ἀφῶν καὶ συνδέσμων ἐπιχορηγούμενον καὶ συμβιβασζόμενον, αὖξει τὴν αὐξήσιν τοῦ Θεοῦ, Suppeditatum et compactum, ut Bud. quoque vertit, Unde totum corpus juncturis et artubus abunde suppeditatum atque coagmentatum, crescit Dei incremento. Accipe autem Suppeditatum eo sensu, quo e Cic. habuimus supra, Si omnis his rebus omnibus, quibus nos suppeditamur, eget ille senatu: pro Quibus nos instructi sumus, Quæ nobis suppetunt. ["Lennep. ad Phal. 166. Dionys. H. 4, 2135." Schæf. Mss.] Ἐπιχορήγημα, τὸ, ET Ἐπιχορηγία, ἡ, Quod insuper suppeditatur, Additamentum ad priorem vel legitimam suppeditationem. Bud. enim p. 1008. ἐπιχορήγημα dici scribit, Suppeditationis corollarium, h. e. Uberius χορήγημα, vel Ad justam legitimamque suppeditationem additamentum. Itidem p. 848. ἐπιχορήγημα significare ait Corollarium legitimi et constituti cibi; posseque etiam ἐπιχορηγήματα vocari ea, quæ postremo loco præbentur sodalibus, ut τὰ ἐπεσθιόμενα, quæ ultimo loco eduntur, quæque ἐπιδωρπίσματα, ἐπιδείπνα, et ἐπιφορήματα dicuntur. Athen. (140.) Ἄλλ' ἐπάκλα μὲν λέγεται ταῦτα, ὄντα οἷον ἐπιχορηγήματα τοῦ συντεταγμένου τοῖς φειδίταις ἀίκλου, Quæ præbentur ultra et post legitimum constitutumque cibum. Sicut vero ἐπιχορηγεῖσθαι Paulus transitive supra usupat pro Suppeditari, i. e. Rebus suppeditatis subministratisque instrui, ita ἐπιχορηγίαν pro Ejusmodi suppeditatione, qua aliquis suppeditatur instruiturque re aliqua, ad Ephes. 4. de Christo, Ἐξ οὗ πᾶν τὸ σῶμα συναρμολογούμενον καὶ συμβιβασζόμενον διὰ πάσης ἀφῆς τῆς ἐπιχορηγίας, κατ' ἐνέργειαν ἐν μέτρῳ ἐνὸς ἐκάστου μέρους τὴν αὐξήσιν τοῦ σώματος ποιεῖται, Per omnes suppeditatas commissuras s. omnes

commissuras quibus suppeditatur et instruitur. Καταχορηγέω, autem modo signif. Absumo suppeditando, Absumo in choragia, Consumo in magnificentia et apparatu ludorum choricorum, ut Bud. quoque testatur; modo etiam, Suppedito, Largior, Erogo; vel etiam Effundo et large contribuo, teste Eod. afferente Καταχορηγῶ τοὺς ἰδίους πλούτους εἰς τὰ κοινά. Quomodo ap. Plut. quoque legimus, (7, 375.) Ἀμαρτάνουσιν Ἀθηναῖοι μεγάλα, τὴν σπουδὴν εἰς τὴν παιδιὰν καταναλίσκοντες, τουτέστι μεγάλων ἀποστόλων δαπάνας καὶ στρατευμάτων ἐφόδια καταχορηγοῦντες εἰς τὸ θέατρον. ["Dionys. H. 1, 595." Schæf. Mss. Plut. Eum. 13. Lys. 9.] Est porro et tertium BICOMP. Παραχορηγέω, i. significans q. χορηγέω, Suppedito, Subministro, Præbeo. Athen. (140.) Ἦν δ' εἰς τὰ τῶν ἀνδρῶν φειδίτια κομιζουσιν, σκευοποιεῖται ἔκ τινων ζῶων ὠρισμένων, παραχορηγοῦντος αὐτὰ τοῖς φειδίταις ἐνὸς τῶν εὐπορούντων, ἔσθ' ὅτε δὲ καὶ πλειόνων. Paulo ante dixerat παρέχουσι eod. sensu quo hic παραχορηγοῦντων. [Gl. Præsto.] Παραχορήγημα, τὸ, quod J. Poll. 4, c. 15. dicit fuisse εἰ τέταρτος ὑποκριτῆς τι παραφθέγγετο, ut in Æschyli Agamemnone. ["Kuster. Aristoph. 66." Schæf. Mss. Schol. Aristoph. B. 213. Εἰρ. 114. Schin. Lex.] Συγχορηγέω, Simul præbeo s. subministro, Confero, Simul choragus sum, Confero et ipse aliquid in choragium, [Polyb. 4, 46, 5. 5, 55, 1. "Musgr. Tro. 328." Schæf. Mss. * Ὑποχορηγέω, Gl. Subministro, Suggero, Suppedito, Strabo 6. p. 419. * Ὑποχορηγία, Suppeditatio, 5. p. 359.]

Ἐ Χορηγός autem BICOMP. Ἀντιχόρηγος, ut ἀντιστράτηγος e στρατηγός. || Dicitur autem ἀντιχόρηγος, s. Antichoragus, Æmulus alterius choragi. Qui ἐν τῇ χορηγίᾳ certat cum alio chorago splendore et magnificentia choragii. Unaquæque enim tribus suos habebat choragos, qui ἐπιστάσης τῆς ἑορτῆς τῶν Διονυσίων, ἐν ἡ ἐχόρευον, ἡγωνίζοντο πρὸς ἀλλήλους, καὶ ἡρίζοντο περὶ νίκης, ἐκάστου θέλοντος κοσμήσαι τὸν αὐτοῦ χορὸν πλεόν τῶν ἄλλων, ut in Χορηγός supra docui. Exp. etiam Qui contra suppeditat. UNDE Ἀντιχορηγέω, Sum antichoragus, In choragia certo. Ἀντιχορηγῶ σοι, inquit Bud., verbum est ap. Dem., significans Contentionem certatim id munus obeuntium et choros in certamen instrumentium, h. e. φιλονεικῶ σοι ἐπὶ τῇ τῶν χορευτῶν διδασκαλίᾳ, ἡ νίκη. Locus Dem., quem citat, est 223(=534.) ubi ait, Τίσίαν τὸν Ἰφικράτους ἀδελφὸν ἀντιχορηγῆσαι τῷ Διοκλεῖ. Initio paginæ istius dicit, Πολλῶν χορηγῶν φιλονεικησάντων, οὐδεὶς πώποτε τοῦτ' εἶδε τὸ πλεονέκτημα. Pro quo potuisset itidem dicere πολλῶν ἀντιχορηγοῦντων ἀλλήλοις. At pag. præcedente utitur vocab. ἀντιχόρηγος, dicens, Ἠγανάκτουν οἱ ἀντιχόρηγοι, καὶ κωλύσειν ἔφασαν, nimirum quod χορηγός τις τραγῳδῶν, φιλονεικῶν, ἐμισθώσατο Σαννίωνα τὸν τοὺς τραγικοὺς χοροὺς διδάσκοντα, ἀλόντα ἀστρατείας. [Plut. Alcib. 16. * "Ἐγχορηγός, Anna C. 72. 329. ?" Elberling. Mss. * Συγχορηγός, Cyrill. Alex. in Jo. 17, 2. p. 949. Thes. Assert. 32. p. 268. Demosth. 853.]

["* Χορηγίς, Athen. 287. Ἀλεξίς ἐν Χορηγίδι." Elberling. Mss. * Χορῳδός, unde * Χορῳδέω, Dio Cass. 99, 92.] Χορῳδία, ἡ, Chori cantus. Plato de LL. p. 261. Ῥαψῳδῶν καὶ κιθαρωδῶν καὶ αὐλητῶν καὶ πάντων τῶν τοιούτων, ἀθλοθέτας ἐτέρους πρέπον ἂν εἶη γίνεσθαι, τῶν δὲ περὶ χορῳδίων, ἄλλους. Ubi quam χορῳδία vocavit, vocat etiam χορῶν παιδιάν. Sic enim subjungit, Πρῶτον δὲ περὶ τὴν χορῶν παιδιάν, παίδων τε καὶ ἀνδρῶν καὶ θηλειῶν κορῶν, ἐν ὀρχήσεσι καὶ τῇ τάξει τῇ ἀπάσῃ γιγνομένη μουσικῇ τοὺς ἄρχοντας αἰρεῖσθαι χρεῶν. Possentque illi οἱ περὶ χορῳδίων, nominari etiam χορῳδοί. [* Χορῳφελέτης, Aristoph. A. 1320. κρότος.]

Ἀντιχορία, ἡ, Opposita chori pars, Id quod opposita chori pars canit, ut cum hemichorion hemichorio respondet. Nam in duas partes chorus erat divisus interdum. J. Poll. 4, c. 15. Ὅπῳταν ὁ χορὸς εἰς δύο διαφεθῇ, τὸ μὲν πρᾶγμα καλεῖται διχορία ἑκατέρα δὲ μοῖρα, ἡμιχόριον ἃ δὲ ἀντάδουσιν, ἀντιχορία. Ubi etiam NOTA Ἠμιχόριον, τὸ, ET Διχορία. Est autem ἡμιχόριον, Dimidia chori pars, Altera pars chori bipertiti, ut in Tragœdiis Sophoclis et aliorum. ["Er-

furdt. ad Soph. Aj. p. xiii. 597. Seidl. Dochn. 320. Eur. Alc. p. 350. Hipp. p. 6. Valck. Mss. Schol. Æsch. S. c. Th. 895. Schol. Aristoph. A. 321.] Διχορία vero dicitur Chorus ipse in duas partes divisus, s. Divisio chori in duas partes. ["Lo-beck. Aj. p. 365." Schæf. Mss.] AT Διχορία Hes. exp. ἐν δύο χοροῖς ᾄδειν, In duabus choris canere. Posset unus etiam chorus in duas divisus partes, s. διχορία, διχορίαζειν dici, sc. cum ambæ illæ partes canunt.]

"Αχορος, ὁ, ἡ, Chorum expers, Qui sine choreis est vel fit. Plut. (6, 56.) Θυσίας μὲν γὰρ ἀχοροὺς καὶ ἀναύλους ἴσμεν; οὐκ ἴσμεν δὲ ἄμυθον οὐδὲ ἀψευδῆ ποίησιν, [Æsch. Suppl. 641. Eur. Andr. 1036. "Phryn. Eccl. 66. Wakef. Herc. F. 881. Eum. 333. Porson. Phæn. 800." Schæf. Mss.]

Εὐρύχορος, In qua ampli chori duci possunt, et propterea Ampla, Spatiosa. Eust. esse ait Regionis vel Urbis εὐδαίμονος epitheton, et significare ἔνθα ἔστιν εὐρὺ χορεύειν: ut Od. Z. init. Οἱ πρὶν μὲν ποτ' ἔναιον ἐν εὐρυχώρῳ Ὑπερείῃ. Itidemque Il. I. (474.) δι' Ἑλλάδος εὐρυχώροιο. Et Od. O. (init.) εὐρύχορος Λακεδαιμῶν, (Il. B. 498.) εὐρύχορον Μυκαλησσῶν, i. e. πλατείαν, μεγάλην. Sunt qui metri causa ω in ο in hoc composito verbum dicant pro εὐρύχωρος. QUIN ET Χοροὶ pro χώραι s. τόποι accipi ab antiquis Gramm. testatur Eust. 1705. ap. Od. M. init. Νῆσόν τ' Αἰαίην, ὅθι τ' ἦοὺς ἡριγενείης Οἰκία καὶ χοροὶ εἰσι, καὶ ἀντολαὶ ἡελίοιο. Ubi tamen non video quid vetet in propria signif. hoc vocab. accipere, ut intelligamus, auroram ibi suum habere domicilium suosque choras, i. e. ibi habitare et choras exercere cum suis sodalibus: ut alias quoque deas deosque suis choreis destinata habere loca, non raro legimus ap. Poëtas, velut Apollo et Musæ Heliconem ac Parnasum habent. Posset igitur deduci e χορὸς significante Locum choreis destinatum, ut sit ἔνθα εὐρεῖς εἰσὶ χοροὶ, Ubi spatiosi sunt circi s. campi, choreis agitandis consecrati. ["Jacobs. Anth. 6, 222. 10, 130. Anim. 97. 106. ad Demosth. 591. Reisk. (Oratt. ix.) Heyn. ad Pind. 1. p. 87. Hom. 4, 295. 7, 67. 8, 415. Epigr. adesp. 145. ad Diod. S. 1, 430. ad Charit. 355=786. Brunck. et Musgr. ad Eur. Bacch. 87. Ernest. ad Il. B. 498. ad Od. A. 580. Ilgen. Hymn. 529. ad Herod. 608. Brunck. Anal. 2, 300." Schæf. Mss. Anacr. 8. Ed. Barnes. v. 1350.]

["Εὐχορος, Jacobs. Anth. 12, 332." Schæf. Mss. Phot. v. Εὐκυκλος. * Ἡμύχορος, Seidler. ad Eur. Tro. p. 21. "Erf. ad Soph. Aj. p. xiii. 597. Brunck. Aristoph. 2, 19. Eur. Hec. p. 48. Brunck. * Καλλιχορος, ad Charit. 786. Wakef. Ion. 1094. Herc. F. 690. 840. Musgr. 687. Ion. 1075. Suppl. 392. Markl. ibid. Jacobs. Anim. 130. Simonid. 45. Anthol. Gr. 3. p. 214. Jac., Kust. ad Aristoph. p. 12. ad Callim. 1. p. 236. 532. Heyn. Hom. 7, 173. Ruhnke. ad H. in Cer. 99. 269. Ep. Cr. 211. Valck. Phæn. p. 88. 293. 295. Toup. Opusc. 2, 288. ad Od. A. 580. Mitsch. H. in Cer. 145. Ilgen. ad eund. l., Bergler. Alciph. 444." Schæf. Mss. Hom. Hymn. 14, 2. Eur. Phæn. 793. Suppl. 619. Heracl. 360. D Hel. 1470.]

"Μεσόχορος, Qui medius in choro est, Medio loco stans in choro. Plin. Epist. 2. ad Maximum, Hoc ingens corona colligitur, hoc infiniti clamores commoventur, cum μεσόχορος dedit signum. Si- donius (Ep. 1, 2.) Nullus ibi Iyristes, choraules, "mesochorus, tympanistria, psaltia, canit." [Gl. Maniductus. "Böttiger quid sit etc. 1. p. 8." Schæf. Mss.]

["Μονόχορος et * Μονόχωρος conf., Aristæn. Ep. 1, 23. Salmas. ad Vopisci Proculum p. 460. * Ὀμόχορος, Collega, Phot. c. Man. 4, 6. ubi cum συνθιασώτης jungitur. Cf. Plut. 9, 77. ubi perperam extat * ὀμόχωρος.]

Πρόσχορος, In choro s. chorea junctus, In choro s. choreo astans. Aristoph. πρόσχορον vocavit et συγχορεύτριαν, τὴν χορεύουσαν, teste J. Poll. 4, c. 15. Quibus verbis intellige Feminam quæ cum alia femina aut viro choras exercet et saltat. [* Πρωτό-

A χορος, Inscriptio veteris Comædiæ, Athen. 287.]

["Στησίχορος, Nomen Poetæ Lyrici. "Τὰ τρία Στησιχόρου, ad Phalar. 270." Schæf. Mss. * Στησιχόρειος, unde * Στησιχόρειον, Genus carminis, Schol. Eur. Or. 980.]

["Σύγχορος, Orph. H. 10, 9. Νυμφῶν.]

Τριχορία, Triplex chorus. J. Poll. 4, c. 15. τριχορίαν δὲ Τυρταῖος ἔστησε, τρεῖς Λακωνίων χοροὺς, καθ' ἡλικίαν ἐκάστην, παῖδας, ἄνδρας, γέροντας. Quod ipsum Plut. quoque testatur in Inst. Lac., nec non in Vita Lycurgi, addito simul jambo quem unusquisque chorus canebat: (21.) p. 96. Τριῶν γὰρ χορῶν κατὰ τὰς τρεῖς ἡλικίας συνισταμένων ἐν ταῖς ἐορταῖς, ὁ μὲν τῶν γερόντων, ἀρχόμενος ἦδεν, "Αμμες πόκι ἡμες ἄλκιμοι νεανίαί· ὁ δὲ τῶν ἀκμαζόντων, ἀμειβόμενος ἔλεγεν· "Αμμες δὲ γ' εἰμέν· αἱ δὲ λῆς, πείραν λαβέ· ὁ δὲ τρίτος, ὁ τῶν παίδων, "Αμμες δὲ γ' ἑσόμεσθα πολλῶ κάρρονες.

["Φιλόχορος, Aristoph. Θ. 989. 1136. Æsch. Pers. 448. Eur. Iph. A. 1037.]

Χορικὸς, Choricus, Ad chorum pertinens, Quo chorus uti solet, ut χορικὰ μέλη et χορικὰ ᾄσματα, J. Poll. 4, c. 15. et 16. ubi etiam de partibus eorumdem: quarum Aristophanis quoque Schol., nec non Aristot. meminit in l. de Poët. (12.) ubi χορικὸν appellat sine adiectione quod J. Poll. χορικὸν ἔσμα. || Χορικὸς dicitur etiam ὁ τοῦ χοροῦ ἐξάρχων: qualis erat Agatho, qui ὑπὸ Κριτία μέλη ἐποίει, καὶ αὐτὸς ὑπεκρίνετο: quamobrem et χορικὰ nominabantur, inquit Suid. Fuerit igitur χορικὸς, i. q. χορῳδός, ut τραγῳδὸς i. q. τραγικός. [* Χορικῶς, Ἐλιαύ. H. A. 2, 11.]

Χόριος, sive Χορεῖος, ὁ, Pes quidam nominatus fuit, quod eo pedis genere conscripti versus choris s. choreis apti essent: unde et τροχαῖον nomen invenit, quod ἐν τοῖς χοροῖς agilius moventur, in modum τῶν τρεχόντων: ut Hephæstionis quoque Schol. docet, Τῶν δὲ τρισυλλάβων ποδῶν, πρῶτος μὲν, ὁ χορεῖος, ὁ καὶ τρίβραχυς ἐκ τριῶν βραχειῶν· ἐκλήθη δὲ χορεῖος, ὅτι οἱ ὑπὸ τῶν χορευόντων ἀδόμενοι ἐν ταῖς χορείαις ὕμνοι, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἐκ τοιούτων συνίσταντο μέτρων· ὁ καὶ τροχαῖος καὶ βραχυσύλλαβος. Ubi etiam nota tribrachyn, i. e. pedem tribus constantem brevibus syllabis, choreion nominari, cum alioqui ita dici soleat qui prima longa et secunda brevi constat, ut supra in Τροχαῖος docui, T. 3. p. 1654.: ubi et Χόριος habes e Terentiano Mauro. [Cf. Cic. de Or. 3, 50. Orat. 64. "Χόριος, Jacobs. Anth. 12, 130." Schæf. Mss. Anal. 3, 334.] UNDE Χορίαμβος vocatur Pes e chorio et jambo constans, i. e. prima et ultima longis, mediis brevibus: de quo ibid. E quo DICITUR Χοριαμβικὸν μέτρον, quod constat choriambis: cujusmodi ap. Hephæst. aliqua leguntur et ap. Horat. ["Jacobs. Anth. 7, 7. 18." Schæf. Mss. * "Ἐπιχοριαμβικὸς, Hephæst. 78. Schol. Soph. Aj. 684. El. 1242. Eur. Hec. 647." Boiss. Mss.] INDE ET Διχόρειος, Duplex choreus, Pes duplici choreo constans. Schol. Hephæst. Τέταρτος ὁ ἀντικείμενος τούτῳ, (dijambo sc.) διτροχάιος, ἐκ μακρᾶς καὶ βραχείας, καὶ μακρᾶς καὶ βραχείας· ὁ καὶ κρητικὸς καὶ διχόρειος, ἢ τροχαῖκῃ, * ταυτοποδία: meri enim trochæi s. chorei sunt. Porro ut AD Χορεῖος revertar, afferunt et χορεῖα μέλη s. ᾄσματα ex Aristoph. Schol. pro Carmina quæ in choris canuntur: ut et χορεῖα αἰοδῇ Apollonio Rh. est ἡ μετὰ χοροῦ λεγομένη ᾠδὴ, Quæ cum saltatione decantatur, s. ad quam saltatur, Ad quam chorea agitur, Quæ tripudiando canitur: 2, (714.) τὸν γε χορεῖν μέλψαν αἰοδῇ. Item χορεῖος quædam αὔλησις ap. Athen. (618.) procul dubio quæ choris s. choreis adhibebatur; choris enim tibias adhiberi solitas, patet ex iis quæ in Χορὸς et Χοραύλης dixi. Sed posset fortassis hoc χορεῖος e χορεύω quoque derivari. ["Musgr. Herc. F. 1025." Schæf. Mss. Nomen Bacchi, Plut. 2, 460. Dionys. H. de C. VV. 222. Schæf.]

Χορεύω, Choros agito s. celebro, Choras exerceo s. duco, χορὸν ἀρτίζομαι s. ποιῶμαι, ut Musæ ap. Hesiod. Θ. init. Ἀκροτάτῳ Ἑλικῶνι χοροὺς ἐνεποῶσαντο Καλοὺς, ἡμερόεντας, ἐπερρώσαντο δὲ ποσσίν: quæ ibid. περὶ κρήνην ἰοειδέα πόσσ' ἀπαλοῖσιν Ὀρχεύ-